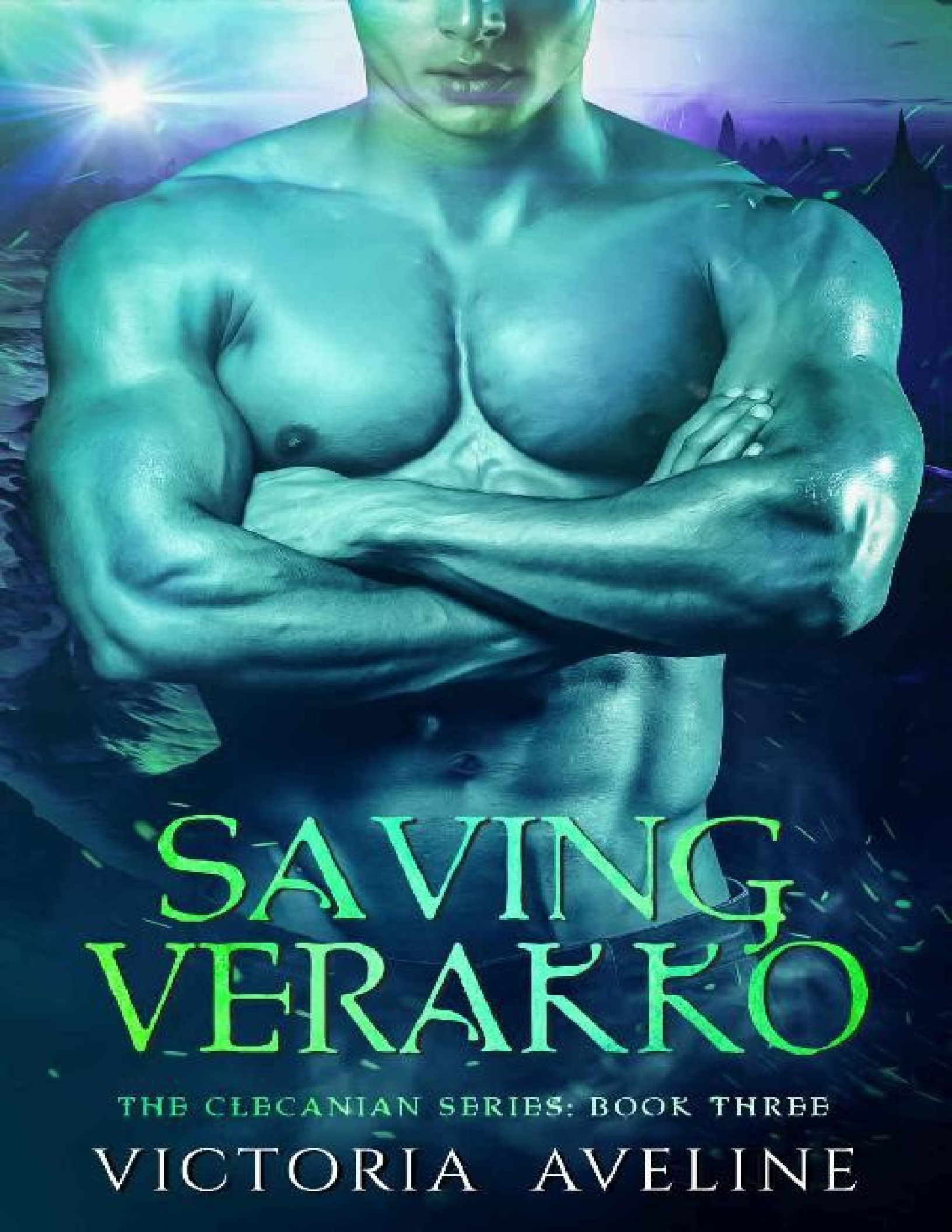

SAVING
VERAKO
THE CLECANIAN SERIES: BOOK THREE
VICTORIA AVELINE

Verakko'yu Kurtarmak

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2020 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Bölüm 1

Hayır. Hayır. Nein. Nyet. Asla olmaz. Bir kız ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Lily, iri bir uzaylının Alice'i omzuna alıp insanlık dışı bir hızla uzaklaşmasını izledi, onu ve diğer dört öfkeli kadını geri çekilirken çığlık atarken bıraktı.

Şimdiye kadar, bu uzaylılar berbat bir ilk izlenim bırakmıştı. Kendi arka bahçesinden iğrenç, soğanlı, mor yaratıklar tarafından kaçırılmak yeterince kötüydü, ama sonra bir hücrede uyanmak ve daha da fazla uzaylı tarafından görmezden gelinmek çileden çıkarıcıydı. Burası, erkeklerin bir grup kadını laboratuvar faresi gibi hapsedebileceklerini düşündükleri ne tür geri kalmış bir yerdi? Lily kesinlikle bilmiyordu, çünkü sorularının hiçbirine cevap vermeyi reddetmişlerdi.

Neyse ki, Alice'in yumuşak ama çılgın sesi tavandaki bir hoparlörden yankılanarak bir kaçışın ana hatlarını belirlemeden önce hücresinde sadece birkaç gün öfke içinde kalmıştı. Lily ve Alice'in serbest bıraktığı diğer dört kadın birbirlerini bulup kaçmayı başarmışlardı. Kaçıranlar tarafından yolları kesildiğinde neredeyse çıkışa varmışlardı.

İşte o zaman çılgın, kara gözlü uzaylı ortaya çıkmıştı. Vahşi görünümlü adam onları esir alanlarla savaşmalarına yardım etmiş ve onları hapsoldukları yeraltı hapishanesinden çıkarmıştı. En azından bunun için ona hak veriyordu. Ama sonra, tam Lily adama güvenmeye başlamışken, adam Alice'i bir patates çuvalı gibi omzuna almış ve kıçına tekmeyi basmıştı. *Piç kurusu.*

Adam ve Alice gözden kaybolur kaybolmaz kadınlar tartışmaya başladılar. Lily sessiz kalarak dinledi ve mantığının, duyularını diken diken eden buz gibi korkunun üstesinden gelmesine izin vermeye çalıştı.

"Peşinden gitmeli miyiz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ne kadar hızlı olduğunu

gördün mü?" "O geri gelmeden kaçmalıyız."

"Nereye kaçayım? Cehennemden gelen sığınağa mı? Yoksa ölüm ormanına mı?"

Lily'nin kulakları *orman* kelimesini duyunca diken diken oldu. Solundaki karanlık ağaç hattını taradı ve vahşi doğaya girmenin artılarını ve eksilerini hızla gözden geçirdi. Gece havası nemli ve ılıktı. Hipotermi pek olası değildi. Ateş yakması beklediğinden uzun sürse bile.

Diğer ormanlara benziyor, diye düşündü. Elbette, yapraklar biraz tuhaftı ve renkler tam olarak doğru değildi ve yoğun gölgelik, *iki* ayın yaydığı parlak ışığın şaşırtıcı bir kısmını engelliyordu. Ama *temelde* bir ormandı. Ve Lily'nin kesin olarak bildiği bir şey varsa o da bir ormanda hayatta kalabileceğiydi. Ne de olsa hayatının büyük bir bölümünü bunu yaparak geçirmişti. Kendi isteğiyle

olmasa da.

Zeki gözleriyle aynı renkte koyu kahverengi saçları olan uzun boylu bir kadın, "Burası dışarıdan daha iyi!" diye bağırdı. Ellerini havaya kaldırdı ve diğer kadınlara sanki deliymişler gibi baktı. "Burada kalıp o adamın geri gelmesini ya da daha kötüsü, bizi içeri tıkan diğer pisliklerin gelmesini beklememizi mi öneriyorsunuz?" Hepsi bir süre sessiz kaldı ve kadın yerde açılan kapağı işaret etti. "Bu rastgele bir sığınak değil. Bu şey insanları hapsetmek ve saklanmak için yapılmış. Gerçekten de alarmları çalıştırmadan kurtulabileceğimizi düşünüyor musun? Takviye kuvvetler muhtemelen şu anda yoldadır!"

Lily'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu ve etrafına bakınarak yaklaşan bir süvariye dair herhangi bir kanıt aradı. Kadına tüm kalbiyle katılıyordu.

Alaycı, kuzguni saçlı bir kadın olan ve kaçışları sırasında kendini tanıtmak için zaman ayıran tek kişi olan Vanessa konuştu. "*Yabancı* bir gezegendeyiz! Vahşi doğada sizi yemek için ne tür pisliklerin beklediğine dair hiçbir fikriniz yok. Bir gün bile dayanamazsınız."

Onunla gidersem olabilir.

"Bu uzaylıların sizi yemek istemediğini nereden biliyorsunuz?" diye karşılık verdi uzun boylu kadın. "Ne yaptığınız umurumda değil. Ben gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Lily sakince ve bütün gözleri üzerine çekti.

Vanessa kaşlarını kaldırdı ve Lily'yi aşağı yukarı süzerek manikürlü tırnaklarını ve küçük boyunu inceledi. "Sen mi? Orada hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

Lily kaşlarını çattı. İnsanların onu hafife almasına alışkındı. Artık bu onu rahatsız etmiyordu. Önemli olan tek şey neler yapabileceğini bilmesiydi. "Muhtemelen. Başarılı olamayacağız. Zor olacak ama hayatta kalmak için yeterince şey biliyorum." Tekrar ormana baktı ve gruptan çok kendi kendine yüksek sesle konuştu. "Cehennem gibi olmayacak demiyorum. Aletimiz yok. Yiyeceğimiz yok. Suyumuz yok. İlkel teknikler kullanmak zorunda kalacağız ve topladığımız kaynakların güvenli olup olmadığını bile onları tüketip ne olduğunu görene kadar bilemeyeceğiz."

Uzun boylu esmerin gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Ama..."

Sanki aynı zihni paylaşıyorlarmış gibi, ikisi de Alice'le birlikte uzaylının kaybolduğu yöne baktı. Lily her ikisinin de düşündüğü şeyi mırıldandı. "Ama... diğer seçenekten daha iyi olabilir."

"O halde şimdi gitmeliyiz. Katılmak isteyen herkese kapımız açık."

Lily başıyla onayladı ve ikisi de ağaçlara doğru ilerlemeye başladılar.

"Bekleyin!" Yaşlı bir kadın, kara gözlü uzaylı sayesinde elleri bağlı ve baygın olan tutsaklarından birinin yanına koştu. Tüm bu olanlar boyunca sessiz kalan küçük bir kadın

Yaşlı kadın adamın ceplerini karıştırırken ve ardından vücudunu yoklarken çileli adam dehşet dolu gözlerle onu izledi. Hiçbir şey yoktu.

Koyu kahverengi tirbuşon bukleleri ve geniş kehribar gözleri olan küçük kadın aceleyle atılmış metalik bir silahın yanına gitti. Silahı sanki almasını istiyormuş gibi uzatarak Lily'ye doğru koştu.

Lily, sığır sopası ile şok tabancası arasında bir şey olan gümüş nesneye baktı. Onu almak istedi. Hem de nasıl. Kendilerini yırtıcılara karşı korumak için kullanabilirlerdi ve eğer daha önce gördüğü çatırdayan kıvılcım hâlâ çalışıyorsa, muhtemelen ateş yakmak için de kullanabilirdi. Yine de tereddüt etti. "Bunu almayı çok isterdim, gerçekten, ama... ya daha fazla adam gelirse? Kendinizi savunmak için hiçbir yolunuz olmaz."

Kehribar gözlü kadın kaşlarını çattı ve kendi kulağına vurdu, sonra fısıldadı, "Kulaklarımı acıtıyorlar. Seni duyamıyorum."

Lily'nin ağzı sıkıştı. Yaralanmış mıydı? Ayrılmaları gerekip gerekmediğine dair şüpheler içini kemirdi ama gitme isteğinin önüne geçemedi. Burada çok açıktaydılar ve bayıltılmış muhafızların kendilerine geldiklerinde ne kadar kızgın olacaklarını kim bilebilirdi? "Bizimle gel," dedi Lily kadına, sözlerini abarttığından emin olarak. Kadın anlamış olmalıydı, çünkü gözlerini karanlık ağaçlara dikti ve başını öyle bir salladı ki Lily onun da gitmek istedikleri için deli olduklarını düşündüğünü tahmin etti.

Beyaz saçlı kadın da onlara katılırken, Vanessa ve müstakbel yol arkadaşı suratlarını ekşiterek ona baktılar. Lily'nin boyundan biraz daha uzun olan kıvırcık saçlı kadın, zapper'ı Lily'nin kollarına itti ve Lily'nin güven verici olduğunu düşündüğü küçük, dehşet dolu bir gülümseme takındı.

"Haklı," dedi yaşlı kadın. "Bunu almalısın. Daha fazla adam gelirse, küçük bir şok onları durdurmaz. Senin buna bizden daha çok ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Lily, her bir kadına minnettar bir baş hareketiyle bakarak. Döndü, inatçı bakışlı Vanessa'ya da bir baş selamı verdi ve yeni arkadaşının zaten oyalanmakta olduğu ormana doğru koşmaya başladı.

"Siz çıldırmışsınız!" Vanessa arkalarından seslendi.

Lily, o sırada açıklıkta gergin bakışlar fırlatan yeni esmer arkadaşına yetişti ve ormanın kenarına doğru ilerlediler. Her ikisi de ağaçların hizasında aniden durdular, sanki ormanın karanlık ürkütücülüğü ayaklarına kurşun döktürmüştü.

Lily'nin kalbi göğsüne çarptı. *Bunu yapabilirim. Başka bir plan bulana kadar bizi idare edebilirim.* Yavaşça nefes aldı, zihnini boşaltmaya çalıştı ve omurgasını dikleştirdi. *Yapabilirim*

Bunu yap.

Esmer kadın ona baktı, ağzı çarpık ve rahatsız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Vazgeçmiyorum, ama sana söylemeliyim ki, vahşi doğadaki hünerlerimin kapsamı karavan kampçılığını içeriyor."

Lily kadına baktı ve yüz ifadesinden zorlukla maskelenmiş bir korkunun sızdığını gördü. Lily onun yüzünün de aynı şekilde göründüğünü varsaydı. "Bazı becerilerim var. Dünya becerileri. Ama bildiklerimin orada bir önemi olmayabilir. Sanırım en azından bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar bizi hayatta tutabilirim."

Vahşi doğa eğitimi konusunda alçakgönüllü olmaya çalıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, bir pala ve dirsek yağıyla memleketindeki çoğu ormana girebilir ve çok fazla sorun yaşamadan toprakla geçinebilirdi. Ailesiyle birlikte her yıl yaptığı sefil yürüyüşler becerilerinin nispeten sağlam kalmasını sağlamıştı ama... bu farklıydı. Kendini fazla beğenmiş olmak, Lily'nin sandığı gibi kendi kendine yeten bir baş belası olamayacağını anladığında başlarını belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Benim için yeterince iyi." Kadın elini uzattı. "Ben Alejandra. Bana Alex diyebilirsin."

"Lily," diye cevap verdi ve uzatılan eli kavradı. Tekrar ormana döndü ve karanlığa baktı, zihni onu geri dönmeye zorlasa da uzuvları hareket etmek için kaşınıyordu. *Bu çok kötü olacak.*

***

"Motherfu-" Lily, ayakkabısının dayanıksız tabanlarına bir diken daha batarken bir laneti bastırdı. Parlak kırmızıydılar, rahattılar ve sürtünen sevimli deri bilek kayışları vardı. Onlara ters ters baktı ve kayışları koparmamaya karar verdi. Acı verici olsa da en azından ayakkabılarının düşmesini engelliyordu. *Cesur bir kaçış için olabilecek en kötü ayakkabılardı. Belki de en kötüsü değildir,* diye düşündü Lily, dolabındaki en sevdiği askılı, kraliyet mavisi ince topuklu sandaletlerini hayal ederek.

Şimdiye kadar yaptıkları yürüyüş Lily'ye açık havadan neden nefret ettiğini hatırlatmıştı. Şehir kaldırımları ayaklarını hiç yırtmamıştı. Bakımlı pencere kenarları yüzünü tırmalamıyor ya da bu dallar gibi saçlarını çekmiyordu. Portland'a dönmüş olsaydı, istediği yere gitmek için tek yapması gereken bir Uber çağırmak olurdu. Alnındaki teri koluyla sildi. *Güzel, klimalı bir Uber.*

Giderek karanlıklaşan ormanda saatlerdir yürüyormuş gibi hissediyorlardı ve Lily kendinden giderek daha fazla şüphe etmeye başlamıştı. Her şey çok farklıydı. Sık çalılıklar beklediği yerde sadece nemli yosunlar vardı. Bu hiç mantıklı değildi. Hava, sık bir ormandan geçerken olması gerektiği gibi ağır ve nemliydi ama ağaçlar dışında yolları açıktı. Havada keskin, buruk bir koku asılı duruyor, Dünya'daki çoğu ormanın derin, topraksı kokusuna hiç benzemeyen tatlı, naneli bir

aromayla kesiliyordu.

Ne tür gölgelikler böyle üst üste biner? Lily ağaçların büyük, yuvarlak yapraklarına baktı.

ışığın çoğunu engelliyordu. Dünya'nın her yerinde ormanlarda bulunmuştu ama böyle bir yerle hiç karşılaşmamıştı. Ne yaptığını göremezse dünyadaki tüm hayatta kalma becerileri işe yaramazdı. *Bu işi bırakmanın zamanı geldi mi?*

"Belki de gece için durmalıyız?" Alex onun arkasında nefes nefese kaldı.

Lily ellerini kalçalarına koydu ve derin bir nefes alarak arkasına döndü. "Hâlâ çok yakın olduğumuzdan endişeleniyorum. Daha fazla uzaylı gelirse ve diğer kadınlar onlara nereye gittiğimizi söylerse, peşimize düşebilirler."

Alex bir ağaca yaslandı ve yan tarafını tuttu. "Saatlerdir durmadan yürüyoruz!"

"Evet, ama salyangoz hızında ilerliyoruz. Adamın ne kadar hızlı koştuğunu gördün." Lily oflayıp pufladı ve bir kez daha çevrelerine baktı. Sağ tarafındaki ağaç tepelerinden gelen hışırtılar bakışlarını çekti ama loş ışıkta pek bir şey seçemedi. Tedirginlik ensesindeki tüyleri diken diken etti. Yakında bir sığınak bulmaları gerekecekti. "Yine de haklısın. Bu şekilde yürümeye devam edemeyiz. Biraz daha ilerleyelim. Zaten kuru dallar ve çıra toplamamız gerekiyor."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Nefesimi toplamam için bana bir dakika ver." Alex yere çöktü ve başını bir ağaca yasladı. "Nerelisin sen?"

Bu Lily için cevaplaması her zaman zor bir soruydu. Yetiştirilme tarzı en hafif tabirle ilginçti. Aslında hiçbir yerden gelmemişti. "Şu anda Portland'da yaşıyorum," dedi detay vermeden.

"Güzel. Ben SoCal'lıyım."

Lily, Alex'in nefes alış verişinin yavaş yavaş daha düzenli hale geldiğini görünce rahatladı. Eğer formda olmasaydı önündeki zorlu günler yüz kat daha zor olacaktı. Lily oturup kendi nefesini tutmak için ara verdi. Gözlerini kısarak sağında, ucundan yıpranmış gibi görünen tuhaf bir sarmaşığa baktı.

"Sence Batı Yakası'nda bir şey mi yaptılar?"

Lily yarı dikkatle, "Olabilir," diye cevap verdi. Gün ışığında inceleyene kadar uzanıp sarmaşığı incelememek için kendini zorladı. *Asma bile olmayabilirdi.* Ürperdi.

"Sence bizden ne istiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok." Dürüst olmak gerekirse Lily kaçırılması hakkında düşünmek için çok fazla zaman harcamamıştı. Ailesi onu hayatta kalma mücadelesi verirken her zaman tek bir soruna odaklanması için eğitmişti. Zihnini onların güvenliğine odaklaması gerekirken, geçmiş hakkında endişelenerek zihinsel enerji harcamak tehlikeliydi. Şimdilik, nasıl ya da neden kaçırıldığı önemli değildi. Önemli olan yarına kadar nasıl hayatta kalabilecekleriydi.

Lily loş ışıkta Alex'in gözlerini devirdiğine ve sonra birbirlerine bakacak şekilde yer değiştirdiklerine tanık oldu.

"Bak, çok konuşkan olmadığını anlıyorum ama ben burada kendimi *zor* tutuyorum. Başka bir gezegende olduğumuzun farkındasın, değil mi? Ve nefes alıyoruz? Bu gezegenin yerçekimindeki farklılıktan dolayı ezilmiyoruz? Bunlar tartışmadan edemeyeceğim şeyler! Eğer başaracaksam, konuşacak birine ihtiyacım var."

Lily Alex'e sempatik olduğunu umduğu bir gülümseme verdi. "Özür dilerim." Kadının bıkkın bakışlarını yakaladı ve devam etti, "Üzgünüm! Çok fazla konuşamıyorum. Kafamın içinde sıkışıp kalıyorum."

İnsanları sevmediğinden değildi. İnsanları severdi. En sevdiği eğlencelerden biri piknik battaniyesine uzanıp insanları izlemekti. Yine de gözlemlemeyi severdi, katılmayı değil. Kuaför olarak yaptığı harika işin tek dezavantajı buydu. İnsanlar saçlarını yaptırmak için saatlerini harcarken sohbet etmeyi bekliyorlardı.

Alex derin bir nefes verdi ve bir süre daha Lily'yi inceledi. "Sorun değil. Sadece ihtiyaç duyuyorum." Ayağa kalktı ve kot pantolonundaki kiri fırçaladı. "Pekâlâ, Portland'dan Lily, şimdi ne olacak?"

"Şimdi izlerimizi kapatıyoruz, böylece takip eden herkes izimizi kaybedecek."

***

"İşte buradalar," diye nefes nefese kaldı Alex. "İncelemeniz için bir sürü taş daha, madam."

Alex kolları taşlarla dolu bir halde ona doğru ilerlerken Lily gülümsedi ve kazmaya ara verdi. Dün küçük bir dere bulduktan ve kamplarına yerleştikten sonra yontulabilir kayaları tespit etmeye çalışıyorlardı ama henüz bıçak olarak kullanılabilecek kadar iyi kırılmış bir kaya bulamamışlardı. Lily Dakota'da bir ateş çukuru kazmakla görevlendirilirken, Alex de angarya işlerle uğraşıyordu.

Taşlar Alex'in kollarından yuvarlandı ve Lily dudağını ısırdı, daha önce işe yaramayacağını açıkladığı birkaç tanesini fark etti. Lily o ağır taşlardan bazılarını sebepsiz yere taşıdığını söylerse zavallı kızın gözlerinde yine o sinirli, yenilmiş ifade belirecekti.

Alex kendini çok zorluyordu. Lily'nin ilkel yaşamın fiziksel gerekliliklerine aşina olmayan birinden beklediğinden çok daha fazla. Normalde Lily bir insanın bir yerden başka bir yere taş taşımak için büyük miktarda enerji harcamasını asla önermezdi ama bu ateş çukurunu inşa etmesi gerekiyordu ve sıkıştırılmış toprağı kazmak da taş taşımak kadar zordu.

Pusuda bekleyen hayvanları uzak tutmak, gecenin soğuğuna karşı koymak ve deredeki suyu kaynatmak için yaktığı küçük ateş harikaydı ama henüz inanılmaz derecede hızlı yanmayan bir odun türü bulamamışlardı. Bu tür bir ateş çukuru daha uzun süre dayanmasına yardımcı olacak ve kamplarından yükselen duman miktarını azaltacak, umarım onları takip etmeye çalışabilecek herhangi

bir uzaylıdan yerlerini gizleyecektir. İlkel bir kamp kurmanın ilk aşamaları her zaman zordu, hatta çalıştığı malzemeleri bilmediğinde daha da zordu. Guruldayan midesi onu daha hızlı hareket etmeye zorluyordu, bir sonraki gündem maddesinin yiyecek aramak olacağını biliyordu. Yaktıkları birkaç kömürleşmiş uzaylı minnow

en hafif deyimiyle, pek de etkileyici değildi.

"Kullanılabilir bir şey var mı?" Alex onun taş koleksiyonunu karıştırmasını izleyerek sordu. Lily hemen cevap vermeyince Alex yere çöktü ve kendisi de birkaç taş çıkardı. "Sanırım bunlar iyi olabilir, değil mi?"

Lily teklif edilen taşları incelerken kaşları şaşkınlıkla kalktı. Alex'e gülümseyerek baktı ve kızın ona öğrettiği her şeyi ne kadar çabuk kavradığına hayret etti. Sığınaktan iki gün önce kaçmışlardı ve baş başa geçirdikleri o ilk gece boyunca Lily, Alex'ten pek emin olamamıştı. Çok fazla şikâyet etme eğilimindeydi ama Lily çok geçmeden şikâyetlerinin sadece kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan bir şey olduğunu öğrenmişti. Negatif enerjisini dışarı atmasının ve motivasyonunu korumasının bir yoluydu. Alex, Lily'nin kendisine yönelttiği her meydan okumaya, Lily'ninkine rakip olacak bir değerini kanıtlama kararlılığıyla saldırıyordu.

Alex, Lily'nin gururlu ifadesini inceledi. "Öyle mi? İyi miydim?"

Lily başını salladı. "Bence iyi iş çıkardın. Bakalım." Çekiç taşını kaldırdı ve pürüzsüz, lavanta rengi taşa vurdu.

Jilet gibi keskin bir pul kayadan ayrıldı ve Alex ayağa fırlayarak yumruğunu sıktı ve ateşin etrafında dans etti. "Evet. Evet. Evet!" diye uludu ve tekrar yere yığıldı. Lily'ye başını salladı. "Buraya taş taşımaktan gerçekten bıkmıştım."

Lily özür dileyen bir yüz ifadesiyle dişlerini sıktı. "Artık ne tür bir taşın işe yarayacağını bildiğimize göre..."

Sırıtışı soldu ve bir inilti çıkardı. "Sen onu bir bıçağa dönüştür, ben de taş ocağına geri döneyim." Alex yanağının içini ısırdı, derin bir nefes aldı, sonra tekrar ayağa kalktı.

Alex homurdanarak ve nefesinin altından küfrederek ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken Lily kahkahalarını bastırmaya çalıştı.

***

"Ciddi olamazsın!" Lily hırıldadı ve kaburgalarını sıktı.

Alex o kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Neden yalan söyleyeyim ki? Korkunç bir şeydi. Odamdaydım ve Ray'in bana sürpriz yapmak için yeni anahtarını kullandığını düşündüm, bu yüzden tamamen soyundum, tek bir giysi parçası bile yoktu ve bir gece önce şakalaştığımız gibi dişlerimin arasına bir gül koydum ve..."

İkisi de daha çok güldü. Lily'nin başı dönüyordu.

"Sonra kafasından sivri uçlar çıkan büyük, sızan, mor bir şey belirdi. Bir an için onun tuhaf bir bilim kurgu canavarı gibi giyinmiş Ray olduğunu düşündüm."

Lily bir kâsenin içine oyduğu tahta parçasından ılık su yudumladı. "Ne yaptın sen?" Kaseyi Alex'e uzattı.

"Bir an durdum ve Ray'in tuhaf fetişiyle başa çıkacak kadar onunla ilgilenip ilgilenmediğimi düşündüm, tabii ki! İşte o zaman beni püskürttü. Neyse ki o şey beni bayılttıktan sonra kıyafetlerimi yerden alacak kadar akıllıydı. Sanırım çoktan diğer insanları toplamış ve normalde kıyafet giydiğimizi anlamıştı. Beni burada çıplak koşarken hayal edebiliyor musunuz?"

Lily yine kahkahalara boğuldu ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkardı. Geçtiğimiz hafta boyunca perişan bir haldeydiler. Bildiği her şeyi, bazı eğitimli tahminleri ve bir ton şansı kullanarak, uygun bir barınak bulmayı, sabit bir ateş yakmayı ve yakın zamanda susuzluktan ölmeyecek kadar suyu dezenfekte etmeyi başarmışlardı. Ayrıca büyük bir risk almışlar ve yakındaki bir ağaçtan kırmızı meyveler yemeye başlamışlardı. Lily ilk başta buna karşı çıkmıştı ama günlerce sık ormanda hiç yiyecek olmadan yürüdükten ve tuzaklarından birini kullanarak bir hayvan yakalama şansı olmadıktan sonra, ödülün riskten daha ağır bastığını kabul etmişti.

Meyveler sadece yenebilecek kadar güvenli olmakla kalmayıp aynı zamanda onlara enerji patlaması da verdiğinde rahatlamış ve çok sevinmişti, bu da başlangıçta tahmin ettiğinden çok daha yoğun besin içerdiklerini gösteriyordu. Yine de bir noktada başka yiyecek kaynakları bulmaları gerekecekti ama en azından bu arada yetersiz beslenmeyeceklerdi.

Sonunda kahkahaları azaldı ve karınları ekşi meyvelerle dolu olarak dostane bir sessizlik içinde oturdular. Kamp kurdukları mağara oyuğu, çıtırdayan ateşten dolayı sıcak ve rahattı. Lily parlak yeşil alevlere bakarken Alex küçük bir taşla mükemmel yuvarlaklıkta başka bir kayanın üzerine bir şeyler kazıyordu.

Portland'daki arka bahçesinde dinlenirken, başka bir ateşe bakması sonsuz zaman önceymiş gibi geliyordu. Ancak bu ateş, bu gezegende yakmaya alıştığı ateşin titrek yeşil alevlerine kıyasla normal ve sıradan bir ateşti. *Bunu yapan odundaki bir kimyasal olmalı.*

Epey bir deneme yanılma sürecinden sonra nihayet yavaş yanan bir odun türü bulmuşlardı ve bu da ateşin birkaç dakikada bir değil birkaç saatte bir bakıma ihtiyaç duymasını sağlıyordu. Ve ek bir bonus olarak, yeşil ateşin tuhaf, keskin, naneli bir kokusu da vardı. Hem Lily'nin hem de Alex'in moralleri, ilk duman banyolarını yaptıktan ve taze ve temiz kokarak uyuduktan sonra büyük ölçüde yükselmişti.

Bir öğrenme eğrisi vardı ama Lily bu ormanın oldukça bereketli olduğunu fark etmeye başlamıştı. Buradaki ilk gecesinde fark ettiği yıpranmış sarmaşıkların ağaç olduğu ortaya çıkmıştı. Bu ağaçlar tohum bırakmak yerine aşağı doğru büyüyen fidanlara sahipmiş gibi görünüyordu, sonra kökleri filizlendi ve yeterince alçaldıklarında toprağa gömüldüler. Lily buradaki ilk sabahlarında ormanda yürüyüş yaparken ağaçların büyümesinin farklı aşamalarına hayret etmişti.

Beklediğinden çok daha seyrek olmasına rağmen, gün ışığında ormanın zemininde aslında birçok

tuhaf görünümlü bitki türünün yetiştiğini gördü, ancak bunlar tabanlara yığılma eğilimindeydi

ağaçlardan. Aslında çoğu bitkinin bir şekilde ağaçlardan beslendiği görülüyordu.

Ağaçların güneş ışığına en çok erişen yerler olduğu düşünülürse, düşündükçe mantıklı geliyordu. Parlak çiçekli sarmaşıklar, dev tüylü yapraklar ve diğer küçük yeşilliklerin bolluğu, sanki Doğa Ana biraz sarhoş olmuş ve bitki yaşamı Bedazzler'ı konusunda cömert davranmış gibi ağaçların gövdelerini sarmıştı. Kökleri henüz toprağa değmemiş genç fidanların bile boylarına küçük hava bitkileri ve çiçekler takılmıştı. Tüylü karınları ve neşeli tavırlarıyla kanatlı böcekler günün ve gecenin her saatinde ağaçların etrafında mutlu bir şekilde vızıldıyordu. Lily bu huzur verici sesten keyif alırken, Alex durmadan bu gürültüden şikâyet ediyor, yakınında olsun ya da olmasın yaratıkları sürekli uzaklaştırıyordu.

Orman örtüsüne hâkim olan büyük yapraklar yuvarlak ve sağlamdı, neredeyse deri dokusundaydı. Yerdeki parlak yeşil yosunlarla hızla kaplanan birkaç çürüyen yaprağı inceledikten sonra Lily ince bir fidanı ip olarak kullandı ve daha fazlasını toplamak için yüksekteki gölgeliklere doğru ilerledi.

Şimdi o yapraklardan bazılarını yanına çekti ve onlara baktı, onları düz ayakkabıları için nasıl ayakkabı kılıfı haline getirebileceğini merak ediyordu.

"Sanırım bundan sonra ne olacağını konuşmamızın zamanı geldi," diye mırıldandı Alex onun düşüncelerini bölerek. Çıtırdayan alevlerin üzerinden Lily'ye baktı. "Bir haftadır burada saklanıyoruz ve kimsenin peşimizden geldiğine dair bir işaret yok."

Şimdiye kadar bu konuşmayı yapmaktan kaçınmışlardı ve Lily bunun nedenini anlıyordu. Kendisi de bu konuyu düşünmekten kaçınmıştı. Ormanda kendilerini güvende hissedecekleri kadar yol aldıktan ve uçuş içgüdülerini şiddetlendiren adrenalin azaldıktan sonra o da merak etmişti... *Şimdi ne* olacaktı?

"Gitmek istiyorsun." Lily bir yudum daha su içerek oyalandı. "Nereye gideceğiz? Ve tekrar bir hücreye kapatılmayacağımızı nereden bileceğiz?"

"Belki şehrin dışında psikopat olmayan uzaylıların olduğu küçük bir şehir bulabiliriz."

Lily zayıfça kıkırdadı ve Alex'i incelemek için başını kaldırdı. Bir hafta önce ayrıldıklarında zayıflamıştı. Şimdi, yüksek elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar hatırladığından daha sert görünüyordu.

Alex vahşi doğa deneyimi olmadığını söylerken yalan söylemiyordu ama kız sağlamdı. Lily, ayrılmaları ihtimaline karşı ona kendi başına hayatta kalmayı öğretmeye çalışmıştı.
Ne de olsa böyle bir yerde ölüm sadece küçük bir kesik ve enfeksiyon uzaklığındaydı. Alex, çıplak ayak bileklerini kemiren uğursuz küçük böcekler kanını emdiğinde ya da her gece yakınlarda sürünen görünmez hayvanların seslerini dinlediklerinde bile şikâyet etti ama dikkatini hiç

kaybetmedi.

"Hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirmek istemiyorum. Ama en azından burada, hayatımın kontrolü bende." Kollarını kavuşturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini ön kollarının üzerine yerleştirdi. "I

sana katılıyorum, ama..."

Duygu, Lily'nin göğsünü patlamayı bekleyen bir balon gibi genişletti.

Alex onun yanına geçip oturdu ve başını eğerek Lily'nin omzuna yasladı. "Ben de korkuyorum."

Uzun bir süre öylece oturdular, hiç konuşmadılar ve sonunda Lily, "Yarın yola çıkacağız," diye fısıldadı.

***

Ertesi sabah, o ve Alex eşyalarını halsiz bir şekilde topladılar. Lily bütün gece uyuyamamış, önlerindeki günleri ve neler bulabileceklerini düşünmüştü. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa Alex de aynı şeyi yapmıştı.

Güneş sık yaprakların arasından ışık saçmaya başladığında yola koyuldular ve Lily akan suyun işaretlerini duyduğunda birkaç saattir yürüyorlardı. Deredeki küçük minnoşları izlediğinden, tuhaf görünümlü de olsa bu gezegende balıkların var olduğunu biliyordu. Suyun gürültülü akışını dinledi ve nehrin yetişkin balıkları barındıracak kadar büyük olması gerektiği sonucuna vardı. Sadece bir balık sepeti örmesi gerekiyordu ve şansları yaver giderse sonunda gerçek proteine kavuşacaklardı.

"Yokuş aşağı gitmeye devam etmeliyiz," diye seslendi Lily, Alex'in ördüğü ve içinde topladıkları erzakların bulunduğu çantayı kaldırarak. "Eğer bir kasaba bulmak istiyorsan, suyu takip etmek muhtemelen en iyi seçeneğimiz."

Yokuş aşağı yürümeye ve konuşmaya devam ettiler. Alex'le bir hafta önce tanışmış olmasına rağmen, hayatında sadece birkaç kişiyle hissettiği güçlü bir yakınlığı bu kadınla hissediyordu. Dünya ve o anda sahip olmak istedikleri yiyecekler hakkında konuştular. Her ikisi de her an gezgin bir uzaylıyla karşılaşabilecekleri korkusundan uzaklaşmak için sohbeti hafif ve mizah dolu tuttu.

Vahşi bir uzaylının neye benzeyebileceğini tartışmaya başladılar ve Alex izlediği filmlerdeki hayali uzaylıları sıraladı. Lily Alex'in anlattığı filmlerin hiçbirini izlememişti ve zihninin gerisindeki rahatsız edici bir ses artık hiçbirini izleme şansı bulamayacağını söylüyordu.

"*Alien'ı* hiç izlemediğine inanamıyorum! Bilimkurgu izlemek için doğru ruh halinde olmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse, eğer Sigourney Weaver varsa... Ben varım," diye seslendi Alex omzunun üzerinden.

Lily'nin içinde yine küçük bir sıkıntı belirdi. Anlaşıldığı kadarıyla Alex bir film tutkunuydu; dahası, Dünya'dayken bir film eleştirmeniydi. Lily ise onlu yaşlarına kadar film izlemeye başlamamıştı. Ormanın ortasında televizyonların -ve bu arada elektriğin- yaygın olarak bulunmadığı düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Hayır, Alex. *Alien, The Shawshank Redemption, Titanic* ya *da* şu ana kadar bahsettiğin milyonlarca filmden hiçbirini izlemedim," diye

alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Pekâlâ. Pekâlâ. Eğer Dünya'ya asla geri dönemezsek, hepsini gerçekten deneyimleyebilmeniz için hepsinin canlı aksiyon yeniden yapımlarında oynayacağımı ve yöneteceğimi bilin," diye söz verdi Alex çarpık bir sırıtışla.

Lily kıkırdadı ve kendini durdurmadan önce tepenin kaygan bir bölgesinden aşağı kaydı. "Gösterilerinizi dört gözle bekliyorum."

Yavaş yavaş "yokuş" çamurlu, kayalık bir inişe dönüştü ve bu inişte ilerlemek için tüm dikkatlerini vermeleri gerekiyordu. Lily'nin kasları yanıyordu ve topuklarındaki derinin soyulup sızdığını hissedebiliyordu, çünkü bir beden küçük gelen babetleri o bölgeye tekrar tekrar sürtünüyordu. *Ama bunlar indirimdeydi ve benim bedenime uymuyordu*, diye alay *etti, bir* kez giyildiğinde iyi olacaklarını düşünecek kadar düşüncesiz olduğu için kendine kızdı.

Bir dahaki sefere durduklarında, topuğunu korumak için bir ped ya da sargı yapması gerekecekti. O zamana kadar can sıkıcı acıyı görmezden gelmesi ve uzaktan gelen su sesine odaklanması gerekiyordu. Ağaçlar seyrelmiş ve bulutlardan süzülen güneş ışığı yollarını aydınlatmıştı ama ıslak, yosunlu kaya hâlâ kaygan ve tehlikeliydi. Ayağınızı yanlış bir yere koyarsanız aşağı yuvarlanırdınız.

Zinde olmasına rağmen Alex'in bu tür bir arazide ilerlemeye alışık olmadığı belliydi. Zavallı arkadaşının bacağı kayarak bir kez daha kayaya sürtündüğünde Lily acıyarak yüzünü buruşturdu.

"Bence durup bir mola vermeliyiz," diye seslendi aşağıya, bir kaya parçasını garip bir pozisyonda tutarken duraklamış olan Alex'e.

"Ama nehir kulağa çok yakın geliyor! Hayır, ben-" Alex ayağını kaybetti ve kayadan aşağıya, aşağıda bir çamur parçasına doğru kaydı. Yanağındaki sıyrıktan kan damlıyordu.

Gökyüzünden su damlaları düşmeye başladı ve Lily bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Alex bu pozisyonda, çamurun içinde yayılarak oturmuş ve kısık gözlerle gökyüzüne bakarken çok acınası görünüyordu.

Lily sırıtarak, "Orada kal," diye seslendi. Kayalıklardan aşağıya doğru ilerledi.

Sonunda dibe ulaştığında Alex tekrar ayağa kalkmış ve ters ters bakıyordu. "Bunu nasıl bu kadar kolay yaptın? Gerçek ayakkabı bile giymiyorsun ve çantayı taşıyorsun!"

Lily hızlıca omuz silkti ve sırıttı.

Alex soluk mavi gömleğindeki kiri silmeye çalıştı ama sadece çamuru bulaştırmayı ve ellerini kaplamayı başardı. Avuçlarını çiseleyen yağmura doğru kaldırdı. Küçük damlacıklar kalın çamurdan sekiyordu. "Lanet olası uzaylı çamuru," diye küfretti nefesinin altından.

Topuklarına yapışan yapışkan çamur yüzünden ağırlaşan tabanlarıyla ilerlemeye devam ettiler.

"Nehir hemen ileride olmalı," dedi Alex, nispeten kuru bir alanı takip ederek.

büyük bir kayanın etrafındaki zemin.

Lily peşinden gitti ama ezilmiş bitki örtüsünden oluşan bir patikayı incelemek için durdu. *Bu bir av izi olabilirdi.* Umut ve endişe nabzının hızlanmasına neden oldu. Bir av izi, tuzağa düşürülüp yenebilecek hayvanlar anlamına geliyordu ama aynı zamanda yabancı fauna anlamına da geliyordu. Lily nemli zemini tarayarak iz aradı. Geçen hafta boyunca birkaç ize rastlamıştı ama bir şey yakalama şansı olmamıştı.

Sessizliği delip geçen bir çığlık duyuldu ve Lily'nin vücudu karıncalanmaya başladı. Köşeyi dönerek çığlığın kaynağına doğru koştu. Midesi bulandı.

Alex bir çıkıntının üzerinde asılı kalmış, tutunmak için çamuru kazıyordu. Tutunacak bir kökü olmadığı için hızla kayıyordu. Lily daldı ve tam düşmek üzereyken Alex'in bileklerini kavradı. İki eliyle tutundu ve dirseklerini kalın çamura batırarak çekti. Dişlerini sıkarak, "Ne oldu böyle?" dedi.

"Zemin altımda kaldı!" Alex önündeki toprak duvarı tekmeleyerek bir dayanak noktası bulmaya çalıştı ama Lily'yi çamurun içine çekmeyi başardı, ta ki Lily'nin başı kenardan sarkana ve Alex bileklerinden sallanana kadar. Lily'nin vücudunu sarsıntılar sardı ve geri çekilmek istercesine zihni bir anlığına karardı.

Alex'in ağırlığını kaldırmaya çalıştı ama zemin çok kaygandı. Gövdesinin altındaki toprak sarkmıştı.
Düşeceklerdi. Alex'in ağırlığı Lily'yi yavaşça uçurumun kenarına sürüklüyordu ve Lily'nin dayanacak hiçbir şeyi yoktu. Annesinin ona öğrettiği gibi kendini sakin olmaya ve durumu değerlendirmeye zorladı.

Alex'in gözleri irileşmiş ve paniklemişti. "Sakın bırakma!"

Lily dikkatini aşağıdaki nehre çevirdi ve yutkundu. *Rapids.* "Alex, bana bak." Alex'in iri gözleri etrafta tutunacak bir şey aramaya devam ediyordu. "Alex!" Lily bağırarak onun dikkatini çekti. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

Alex başını salladı ve kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü.

Lily sesini düzgün ve sakin tutmaya çalıştı ama yine de titriyordu. "Nehre giriyoruz. Bundan kaçış yok."

Alex hızlı bir hıçkırık çıkardı ama dinlemeye devam etti.

"Suya girdiğimizde sırt üstü dönüp yüzmeniz gerekiyor. Ayaklarının aşağıya baktığından emin ol. Anladın mı? Eğer ayrılırsak, beni bekleme. Sana öğrettiklerimi hatırla ve bir kasaba bul. Nehrin aşağısına doğru gitmeye devam et." Altlarındaki zemin birkaç metre alçaldı ve Lily bağırdı, "Ayağa kalkmaya ya da yüzmeye çalışmayın! Eğer batarsan, tekrar yüzeye çıkana kadar sırt üstü yüzmeye

çalış! Seni bırakmayacağım! Sakın-"

Daha sözünü bitiremeden yer yarıldı ve düşmeye başladılar.

Suya girdikten sonra her şey bulanıklaştı. Buz gibi akıntı onları içine çekmiş ve oradan oraya savurmuştu. Lily Alex'in elini düşündüğünden daha uzun süre tutmayı başardı ama sonra bir kayaya çarptılar ve Alex ondan uzaklaştı. Omzundaki ani hafiflik ona çantasını da kaybettiğini söyledi. Lily yukarı doğru tekme atma isteğini bastırdı ve bunun yerine vücudu düzleşene kadar yuvarlandı. Sonunda yüzünde hava hissetti ve tekrar dibe çekilmeden önce derin bir nefes aldı. Yüzeye her çıkışında başını eğip Alex'i aramaya çalıştı.

Sonunda onu akıntının biraz ilerisinde, sırt üstü yüzerken gördü. Lily tekrar suyun altına çekilirken rahatlayarak haykırdı. Tekrar su yüzüne çıktığında, başını biraz kaldırdı ve nehrin nispeten sakin bir bölümünden hemen sonra, nehrin yaklaşık yarım mil aşağısında nehre doğru uzanan büyük bir ağaç gördü.

Yüzü suyun üzerine her çıktığında çığlık atıyor ve Alex'in anlayacağını umarak ağacı işaret ediyordu. Akıntının tehditkâr dalgaları azaldığında, yüzüstü döndü ve vücudunu ağaca doğru konumlandırarak akıntı boyunca yüzdü. Omzunun üzerinden bir bakış attığında Alex'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Her şeye rağmen bunu başarabilirlerdi.

Ağaç yaklaştığında ve akıntı yeniden hızlandığında, çarpışmaya hazırlandı. Önce ayakları çarptı, ayak bileklerine ve inciklerine şok dalgaları gönderdi. Gövde tarafından yakalanmak yerine, vücudu onun altında sürüklendi. Kollarını çırparak, akıntı onu sürüklemeden önce kavrayabileceği herhangi bir uzva uzandı ve bir fidan sarmaşığını kavradı. Tekrar su yüzüne çıkana kadar sarmaşığı çekti, sonra yüzüstü döndü ve vücudunu suyun yarısına kadar sürükleyerek hala gövdeye tutunmuş dalların üzerine çıkardı.

Alex'in ona doğru geldiğini görmek için tam zamanında başını çevirdi. "Tutabildiğin her şeyi yakala!" diye bağırdı akıntının gürültülü sesi üzerine.

Alex'in ağacı yakalamak için yeterince uzağa yüzmediğini fark ettiğinde Lily'nin midesi altüst oldu. Olabildiğince hızlı bir şekilde ağacın gövdesine tırmandı ve nehre doğru uzanan sivri kenara doğru kaydı.

Alex ağacın ucundan sarkan tek bir dalı tutmayı başardı ama akıntı onu nehrin ortasına doğru sürüklüyordu. Lily elinden geldiğince hızlı bir şekilde ağacın gövdesine tırmandı; kaybolan dalların kırık çıkıntıları iç bacaklarını kesiyordu ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu. Tek düşünebildiği Alex'in gözlerindeki çaresizlik ve dehşetti. Lily gövdenin kenarına ulaştığında kolunu Alex'e doğru uzatabildiği kadar uzattı. Alex akıntıya karşı tekme atıp çırpınarak yaklaşmaya çalıştı ama faydası olmadı.

Dal, dibine yakın bir yerden çatladı. Lily gerinerek akan suyun üzerinden, ulaşamayacağı kadar uzaktaki dala doğru eğildi. Alex'in anladığı anı gördü. Gözleri ormanın kenarındaki ilk gecede olduğu gibi sertleşti. Dal tamamen kopmadan hemen önce sırt üstü yuvarlandı.

"Hayır!" Alex'in koyu kahverengi saçları bir kabarmanın altında kaybolurken Lily'nin çığlığı nehrin gürültüsünün üzerine yükseldi.

Bölüm 2

Bir Hafta Sonra

Verakko'nun bakışları önündeki çok sayıda ekranın üzerinde geziniyor, inanamıyordu. İsyancıları ve onların insanları kaçırıp üzerlerinde deney yapma planlarını biliyordu. Hatta ihanetlerini birinci ağızdan bizzat insanlardan dinlemişti ama küçük bir parçası, sözde gelişmiş toplumlarının hiçbir üyesinin duyarlı varlıkları böylesine aşağılık bir şekilde kafese kapatacak kadar alçalmayacağına dair mantıksız bir umuda tutunmuştu.

Burada, gözlerinin önünde, halkının diğerlerinden daha iyi olmadığının reddedilemez bir kanıtı vardı. Clecania'daki beş farklı tesisten ekranına sefil insan dişileri ve yalnız bir erkek yayınlanıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Luka arkasından.

Verakko omzunun üzerinden ters ters bakan erkeğe sempatik bir bakış attı ve yüzünün solduğunu ve gözlerinin alttan alta bir öfkeyle ekranı taradığını gördü.

Gözlerinde parıldayan öfke kendisi için miydi yoksa eşi Alice için mi? Hem Luka hem de Alice, ekranı kaplayanlarla aynı olan farklı bir tesiste esir tutulmuşlardı. Onlar ve ikisi hâlâ kayıp olan küçük bir dişi grubu iki haftadan biraz daha uzun bir süre önce kaçmıştı.

Muhtemelen Luka tutsakken en kötü muameleyi görmüştü. Dövülmüş ve uyuşturulmuştu ama Verakko Luka'yı incelerken bu erkeğin kendi deneyimini hiç umursamadığını hissetti. Parlak mavi çiftleşme izleri, yüzyıllardır bir Klekanyalı'da görülen ikinci izler, iri erkeğin bileklerinde ve ellerinde geziniyordu ve Luka'nın bakışları tesis beslemelerinden içinde bulundukları küçük kulübenin çıkışına doğru kayarken, parmaklarını izlerin üzerinde dalgınca gezdirmeye devam etti.

Verakko dikkatini elindeki işe verdi ve zihnini, duyularını kemiren istenmeyen merak sancılarından arındırmaya çalıştı. Bir gün kendisine bir eş bulma hayalleri kurmaya başlamak iyi olmazdı.

Çevik parmakları sağındaki holografik kontrol panelinin üzerinde gezindi. *Neredeyse hazır.*

Onu rahatlatan şey, her tesiste sadece iki ya da üç muhafızın görev yapıyor olmasıydı. Verakko son birkaç dakikadır onları olabildiğince sessiz bir şekilde tuzağa düşürüyordu. Tesislerinin kontrol odasında oturdukları ve kapılarının kilitlenme sesini fark etmedikleri için çoğunu kilitlemek kolay olmuştu. Ama diğerleri koridorlarda dolaşıyordu. Parazit sesi yayınlayarak onları boş hücrelere çekmişti. Gardiyanlar arızalı ekipmanı incelediğinde, kapıyı arkalarından mühürlemişti. Sadece bir gardiyan kalmıştı.

Verakko dişlerinin öfkeyle titrediğini hissetti. Muhafızların sonuncusu şu anda bir kadınla birlikte bir odadaydı.

Kadın bir sandalyeye bağlanmıştı, yüzü kameraya dönüktü ve adam da onun yanındaki bir tabureye oturmuştu. Şu anda sadece konuşuyorlardı ama Tanrıça iğrenç erkeğin ne planladığını biliyordu.

Kraliçe'nin tutsak insanları kurtarmak için bulduğu fikir en hafif tabirle kusurluydu. Tesis çıkışlarını uzaktan açmak ve insanları nasıl hayatta kalacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadan doğaya salmak ilk bakışta aptalca görünüyordu. Ama alternatifler daha kötüydü. PRIC olarak da bilinen İsyancılar henüz fark edildiklerinin farkında değillerdi.

Kraliçe ve ordusu her bir gizli tesisi bulmak için kaynak harcarsa, haber İsyancılara ulaşabilir ve onlar da kanıtları, yani insanların kendilerini ortadan kaldırmaya karar verebilirler -Hain oldukları ortaya çıkmadan önce.

Bu insanları serbest bırakmak için belirledikleri strateji umut verici olmaktan çok cesaret kırıcıydı ama onların daha fazla kilit altında tutulmasına izin veremezlerdi. Verakko onlara çoktan neler yapılmış olabileceğini düşündükçe ürperiyordu. Tesislerin yerlerine erişmenin bir yolunu bulamaması kanını kaynatıyordu.

"Alice'in içeri girmesi için neredeyse hazırım," dedi Verakko koridordaki alarmı çalıştırıp son muhafızın da araştırmaya gitmesini izlerken. Muhafızlar güvenli bir mesafede, kullanılmayan bir koridordayken Verakko tek çıkışı kapattı ve yaptığı işi inceledi. Kapana kısılmış muhafızların çoğu kapılarına vuruyordu ve bazıları, kontrol odalarındakiler, kapana kısıldıklarını hiç fark etmemişlerdi. Verakko arkasında hiçbir hareket hissetmedi, bu yüzden kendini tekrarladı. "Alice'i hemen geri getirmelisin."

Luka'nın kaşları çatıldı. Hiçbir şey söylemedi. Alice'in burada olmasından hiç hoşnut olmadığı açıktı ama ikna edici dişi, bu inatçı erkeği oldukça etkileyici bir şekilde etkisi altına almış görünüyordu.

Eğer bir eşim olsaydı, onun tehlikeye bu kadar yakın olmasına asla izin vermezdim. Asla.

Luka hâlâ gitmek için harekete *geçmeyince* Verakko erkeği dürtüp dürtmemeyi tartıştı. Normalde *sallamak* hoş karşılanmazdı ama bu durumda küçük bir dürtmenin çok da kötü olmayacağını düşündü. Luka'nın zihninin bu *dürtmeyi* kabul edip etmeyeceği ise başka bir konuydu. Halkı Swadaeth'in zihinlerini kullanarak başkalarının düşüncelerini etkileme yeteneği benzersizdi ve çoğu benzersiz şey gibi, uygulamayı anlamayanlar tarafından genellikle korkulurdu.

Verakko bu fikirden omuz silkti. Her ne kadar Luka'nın dikkati dağınık ve muhtemelen stresli

olsa da, ki bunlar başarılı bir *sallanma* için mükemmel koşullardı, Luka Verakko'nun ne yapmaya çalıştığını fark ederse bu... kötü olurdu.

"Şimdi hazırım. Onu içeri çağırın. Dişilerle konuşması ve nasıl kaçacaklarını açıklaması gerekiyor-"

Dışarıdan gelen bağırışlar ikisinin de başını çıkışa çevirmesine neden oldu. Luka endişeli bir bakış fırlattı, sonra tekrar kapıya döndü.

"Git!" Verakko içgüdüsel olarak komutu *sallantılı* bir şekilde vererek havladı ama Luka çoktan küçük kulübeden dışarı fırlamıştı.

İlk tesisteki iletişim sistemine erişim sağlamaya başladığında korku boğazına dolandı. *Ne kadar zamanım var?* Yumruk seslerinin ve acı dolu çığlıkların yankıları kapı aralığında gürledi ve Verakko kaskatı kesildi. Planladıkları gibi her insanla tek tek konuşacak zaman yoktu.

Verakko kendini elindeki işe odakladığı sırada biri ya da bir şey ağır bir gümbürtüyle binanın yan tarafına fırlatıldı.

Aslında Alice'in insanlarla konuşmasını planlamışlardı, Verakko'nun sesinin ve kelime kullanımının çok yabancı ve dolayısıyla güvenilmez olduğuna karar vermişlerdi, ayrıca tüm insanlara bir dil çevirmeni yerleştirildiğinin garantisi yoktu. Yeteneğini kullanması gereken bir zaman varsa, o da buydu. İletişim sistemlerini hızla bağlantı kuracak şekilde programladı ve sadece insanların hücrelerindeki hoparlörlerin ses çıkarmasını sağlamak için değerli dakikalarını harcadı.

Dışarıdan gelen gürültülü bir böğürtüyü yüksek sesli bir çatırtı izledi. "Ellerinde Yulo eldivenleri var!" diye bağırdı dışarıdan bir erkek.

Gözlerini zorla kapattı ve zihninin odaklanmasını isteyerek sakinleştirici bir nefes aldı. "Merhaba, insanlar. Ben bir dostum." Yirmi kadar mahkûmun neredeyse tamamı onun sözleri karşısında irkildi ya da sıçradı.

Sallanırken sesine sakinlik sızması için zorladı. "Dinleyin. Bir dakika içinde kapılarınız açılacak. Koşman gerek. Dönen bir merdiven arayın ve en üst kata koşun, sonra ön kapılardan çıkın. Dışarı çıktıktan sonra, bu yerden mümkün olduğunca uzaklaşmak isteyeceksiniz. Bir şehir bulmaya çalışın ve olabildiğince dikkatleri üzerinize çekin. Onlara Tremanta Kraliçesi ile konuşmak istediğini söyleyeceksin."

Gürleyen, acı dolu bir kükreme evi sarstı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Alice tehlikede olmalıydı. Yardım etmesi gerekiyordu.

Sallayabildiği tüm komuta gücünü toplayarak, "Açıklar. Şimdi gidin!" Onların ayağa kalkıp artık

açık olan hücre kapılarına doğru ilerleyişlerini nefesini tutarak izledi.

Verakko dönüp kulübenin kapısına doğru fırladı, kapıyı kırarak açtı ve dişlerini gösterdi. Acıyı hissetti

dişleri ölümcül zehirle dolarken ağzının çatısından içeri girdi. Ekranlara son bir kez bakarak sessizce gecenin içine doğru süzüldü.

Olay yerini değerlendirirken dikkat çekmemeyi başardı ve binanın etrafındaki gölgelere yapıştı. İkincil göz kapağı yerine kayarak parlayan gözlerini gizledi. Bir Strigi erkeği yoğun gölgeliklerin altında süzülüyor ve inanılmaz derecede yasadışı bir Yulo eldiveni kullanarak ateş etmeye hazırlanıyordu. Diğer iki kanatlı Strigi erkekleri Luka ve Kadion ile boğuşuyordu.

Üçe karşı üç mü? Lütfen. Verakko alçak sesle kıkırdadı ve erkeklerden birinin arkasında durup eldivenini Luka'nın kafasına doğrultana kadar sessizce hareket etti.

Strigi'leri öldürmek, ölümcül kanatları ve ulaşılamayacak yerlere uçabilme yetenekleri nedeniyle oldukça zordu.
Kanatları en büyük güçleri olmasına rağmen, aynı zamanda en büyük zayıflıklarıydı. Devasa kanat açıklığı savaşırken kör noktalar yaratırdı ve kanatlarını arkalarına doğru bükememeleri sırtlarını özellikle savunmasız hale getirirdi.

Strigi erkeği kaskatı kesildi, Verakko'nun arkasında olduğunu bir an geç fark etti. Verakko bir eliyle erkeğin çenesini arkadan kavradı ve diğer eliyle, mide bulandırıcı bir çatırtı duyana kadar başının üst kısmını aşağı doğru çekti.

Luka omzunun üzerinden Verakko'ya baktı ve Alice'in birkaç dakika önce durmuş olması gereken yerin yakınındaki karanlık ormana doğru koşmaya başlamadan önce hızlıca başını salladı.

Verakko gözlerini şu anda tepesinde daireler çizen iki Strigi'ye dikti. Az önce boynunu kırdığı erkeğin ağırlığını kaldırarak Kadion'u ve kendisini Yulo eldivenlerinin patlamalarına karşı korudu.

"Dışarı çıkmayı başardılar mı?" Kadion, Strigi'nin gevşek elindeki Yulo eldivenini çıkarmaya çalışırken homurdandı.

Hayal kırıklığı dişlerinin ağrımasına neden oldu ve yüzünü buruşturdu. "Bu şartlar altında elimden geleni yaptım." Yeşil bir ışık huzmesi ölü erkeğin kanadından cızırdayarak geçti ve Verakko'nun kulağının yanından vızıldayarak geçti. Ayaklarının dibindeki kan gölleriyle karışan yanık tüyün keskin kokusu burun deliklerini işgal etti. "Planınız nedir General?"

Kadion eldiveni takmayı bitirdi ve Verakko'ya orantısız, gamzeli bir sırıtış attı. "Planım bir şeyleri vurmak."

Ne kadar zarif. Verakko gözlerini devirdi ve kanatlı erkeği bir kenara fırlatmaya hazırlandı. "Sen onları yaklaştır, gerisini ben hallederim."

Bir anda Kadion'un yüzündeki çocuksu sırıtış kayboldu ve yerini erkeğin savaşta bilinen sert, soğuk kayıtsızlığı aldı. Tavırlarındaki bu hızlı ve ani değişim

Verakko kaçmak için can atıyor.

Kadion çömeldi ve kafasındaki kötü yaradan dolayı ters dönmüş yüzünden kan damlaları akmaya başladı. "Amacımız öldürmek değil, etkisiz hale getirmek, o yüzden ölmek üzere olmadığımız sürece ısırıklarınızı kendinize saklayın."

"Anlaşıldı."

Kadion'un hızlıca başını sallamasıyla Verakko tüm gücünü kullanarak Strigi'nin cesedini havaya fırlattı ve saldırganlara Yulo eldiveninin biraz hasar vermesine yetecek kadar uzun sürecek bir şok anı yaşattı.

Ancak bu erkekler diğerlerinden daha akıllıydı. Ölen meslektaşlarının yaptığı gibi yerde savaşmak yerine havada kalmayı tercih ettiler. Verakko saldırmak ya da geciktirmek için herhangi bir yol arayarak bölgeyi araştırdı. Bu Strigi'lerden herhangi birinin kulübenin içindeki kontrol merkezine ulaşmasını engelleyerek dişilere kaçmaları için yeterli zamanı verebilirse, en azından bu gece boşa gitmemiş olacaktı.

Boğazından öfkeli bir hırıltı tısladı. Silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu ve bir ağaca tırmanıp sıçramadığı sürece havadaki saldırganlara ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Yine de bu fikrin asla işe yaramaması için pek çok neden vardı. Şu anda bir gölge mızrağı için neler vermezdi.

Erkekler aniden birbirlerinden uzaklaştı. Verakko bakışlarını üzerinde gezinen Strigi'ye dikti. Erkek ateş açtığında, yakındaki bir ağaçlığın gölgesine atladı. Bir Yulo ışınının kalçasını yırttığını hissetti ve bir çığlığı bastırdı. Karanlık zeminde sürünerek ilerledi, ten renginin daha da derinleşmesine ve tasarlandığı gibi onu kamufle etmesine izin verdi.

Silah sesleri kesildi ve Kadion açıklığa doğru baktı. Dehşet içindeydi, ormanda gizlenen üçüncü bir erkek şimdi elinde uzun bir bıçakla Kadion'un arkasından sessizce yaklaşıyordu. Yulo eldiveni olmadığı için mi daha önce savaşa katılmamıştı?

Erkek sapı kavradı ve Verakko'nun içinde bu onursuz pozisyona karşı öfke kükredi. Dişlerinde kalan zehir serbest kalmak için can atıyordu. Üstüne hızlıca bir göz attığında Strigi'nin Kadion'un dikkatini dağıtmak için ona doğru hızla ilerlediğini gördü.

Verakko Kadion'un arkasındaki saldırgana doğru hızla ilerlerken adımlarını hafif tutmaya dikkat etti. Tam birkaç adım yaklaşmıştı ki, iri Strigi döndü ve Verakko'nun bacaklarını kanadıyla süpürmeye çalışmadan önce kılıcını beceriksizce sapladı.

Verakko eğilip yuvarlandıktan sonra ayağa fırladı ve erkeğin sol kanadını ön koluyla göğüs kafesi arasına sıkıştırdı. Diğer eliyle omzundan kanadının tepesine kadar uzanan kalın ama içi boş kemiği kavradı ve aşağı doğru çekerek kemiği ikiye ayırdı.

Erkek çığlık attı ve kılıcını Verakko'ya doğru vahşice savurdu. Ulaşamayacağı bir yere sıçradı.

ve Strigi ile karşı karşıya geldi. Verakko dişlerinin arasından bir kahkaha tısladı. "Artık uçup gidemezsin, değil mi?"

Strigi erkeği çoğundan daha iriydi ve aşırı hevesli bir savaşçının öfkeli ve biraz da boş bakışlarına sahipti. Onur ya da sadakate çok az saygı duyarak savaşa koşan biri. Sadece öldürmek ve güçlü olduklarını kanıtlamak istiyorlardı. Erkeğin gözleri Verakko'nun yan tarafına kaydı; kalçasındaki açık yaradan hâlâ kan akıyordu. Bu dövüşü kısa sürede kazanamazlarsa ve Verakko kendini bu şekilde zorlamaya devam ederse kan kaybından öleceğini biliyordu. Verakko erkeği inceledi ve uzuvlarının gevşemesine izin verdi. Ağırlığını akıcı bir hareketle sağa sola kaydırdı ve erkeğin şaşkın bakışlarını üzerine çekti. "Kanadın kırık ama şu anda bana saldırırsan hâlâ şanslı bir atış yapabilirsin."

Verakko *sallantının* etkisini görebiliyordu. Erkeğin gözleri parladı ve daraldı. Ağzının kenarı sırıtarak kalktı, sanki Verakko'dan nasıl kurtulacağına dair büyük bir fikri varmış gibi.

Zavallı aptal neye uğradığını bilmiyordu. Verakko sallanmaya yardımcı olmak için zayıf bir şekilde yarasını kavradı ve beklediği gibi, erkek yüksek sesle uluyarak ona doğru koştu. Bir adım kadar yaklaştığında ve kendine güveni yüz hatlarına kazındığında, Verakko kaçarak erkeğin kılıç kolunu yakaladı. Strigi kendini toparlayamadan Verakko dişlerini dirseğinin hemen altındaki ete geçirmiş ve birkaç küçük zehir damlası salmıştı.

İri yarı erkek ürperip dizlerinin üzerine çökerken, gözleri dehşetle irileşirken geri çekildi. Verakko onun önünde çömeldi, tek parmağını göğsüne koydu ve devrilip yere yığılmasını izledi. "Bir korkak gibi onu sırtından bıçaklayacaktın. Şimdi bir korkak gibi öleceksin."

Erkek boğazından bir guruldama sesi çıkardı ve gözleri parladı. Verakko çenesini sıktı. *Lanet olsun.* Ölmeyi hak etmişti ama bazı insanlarının aksine Verakko kurbanlarının çektiği acılardan zevk almıyordu.

Erkeğin gözünden bir damla yaş süzüldü. Kol ve bacakları sanki onları kaldırmak için var gücüyle çabalıyormuş gibi titriyordu. Verakko bu manzaraya daha fazla dayanamadı.

Bir parça öne eğilerek fısıldadı, "Şimdi uyu. Ve acı hissetme."

Gerginlik erkeğin bedenini hemen terk etti ve göz kapakları ağırlaştı. Strigi'nin gözlerindeki hayat sönerken Verakko'nun bir an önce hissettiği kana susamışlık da azaldı ve her zaman olduğu gibi içinde bir pişmanlık düğümlendi. Annesi onun bu küçük merhameti gösterdiğini görseydi çok utanırdı.

Gür bir ses açıklıkta yankılandı. "Sorgulama için onlardan birine canlı ihtiyacımız var."

Verakko kendini toparlayıp tekrar mücadeleye atılamadan önce başının arkasına cızırtılı bir

gümbürtü çarptı ve ardından her şey karardı.

***

Buz parçaları Verakko'nun yüzüne çarparak onu uyandırdı. Başı öfkeyle çarpıyordu ama vücudu ağırlıksız hissediyordu. Aşağıya baktı ve donakaldı. Korku damarlarında dolaşarak tüm acısını eritti ve yerini dehşete bıraktı. Strigi'lerden biri onu kollarından tutmuş uçuyor, kanatları etraflarındaki soğuk havayı dövüyordu.

Bu kadar yüksekte olmak Verakko'nun en kötü kabusunun gerçeğe dönüşmesiydi. Kalp atışları göğsünde kontrolden çıktı ve nefesleri sığlaştı.

Aşağı inmenin bir yolunu bulmalıydı. Şimdi.

Gözlerini kapatarak zihnini sakinleşmeye zorladı, ne zaman yükseklikle uğraşmak zorunda kalsa hep yaptığı gibi. *Yükseklikten korkmuyorsun, düşmekten ve yerden korkuyorsun. Tek yapman gereken yere yaklaşmak.*

Altında Sauven Ormanı vardı. Öyle olmalıydı. O kadar uzun süre baygın kalmış olamazdı.

Kendisini tutan Strigi'ye doğru dik dik baktı. Erkeğin yüzünde kesikler ve taze çürükler vardı ve yüzündeki ifade kalıcı bir şekilde kazınmıştı. Erkeği nasıl *etkileyebilirdi*? O zaten ne düşünüyor olabilirdi? Sol pazusuna bağlanmış bir iletişim cihazı Verakko'nun gözüne çarptı. Kendi pazusuna bir bakış attı ve iletişim cihazının yerinde olmadığını gördü. *Kahretsin!*

Özellikle yoğun ve alçakta asılı duran bir bulutun içinden geçerken, buz parçaları tekrar tenlerine battı. Erkek nefesinin altından küfretti ve Verakko cevabını aldı.

"Daha alçaktan uçmak çok daha kolay olurdu. Bu bulutların yolundan çıkmak." Verakko sesini alçak ama duyulabilir tuttu.

Verakko'ya bakmadan, erkek aniden yeri taradı, gözleri herhangi bir yaşam belirtisi arıyordu.

Verakko tekrar *sallandı.* "Aşağıda sadece ağaçlar var. Emirlere uymazsan görecek kimse yok."

Erkek, bulutlardan çıkıp daha sıcak havaya doğru alçaldı. Ormanın birkaç yüz metre üzerinde süzülmeye başladı.

Hala çok yüksek.

"Tüm bu ekstra ağırlık yüzünden kanatların çok ağrıyor. Belki de biraz dinlenmek için bir yer bulmalısın."

Erkek, ağaçların tepesine sadece birkaç metre kalana kadar eğildi ama sonra gözlerini kısıp başını salladı.

Sallanma devam etmiyordu. Verakko tekrar aşağı baktı ve içi burkuldu. Bu yükseklikten düşse hayatta kalabilirdi ama... acı. Çatlamış kemiklerin ve garip açılarla bükülmüş uzuvların anıları ona saldırdı.

Bir kez daha dene.

"Boğazın kurudu. İleride bir nehir var. İçmek için mükemmel bir yer."

Erkeğin gözleri söz konusu nehirde kısıldı, ama sonra genişledi ve Verakko onun *sallanmayı* tamamen bıraktığını anladı.

Kalan tüm gücünü toplayan Verakko bacaklarını havaya kaldırdı ve erkeğin büyük kanatlarından birine doladı. Ani bir dönüş yaparak aşağıdaki sık ağaçların arasına daldılar. Erkek kanat çırptı ama Verakko'yu kollarından tutan bacaklarının sıkıca kavrayışından kurtulamadı.
Verakko bir kolunu gevşeterek iletişim cihazını kurtarmaya çalıştı ama cihaz parmaklarının arasından kayarak aşağıda akan nehre yuvarlandı. Verakko küfrederek erkeğin kollarını kavradı ve yaklaştığı her et parçasına dişlerini geçirerek saldırdı.

Dişlerini erkeğin üst koluna geçirirken kalan birkaç damla zehri de enjekte etmeyi başardı. Strigi'yi öldürmeyebilirdi ama zarar verebilirdi.

Erkek dehşet içinde sızan kesiğine baktı. Verakko'nun korktuğu ve umduğu gibi, erkek gitmesine izin verdi.

Bir an için Verakko havada asılı kaldı. Sonra düşmeye başladı. Vücudunu gevşetmeye çalıştı, sert bir formun sadece daha fazla hasara neden olacağını biliyordu. Omzu bir dala çarpmadan bir an önce lacivert gökyüzü kayboldu ve yıldızlar görüşünde dans etmeye başladı.

Derisini yırtan küçük sopa ve dallara tutunmaya çalıştı ama karanlıkta ne zaman uygun bir dal ya da fidan görse artık çok geçti. Ağaçlar vücudunu hırpalamaya devam etti, ta ki özellikle sık ve alçak bir dal kafasını kırana kadar. Görüşü dalgalandı. Altında yumuşak bir zemin hissediliyordu. Artık düşmüyordu. Dünya bir kez daha kararırken, bir hendekte benzer bir pozisyonda yattığını hatırladı. Parçalanmıştı ve bulunup bulunamayacağını merak ediyordu.

Bölüm 3

Lily'nin ısırdığı meyvenin pembe suyu kirli ama temiz beyaz gömleğine sıçradı ve dişlerini sıktı. *Şimdiden mi?* Sadece o öğleden sonra kıyafetlerini yıkamak ve kurutmak için değerli saatlerini ayırmıştı. Neden zahmet etmişti ki?

Lily yaklaşık bir haftadır bu uzaylı ormanında tek başına yürüyüş yapıyordu ve bu onu yıpratıyordu. Sürekli açlık ve susuzluk, bitmek bilmeyen böcek ısırıkları ve sürekli hiper farkındalık hali, Dünya'da hiç hoşlanmadığı ve şimdi de nefret ettiği şeylerdi. Üstüne üstlük, zaten ince olan bedeninden on kilo kadar kaybetmişti.

Küçük meyveyi dokuma çimen çantasına atan Lily, artık bir çukurun içinde gizlenmeyen parlak ateşinin titrek alevlerine baktı ve kendi düşüncelerinde kayboldu. İki gün önce bulduğu küçük açıklık, Alex'i ararken kamp yaptığı en rahat yerlerden biriydi.
Yumuşak, yosun kaplı toprak parçası nehre yürüme mesafesindeydi ve üç tarafı ağaçlarla korunuyordu. Buradan ayrılmak zorunda kaldığı için üzgündü ama yarın yine nehrin aşağısına gitmesi gerekecekti.

Alex'le ayrıldıktan sonra kendini kıyıya sürüklemiş, sonra da kıyı boyunca olabildiğince hızlı koşmuştu. Bacakları pes edene kadar koşmuş ama en ufak bir kanıt bulamamıştı. Nehirde kaybettiği çantadan kıyıya vuran herhangi bir erzak bile bulamamıştı. Beş gün önceki kötü bir yağmur fırtınası tüm bölgeyi sular altında bırakmış ve Lily'yi daha yüksek bir yere çekilmeye zorlamıştı.
Alex'e ait herhangi bir kanıt ya da kırık çantasındaki kayıp erzak nehrin daha da aşağısına sürüklenmiş olabilirdi.

Ne kadar ararsa arasın bir türlü bulamadığı böceklerin cıvıltısı kulaklarında çınlıyordu. Kollarını beline doladı ve kaşlarını çattı. Alex'in şu anda burada olması için neler vermezdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Kadın böceğin sesini bastıracak kadar konuşmuştu. Alex bu konuda her zaman harikaydı. Lily arkadaşının moralini yüksek tutmak için ne kadar çok şey yaptığını fark etmemişti. Şimdi Alex'in gerçekten normalde bu kadar çok konuşup konuşmadığını ya da Lily'nin her zaman kendi üzerinde kurduğu dırdırcı baskıyla mücadele etmek için hafifliğe ihtiyacı olduğunu bir şekilde hissettiği için mi durmadan sohbet ettiğini merak ediyordu. Her iki durumda da yalnızlık Lily'yi yıpratıyordu.

Neden Alex'e devam etmesini söylemişti? Ona yerinde kalmasını söylemeliydi! *Hayır*, diye karşı çıktı Lily. *Ya başaramasaydım?* Alex'i beklemeye zorlamak bencillik olurdu.

Kaçırılmadan birkaç gün önce sürdüğü parlak pembe ciladan eser kalmayan tırnaklarını

karıştırırken planını bir kez daha gözden geçirdi. Tek başına geçirdiği ilk birkaç gün Lily akıllıca davranmamıştı. Arkadaşının peşinde vücudunu çok fazla zorlamıştı. Geceleri sadece birkaç saat uyuyordu.

ve sadece yol boyunca bulduğu azıcık şeyi yiyordu. Eğer gerçekten durup düşünseydi, şu anda ölmüş olması gerekirdi. Test etmeden yediği rastgele yiyecekler yüzünden zehirlenmişti.

Ölmemiş olsa da inanılmaz derecede hastalanmıştı. Lily yemekten mi yoksa arıtılmamış sudan mı olduğunu bilmiyordu ama mide ağrıları onu yolda durdurmuştu. Yağmur fırtınası kılık değiştirmiş bir nimete dönüşmüştü, çünkü fırtına geçene kadar onu bir sığınağa girmeye zorlamış ve içmek için nehir suyundan makul ölçüde daha güvenli olan su sağlamıştı. Tepedeki kayaların arasında karanlık ve boş bir yarığa sürünerek girmiş ve vahşi hayvanların gelip ondan faydalanmaması için dua ederken hastalığının en kötü dönemini atlatmıştı.

İki günlük sefaletin ardından aklı başına gelmiş ve arkadaşına ne olduğunu öğrenmek için daha akıllıca çalışması gerektiğine karar vermişti.

Lily göğsündeki balonun genişlediğini, Alex'i düşününce patlamak üzere olduğunu hissetti. Onu aşağı itti. *O akıllı bir kız. Kıyıya ulaştı ve tıpkı planladığımız gibi nehir boyunca yürümeye başladı.* Lily, dağılmasını engelleyen tek faaliyet olan tek taraflı konuşmayı zihninde sürdürmeye devam etti. *Onun izlerini her an bulabilirim; sadece yağmurla daha da aşağıya sürüklendiler.*

Beyninin arkasındaki, bulunacak herhangi bir kanıt kalıp kalmadığını merak eden sesi şiddetle susturdu.

Ateşten gelen gürültülü bir şangırtı gözlerini aldı, hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Daha fazla odun atmak için yığınına uzandı ve lanet okudu. Bugün topladığı tüm odunları nehir kıyısında bırakmıştı.

Sabahı odun keserek ve ağır odun yükünü taşıyarak geçirdikten sonra Lily kristal berraklığındaki suya karşı koyamamıştı. Yeterince uzun süre kirli kalmıştı, değil mi? Çalışmak yerine kendini ve giysilerini yıkadığı ve güzel, büyük bir kayanın üzerinde güneşlendiği birkaç saat geçirmeyi hak ediyordu. Yaptığı şey de tam olarak buydu. Lily küfretti ve tekrar lekeli gömleğine baktı. İki saat boyunca kendini temiz ve gençleşmiş hissetmişti ve şimdi bu lanet ateşi sürdürmek için karanlıkta kendini nehre geri sürüklemesi gerekiyordu.

Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı. Sabahki zorlu çalışmadan dolayı kaskatı kesilen kasları protesto edercesine inledi. Ateşten bir çubuk aldı ve alevli ucunu önünde tuttu. Burada nehir boyunca uzanan ağaçlar daha seyrekti ve bulunduğu noktadan sadece biri görünen iki ay etrafı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Lily kendi kendine ateşin hayvanları uzaklaştırmak için gerekli olduğunu söylemişti ama aslında her şeyden çok kendi rahatı içindi.

Yakınlarda gizlenen hayvanlardan hiçbiri tarafından saldırıya uğramamış olsa da, günler ve geceler boyunca onu izlediklerini duyuyordu. Bu yerde ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar ikna oluyordu.

Onu takip eden yaratıkların zeki olduklarını ve harekete geçmeden önce çok zayıf düşmesini ya da yaralanmasını beklediklerini düşündü.

Ağaçlardan bir hışırtı duyuldu ve Lily olduğu yerde dönerek el fenerini yüksekte tuttu. Çömeldi, kaçmaya ya da savaşmaya hazırdı, durum neyi gerektiriyorsa. Hışırtı daha da arttı ve karanlık ormana bakarak herhangi bir hareket belirtisi görmeye çalıştı. Hiçbir şey göremedi. Dalların kırılma sesi kulaklarına çarptı ve sesin önünden değil, yukarıdan geldiğini fark etti.

Ne oluyor lan?

Tepesinden gürültülü bir çarpma sesi geldi. Yoldan çekildi, kayarak durdu ve pantolonu ince kalçalarının üzerinden aşağı doğru sürüklenirken yan tarafını çizdi. Düşen şeyin ağırlığı, altındaki toprağı titretecek kadar sert bir şekilde yere çarptı. Sırtının üzerine sıçradı ve gökyüzünden düşen karanlık, şekilsiz kütleyi görüş alanında tutmaya çalışarak uzaklaştı. Hâlâ yanmakta olan meşalesine uzandı ve kaçmak üzereydi ki, kütleden derin bir inilti yükseldi.

Lily donup kalmıştı, nabzı hızla atıyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Sesi bir insana, bir erkeğe benziyordu. Parçalanmıştı. Uzuvları adrenalinle kaşınıyor, onu kaçmaya zorluyordu ama kendini tuttu. Bir yandan Alex'ten beri başka birini görmemişti ve onun için umutsuzca yardım istiyordu. Diğer yandan, bu... şeyin... bir insan olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve öyle olsa bile, onunla birlikte tek başına olduğundan daha fazla tehlikede miydi?

Artık umursamayacak kadar mutsuz muyum?

Lily bu düşünceyi aklına gelir gelmez kapattı. Artık kendi iyiliği umurunda olmayabilirdi ama her ne olursa olsun Alex'le ilgili kanıtları bulması gerekiyordu. Arkadaşını bulmak için elinden gelen her şeyi yapmadığını bilerek yaşayamazdı.

Önündeki şekil hareketsiz kaldı. *Oh, kahretsin. Öldü mü?* Aceleyle ilerledi.

Yaklaştıkça yavaşladı ve yaratığı inceledi. El fenerini kaldırarak, siyah uzun kollu bir gömlek ve pantolon giymiş, iri, kaslı bir sırtın şeklini seçti. Lily yutkundu. Kesinlikle bir erkekti. Sırtının sığ bir şekilde inip kalkması en azından hâlâ nefes aldığını doğruluyordu.

Belki de yakınlardaki bir köyden gelmişti ve onu oraya götürebilirdi. Adamın geniş omuzlarına baktı.

Ama buraya nasıl gelmişti? Kanatları yoktu. Onu sığınakta esir tutan adamlardan birinin kanatları vardı. Lily ürperdi, başka birini görmenin verdiği heyecanla yeniden temkinli olmaya başladı.

Eliyle yeri süpürdü ve küçük bir taş buldu. Taşı adamın sırtına fırlattı ve nefesini tuttu. Hiçbir şey yoktu. Sonra, uzun bir sopayla yaklaştı ve dürttü. Adam hareketsiz kaldı.

Bu çok saçma. Alex'in nereye gitmiş olabileceğine dair cevapları olabilecek tek kişi

yaklaşmaya korktuğu için yavaş yavaş ölüyor olabilirdi. Lily cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı ve adama doğru ilerledi. Adamın iri cüssesinin yanına diz çöktü ve bir hamleyle onu sırt üstü yatırdı. Adam bir acı iniltisi daha çıkardı ama kıpırdamadan durdu. Meşalenin yumuşak ışıltısı adamın yüz hatlarını aydınlattı ve kadın nefesini kaybetti. Adamın bir uzaylı olduğu tartışılmazdı ama daha önce gördüğü uzaylılara benzemiyordu.

Cildi koyu lacivertti ama küçük kesik ve çiziklerin olduğu bazı bölgelerde daha açık bir yeşile dönüşüyordu. Kulakları uzun ve sivriydi, sanki genellikle küpe takıyormuş gibi belli belirsiz delikler vardı. Lily başını eğdi ve adamın belirgin kare çenesine, düz, muhteşem burnuna ve yüksek elmacık kemiklerine baktı. Hiç bu kadar mükemmel yontulmuş bir yüz görmüş müydü? Koyu renk kaşları endişeyle yukarı doğru çatılmıştı ve dolgun dudakları seğiriyordu. Elleri kaşlarını düzeltmek için acıyordu.

Ve kokusu... Kıyafetleri keskin bir hava ve cevizli odun kokuyordu ama tam olarak tanımlayamadığı bir koku vardı. Tanımlamaya çalıştıkça daha da uzaklaşıyordu. Bir rüyanın anısını kovalamak gibi.

Başını salladı. *Kendine gel.*

Vücudunun geri kalanını tarayan Lily, yara olup olmadığını araştırdı. Adam hareketsiz yatmaya devam edince, Lily daha cesurca araştırmaya başladı. Muhtemelen düşme sırasında omzu yerinden çıkmıştı. Sempati içinde yüzünü buruşturdu. Omzunu yerine oturtmak çok acıtacaktı. Aşağı indiğinde gömleğinin yan tarafının nemli olduğunu gördü. Gömleği kaldırınca kalçasındaki derin yarayı gördü. Soluk yeşil yaradan kendisininki gibi kırmızı bir kan sızıyordu. Akış o kadar yavaştı ki, adamın yakın zamanda kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünmedi.

Lily topuklarının üzerine oturdu. Bir karar vermesi gerekiyordu. Ya onu burada bırakıp gecenin karanlığında kaçacak ya da kampa geri götürüp ona yardım edecekti.

Ya kadınları hapsetmeyi seven adamlardan biriyse? Zihni onu dürtükledi.

"Ya değilse?" diye fısıldayarak karşılık verdi. Birden Alex'in uzaylıların onları yiyecek olarak kafesledikleri hakkındaki yorumunu hatırladı ve midesi bulandı.

Meşalesini adamın başının yanındaki toprağa saplayarak adamın üzerine süründü ve üst dudağını dikkatlice kaldırdı. Köpek dişleri keskindi, daha çok sivri dişlere benziyordu. Bütün kan kafasına hücum etmiş gibiydi ve kulakları uğuldadı. Belki de insanları uzaylı tüketimi için bir lezzet olarak yetiştiriyorlardı. Sadece yırtıcı hayvanların böyle dişleri vardı.

Göğsünden sarsıcı bir hırıltı yükseldi. Bakışları yukarı fırlayıp parlayan yeşil gözlerle buluştuğunda tüm nefesi göğsünde sıkışmış gibiydi. Uyanık, öfkeli ve ona odaklanmış gözlerle.

Kız kaçamadan, adam hâlâ ağzının üzerinde duran elini kavradı ve kıza doğru çevirdi.

sırt üstü yatırdı. Diğer bileğini başının üzerine getirdi ve ona doğru yaklaştı.

Keskin dişleri ortaya çıkmış, ateş ışığında parlıyordu. Lily onun ağırlık merkezini öne doğru itmeye ve dengesini bozmaya çalışıyordu ama adam çok ağırdı ve Lily'nin enerjisi, bildiği hareketlerden herhangi birine yeterince güç harcayamayacak kadar tükenmişti.

"Neredeyim ben?" diye homurdandı, gözleri odaklanamaz hale gelmişti.

"Bırak beni, sana söyleyeceğim," diye haykırdı, kalan tüm gücüyle onun altında kıvranıyordu.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve irkildi. Onu serbest bıraktı ve gövdesini kaldırdı. Kalçaları hâlâ adamın devasa kalçalarının altında sıkışmıştı ama elleri artık serbestti. Meşalesini bıraktığı noktaya doğru uzandı. Ellerini körlemesine savururken gözlerini üstündeki uzaylıdan ayırmıyordu. Çıkık omzunu ovuşturdu, sonra yüz hatları sertleşti. Kararlı ve ürkütücü bakışları ona döndü ve onu olduğu yerde sabitledi.

Adamın hızlı bir hareketle yaralı kolunun bileğini dışarı ve öne doğru çekişini dehşet ve hayretle izledi. Kemiğin yuvasına kayarken çıkardığı yankılı çatırtıyı duydu ve tüyleri diken diken oldu. Eklemini düzeltme şeklinin iğrençliği yüzünden değil, gözleri tüm bu süre boyunca ona yapışmış olduğu ve neredeyse hiç irkilmediği için.

Vücudu zihnine yetişmiş gibiydi ve meşaleye doğru daha fazla gerildi. Adam dişlerini göstererek ona doğru yaklaştı ve kadın avucunun altındaki tahtayı hissettiğinde haykırdı. Dişlerinin belli belirsiz fırçası köprücük kemiği boyunca ilerledi ama onu ısırmaktan kaçındı. Meşaleyi çekti, adam saçlarını koklarken garip açıdan gevşetmeye çalıştı, sonra başını onunkinden sadece birkaç santim yukarı kaldırdı ve onu inceledi. Ağzı açıldı, bir şey söylemek üzereydi ama ne olduğunu duymadı. Kadın ağır meşaleyi büyük bir gürültüyle adamın kafatasına indirdi.

Adam Lily'nin üzerine yığıldı. Lily hırıltılı bir şekilde yutkundu ve onun ağırlığı altında ezilirken hava almaya çalıştı. Adamın altından çıkana kadar kıvranıp kıpırdandı ve sonra derin bir nefes aldı.

Adam yine kıpırdamadan yatıyordu ve el fenerinin ışığı başının arkasında kan fışkıran büyük bir yarayı ortaya çıkardı. Kadın acıyarak yüzünü buruşturdu. Yara, onun yetersiz saldırısının neden olamayacağı kadar büyüktü. Düştüğü sırada olmuş olmalıydı. Lily tekrar küfretti, korkusu yerini öfke ve kızgınlığa bırakmıştı. Ağaçlara doğru dik dik baktı. *Hangi cehennemden geldin sen?*

Lily önce adama sonra da kampına doğru baktı. Karnındaki küçük bir kıpırdanma aksini iddia etse de onu yere serdiği için pişman değildi. Ne de olsa onu yere sermişti. Ve henüz tam olarak onunla birlikte olmadığı açıktı. Evet, onu bayıltmak doğru bir hamleydi. Ama suçluluk hala

başındaki yaraya bakarken onu çekti. Buna o sebep olmamıştı ama daha da kötüleştirdiği kesindi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Ya leş yiyen bir hayvan gelirse ve uyanamazsa? Hayır, mantıklı beyni onu ne kadar zorlasa da onu terk edemezdi. Ona kolayca zarar verebilirdi ama yapmadı. Belki ona yardım ederse, o da ona yardım ederdi. Ona en yakın kasabanın nerede olduğunu söyleyebilirdi. İngilizce konuşuyordu.

Lily'nin kalbi yeniden hızlandı ve gözleri büyüdü. Nasıl İngilizce konuşmuştu? Sığınaktaki uzaylılar da öyle. Onları tanıyor muydu?

Ona güvenebileceğini bilene kadar Alex'ten bahsedemezdi. Bazı cevaplara ihtiyacı vardı. Aklına başıboş bir düşünce geldi ve onu araştırdı. *Onu bağlayabilirim. Ölmediğinden emin olur, sonra da kendine geldiğinde ona sorular sorardım.* Lily, topladığı tüm iplerin beklediği kampına doğru baktı. Onu asla o kadar uzağa sürükleyemezdi. Bir ton ağırlığındaydı. İpi ona götürmesi gerekecekti.

Lily bölgeyi değerlendirdi. Büyük bir ağaç dalı tepesinde asılı duruyordu. Ateş yakmak için pek güvenli bir yer değildi ama idare ederdi.

Nefes almak için bir an durdu ve sonra ayağa kalktı. Vücuduna baktığında her yerinin kan ve kir içinde olduğunu gördü. Malzemeyi öne doğru uzattı ve sinirli bir nefes çekti. *Bu kadarı da fazla!*

***

Verakko'nun başı çarpıyordu. İnsanlarla uğraşırken hissettiği normal donuk ağrı gibi değildi. Daha çok kafatasının tabanına saplanmış bir bıçak darbesi gibiydi. Düşünmek zordu ama Verakko doğrulduğunu hissedebiliyordu. Ellerini bağlayan sıkı ipi ve sağ kolunun etrafındaki askıyı algıladığında dişlerine bir zehir fışkırdı.

Gözleri parlayarak açıldı ve bir ateş şeklini aldı. Görüşünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve kafatasına hücum eden acıya karşı dişlerini sıktı.

"Kıpırdamadan durmalısın."

Verakko yumuşak bir ses duyunca donakaldı. Bir kadın sesi. Etrafı tarayan bakışları, ateşin karşı tarafında oturan bir kişinin bulanık şekline takıldı. Yavaşça, etrafındaki dünya odak noktasına geldi. "Kimsin sen?" diye hırladı, ellerini deneysel olarak çekiştirdi. İp sağlamdı ve düğümler ustalıkla atılmıştı ama onları bağlayan her kimse onun gücünü hafife almıştı. İsterse ipi koparabilirdi.

Verakko ağaçların arasından düşüp yere indiğini hatırlıyordu. Yine de başka bir şey daha vardı.

olay. Kadının kısılmış gözleri odak noktasına geldiğinde kalbi bir parça hızlandı. Oradaydı, ona dokunuyor ve onu kontrol ediyordu. Ama sonra dişlerine dokunmuştu ve kazara kendini kesmeden önce onu durdurması gerektiğini biliyordu. Eğer bir damla bile zehir kalmış olsaydı, nazik kurtarıcısı birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı.

Onu ters çevirmişti, amacı sadece açıklama yaparken onu yerinde tutmaktı ama kokusu dikkatini dağıtmıştı ve sonra... Verakko kaşlarını çattı, içinden öfke ve utanç akıyordu. Sonra kız onun kafasına vurmuş ve onu bağlamıştı.

Görüşü netleşti ve kafasındaki çarpıntı azaldı. Elinde büyük bir odun parçasıyla sanki dövüşe hazırmış gibi çömelmiş olan küçük kadına baktı. Oval yüzünü çevreleyen koyu kahverengi saçlarının uçları altın renginde parlıyordu. Renk dağılımı tuhaftı ama nahoş değildi. Gözlerinin kahverengi olduğunu hayal etti ama gözlerine yansıyan yeşil ateşten emin olmak zordu.

"Nereden geldin sen?" diye sordu.

Strigi'yi bir anda hatırladı. Gözleri yukarıdaki ağaçlara dikildi. Erkek onun için geri dönecek miydi?

Verakko bir parça rahatladı. *Yakın zamanda değil.* Erkeğe enjekte edebildiği az miktardaki zehir onu öldürmemiş olsa bile, kesinlikle birkaç gün iş göremez hale getirecekti. Yine de iyileşmek için yakınlara inebilirdi. O ve bu gizemli dişinin buradan bir an önce gitmesi daha iyi olacaktı. Tabii o da bir İsyancı değilse. Ne de olsa onu bağlamıştı.

"Hey, uzaylı! Cevap ver bana."

Verakko, kızın kullandığı kelimeler üzerine yerleşmeden önce bir an için bir kızgınlık patlaması hissetti. *Uzaylı mı?*

Sertleşti. Daha dik oturarak bakışlarını tekrar kadının üzerinde gezdirdi. Gözleri tekrar onunkilere kilitlendi. "Sen insansın."

Küçük pembe bir dil alt dudağının üzerinde gezinerek adamın dikkatini dağıttı ve kadın yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

Bu planlarının işe yaradığı anlamına mı geliyordu? Kadının yıpranmış giysilerini ve el yapımı malzeme yığınını inceledi. "Ne zamandır baygınım?"

"Önce benim sorularıma cevap vereceksin," dedi ve ona ters ters baktı.

Verakko başını küçük insana doğru eğdi ve ağzı kendisine rağmen yukarı doğru kıvrıldı. En hafif tabirle cesurdu. "Buraya bir pishot Strigi tarafından bırakıldım. Bu sorularınızı cevaplıyor mu?"

Adamın ses tonuyla kaşları daha da çatıldı. "Birbirimizi nasıl anlayabiliriz?"

"Görünüşe göre sana bir çevirmen yerleştirilmiş." Vücudunun sakinleşmesine izin vererek onu *salladı.* "Bana nereden geldiğini söylemen mantıklı olur. Ne zararı olabilir ki?"

Gözbebekleri büyüdü ve hızlıca "Ben..." diye cevap verdi. Durakladı ve ona göz kırptı. Bir süre sonra kafasını temizlemek istercesine salladı. "Neydi o?"

Verakko ağzının açık kalmasına engel olamadı.

Onun şaşkın ifadesi karşısında gözlerini kıstı. "Kafama bir şey yapmaya mı çalıştın?"

Hayatında hiç bu kadar kolay reddedilmemişti. Türünün en güçlülerinden biri olarak kabul edilirdi ve *etkisi* genellikle uzun süre devam etmese de, kurtulmak için genellikle *bundan* daha fazla çaba gerekirdi. Minik Dünyalı karşısında gururu incinmiş bir halde oturduğu yerde kıpırdandı ve zayıflamış halinin yeteneğindeki arızanın nedeni olduğuna karar verdi.

"Beni çözmeye ne dersin, sonra konuşabiliriz?" diye teklif etti. Bu iplerden kurtulmak kolay olabilirdi ama bu insanın şu anda kendisine bu kadar yakın oturmasının tek sebebinin hareketsiz kaldığını düşünmesi olduğundan şüpheleniyordu. Gücünü ortaya koyarsa muhtemelen kaçacak ya da saldıracaktı ve şu anda hırpalanmış bedenini daha fazla fiziksel efora maruz bırakacak durumda değildi.

Kadın küçük beyaz dişlerini göstererek sırıttı ve adamın siki istemediği bir ilgi seğirmesi gösterdi. "Hiç şansın yok. İnsanların ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"O zaman bir bardak suya ne dersin? En azından bunu ver." Doğruyu söylemek gerekirse, suya gerçekten ihtiyacı yoktu. Halkı en çok kuru Dakuun çölünde rahat ediyordu, vücutları minimum kaynakla hayatta kalmaya adapte olmuştu. İhtiyacı olan şey onu daha yakından görmekti. Sadece göz rengini net bir şekilde görebilmek için ateşin üzerinden atlama dürtüsü, içinde pençeleşen canlı bir varlık gibiydi.

Ona sertçe baktı ve neredeyse onun isteğini tarttığını görebiliyordu. Bakışları suyla dolu ilkel bir tahta kâseye kaydı ve pembe alt dudağını ısırdı. Adamın kanı ısındı ve siki istemsizce bir kez daha seğirdi. Son zamanlarda, birkaç insanın ve eşlerinin oldukça tuhaf bir uygulamasına tanık olmuştu ve o zamandan beri bu görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Garip ve nahoştu, ağızları birbirlerinin havasını solumaya çalışıyormuş gibi birbirine kilitlenmişti. Peki neden o dudağı kendi dişlerinin arasına almayı düşünmekten vazgeçemiyordu?

Tanrı yardımcım olsun. Ona ne olmuştu? Nefesini tutarak bileklerine baktı, sonra nefesini verdi. *İz yoktu.*

"Önce sorularımdan birine cevap ver, sonra sana bir bardak su vereceğim," dedi sonunda.

Onun inatçı duruşunu taklit ederek çenesini kaldırdı. "Gözlerim değişti mi? İrisler ve beyazlar

tamamen siyaha ya da muhtemelen sarıya mı döndü?"

Dudaklarını büzdü.

Verakko bir tıslamayı bastırdı. Ona cevap vermesini nasıl sağlayacaktı? "Bu çok önemli. Bu... bu benim sağlığımın göstergesi. Lütfen."

Gözleri bir parça açıldı. "Hayır. Değişmediler." "Değişirlerse bana

söyleyeceğine söz ver, ben de sorularını yanıtlayayım."

Bir süre onu inceledi ve sonra başıyla onayladı. "Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?" Kadının metanetli yüzü değişmemişti ama adam onun gözlerinde kısa süreli bir korku parıltısı gördü. İsyancılar ona ne yapmıştı?

Cevap vermeden önce içinde kabaran hırıltının yatışması için derin bir nefes aldı. "Sizin türünüzden birkaç kişiyle tanıştım. Tam olarak iki tanesiyle. Sadece birkaç saat önce onlardan biriyle, Alice'le birlikteydim. Sizi tutulduğunuz tesisten serbest bıraktık. Sesimi tanımadın mı?"

"Alice?" farkına varmadan ileri atıldı ve sonra durdu. "Alice'i tanıyor musun?"

"Alice'i tanıyor *musun*?" Verakko zihninde bir açıklama aradı. Bu kadının Alice'i tanımasına imkân yoktu... Yıpranmış kıyafetlerini ve el yapımı malzemelerini bir kez daha inceledi. "Sen haftalar önce ormana kaçan kadınlardan birisin, değil mi?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Rahatlama, endişe ve kızgınlık Verakko'nun içinde patladı ve kendini tutamayarak, "Bu çok *aptalca* bir fikirdi. Nasıl böyle kaçıp gidebilirsin? Kaç kişinin seni bulmaya çalıştığını biliyor musun? Diğer insanlar çok endişelendi."

Başını geriye attı ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Hey! Beni yargılayamazsın. Neler yaşadığım ve o zamandan beri neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Bu yüzden fikirlerini kendine saklarsan memnun olurum," diye tükürdü.

Verakko'nun özür dilemeye ya da karşılık vermeye karar vermesine fırsat kalmadan uzaklaştı. İki hafta önce Alice'le birlikte kaçan insanlar Tremanta'daki yeni hayatlarına nispeten iyi alışmışlardı. Vahşi doğayı tercih etmeye karar veren ve şimdiye kadar bulunamayan iki düşüncesiz dişi hariç hepsi. Çoğu gibi o da onların yok olduğunu düşünmüştü.

Endişe bir kez daha rahatlamayla savaştı. İnsanları tesislerin geri kalanından kurtarma girişimlerinin başarılı olduğunu görmek onu çok memnun etmişti. Şimdi onlara ne olduğu konusunda hâlâ karanlıkta olduğunu fark etti. Uygarlığa geri dönmesi gerekiyordu, hem de hemen. Eğer Kadion ve diğerleri saldırıdan kurtulamadıysa, birinin Kraliçe'ye rapor vermesi gerekecekti. Dünyanın dört bir yanındaki liderler, insanların amaçsızca dolaşıp güvenli bir sığınak arıyor

olabileceğini bilmeliydi.

Ama önce bu inatçı dişiyi kendisiyle birlikte dönmeye ikna etmesi gerekiyordu.

Mırıldanarak su kabını kaptı ve sıvıdan birkaç taş çıkardı.

"Suyunuzda neden taşlar var?" diye sertçe sordu, hayal kırıklığı sözlerine sızıyordu.
Bu dişi parçası Sauven Ormanı'nda bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

"Yine *aptalca bir* fikir, değil mi?" Yavaşça başını kaldırdı ve narin bir kaşını kaldırdı. "Tencere olmadan suyu arıtmanın daha iyi bir yolunu biliyor musun? Onları ateşte ısıttım, sonra suyu kaynatmak için içine attım. Eğer daha kolay bir yol biliyorsanız, can kulağıyla dinliyorum." Onun bakışlarını tuttu ve bekledi.

Verakko ağzını kapattı. Aletsiz başka bir yol bilmiyordu ve onun sessizliği karşısında yüzüne yayılan kendini beğenmiş gülümsemeden nefret ediyordu.

Kadın adamın önünde diz çöktü ve adamın kızgınlığı biraz olsun azaldı. Kahverengi. Gözleri gerçekten de kahverengiydi. Ve güzeldi. Kokusu da onunla oynuyordu. Duman, kir ve kanla örtülmüştü ama kirin altındaki tatlılığı seçebiliyordu.

Kaseyi adamın ağzına götürdü ve bekledi. Adam bakmaya devam edince boğazını temizledi. "Su istiyor musun, istemiyor musun?"

Ilık sudan birkaç yudum içti, kadının uzun zamandır dezenfekte etmek için harcadığı değerli sıvının tamamını almak istemiyordu. Dudaklarını yaladı ve kızın gözlerinin dilinin hareketini takip ettiğini görmekten memnun oldu.

Bakışları bir süre daha oyalandı, sonra aniden ayağa kalktı ve aralarına mesafe koydu. Adam

kaşlarını çattı. "Beni şimdi çözmeyecek misin?" diye seslendi ellerini oynatarak.

"Hayır," dedi basitçe, ateşin üzerine odun yığarken. Kamptan daha da uzaklaştı ve Verakko cılız bağlarını koparıp onu ateşin güvenliğine geri sürükleme içgüdüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Ormanlarda fazla zaman geçirmemişti ama ortam ne olursa olsun ateşin güvenlik anlamına geldiğini biliyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yatağa." Asılı bir fidanı tuttu ve tırmanmaya başladı.

"Her zaman ağaçlarda mı uyursun?" diye yakındı, onu görebilmek için boynunu eğmişti, kasları gergindi.

Ya düşerse?

Bir teuy kadar çevik bir şekilde yakındaki bir ağacın dalına tırmandı ve oraya, ateşin üzerine yerleşti.

Bir şekilde yüksekteki konumunun onu takip edeceği son yer olduğunu biliyor muydu? Mecbur

kalırsa yapardı elbette ama yakın zamanda gökyüzünden düşmesi, önümüzdeki birkaç yıl boyunca yere sağlam bir şekilde basmasını sağlamaya yetmişti.

"Oraya gelip seni burada olduğun kadar kolay yakalayabilirim," diye blöf yaptı.

"Bu hassas omuz ve kanayan tarafla olmaz," diye karşı çıktı. "Ayrıca, aradığınız kelimenin *teşekkür* etmek olduğuna inanıyorum."

Göğsü şişti. Gerçekten de onun bir yaralanmadan sonra birkaç metre havaya tırmanamayacak kadar zayıf olduğunu mu düşünüyordu? Yan tarafını deneysel olarak esnetti ve kumaşın kalçalarını çevrelediğini hissetti. Sonra gömleğinin kollarının yırtıldığını ve derme çatma bir bandaj ve askı olarak kullanıldığını fark etti. Oluşmakta olan bir kabuğun kaşıntısı kumaşa sürtündü. Yaraları neredeyse iyileşmişti. Onun türünün çabuk iyileşebildiğini bilmiyor olmalıydı. Bu bilgiyi yüzüne mi vurmalıydı yoksa onun zayıf, aciz bir erkek olduğunu bilerek güven içinde uyumasına izin mi vermeliydi?

Kaşlarını çattı. Bu gece için onun uyumasına izin verecekti ama gururu daha uzun süre sakat olarak görülmesine izin vermeyecekti. Bağlarının izin verdiği ölçüde yaslandı ve kadının yattığı yere baktı.

Gözlerini dikmiş, onu izliyordu.

"Adın ne senin, insan? Ben Verakko."

Kadın arkasını döndü ve Verakko onun cevap vermemeye karar verdiğini düşündü. Ama sonra,

"Ben Lily," dedi. Verakko kötü ruh haline rağmen sırıttı. "İyi uykular, Lily."

Bölüm 4

Lily gözlerini araladı ve önceki geceden kalma öfke ve utanç duygusu geri geldi. O uzaylı, Verakko, ona aptal demişti. Pervasız olduğunu ima etmişti. O ne bilirdi ki? Onu güvenli bir yere sürüklemiş, yaralarını temizlemiş ve ölmemesini sağlamıştı.
Ona borcunu nasıl ödemişti? Kendini beğenmiş bir piç olarak.

Şimdi ne olacak, Lily? Şimdi ne yapacağız?

Ne kadar çok isterse istesin, onu öylece bırakamazdı. Kendi başına nasıl temiz su bulacağını bile bilmiyordu. Yenilebilir bitkileri tanımlamada faydalı olabilirdi ama insanlar için yenilebilir bitkiler hakkında ne kadar bilgisi vardı?

Bu uzaylı için bu kadar endişelenmesi aptalca mıydı? Muhtemelen. Alice'i tanıdığını söylemişti ama ona neden inansındı ki? Tek bildiği, adamın Alice'i yeniden ele geçirip ondan işkenceyle bilgi alan bir grubun parçası olabileceğiydi. Lily onun kötü adam olduğu imajına tutunmaya çalıştı ama başaramadı. Hiç öyle birine benzemiyordu.

İçten içe inledi. Hayır, onu geride bırakamazdı ama onu serbest de bırakamazdı, bu da bağlı koca bir adamı ormanda çekmesi gerektiği anlamına geliyordu. Duyguları boğazında düğümlendi. Alex'i bu hızda hareket ederken bulabilecek miydi? *Tek yapabileceğim denemek.*

Kollarını önünde gerdi ve yüzünü buruşturdu. O zamanlar, o sinir bozucu adamdan uzaktaki ağaçta uyumak harika bir fikir gibi görünmüştü. Gece boyunca, verdiği karardan giderek daha az gurur duyduğunu hissetti. Uzvun kendisi yumuşak, yosun ve küçük çiçeklerle kaplı olsa da, yine de yerden onlarca metre yükseklikte bir uzuvdu. Uykusunda yuvarlanacağından, onu dala bağlayan ipin kopacağından ve ağaçtan ateşin içine yuvarlanacağından endişe ettiği için gözünü bile kırpmamıştı. Ateşten bu kadar uzakta olmak da soğuktu ve ağaç bitkileri arasında büyüyen küçük böcekler bütün gece açıkta kalan etini kemirmiş, ateş söndükçe çabalarını ikiye katlamışlardı.

Aşağı inmek, ateşi beslemek ve alevlerin sıcaklığına yakın bir yerde uyumak için kendisiyle tartıştı ama gururu buna izin vermedi. Ona zaten bir çocukmuş gibi davranmıştı ve ne kadar hatalı olduğunu görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Başını kaldırdı ve onun uyuduğu yere baktı ama... adam yoktu. Neredeyse dengesini kaybederek ayağa fırladı ve ondan herhangi bir iz bulmak için yeri taradı.

Görünürde yoktu. Gitmiş miydi? Yenmiş miydi? Şimdi bile takviye kuvvetlerle geri dönüyor muydu?

Lily kendini çözdü, derme çatma ipine tırmandı ve ormanın zeminine doğru kaydı.
Kampın etrafında koşuşturarak, yetersiz eşyalarını dokuma çantasına doldurdu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye derin, ipeksi bir ses geldi

arkasından. Döndü, bacaklarını koşmak için gergin tutuyordu.

Lily şokunu bastırmak zorunda kaldı. Birkaç metre ötede durmuş onu izliyordu ama farklı görünüyordu. Teni artık koyu mavi değil, deniz mavisi ve deniz köpüğü yeşilinin hoş bir karışımıydı. Renk değiştirebilir miydi? Askısı da gitmişti ama omzu mükemmel bir şekilde çalışıyor gibiydi.

Canlı peridot gözleri kızın vücudunda gezinerek tenini ısıttı. Hain bedenini sessizce azarladı. Dün gece öfkeliyken ve utançtan kızarmışken bile aynı tepkiyi vermişti. Derin sesi pürüzsüz ve kadifemsiydi ve ne zaman konuşsa zihninde karanlık yatak odalarının görüntüleri beliriyordu. Onu dinlerken sürekli tüylerinin diken diken olmasından ancak seçimlerini azarlamaya başladığında kurtulabilmişti.

"Nasıl kurtuldun?" diye sordu, güneşin saçlarındaki açık mavi çizgileri vurgulamasına değil, kibirli adamdan hoşlanmamasına odaklanmaya çalışarak. Saçlarını bilerek mi bu şekilde boyamıştı, yoksa doğal mıydı?

"Çok zorlanmadan." Bağlarının kopmuş kalıntılarına doğru başını salladı.

Adam ateşin soğuk kalıntılarına doğru yürüdü ve kadının içi hayal kırıklığıyla yandı. *Bu güçlü bir ipti, lanet olsun!* Ve düğümleri sıkıydı. Kanayan kalbine lanet olsun. Eğer onu istediği gibi bağlasaydı, bu kadar kolay kurtulamayabilirdi. Ama hayır, yaralı omzunu bu şekilde manipüle ettiği için kendini kötü hissetmişti.

Otururken cebinden parlak kırmızı bir meyve çıkardı ve ona doğru fırlattı. Kadın el yordamıyla yakaladı.
Gözlerinin kenarları kırıştı. "Bence yemeğimizi yiyelim ve sonra nehrin yukarısına doğru yola koyulalım."

"Ne- Ben-" Lily'nin zihni kelimeleriyle birlikte kekeledi. Bu adamın terbiyesizliği. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Nehrin yukarısına gitmiyorum. Nehrin aşağısına gitmem gerek."

Kaşlarını çattı, dolgun dudakları yıkıcı bir surat ifadesi aldı. Sanki o bir aptalmış gibi yavaşça konuşarak öfkesini arttırdı. "Nehrin yukarısı halkımın olduğu yer. Biz de o tarafa gidiyoruz."

Lily'nin çenesi düştü. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Nehrin aşağısına gitmem gerekiyor, o yüzden nehrin aşağısına gideceğim. Sen ne istersen yapabilirsin."

"Neden?" diye sordu, bir bıçakla bir parça meyveyi dilimleyerek.

Bakışları küçük gümüş bıçağa odaklandı ve olduğu yerde kilitlendi. *Bir bıçağı var.*

Lily alete imrenerek baktı. Keskin taşlarla idare ediyordu. Bir bıçak için neler vermezdi. Her şeyi çok daha kolay yapardı.

Bıçağı yüzünün önünde sallayarak onun dikkatini yeniden çekti. "Neden gitmen gerekiyor?

nehrin aşağısında?"

"Bu seni ilgilendirmez." Alex'in hâlâ hayatta olabileceğini söyleyecek kadar ona güvenmediği için ters ters baktı.

Onun ölümcül bakışlarından hiç korkmadan, bıçağının ucundaki meyveden bir ısırık daha alarak onu inceledi. Kahretsin, erkeklerin bunu yapmasına her zaman bayılırdı. "Peki. Ben de seninle geliyorum."

"Ne? Neden?" Lily sesindeki kızgınlığı bastırmaya çalıştı ama küçük bir parçası bu düşünceye sevindi. Uzun zamandır yalnızdı ve hayat çok zordu. Ve adamın bir bıçağı vardı.

"Çünkü artık benim sorumluluğumdasın." Üstün bir edayla ormanın etrafını işaret ederek başının çarpmaya başlamasına neden oldu. "Bir daha düşüncesizce kararlar verip kendini öldürtmeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Bacaklarına hoşnutsuz bir sıcaklık yayıldı. "Ben gayet iyiyim, çok teşekkür ederim."

Homurdandı. "Öyle mi? Ben iki kişi olduğunuz izlenimine kapılmıştım. Madem bu kadar iyisiniz, o zaman arkadaşınız nerede?"

Göğsündeki hava boşaldı ve sanki biri karnına yumruk atmış gibi bir adım geri çekildi. "Cehenneme git," dedi boğazındaki ani sıkışıklığı maskeleyerek.

Çantasını yerden alarak döndü ve uzaklaştı. *Siktir et onu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok.* Göğsündeki balon tekrar şişti ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Adam haklı değildi. Alex'in başına gelenler onun suçu değildi.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Onunla yüzleşmeyi ve gözyaşlarını görme zevkini ona tattırmayı reddetti.

"Hey, bunu unutmuşsun."

Döndü ve kalbi midesine gömüldü. Yay matkabı. Ateş yakmak için sahip olduğu tek aleti unutmuştu. Mükemmelleştirmek için günlerini harcadığı aleti.

Lily çığlık atmak istedi. Duygularını kontrol altına alması gerekiyordu. Ailesi onu şimdi görse çok üzülürdü. Bir adamın onu çılgına çevirmesine izin vermek. Burada ölüm kalım meselesiydi. Bu uzaylının kendisinden şüphe etmesine izin veremezdi.

Matkaba uzandı ama adam onu havaya kaldırıp ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Kaşları çatıldı ve yüzünü taradı, muhtemelen gözyaşlarının kanıtını gördü.

Yanakları utançtan kızardı ve yere odaklandı. "Matkabımı geri alabilir miyim lütfen?" dedi son kelimeyi ısırarak.

Adam öne doğru adım atarak onu sıkıştırdı ama kadın geri çekilmeyi reddetti. Tüm hayatı boyunca

Kendi kendine yetebilen bir kadındı. Şehirde olduğu kadar vahşi doğada da hayatta kalabilirdi. Kendini nasıl savunacağını biliyordu ama bu durum adil değildi. Hem Brezilya Jiu-Jitsu'su hem de aikido eğitimi almıştı ama yine de içinden bir ses, Verakko ona zarar vermek isterse onu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını söylüyordu. En azından şu anki yetersiz beslenmiş haliyle. "Hoşuna gitse de gitmese de seninle geliyorum. Alış buna. Seni burada yalnız bırakmayacağım. Bu onurlu bir davranış olmaz." Matkabı ona uzattı ve o da çantasına soktu.

Gözlerini kapattı ve sakinleştirici bir nefes alıp verdi, tüm duygularından arınmaya ve durumu değerlendirmeye çalıştı.

Özgür kalmıştı, muhtemelen dün gece de özgür kalabilirdi ama kalmamıştı. Göğsünde bir umut ışığı filizlendi. Eğer söyledikleri doğruysa, bu gezegende iyi uzaylılar olduğu anlamına geliyordu. Kadınları kaçırmak istemeyenler. Ve o da onlardan biriydi. Onurlu olduğunu iddia etmişti ve şu ana kadar dangalağın teki olduğunu kanıtlamaktan başka kaygı verici bir şey yapmamıştı. Yine de ondan hoşlanmaması önemli değildi; asıl soru Alex'i ve güvenliğini bulmasına yardım etmesi için onu kullanıp kullanamayacağıydı.
Ona güvenilebilir mi?

Onun kararlı bakışlarını yakaladı, sonra vücuduna baktı, incelemesini profesyonelce tutmaya çalıştı ama başaramadı. Dün gece kollarını çıkardıktan sonra ortaya çıkardığı pazuları iyice belirginleşmişti ve gün ışığında daha da büyük görünüyordu. Güçlüydü. Çok güçlüydü. Bu güç yakacak odun toplamak ve fazladan malzeme taşımak için faydalı olacaktı. Geceleri ateşi besleyecek başka birinin olması da faydalı olabilirdi. Ve Tanrı biliyordu ki ok talimine biraz ara verse iyi olacaktı. Her gece ateş yakmak neredeyse tüm enerji rezervlerini tüketiyordu.

"Avlanabilir misin?"

"Senden daha iyi, eminim."

Lily hakaretin, kesinlikle kaygan olan duygusal kalkanından sıyrılmasına izin verdi. Artık onun kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Onun yerine gözlerini ona dikti ve detaylandırmasını beklediğini belli etti.

Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ormanda pek avlanmadım ama bir deneyebilirim." "Yenilebilir bitkileri tanıyabilir misin?" diye sordu.

Kaşları çatıldı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senden daha kolay."

Sırıttı. "Yani avlanamıyorsun, toplayamıyorsun, suyu nasıl arıtacağını bilmiyorsun ve yaylı matkabın ne olduğunu bilmiyorsun. Duyduğuma göre artık sadece kendime değil, iki metre boyunda, iki yüz elli kiloluk bir adama da bakmak zorundayım."

Gözleri daha parlak parlıyor gibiydi ve boynunda bir damar şişkinleşti. İyi olmuş. Bir basamak aşağı çekilmesi gerekiyordu.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Onun duruşunu taklit ederek kollarını kavuşturdu. "Tüm sorularıma cevap verirsen benimle gelmene izin veririm. Açlıktan ya da donarak ölmemeni bile sağlarım. Bu nasıl?" Adamın gözlerinde öfke alevlendi ve kız içgüdüsel olarak kaçmaya çalışırken kendini durdurmak zorunda kaldı.

Elini uzattı ve çapraz duran ön kollarını kavrayarak birbirine bağladı. Lily kollarını çekerek adamın elini kırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Adamın kocaman avuç içi kıpırdamayan demir bir bant gibiydi. Neden onunla alay etmişti? Aklını mı kaçırmıştı?

Onu hızla kendine çekerek hırladı, "Kendine dikkat et, dişi. Eğer isteseydim, seni omzuma alır ve istediğim yöne götürebilirdim. Beni zorlama."

Lily kendini savunma derslerinde öğrendiği tüm teknikleri hafıza bankasında taramaya çalıştı ama adamın lanet kokusu dikkatini dağıtmaya devam ediyordu. *Taşaklarına diz çöktürebilirim- Odun dumanı mı?* Bu muydu? *Ama ona diz çökersem, üzerime çöküp kırılabilir- Hayır, sedir! Yanan sedir mi? Odaklan, kadın!*

Bakışları kızın ağzına kaydı ve gözlerinin parlayan parlak yeşili karardı. Bileklerini birbirine kenetleyen eli sıkarak onu bir santim daha ileri sürükledi.

Sedir odunu dumanının sarhoş edici kokusu yoğunlaştı ve nefesi kesildi. Neredeyse başı dönüyordu. Lily bu kokuyu her zaman sevmişti.

Önceki geceden bir anı zihninde canlandı. "Yine kafama bir şey mi yapıyorsun?" diye mırıldandı, gözleri onun ağzına kilitlenmişti.

"Hayır," dedi basitçe, onun bakışlarına karşılık vererek. "Belki de gitmemi iddia ettiğin kadar istemiyorsundur." İçini bir sıcaklık kapladı ve yanaklarının utançla ısınmasına neden oldu. Adamın gözleri genişledi, sanki bunu anlamış gibiydi.

Onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. Lily ona yaklaşmamak için kendini zor tuttu.

Öfke aniden içinde alevlendi. Belli ki adamın bir tür uzaylı zihin kontrol yeteneği vardı ve bu da onun tüm mantığını kaybetmesine neden oluyordu. "Sadece benden uzak dur. Ve o tuhaf koku-lüks şeyini kendine sakla."

Yüzüne yavaş, yırtıcı bir sırıtış yayıldı. "Sana söyledim, hiçbir şey yapmıyordum. Sadece kokumu seviyor olmalısın."

Yüzü alev alev yanıyordu. Duygularını kontrol etmek buraya kadarmış. "Hayal kurmaya devam et."

***

Oh, hayal kurmaya devam edecekti. Kadının uyarılmasının ani tatlı kokusu onu şaşırtmış ve şaftına kan hücum etmesine yol açmıştı. Yine de bu insanda daha fazlası vardı.

Onu tekrar kendine çekmek için ellerini yakan bir şey. Tartışmaktan başka bir şey yapmamış olmaları önemli değildi. Onunla ilgili her şey adamın temel içgüdülerini harekete geçiriyordu. İnsanlar böyle miydi?

Alice'i düşündü. Çekici olduğu kesindi ama bu dişiye karşı hissettiği bastırılamaz susuzluğun yakınından bile geçmemişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun eşi olduğunu düşünebilirdi. Ama gözlerinin değişmemiş olması ve ellerinin hâlâ izsiz olması bu düşünceyi geçersiz kılıyordu.

Onun olsaydı bilmez miydi? Kalbinin küçük bir kısmı onun olabileceği fikriyle cız etti ama bunu görmezden geldi. Zaten üç haftadan kısa bir süre içinde evlenecekti. Annesinin sadece bir ay önce seçtiği nişanlısı mantıklı bir seçimdi. Yine de, eğer insan onun eşi olsaydı, nişanı reddetmek için geçerli bir nedeni olurdu.

Lily dönüp nehir boyunca yürüdü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Çevirmeni sadece bir kısmını deşifre edebildi, yabancı kelimelere en yakın yaklaşımlarını ekledi. Hayatta kalmak için insan kanı içen bir yaratıkla ilgili bir şeyler. Verakko yüzünü buruşturdu ve yumuşak nehir kıyısı boyunca onun peşinden gitti. Bakışlarını, ince pantolonunun altından dış hatları görünen mükemmel poposunda değil de başında tutmaya çalıştı.

"Bana Alice'i nereden tanıdığından biraz daha bahset," dedi omzunun üzerinden şüpheli bir bakış fırlatarak.

Henüz kendisine güvenmediği için onu suçlayamazdı ama güvensizliği hâlâ canını sıkıyordu. "Birkaç hafta önce, o ve diğer üç dişi bir İsyancı tesisinden kurtarıldı ve şu anda yaşadığım şehir olan Tremanta'ya getirildi." *Yine de çok uzun sürmeyecekti.* Evlendikten sonra memleketine dönmesi bekleniyordu. Tremanta Kraliçesi'nin Baş Teknoloğu olarak işini bırakmak ve çok daha az ileri görüşlü Mithrandir kentinde sıkıcı bir role yerleşmek zorunda kalacaktı. En başta ayrılmak istemesinin nedenlerinden biri de Mithrandir'in yeni teknolojik gelişmeleri kabullenmedeki yavaşlığıydı.

Dilini sivri bir şekilde şaklatarak devam etti, "Diğer iki kişi kaçtı ve kurtarılmaları gerekiyordu, ancak ormana sızmayı ve onları bulmak için görevlendirilen tüm kurtarma personelinden bir şekilde kaçmayı seçtiler."

Lily ona doğru kendini beğenmiş bir kaş kaldırdı. "Bunun kazara olduğunu mu

düşünüyorsun? Lütfen." Demek bu kadın da izlerini nasıl örteceğini biliyordu.

İlginç.

"Burada daha fazla insan mı var? Kaç tane tesis var? İsyancılar nedir?"

Verakko derin bir nefes aldıktan sonra ona kurtarılan insanlar ve İsyancılar hakkında

anlatabileceği her şeyi anlattı. İnsan Jade'in hamileliği gibi paylaşma özgürlüğüne sahip olmadığı bazı ayrıntıları geçiştirdi.

Ayrıca çiftleşmeyi ya da çiftleşme izlerini açıklamamaya karar vermişti. Gözleri büyümüştü ve

Şu anda erkeklerin dişilere oranının yirmiye bir olduğunu açıkladığında endişelenmişti ve eş arayan bir Clecanian'ın yoğunluğunu açıklamanın onu uçurumun kenarına itebileceğinden korkuyordu. Karşısındaki dişi son derece bağımsız görünüyordu. Eğer erkeklerin çiftleşme işaretlerini ortaya çıkarmak için onu ne kadar acımasızca takip edeceğini bilseydi, bir daha asla ormandan ayrılmak istemeyebilirdi.

İnsanların yavaş yavaş ölmekte olan türleri için önemini açıklamadan önce, onun endişesini hafifletmesi gerekiyordu. Tüm Clecanialıların kötü olmadığını anlamasını sağlamalıydı. Dünya'daki erkeklerin seyrek kadın nüfusuyla nasıl başa çıkabileceklerini merak ediyordu. Eğer kızın ona doğru sürekli gergin bakışları bir gösterge ise, pek de iyi değildi. Onun güvenini kazanmak zorlu bir savaş olacaktı.

Hâlâ Tremanta'ya dönüp Kraliçe'ye bir an önce rapor vermek istese de, gün ışığında bu aciliyet o kadar da umutsuz görünmüyordu. O götürüldükten sonra Kadion'un sadece bir Strigi'yi daha indirmesi gerekecekti. Verakko generalin bunu Yulo eldiveni olmadan da yapabileceğinden emindi. Hayatta kalan tek kişinin Verakko olması pek olası değildi.

Şu anki görevi bu insanı güvenli bir yere götürmekti. Bunun onun geniş, parlak kahverengi gözleriyle ya da hızlı geri dönüşlerinin karnında öfkeden başka bir şey olarak kabul etmeyi reddettiği tuhaf bir ateş yakmasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Güneş gökyüzünde ilerlerken ve gün sıcak ve nemli bir hal alırken, nehir boyunca ilerlemeye devam ettiler. Çoğunlukla sessiz kaldı, adamın anlattıklarını düşündü, sonra da anlayışlı sorularla onu şaşırttı. Diğer tüm insanlar Dünya'ya dönmekle ilgili sorular sormuş ve Klekanyalıların 4. Sınıf gezegenleriyle etkileşime girmelerinin yasalara aykırı olduğunu öğrendiklerinde durmadan tartışmışlardı. Ama Lily öyle değildi. Düşünceli görünüyordu... sanki ona tam olarak inanmamış ya da belki de kabul etmemiş gibi. Tartışmamıştı; bunun yerine, yasanın ilk etapta nasıl ortaya çıktığına dair düşünceli sorular sormuştu. Cevabı tam olarak bilmiyordu.

"Aynı türden miyiz?" diye sordu dişlerine ve sivri kulaklarına bakarak.

"Evet. Ve biz de çok eskiyiz. İnsanların, atalarımız genetik mühendisliğini denemeye başlamadan önceki ilk Clecanialıların soyundan geldiğini varsayıyorum." Lily'nin ne kadar eşsiz olduğuna hayret ederek bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Kendilerini geliştirmek istediler, değil mi? Normalde Tabiat Ana ile uğraşılmamasını tavsiye ederdim ama ben ne bilirim ki?"

"Ayrıntıları hatırlamıyorum ama eski gezegenimizdeki benzer ortamlarda yaşayan diğer canlıların özelliklerini izole ettiklerine inanıyorum. Benim halkım sıcak ve kuru iklimlere daha uygun hale

gelirken, diğerleri uçurum kenarlarında ya da denizden uzak adalarda yaşayabilecek şekilde değiştirildi. O zamanın bilim insanları mucizevi bir ilerleme kaydetmiş olsalar da, Clecania'daki birçok yerli türün yok olmasına da neden oldular.

ilerleme mücadelesi. Genetik mühendisliği biz daha eski gezegenimizi terk etmeden önce yasaklanmıştı. Pek çok kişi uzun zaman önce yapılan deneylerin kısmen kısırlığımızın bir nedeni olduğuna inanıyor, bu yüzden belki de 'Doğa Ana ile uğraşmak' konusunda haklısınız."

"Yani sen ve yeraltı sığınağındaki o kanatlı adam gerçekten aynı türden misiniz?"

"Ben, o kanatlı adam ve sen hepimiz aynı türüz."

Lily bunu uzun süre düşündü, koyu kahverengi kaşları konsantrasyonla örülmüştü.

Yürüdükçe ve kadın daha fazla soru sordukça, adam kendini beceriksiz hissetmeye devam etti.

"Kanunları kim koyuyor? İttifak'ta kaç gezegen var? Her türden kaç temsilci var? Her bir Sınıfı ne oluşturuyor?"

Siyasetle hiç ilgilenmemiş bir kişi olarak, elinden geldiğince cevap verdi.

Verakko kendisine rağmen onun zihninin çalışmasını izlemekten keyif aldığını fark etti. Alt dudağını kemiriyor ve kaşlarını ilgi çekici bir şekilde çatıyordu. Yüz hatları şüphe ya da kızgınlıktan arındığında, aldığı bilgiler üzerinde çalışırken zeki gözlerinin dalgalanışına tanık olabiliyordu. Kulübedeki savaşı ve kapana kısılmış insanları serbest bırakma planlarını anlattı, onun onayını kazanmak ve egosunu yeniden inşa etmek için kurtarmadaki rolünü rahatça oynadı. Adam sözlerini bitirdikten sonra kadın sessiz kaldı ve adamın içinde bir sıkıntı belirdi.

"Alice'i götüren o deli adama ne oldu? Siyah gözlerine bakılırsa belli ki iyi değildi."

"Siyah...?" Verakko birden yalanını hatırladı ve Lily'nin ne görmüş olması gerektiğini anladı. Luka'nın gözleri Alice'i tanımaktan kararmıştı. "Evet, onu bulduğumuzda oldukça rahatsızdı."

Yalan değildi. Ne de olsa o sırada iyi *değildi,* diye kendi kendine söylendi Verakko, bir suçluluk duygusuyla.

"Bunu yaptığı için cezalandırıldı mı?"

"Daha çok ödüllendirildiler. Artık çiftleştiler." Verakko kıkırdadı ve büyük bir kayanın üzerinden atlayarak zarifçe onun yanına indi. Kadın etkilenmiş görünmüyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Yani, evli gibi mi?"

Nehrin kayalık bir bölgesine gelmişlerdi ve o başını eğerek kaygan kayaların üzerinden geçmeye odaklanmıştı. Onun emin ve hesaplı adımlarından etkilense de, yine de ona kolunu uzatmama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Onu uzun zamandır tanımıyordu ama bu jestin hoşuna gitmeyeceğinden emindi.

"Ömür boyu evliyiz sanırım," diyerek çiftleşme bağı hakkında çok fazla ayrıntıya girmemeye dikkat etti.

Verdiği cevaptan tatmin olmuş görünüyordu ve insanların evlilik konusunda Clecanialılardan farklı düşündüklerini hatırladı ama nedenini tam olarak hatırlayamıyordu. Son birkaç aydır İsyancı tutsakları kurtarmanın bir yolunu bulmaya odaklanmıştı ve işiyle ilgili olmayan insan geleneklerini araştırarak zamanını boşa harcama gereği duymamıştı. Lily'nin bir kayadan diğerine atlayışını izlerken, ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve birden keşke yapsaydım diye düşündü.

"Sanırım onu yemeyecekti, o zaman." Güldü.

Bu ses kürek kemiklerinde hoş bir elektrik dalgalanmasına yol açtı ama sonra Verakko olduğu yerde durdu ve başını eğdi. "Onu yemek mi?"

Lily büyük bir kayanın üzerinden kayarak geçti ve yosun kaplı, pürüzsüz bir patikada yürümeye başladı. Ona yetişmek için acele etti. "Evet, bazılarımız belki de bizi bu yüzden götürdüğünüzü tahmin etti. Lezzet olarak falan." Yan gözle onun ağzına baktı.

Dün gece bu yüzden mi onun dişlerini inceliyordu?

Kaşlarını çattı. "Biz barbar değiliz. Duyarlı varlıkları yemeyiz."

"Oh. Özür dilerim. Sizin türünüz savunmasız insanları çalıp Tanrı bilir ne için hapsetmekte bir sakınca görmüyor ama hissedebilen varlıkları yemekte sınırı aşıyorlar." Ona bakmak için döndü ve çantasından ön koluyla aynı uzunlukta, uzun, yuvarlak bir nesne çıkardı.

Verakko yumruklarını sıktı. "Onlar benim türümden değil. Onlar yasaları çiğneyen bir grup haindi."

Lily dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi. Nesnenin tepesindeki yuvarlak tıpayı çekti ve adam onun bir şekilde seyahat eden bir su kabı yaptığını fark etti. Onun yaratıcılığını övmekle, şüphelenmeye devam ettiği için boğazını sıkmak arasında kaldı. Böyle bir yerde hayatta kalmak hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu? Memleketinde bir uzman olsa bile, Clecania gerçekten de becerilerini bu ortama aktaracak kadar benzer miydi? Yoksa uyum sağlayacak kadar becerikli miydi?

Uzun bir nefes çekti, sonra derme çatma matarayı ona uzattı. "Su?"

Ters ters baktı. Kurtarma görevindeki rolü hakkında söylediklerinin tek kelimesini bile dinlememiş miydi? "Seni kaçıran ahmakla aynı olmadığımı kabul etmek zorundasın."

Adam teklif edilen suyu almak için hâlâ bir hareket yapmayınca, bir nefes verdi ve matarayı çantasına geri koydu. "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim. Sen insan değilsin ve ben de seni yeni yeni tanıyorum. Tek bildiğim, her konuda yalan söylüyor olabileceğin. Öyle olduğunu söylemiyorum ama bir gündür tanıdığım bir adama körü körüne inanacak değilim. Şimdiye kadar beni oradan oraya savurdun, seninle savaşmaya zorladın, bana hakaret ettin, bir tür hipnotize edici büyü

yaptın ve üzerimde çılgın zihin güçleri kullanmaya çalıştın. En azından beni yemeyecek kadar sana güveniyorum. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Kadın arkasını döndü ve Verakko tüm vücudunun çivit mavisi renginde kızardığını hissetti.

Sonraki birkaç saat boyunca onun peşinden gitti. Kadın umursamıyor gibi görünüyordu. Ona daha fazla soru sormaya bile kalkışmadı. Küçük tishti onun her yanını kaynama noktasına getirmişti.

Öfkesi yatıştıktan sonra kızın kokusuyla ilgili yorumuna odaklandı ve zihni dolambaçlı yerlere gitti. Hiçbir şey yapmadığını söylerken yalan söylememişti ama kokusunun da teni gibi değişebilme özelliğinden bahsetmeyi unutmuştu.

Bu, istese de kontrol edemeyeceği yırtıcı bir tepkiydi. Vücudunun ürettiği koku, yakınında kim varsa ona özgü, cezbedici bir aromaydı. Bir insan memleketinden tatlı bir şekerlemenin ya da kendisini rahatlatan başka bir kokunun kokusunu alabilirken, bir hayvan yemeyi sevdiği belirli bir çiçeğin ya da bitkinin kokusunu alabilirdi. Bazen, avlanırken ya da duyguları yükseldiğinde, koku daha güçlü hale gelirdi. Bu adaptasyon eski zamanlarda avı cezbetmek için kullanılırdı. Bunu kontrol etmenin tek yolu duygularını kontrol etmekti ki bunu da onun yanındayken yapamıyor gibiydi.

Onu kendine yaklaştırdıktan sonra uysal ve gözleri ağırlaşmış halinin görüntüsü zihninde yeniden şekillendi.
Belki sonunda bu yeteneğini kullanabilirdi.

İlerlemeleri yavaştı. Kısa boyu ve cılız yapısı düşünüldüğünde makul bir hızda hareket etse de, kendisini taşımasına izin verse çok daha hızlı yol alabileceklerini biliyordu.

Güneş alçalmaya başladığında ona geri döndü. Yumuşak turuncu ışık gözlerini aydınlatıyor, kahverengi derinliklerdeki altın parçalarını ortaya çıkarıyordu. Güzelliğinin cazibesine kapılmamak için bakışlarını kaçıran adam, kızın vücuduna baktı ve bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Verakko'nun halkı birçok Klekanyalı ırk gibi terleme yoluyla fazla su kaybetmezdi ama insanların kaybettiğini görebiliyordu. Beyaz gömleğinin nemli malzemesi Verakko'nun göğüslerinin kabarıklığını ve tuhaf bir örtüyü seçmesine yetecek kadar kıvrımlarına yapışmıştı. Küçük göğüslerini saran siyah kumaşın belli belirsiz izi gözlerini kamaştırdı.

Kan şaftına doğru aktı ve avuç içleri nemli malzemeyi yırtıp örtüyü daha ayrıntılı incelemek için kaşındı.

"Bence ormanda ilerlemeye başlamalıyız. Mümkünse yol boyunca biraz yiyecek bulmaya çalışabiliriz ve kamp yapacak bir yer de arayabiliriz."

Neyse ki onun sözleriyle dikkati tekrar yerine geldi. "Şimdiden mi?" dedi niyet etmediği bir keskinlikle.

Samimi olmaya çalıştığını varsaydığı yüzüne yapıştırdığı sevimli gülümsemesi düştü. Sinirli bir bakışla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eğer çok beklersek, karanlıkta erzak aramak ve ateş

yakmak zorunda kalırız. Kendini işe yarar hale getirmek istiyorsan

Yolda yakacak odun toplamak için o kasların."

Doğruldu, kadının gücünü onaylamasıyla içinde erkeksi bir haz dalgası titreşmeye başladı. Bütün gün içinde taşıdığı öfke ve hayal kırıklığı onun iltifatının ışığında erimiş gibiydi ve Verakko kendini merak ederken buldu, acaba onu da *etkileyebilir* miydi?

Bölüm 5

Verakko'nun ona yönelttiği aç bakış, en az sarhoş edici kokusu kadar yıkıcıydı. Bu adama karşı duyduğu kızgınlık ve merak arasında bu kadar çabuk gidip gelmesi rahatsız ediciydi.

Lily yerden ince bir dal aldı ve havaya kaldırdı. "İşte aradığımız odun türü bu."

Adam başını salladı, etrafı taradı, o da nehirden uzaklaşıp ormana doğru yürüdü, adamın onu takip edeceğini biliyordu ama nedenini hâlâ anlamamıştı. Bu gezegende kadınların bir meta olduğunu açıkça belirtmişti, ama özellikle insanlar daha da değerliymiş gibi görünüyordu. Yoksa neden kendisinden hoşlanmadığı bu kadar açık olan bir kadınla bilinmeyen bir süre için vahşi doğada bir yolculuğa çıksın ki? Ona söylemediği daha fazla şey olmalıydı. Bunu hissedebiliyordu.

Anlattığı bir boşluk vardı ama bunu nasıl sorgulayacağına karar verecek kadar bilgi sahibi değildi. Onun varlığı da odaklanmasını zorlaştırmıştı. Bütün gün onun bakışlarını bir damga gibi üzerinde hissetmişti ve bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözemiyordu.

Lily'ye sanki onun boynunu mu sıkacağına yoksa elbiselerini mi yırtacağına karar veremiyormuş gibi geldi. Daha da rahatsız edici olanı, hangi kaderi tercih edeceğine karar veremiyordu.

Arkasından gürültülü bir çatırtı duyuldu ve Verakko'nun devrilmiş sağlam bir dalı kalın kalçasının üzerinde ikiye ayırdığını görmek için döndü. Sanki mantıksız güç gösterisinin kadın beyninin ilkel kısmını aşırı hızlanmaya zorlayacağını biliyormuş gibi ona baktı.

"Bana neden nehrin aşağısına gittiğimizi söylemeye hazır mısın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ne söyleyecekti? Ona söylemek istemediğinden değildi. Sadece Alex hakkında yıkılmadan konuşabileceğini sanmıyordu. Lily tamamen yabancı birine bu zayıflığı göstermeye hazır değildi ve sinirleri zaten kırılma noktasına kadar yıpranmışken, bunu yapma ihtimali çok yüksekti. Zihninin yarısını yiyecek aramakla meşgul ederek etrafta dolaştı ve cevap verdi, "Birlikte olduğum kız, Alex, ayrıldık. Nehre düştük ve ben ondan önce kıyıya ulaşmayı başardım."

Verakko'ya doğru bir bakış attı, alaycı bir ifadeye hazırlanıyordu ve onun kendinden memnun değil, düşünceli göründüğünü görünce şaşırdı. "Ne kadar zaman önce ayrıldınız?" diye sordu, bir başka büyük dalı kalçasının üzerine indirirken.

Kızgınlık ve hayranlık karışımı bir duygu kısa süreliğine içini kapladı. Bu kadar çok kullanılabilir odunu parçalamak günlerini ve yığınla değerli enerjisini alırdı. "Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce."

Başka bir dalı kırarken durakladı ve genişlemiş gözlerle ona baktı. "Bir haftadır ormanda tek başına mı yaşıyordun? Neden geri dönmedin?"

Lily Verakko'nun yüzünü inceledi. Ses tonu suçlayıcı olmaktan çok meraklıydı. Her an yükselmeye hazır olan tüyleri yatıştı. "Bir şehre varana kadar nehri takip etmeyi planlamıştık. Alex akıllı ve becerikli biri. Ona bu plana sadık kalmasını söyledim." Toplamakta olduğu ama o ana kadar yiyemeyecek kadar gergin olduğu ceviz benzeri küreleri eline aldı ve "Onu öylece bırakamazdım" diye mırıldandı.

Verakko büyük odun demetini kolunun altına sıkıştırdı ve düşünceli bir şekilde kararan ormanın derinliklerine baktı.

Sessiz an, Lily patlayacakmış gibi hissedene kadar sürdü. "Ne yani, seçimimin ne kadar aptalca ve düşüncesizce olduğu hakkında yorum yapmayacak mısın?" diye homurdandı. Dürüst olmak gerekirse, daha önce söylediklerinde doğruluk payı vardı ve onu en çok üzen de buydu. Onun kararları hakkında ne düşündüğünü önemsediğini fark etti.

"Hayır. Şimdi anlıyorum. Aslında bana özgür insanlar için umut verdin. Senin hissettiğin sadakatin bir kısmını hissederlerse ve senin kadar cesur olurlarsa, bir şansları olabilir."

Lily'nin dizleri titredi ve bu beklenmedik ve içten söz karşısında gözleri yaşardı. Bu tam olarak bir iltifat değildi, daha çok bir gerçeğin ifadesiydi, ama Lily için bu daha da iyiydi. Bağırsaklarının derinliklerinde bir düğüm çözülmüş gibiydi. Hızlıca bir teşekkür mırıldandı ve ormanın derinliklerine doğru geri çekildi.

Arkasından küçük bir homurtu çıkardı ve onu takip etti. "Ancak, sadece bir insan erkek gördüm, bu yüzden tüm dişiler senin hayatta kalma becerilerine sahip değilse, yine de başaramayabilirler."

Ve böylece Lily'nin kızgınlığı geri döndü. Dilini tuttu, kendini onun yorumunun bir bütün olarak kadın cinsiyetini aşağılamak için yapılmadığına ikna etmeye çalıştı. Lily'nin kendini tutması ancak kısa bir süre sonra ona dönmesiyle son buldu. "Ve neden erkeklerin sayısı kadınların ne kadar kolay hayatta kalabileceğini belirlesin ki? Ben burada bana yardım eden bir erkek olmadan haftalarca hayatta kaldım."

Yorumuna verilen ani cevap karşısındaki şaşkınlığı bir an için yüzüne yansıdı ve ardından gözleri kısıldı. "Sen, küçük dişi, tam bir muammasın. Türünüzün erkeğinin, bizim erkeklerimiz gibi okulda nasıl dövüşüleceğini öğrendiğini ve bu nedenle bu durumda yardımcı olacağını varsaydım."

"Buradaki çocuklara okulda nasıl dövüşecekleri mi öğretiliyor?"

Omuz silkti ve onun yanından geçerek önden gitti. "Nereli olduğuna bağlı. Ben hayvancılık okulundayken öğrenmek zorunda kalmıştım ama her şehir bunu gerektirmiyor."

Lily hafızasını taradı. Hiç gerçek bir okula gitmemişti ama dövüşmenin çoğu müfredatın bir parçası olmadığından oldukça emindi. "Demek çiftçisin?"

"Bir çiftçi mi?" Ona pek dikkat etmeden etrafı inceledi ve açık bir alanı işaret etti

toprak. "Burası olur mu?"

"Şu dul kadın tarafından kazığa oturtulmak istemiyorsan hayır," dedi hızla, açıklığın üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duran ağacın tepesine yakın ölü bir dalı işaret ederek. "Hayvancılık okulu. Çiftçiler için, değil mi? Hayvan çiftçileri."

Verakko sanki düşmesini istermiş gibi kaşlarını çatarak dala baktı. Sonra kızın sözlerini anlamış gibi kaşları çatıldı ve kızla yüzleşti. "Garip bir çeviri olmalı. Sizin dilinizde doğrudan bir karşılığı olmayabilir, bu yüzden bazen çevirmen yaklaşık bir ifade ya da modası geçmiş bir kullanım kullanır. Biz hayvancılık okulunda eş ve ev idaresini öğreniyoruz, çiftlik hayvanlarını değil."

Lily onun ormana doğru ilerlerken geri çekilmesini izledi ve kendini geri çekilmekten alıkoymak zorunda kaldı. Bir eş *yönetmek* mi? Bu adamın kadınlar hakkında kötü düşünmesine şaşmamalı; erkek çocuklarına erken yaşta kadın düşmanlığı aşılıyorlar.

Onun arkasına geçti. *Bunu kendine sakla. Senin gezegenin değil, senin kültürün değil. Yargılamak için yeterli bilgiye sahip değilsin. Hem sen kim oluyorsun da yargılıyorsun?*

"Peki ya burası?"

Lily çenesini sıkarak etrafı taradı. Birkaç metre ötede durgun su birikintileri gördü. "Eğer bu gezegende sivrisinek yoksa, tabii ki." Sesi kastettiğinden biraz daha sert çıkmıştı.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Onları durduramadan dudaklarından kelimeler döküldü. "Bir eşi *yönetmek* mi? Kadınlar bir banka hesabı gibi yönetilmek konusunda ne hissediyor? Ne öğretiyorlar ki? Bir eşin kaçınılmaz histerisini nasıl yatıştıracağınızı mı, yoksa size mükemmel bir yemek yapması için ona nasıl rehberlik edeceğinizi mi?"

Kadının şaşkınlığı karşısında Verakko'nun yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı ve bir kahkaha attıktan sonra başını şaşkınlıkla hafifçe salladı. "İşaretten ne kadar uzakta olduğunu bile anlamıyorsun." Kamp yeri arayışına devam etti ama omzunun üzerinden ekledi: "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, tanıştığım tüm dişiler arasında histeriye kapılma olasılığı en yüksek olan sensin."

Lily çuvalından küçük kahverengi bir ceviz çıkardı ve onun geniş sırtına vurdu.

Sertleşerek düşen cevize baktı. Odunları tutmaya çalışırken eğildi ve küçük küreyi aldı. Kadının öfkeli bakışlarını üzerinde tutarak, kurumuş kabuğu azı dişleriyle kırdı, sonra da parlak sarı cevizi ağzına attı. "Ne demek istediğimi anladın."

Kulaklarından buhar çıkıyor olmalıydı. Kollarını kavuşturarak gözlerini kapattı ve nefes aldı. *İçeri. Dışarı. Al. Dışarı.* Lily babasına ve onun kendisine öğrettiği tüm davranışlara odaklanmaya çalıştı.

Duygularının efendisiydi, hiçbir zaman tam anlamıyla başarılı olamadığı bir ders. Gözlerini tekrar açtığında Verakko'nun sabırsızlıkla beklediğini gördü.

"Seçtiğim her kampla bir sorunun varmış gibi göründüğüne göre, şimdi bir kamp bulmama yardım edebilir misin?" Kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. "Çünkü berbat seçimler yaptın."

Boynundaki damar tekrar atmaya başladı ve kadın bir nebze de olsa tatmin olduğunu hissetti.

Sedir ağacının baştan çıkarıcı kokusunu duymazdan gelerek onun yanından geçti ve zihnini elindeki işe odaklanmaya zorladı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, bir grup büyük kayanın arasında bir açıklık gördü ve tek kelime etmeden kamp kurmaya başladı.

Verakko kütükleri yakınına bıraktı. Lily onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama onu tanıyarak yeni bulduğu sakinliğini kaybetmek istemedi. Söyledikleri bazı açılardan doğruydu. Bu ormana geldiğinden beri histeriye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Bir hücrede uyandığı zaman bile.

Son bir ayın zorlukları sonunda onu yakalamış gibi görünüyordu ve bu adam bastırdığı tüm duyguları artırmaktan başka bir şey yapmadı. Böyle bir durumda bu çok tehlikeliydi. Lily, Alex'in Verakko hakkında ne düşüneceğini merak ederek dikkatini dağıttı. Sırıttı ve yakışıklı deniz mavisi adamla yapacağı tüm rastgele film karşılaştırmalarını hayal etti.

Sırıtışı düştü; Verakko muhtemelen Alex'i ondan daha çok sevecekti. Onunla ilgilenebilirdi ve o da buna izin verirdi. Bu Lily'nin ilişkilerinde her zaman bir sorun olmuştu. Erkeklerin kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak için fazla bağımsızdı. Neden hep onun kendilerine ihtiyaç duymasını istiyorlardı? İhtiyaç duymaması daha iyi değil miydi?

Lily içini çekti ve çantasından yay matkap takımını ve bir çıra yuvasını çıkardı. "Ne yapabilirim?" diye sordu arkasından.

Omzunun üzerinden baktı ve neredeyse kıkırdayacaktı. Saf erkek hayal kırıklığı ifadesi neredeyse önceki yorumlarını telafi etmek için yeterliydi. Eğer gerçekten kadın düşmanı biriyse, bütün bu çile onun için de aynı derecede sinir bozucu olurdu. Lily gururuna yenik düşmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu; dün geceki böcek ısırıkları da bunu kanıtlıyordu. *Bir kadına güvenmek zorunda olması onu öldürüyor olmalı.*

Ya da belki de her şeyi yanlış anlamıştı. Onun kendisini öylesine kızdırmasına izin vermişti ki, aslında onun hakkında hiçbir şey öğrenmeye zahmet etmemişti. Lily yenik bir iç geçirdi. "Ben ateş yakarken sen de bana hayvancılık okuluyla ilgili neleri kaçırdığımı açıklayabilirsin."

"Bana nasıl olduğunu söylerseniz, onun yerine ben başlatabilirim."

Çok ciddi görünüyordu. "Ben yaparken sadece izle, tamam mı? Yarın denemene izin

vereceğim." Yerine oturdu, hayal kırıklığına uğramış ama boyun eğmiş görünüyordu.

"Peki, okulda ne öğreniyorsun?" Tahta yay yeni iyileşmiş nasırlarını kemirirken

matkabı kullanmaya başladı.

"Yemek pişirme, çocuk bakımı, cinsel sağlık ve yeterlilik, şımartma, kendini ve ailesini savunma, finans yönetimi... bu tür şeyler. Bir kadının bir kocada arayabileceği şeyler. Okulu bitirdikten sonra birkaç yıl piyade olarak görev yaparken nasıl savaşılacağı hakkında daha fazla şey öğrendim, ancak okulda temel bilgileri öğrettiler. Müfredatım şu anki şehrim Tremanta'daki hayvancılık okulu kadar sıkı değildi ama yeterince şey öğrendim."

Lily'nin eli yatak bloğunun üzerinde duruyordu, *yemek pişirme* ve *çocuk bakımı* kelimeleri

karşısında görevi unutulmuştu. Verakko sırıttı. "Sana çok uzakta olduğunu söylemiştim."

"Tremanta'da eğitim neden daha zor?"

Adam şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Düşündüğüm soruları hiç sormuyorsun." Başını iki yana salladı. "Tremanta'da erkeklerin bir eş bulmak için okuldaki notlarını kullanmaları beklenirken, Mithrandir'de evliliklerimizi aile reisi organize eder. Notlarımız yine de dikkate alınır, ama eğer bir kadın aile reisi iyi pazarlık yapabiliyorsa, notları düşük olan erkekler yine de bir eş bulabilir."

"Kadınların notları da dikkate alınıyor mu?"

Verakko başını iki yana eğdi. "Evet, ama evlilik müzakerelerine daha az, seçtikleri mesleklere daha çok önem veriyorlar."

Lily onun gözleriyle karşılaşmamaya dikkat ederek işine döndü. "Peki evli misin?" *Neden umurumda olsun ki?*

Görüş alanının çevresinde Verakko'nun koltuğunda kaydığını gördü. "Henüz değil. Zamanı geldiğinde annem benim için seçim yapacak."

"Vasatın altında notlar mı?"

"Notlarımın çoğu mükemmeldi," diye tısladı.

Adamın bükülmüş omuzlarına ve ince dudaklarına baktı. "Kırmak istememiştim. Sadece demek istedim ki..." *İltifatı hak etmiyor.* "Aksi takdirde evli olmamanız mantıklı değil."

"Çekici olduğum için mi?"

Bakışlarını kaçırdı ama adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Bir uzaylı için," diye geçiştirdi. "Ama bu boktan tavrın seksilik skalasında seni birkaç basamak düşürüyor."

İç çekti. "Evet, notlarım da aynısını yansıtıyor. İletişim hariç hepsi yüksek ya da kabul edilebilir notlar."

"Sadece ben olmadığıma sevindim." Lily kıkırdadı. "Umarım sen ve annen yakınsınızdır." Yayıyla döndürdüğü ince ahşap iğin dibinden küçük bir duman kıvrımı yükseldi. *Neredeyse oldu.*

"Ne açıdan yakın?"

Lily Verakko'ya bir bakış attı. Son birkaç saat içinde Verakko'nun renginin yeniden mürekkep mavisine dönüştüğünü fark etmişti. Belki de bu değişim her gece oluyordu? Kafası karışmış görünüyordu. "Bilirsin, yakın. İlişkiniz. Umarım çok konuşuyorsunuzdur ve o da senin ne tür kadınlardan hoşlandığını biliyordur." Adamın kaşları çatık kalınca, "Böylece senin için iyi birini seçer," diye homurdandı.

Adam ona göz kırptı, ağzının kenarı komik bir şaşkınlık ifadesiyle kalktı. "Annem kimi seçerse seçsin, daha çok bir eşleşmede neyin önemli olduğunu düşündüğüne ve kimin ideal yavrular üreteceğine inandığına göre bir eşleşme olacak. Bir erkeğin bu konudaki hisleri dikkate alınır ama çok fazla değil. Annem... güçlüdür. Çocuklarımızın güçlü olması için eşimin güçlü bir kadın olmasını isteyecektir."

Sessiz bir suçluluk duygusu onu sardı. Verakko'yu yanlış değerlendirmişti. Kaba, saldırgan ve inatçı olabilirdi ama kadın düşmanı değildi. "Ne olmuş yani? Tüm hayatını annenin seçtiği bir kadınla geçirmen gerekiyor ve senin hiç söz hakkın yok mu?"

Adamın parlayan yeşil gözleri kadının hareketlerine odaklanmıştı. "Hayır. Evliliklerimiz o kadar uzun sürmez. Tipik bir sözleşme, dişilerin anlaşmalarına bağlı olarak birkaç aydan birkaç yıla kadar sürer."

Lily yay matkabını bir kenara bıraktı ve oluşturduğu küçük yanan kömürü yavaşça çıra yuvasına aktardı, sonra hafifçe üfleyerek küçük koru oksijenle besledi. Çok geçmeden demetin içinde bir alev çatırdayarak canlandı. Verakko'nun topladığı kütüklerle birlikte çantasından çıra toplayarak ateşi yaktı.

İşi bittiğinde ve alevler mutlu bir şekilde cızırdayıp söndüğünde arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. "Söylemeliyim ki, başka bir kültürün gelenekleri hakkında yorum yapma hakkına sahip olmayan dışarıdan bir uzaylı bakış açısıyla, bu kulağa... tatsız geliyor."

Adamdan alçak sesle, gürleyen bir kıkırdama yayıldı ve kadının kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sanırım bir insan için öyle görünebilir."

"Peki ya çiftleşmek? Alice'in öyle olduğunu söylemiştin. Bu, o adamla sadece birkaç ay birlikte olduğu anlamına mı geliyor?"

Verakko'nun dudakları inceldi ve sanki bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi ona baktı. "Hayır, çiftleşme sonsuza dek sürer. Evlilikten farklıdır. Evlilik bir sözleşmedir. Çiftleşme ise bir

aşk çifti olarak düşünülebilir. Kırılmaz bir şeydir. Sonsuza dek birlikte olacaklar."

"Sonsuza dek mi?" Lily onun sözlerindeki kesinlik karşısında tedirginlik duyarak sordu. "Ya daha sonra onu terk etmek isterse?"

"Çiftleşme böyle olmaz. Halkımız bunu kutsal olarak görür. Evlilik daha çok bir görevdir."

"Alınma ama ikisi de bana pek cazip gelmiyor. Ya bir iş anlaşması ya da
Hiçbir güvenlik ağı olmayan birine hayatınızı vaat etmek. Alice'in bunu kabul etmesine şaşırdım. Onu iyi tanımıyorum ama... boşanma şansı yok mu? Eyvah."

Verakko alevlere baktı ve dirseklerini dizlerine dayadı.

Kahretsin, onu yine mi kızdırdım? Bunu yapmayı bırakmalıyım. Fikirlerini kendine sakla, Lily!

"Yine de iyi bir aşçı olduğun anlamına gelmeli," dedi neşeyle, havayı yumuşatmaya çalışarak. Çantasına uzanarak son iki kırmızı meyveyi çıkardı ve birini ona fırlattı. "Bunlarla bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Ne yazık ki, benim becerilerim aletlerin ve baharatların olduğu gerçek bir mutfakta yatıyor."

"Hmm." Lily ateşin diğer tarafına geçti ve sırtını geniş, mor bir kayaya dayayarak oturdu. "Kafamı ısırıp koparmadan sana ciddi bir soru sorabilir miyim?" dedi, bir zamanlar çok sevdiği ama artık nefret etmeye başladığı ekşi meyveyi kemirerek.

"İnsan eti yediğini düşündüğün bir uzaylı için tuhaf bir kelime seçimi." Adamın gözlerinde bir mizah kıvılcımı parıldadı ve kadın bir sırıtışı bastırdı.

"Eğer kadınların yönettiği bir toplumda yetiştiysen ve bir eşin nasıl mutlu edileceği konusunda eğitim aldıysan, neden bana karşı bu kadar otoriter oldun?"

Bakışlarındaki parıltı kayboldu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda, "Sen benim karım değilsin," dedi.

Lily bir yudum su içti ve bu ifadenin onda yarattığı hayal kırıklığının ipini çekmemeyi tercih etti. Bunun yerine su matarasını ona uzattı ve reddettiğinde kaşlarını çattı. "Yemeli ve içmelisin. Sen baygınken yaranı temizlemek için elimden geleni yaptım ama vücudunun enfeksiyonla savaşabilmesi için kalori ve suya ihtiyacı var."

"Unutuyorsun. Ben insan değilim. Senin kadar çok şeye ihtiyacım yok."

"İyi, ama yakında içmen gerek." Bir yorgunluk dalgası ona çarptı ve tartışma isteğini yok etti. "Yarın daha fazla erzak toplarız." Bir esnemeyi bastırarak devam etti, "Sadece bir matara dolusu suyum kaldı ve bunlar da son iki meyve parçasıydı. Geriye bir tek şu fındıklar kaldı ve onları da yiyip yiyemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum."

"Bunlar yaygın bir yiyecek, guren. Onları yiyebilirsin." Verakko odun yığınını topladı ve

daha yakına sürükledi. "Uyu. Dün gece neredeyse hiç dinlenmedin. Ben ateşi beslemeye devam edeceğim. Yarın avlanıp bize gerçek yiyecek bulacağım."

Gözlerini ona dikti ama yine de yere uzandı. "Uyuyup uyumadığımı nereden biliyorsun?"

"Senin gibi bir dalın üzerinde sallanırken gerçekten dinlenebileceğimi mi sanıyorsun? Bütün geceyi düşme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için harcadım."

Lily'nin, onun kararlarına duyduğu güvensizlikten kaynaklanan kısa süreli kızgınlığı çabucak bastırıldı. Ağacının altında volta atan ve ellerini ovuşturan sinirli Verakko'nun görüntüsü, Lily'nin göğsüne yayılan ve ayak parmaklarına kadar inen bir sıcaklık yarattı.

"Ben uyurken gizlice yaklaşıp bana sarılmak yok," diye sağduyulu bir şekilde emretti ve büyük adamı battaniye olarak kullanmak isteyen daha büyük parçasını görmezden geldi.

Büyük bir kayanın üzerine yerleşti. "Erkekler ve dişiler bu gezegende pek sık kucaklaşmazlar."

Göz kapaklarını açık kalmaya zorladı. Bu yabancının önünde savunmasız olmak akıllıca mıydı? Hem neden uyanık kalmakta bu kadar zorlanıyordu ki? Diğer her gece bu saatlerde bitkin düşerdi ama yine de uyanık olurdu. Lily'nin kulakları aniden dikildi ve etrafındaki sesleri dinledi ama tuhaf bir şekilde sessizdi.

Tüylü böceklerin hafif vızıltısı hâlâ duyulabiliyordu ama her gece kampın etrafında dolaşan hayvanların tırmalama ve burun çekme sesleri artık duyulmuyordu.

Lily Verakko'yu inceledi ve bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Ormandaki yaratıklar ona bir tehdidin katıldığını fark etmişler miydi? *Ondan* uzak durmaya mı çalışıyorlardı? Midesinde bir kıpırtı başladı ve dudağını ısırdı. Neden bu olasılık onu dehşete düşürmek yerine güvende hissettiriyordu? Eğer biraz aklı olsaydı, diğer hayvanların korktuğu şeylerden o da korkardı.

"Sana güvenebilirim, değil mi?" diye fısıldadı, göz kapakları daha fazla mücadele edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. "Hayatın pahasına."

***

Verakko, Lily'nin nefes alış verişinin derinleşmesini ve eşitlenmesini izledi. Neredeyse hemen uykuya dalmıştı. Ateşin yeşil ışığında gözlerinin altındaki koyu halkaları seçebiliyordu. Kıyafetleri lekeli ve kanlıydı. Onun kanı.

Gömleğini kaldırarak yarasını tekrar inceledi. Sadece mor bir kabuk kalmıştı. Verakko bunu pek düşünmemişti. Daha kötüleri de iyileşmişti. Ama onu hayatta tutmak için değerli suyunu yarasını temizlemek için kullandığını bilmek göğsünü ağrıttı. Kendisiyle ilgilenilmesine alışık değildi.

bu şekilde.

Verakko bu duygudan kurtuldu. Bulduğu uzun bir dala uzanarak bıçağıyla bir mızrak ucu oymaya başladı. Bakışları sürekli Lily'ye dönüyordu.

Cildi kirli ve çizikliydi. Kıyafetleri kilo verdiğini gösterecek şekilde üzerinden sarkıyordu. Yine de güzeldi... ve korkutucuydu. Eğer şimdi onun için bu kadar büyüleyiciyse, wanget meyvesiyle hayatta kalmadığında ne kadar daha büyüleyici olacağını ancak hayal edebilirdi.

Aldığı kilolar o nefis kalçalarını ve poposunu dolduracak mıydı? Solgun, çatlamış dudakları pembe ya da kırmızı olur muydu?

Bir çatırtı duydu ve aşağı baktığında kırık bir mızrak ucunun altında bir yığın talaş buldu.

Uzun bir iç geçirdi. Bu kadın hakkında hayal kurmanın bir faydası yoktu. Ona sahip olamazdı. O başkası için yaratılmıştı ve Lily onun eşi değildi.

Ona neden diğer kadınlara yaptığı gibi üzerine titremediğini sorduğunda, yalan söylemişti. Gerçekte, bir kadının yanında hiç bu kadar savunmasız olmamıştı. Belki kültürlerini bilmediğindendi, belki de Lily'nin aldığı kadar iyi vermesindendi; Mithrandir'in duygusal olarak mesafeli kadınlarından hiç görmediği bir özellikti bu.

Çabalarını yeniden bir mızrak ucu yontmaya odakladı. Eğer hayvancılık okulu bir işe yaradıysa, ona bir dişiye bakma içgüdüsü vermişti. Memnun olduklarından emin olmak. Bu dürtünün her zaman yorucu ve can sıkıcı olduğunu düşünmüş olsa da, Lily'ye her şekilde bakma içgüdüsü ona bir angarya gibi gelmiyordu. Bir ihtiyaç gibi hissediyordu. Onun mutluluğunun yalnızca kendi eylemleriyle sağlanmasına yönelik inatçı bir ihtiyaç.

Belki de kızın sürekli kendine bakma becerisinin onu bu kadar huysuz bırakmasının nedeni buydu. Ona pek ihtiyacı olmayabilirdi ama önüne büyük bir parça nefis et koysa, ona gülümseyip teşekkür edeceğini biliyordu. Hatta onu öpebilirdi bile. Sanki bir işaretmiş gibi, aleti nabız gibi atmaya başladı.

Birkaç insan dişinin selamlaşmak için birbirlerini yanaklarından öptüğünü görmüştü. Dudaktan öpüşmek sadece romantik partnerler için miydi? Yoksa bu eylemi nişanlısının onurunu zedelemeyecek platonik bir şekilde deneyimleyebilir miydi?

Verakko çenesini sıktı. Bu konuda da yalan söylemişti. Lily evli olup olmadığını sorduğunda, birkaç hafta içinde evli olacağını itiraf etmesi gerekirdi ama etmemişti.

Sinirle yontarken mızrağın ucu şekillenmeye başladı. Müstakbel eşini tanıyor gibi bile değildi. Ziritha'yı biliyordu elbette ama onunla hiç konuşmamıştı. Öğrendiğine göre, Ziritha yumurtlama dönemleri dışında kocalarıyla görüşmemeyi tercih edermiş. Söylentilere göre evlenmeye uygun

olmayan, gözde bir erkeği varmış ama Verakko'nun bu söylentinin doğru olup olmadığını bilmesine imkân yokmuş.

Yine de Ziritha annesine yakındı ve annesinin Ziritha'nın bir gün Mithrandir'de onun yerini almasını istediğini biliyordu. Kraliçe olarak düşündüğü bir kadınla oğlu için sözleşme yapmak mantıklı geliyordu.

Lily'ye söylemeye gerek yoktu. Neden bu konuda endişeleniyordu ki? Onun bekâr olup olmaması Lily'nin umurunda değildi. Umursar mıydı?

Kadının uyarılma kokusunun hayaleti hafızasında uçuştu. Ondan etkilenmişti, bu tehlikeli bir ihtimaldi.

Bölüm 6

Sabah olduğunda Verakko küçük bıçağıyla hareket eden her hayvanı bıçaklamaya hazırdı. Bir gecelik uykuyu kaybetmek başka bir şeydi. Ormanda ölüme terk edilmek, dövülmek ve kanlar içinde kalmak başka bir şeydi. Ama Verakko dün gece sinsi bir şey öğrenmişti.

Lily uykusunda sesler çıkarıyordu.

Bazıları korkunun soluk soluğa gelen sesleriydi ve adamın hemen yanına gidip onu kendine çekmek istemesine neden oluyordu. Diğerleri ise göğüslerinin titremesine ve dişlerinin sızlamasına neden olan küçük nefes alıp vermelerdi. En kötüsü de, gecenin köründe birkaç kez inlemiş ve kokusunda en hafif uyarılma izi kalmıştı.

Sesler yumuşak ve kısa süreliydi ama kadınsı nefesler ve kokular şaftının sertleşmesine ve zihninin karanlık yerlerde dolaşmasına neden olmuştu. Bunun yerine içinde bulundukları duruma odaklanmaya çalışmıştı.

Bugün daha fazla yol kat etmeleri gerekecekti. Verakko onu düşüren Strigi erkeğinin ne kadar zehirle zehirlendiğini tam olarak bilmiyordu ama sadece bir sıyrık aldıysa, şimdiye kadar iyileşmeye yakın olabilirdi. Erkek onun için geri dönecek miydi? Strigi'ler hedeflerinin peşinden kararlılıkla gitmeleriyle ünlüydü ve eğer amaç onu sorgulamak için yakalamaksa, o zaman Strigi'nin mümkün olan en kısa sürede ava çıkacağını varsaymak zorundaydı. Bu en azından ciddiye alması gereken bir olasılıktı. Sadece kendi iyiliği için değil, Lily'nin iyiliği için de.

Verakko, tehdidin onları ormanda ilerlemeye zorlamadan önce açık alanda bir gün daha yürüyeceklerini ve tepeden korunacaklarını tahmin ediyordu.

Lily'nin nehir yerine orman boyunca ilerlemeleri önerisine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Şimdiye kadar onun önderlik etmesine izin vermiş, onun istediği şekilde seyahat etmişti ama güvenliğine yönelik bir tehdit varsa ısrar etmesi gerekecekti ve bu kaçınılmaz tartışmayı dört gözle beklemiyordu.

Burada ne kadar kalmayı umuyordu ki? Arkadaşı gitmişti. Verakko onun da aynı şeye inandığını hissediyordu ama bunu itiraf etmeye hazır değildi. Sonunda kabul ettiğinde ne olacağı konusunda endişeliydi. Çok güçlü, çok becerikliydi. Ama aynı zamanda şefkatliydi. Anlamadığı bir seviyede. Dün sabah gözleri yaşlarla parlamıştı. Yüzündeki acı onu şaşkına çevirmişti.

Sonunda aramaktan vazgeçtiğinde, onun yanında olmasına izin vereceğini umuyordu. Ağlarken ona sarılmayı ve karmakarışık, muhteşem kahverengi saçlarına güvence fısıldamayı.

Verakko'nun zihni düşüncelerine kilitlendi ve başı geriye gitti. Ona ne oluyordu? İnsanların ağlamasından nefret ederdi. Birkaç hafta önce, ağlama krizinin eşiğinde olan Alice'i

sakinleştirmeye çalışmıştı.

Gözyaşları. Ama bunu yapmasının tek nedeni, kaçacak hiçbir yeri olmayan bir toplantı odasında kelimenin tam anlamıyla suyun altında mahsur kalmış olmasıydı. Bu sabah yüzüncü kez ellerine baktı ve onları lekesiz bulunca sinirli bir tıslama çıkardı.

Duyduğu hikâyelere göre, aile soyundan gelen eşlerin çoğu tanıştıklarında birbirlerini oldukça çabuk tanımışlardı. Tanıştıktan bir yıl sonrasına kadar nişan almamalarıyla efsaneleşmiş olan büyük teyzeleri bile göz göze geldikleri ilk andan itibaren birbirlerini potansiyel eş olarak tanımışlardı.

Ama Lily'ye inanılacak olursa, gözleri değişmemişti.

İnsan olduğu için miydi? Belki onu ormandan çıkarırsa ve ikisi de güvende ve rahat olurlarsa, ruhları rahatlar ve birbirlerini tanırlardı. Uzak bir ihtimaldi ama bu kadar kısa bir süre sonra ona karşı hissettiği tuhaf duygu karmaşası keşfedilmek için yalvarıyordu.

Tam olarak nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bu nehri biliyordu ve sonunda iki şehre çıkacağını biliyordu. Bunlardan birine gitmeleri gerekiyordu. Bu noktada, her ikisi de mesafe olarak Tremanta'dan çok daha yakındı. Her iki şehri de ziyaret etme ihtimali içini kemiriyordu. Yine de burada kalıp Lily'nin acı çekmesine izin vermek bir seçenek değildi. Yakında hangi şehre gideceğine karar vermesi gerekecekti.

Kadın kıpırdanmaya başlayınca, hayvancılık okulundan yeni mezun olmuş hevesli bir erkek gibi sinirli bir şekilde saçlarını düzeltti. Ne yaptığını fark edince hemen tekrar karıştırdı. Boynunu kırdı ve omuzlarını yuvarladı. En azından yürüyüşleri sırasında bu iç kargaşasının bir kısmını atabilecekti. Şu anda ruh hali berbatın da ötesindeydi.

Tanrıça adına, neden bu işkencecinin huzuruna bırakılmıştı? Eğer onu tanısaydı, tüm bu durum farklı olurdu. Çok sevinir, her fırsatta ona kur yapmaya çalışırdı. Bunun yerine, şimdi onun sabah güneşi altında kollarını başının üzerine uzatışını izlemek ve üstünün altından görünen deri parçasının ağzını sulandırmadığını iddia etmek zorundaydı.

Gözlerini ovuşturdu ve sonra gözlerini kısarak ona baktı. İrislerindeki altın benekler parlıyordu ve altındaki koyu lekeler kaybolmuştu. "Vay canına. Nöbet tuttuğun için teşekkürler. Ne zamandır tam bir gece uyumamıştım... şey, ne kadar olduğunu hatırlamıyorum." Onu inceledi. "Yine de beni uyandırmalıydın, böylece sırayla uyuyabilirdik. Berbat görünüyorsun."

"Sana nasıl göründüğüm neden umurumda olsun ki?" diye tersledi, ona nasıl göründüğünü çok önemsiyordu.

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Anlıyorum. Sabah insanı değilsin. Not edildi." Gözlerini devirdi ve çantasını karıştırdı, "Demek uzaylıların bile kahveye ihtiyacı var." diye mırıldandı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Daha yeni uyandım. Sakin olur musun? Dişlerimi fırçalamak ve ormanda bir gezinti yapmak istiyorum, sonra gidebiliriz." Çantasından küçük, yıpranmış bir dal ve tahta bir kâse çıkardı, sonra bakışlarını kampın etrafında gezdirdi. "Şu taşı bana uzatabilir misin?" diye sordu, dizinin yanındaki küçük bir taşı işaret ederek.

Lily uzun süredir sönmüş olan ateşin küllerini bir sopayla itti ve bir parça kömür aldı. Verakko hayranlıkla izledi.

Kömürü ezerek ince bir toz haline getirdi, macun haline gelene kadar birkaç damla su karıştırdı ve bu maddeyi dalıyla birlikte dişlerini temizlemek için kullandı. Lanet olsun. Neden bu kadar etkileyici olmak zorundaydı ki?

"Ne...?" dedi siyah kömürle dolu bir ağızla. Onu bakarken yakalamıştı.

"Siz işinizi bitirirken ben de gidip ormandan ihtiyacınız olan her şeyi getirebilirim." Vahşi doğada hayatta kalmak için onun kadar tecrübesi yoktu ama yönlendirmeyi kabul edebilirdi. Eşyalarını getirerek ve yüklerini taşıyarak kendini işe yarar hale getirebilirdi. Dün bütün gün onun için çantayı taşımak istemişti ama zayıf bir yanı onun kendisinden yardım istediğini duymayı arzulamıştı. Bunu asla yapmayacağını anladığında hem can sıkıcı hem de sevimli bulmuştu. Özellikle de dokuma yeşil çanta kendisinden daha geniş olduğu ve orta derecede ağır göründüğü için.

Kaşlarını kaldırdı ve ağzını suyla çalkaladı. "Sorun değil. Yapabilirim." Boynundaki

ısı yükseldi. "Israr ediyorum."

Ayağa kalktı ve giysilerinin tozunu aldı. "Sorun değil. Sadece bir dakika sürecek."

Uzun ve uykusuz geçen gecesiyle karışan hayal kırıklığı onu ayağa kalkmaya zorladı. "Lily, bir şekilde yardım etmem gerekiyor. Sen burada kal, ben de gidip ihtiyacın olan şeyi getireyim." Adam ilerledi. Lily gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Bütün gece ondan bir metre uzakta mışıl mışıl uyumuştu ve adam bütün bu güveni bir anda yerle bir etmişti. "Neden bu kadar... bu kadar... zor olmak zorundasın?"

Endişeli bakışı anında değişti, dudakları gerildi ve gözleri kısıldı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Tamam, gerçekten yardım etmek istiyor musun?"

"Evet!"

"O zaman bırak da huzur içinde işeyeyim!" Başka bir şey söylemeden tepinerek uzaklaştı.

Aferin sana.

***

Tam onu anladığını hissetmeye başlamıştı ki, adam yine saldırganlaştı.

Kendini temizlemek için suyunun bir kısmını kullandı ve sonra kampa doğru geri döndü, acele etmediğinden emin oldu.

Huysuz olması mantıklı, diye itiraf etti. Ne de olsa bütün gece uyumamıştı. İyi bir gece uykusuna ondan daha çok ihtiyacı olduğu belli olduğu için mi uyanık kalmıştı? Yoksa o uyurken kendi ihtiyaçlarını feda etmek ve onu korumak gibi yanlış yönlendirilmiş bir erkeklik görevi duygusuyla mı yapmıştı bunu?

Her iki durumda da, bu gece uyuması için onu zorlaması gerekecekti. İki gece uykusuz kaldıktan sonra ruh hali böyleyse, birkaç gün içinde ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu.

Kampa ulaştığında olduğu yerde donakaldı. "Ne yapıyorsun sen? O benim diş fırçam!"

Verakko dişlerini *onun* yaptığı gibi diş fırçasıyla temizliyordu. Omuz silkti ve kadının yanında getirdiği su kabına uzandı. Kadın su kabını vermek yerine ona ters ters bakınca, Verakko onun yanına gitti ve matarayı elinden aldı.

Lily öfkelendi. Diş fırçalarını paylaşmazdı. Fırça olabilecek kadar lifli ve diş etlerini yırtmayacak kadar yumuşak bir ağaç türü bulmak için sayısız deneme yapmıştı. Şimdi her şeyi baştan yapmak zorundaydı.

Kısa sürede eşyalarını topladı -artık *onların* eşyaları olduğu anlaşılıyordu- ve çantayı omzuna attı. Daha iki adım atmamıştı ki ağırlığı kayboldu.

"Hey!" Döndü ve nefesi kesildi. Adam sadece birkaç santim uzağındaydı. Gözleri önce onun geniş göğsüne odaklandı, sonra bakışlarıyla buluşmak için yukarı doğru ilerledi. Adam sırıttı.

Öne doğru uzanarak elini yanağına ve saçlarına götürdü. Onun dokunuşuna doğru eğilmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. "Benden kaslarımı iyi kullanmamı istedin." Bir çekiştirme hissetti ve adamın eli yeniden ortaya çıkarak parlak sarı bir yaprağı kıstırdı. "Hatırladın mı?"

Boğazını temizledi. "Peki. Zaten yeni bir diş fırçası bulmam gerekiyor. Çanta beni yavaşlatacak." Adamın yanından geçerken nefeslerini eşit, çenesini yüksek tuttu.

Nehir kıyısına çıktılar ve Lily kaşlarını çattı. Daha sabah olmuştu ve hava şimdiden yoğun ve sıcaktı, sabahın erken saatlerindeki son güneş ışığı gri bulutlar tarafından engellenmişti. *Kasvetli bir gün, kasvetli bir arkadaş, kasvetli bir ben.*

"Bugün normalden daha erken durmamız gerekecek. Daha fazla su kaynatmak, yiyecek aramak ve size kendinize ait birkaç su kabı bulmak için zamana ihtiyacımız var." Lily, özellikle tehlikeli bir yamacın kenarında durduğunu söyledi.

Dik iniş kaygan ana kayayla kaplıydı ve yaklaşık on beş metre yüksekliğindeydi. Ayak parmaklarını oynattı ve beklentiyle yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar parlak kırmızı olan babetlerinin tabanları aşınmaya başlamıştı. Teşekkürler

Bilek kayışları sayesinde akıntıya kapılıp ayakkabılarını kaybetmemeyi başarmıştı ama bilek kayışlarının ucuz metal tokaları dört gün önce çatlamıştı. Her ne kadar ayakları hızla nasırlaşıyor ve günlük yürüyüşleri sırasında artık o kadar acımıyor olsa da, kayalar her zaman acı vericiydi.

Daha Verakko'nun kıpırdadığını bile duymadan, Verakko onun yanındaydı. "Bugün seni taşıyabilirim. Hem daha hızlı yol alırız hem de avlanmak ve gerçek yiyecek bulmak için daha fazla vaktimiz olur."

Beni taşımak mı? "Güçlü bir adam olduğunu biliyorum ama cidden mi? Bu çılgınlık. Araba kullanamazsın-" Verakko bir kolunu dizlerinin altına, diğerini beline dolayarak onu havaya kaldırdığında nefesi kesildi. İçgüdüsel olarak kollarını onun boynuna doladı. "Beni yere bırak!" Lily dik, kayalık geçide baktı.

Tekrar ona baktı ve onun sırıttığını gördü. "Sıkı tutun." Kadın

onun isteğini reddettiğini söyleyemeden adam atladı.

Çığlık attı ve başını onun göğsüne gömdü. *İşte böyle öleceğim. Aptal bir adam gelir ve aptalca riskler alır. Gösteriş yapmaya çalışıyor. İşte bu kadar. Artık soda yok. Fransız soğan çorbası yok. Mo-*

Kulağına yaklaşan sıcak nefes aklını şimdiki zamana getirdi. "Lily, güvendesin."

Adını o kadifemsi sesiyle, sanki tadını çıkarıyormuş gibi söylemesi, midesine bir çarpıntı gönderdi. Hâlâ onun boynuna sarılıyordu, yüzü omzunun sıcaklığına gömülmüştü. Adamın kokusu onu tekrar etkiledi ve kendine rağmen rahatlamasını sağladı.

Dikkatle etrafına baktı ve dudakları aralandı. Sıçrayışı kayalık çıkıntıyı aşmıştı. Ona odaklandı. "Bunu nasıl yaptın?"

Gözleri zümrüt yeşilinin daha koyu bir tonundaydı ve bu kadar yakından, bir mücevherin içi gibi neredeyse yarı saydam olduklarını görebiliyordu. Hipnotize edici.

Lily onu bırakması gerektiğini biliyordu ama adam çok sıcak ve sertti ve çok güzel kokuyordu. Uzun kamp gezilerinden gelen kötü kokulara alışkındı; kokulu mum çeşitlerini bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kendi kişisel kokulu mumu tarafından tutulmak güzel bir histi. Kokusunun kendisine bulaşması için bu devle ne kadar seks yapması gerektiğine dair başıboş bir düşünce zihninde dans etti.

Açlıkla onun ağzına bakıyordu. Onu öpecek miydi? Sonra bakışları daha aşağılara indi ve boynuna yerleşti. Sivri dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Yok artık!

"Beni yere bırak." Kıpırdandı. Süper ateşli bir uzaylının şahdamarını kemirmesine asla izin vermeyecekti. Adamın dişlerinin klitorisine sürtündüğünü hayal ettiğinde şaşırtıcı bir elektrik çarpması yaşadı.

hassas cilde karşı.

Onu tekrar ayağa kaldırdı ama beline doladığı kol yerinde kilitli kaldı. "Böylesi daha kolay. Aşağı tırmanman çok uzun sürerdi."

Lily yumruklarını sıktı ve ona ters ters baktı. Bu doğruydu. Onun kadar hızlı hareket edemiyordu ve kendini yetersiz hissetmekten nefret ediyordu. Birini engelliyormuş ya da yavaşlatıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu. "Kimse seni ilerlemekten alıkoymuyor. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Seni engellememe izin verme."

Adamın yüzünde incinmiş bir ifade belirdiğine yemin edebilirdi. "Burada olmamın tek nedeni sensin. Neden şimdi seni geride bırakmaya karar vereyim ki?"

Gah! O bir hayır kurumu değildi. "Çünkü seni burada istemiyorum!" Yalan, soğuk ve ağır bir şekilde içine yerleşti.

Kaşlarını çattı, sessiz kaldı ve kokusu yoğunlaştı.

Lily'nin gözleri kısıldı, sonra birden açıldı. "Kes şunu! Şu koku denen şey her neyse, onu sıfıra çevir." Lily uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu kendine doğru çekti.

"Sana söyledim, bunu bilerek yapmıyorum. Beynin ne isterse onu koklarsın. Öylece oluverir. Ve benim kokum sadece hoşuna gitmeli, sarhoş edici değil." Yüzüne hınzır bir sırıtış yayıldı. Diğer kolunu kızın beline doladı ve onu vücuduna bastırdı. Kızın kalp atışları hızlandı. "Bunun sadece beni seksi bulmandan kaynaklanmadığına emin misin?"

Kekeledi. "Hayır, yok!" Tabii ki vardı.

Tekrar kaşlarını çattı ve alçak, tıkırtılı bir hırıltı duyuldu. Neredeyse düzensiz, yankılanan bir tıslama gibiydi. Daha önce hiç böyle bir ses duymamış olmasına rağmen, niyeti açıktı. Uyarılmıştı. "Bak, küçük dişi. Bunu kontrol edemiyorum, bu yüzden şikâyet etmeyi bırak." Adamın eli kızın ensesini kavramak için havaya kalktı ve ağzı kulağından bir nefes uzakta olana kadar öne doğru sürükledi. "Tahrik kokusu amına her dolduğunda şikâyet ettiğimi duymuyorsun."

Lily, cinsel organı ıslanırken karşılık verirken boğuldu. Kulağındaki sıcak nefesi, ensesini sıkıca kavraması ve karnına doğru bastıran devasa çıkıntıyla birleştiğinde düşüncelerini çoktan bulandırmıştı. Şimdi, günah kadar seksi bir sesle söylenen bu kirli kelimeleri duymak? Eğer onun tahrik kokusunu alabildiği fikri karşısında bu kadar şok olmasaydı, hemen orada onun içinde eriyebilirdi.

Kavrayışı bir saniyeliğine sıkılaştı, sonra geri çekilerek aralarına mesafe koydu.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Evet, o koku. Beni çılgına çevirmiyor mu

sanıyorsun?"

Lily üşümüş ve güçsüz kalmıştı. Neredeyse tedbiri elden bırakıp kollarını onun boynuna dolamaya hazırdı.

"Ama kokun yüzünden sana sürekli saldırmıyorum. Elinde olmadığını biliyorum. Bu doğal bir fiziksel tepki." Kadının yanından geçip gitti. "Benimki hakkında beni rahatsız etmeyi bırak."

Lily'nin yanakları alev aldı. Tüm bu seksilik onu baştan çıkarıp bir noktaya getirmek için bir oyun muydu? *Bu ne cüret!*

Onun peşinden hızla gitti. "Bir aydır hiç erkek görmedim. Bu noktada, yaşlı, topal bir Davy Crockett de aynı tepkiyi verirdi. Kendini övme."

Yalan. Yalan. Yalan.

Verakko ona ölümcül bir bakış fırlattıktan sonra Lily'nin koşmadan yetişemeyeceği bir hızla ilerledi. Lily bastırılmış bir of çekti ve onu takip etti.

Unut onu. Alex'i ne kadar çabuk bulursan, buradan o kadar çabuk çıkabilir ve o büyümüş bukalemundan sonsuza dek kurtulabilirsin.

Alex'i hatırlaması öfkesinin bir kısmını yatıştırdı. Verakko gelmeden önce günlerce hissettiği bastırılmış korku onun yerini almıştı. Belki de Verakko'yu ve öfkesini düşünmek daha iyiydi. Belki o zaman içi boş suçluluk duygusu ve endişe, kabul edilmeyi talep ederek içini tırmalamazdı.

Lily yoluna devam etti, Alex'ten herhangi bir iz bulmak için suyu ve karayı taramak için zaman ayırdı. Bu kadar uzağa yüzmüş olması ne kadar gerçekçiydi? Nehir birkaç kez sakinleşmişti, en azından yüzen bir insanın kıyıya kadar yüzmesine yetecek kadar. Neden henüz bir kanıt bulamamıştı? Kendini inandırmaya çalıştığı gibi her şey gerçekten yıkanıp gitmiş miydi?

Lily boğazındaki yumruyu yuttu ve gözleri yaşardı. Verakko'nun sırtı ona dönük olduğu için minnettardı.

Alex'in nereye gittiğine dair olası bir cevap vardı ama şu anda bunu hazmedebileceğini sanmıyordu. *Bir kayaya ya da kütüğe takılırsa ve bu* onu aşağı *çekerse...* Midesi bulanıyordu ve Lily durmak zorunda kaldı. *Alex yaşıyor. Yorgundu ve başaramadı, bu yüzden yüzmeye devam etti ve sonra fırtına ona dair tüm izleri silip süpürdü.* Hepsi bu kadardı.

Sadece nefes al. Al. Dışarı. Al. Dışarı.

"Şimdiden bir molaya ihtiyacın var mı? Su ister misin?" Verakko onun önünden seslendi, ses tonu sinirliydi.

Bir öfke kıvılcımı alevlendi ve onu ele geçirmesine izin verdi. "Hayır, ben iyiyim!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tenini karıncalandıracak şekilde vücudunu taradı. "Sadece bir saattir yürüyoruz. *Şimdiden* yoruldun mu?"

"İyiyim dedim ya. Sadece ayakkabımda bir çakıl taşı vardı."

Verakko döndü, nefesinin altında bir şeyler homurdanıyordu, muhtemelen kızdı.

Sessiz yürüyüşlerine devam ettiler, adam önde, kız arkada. Adam birkaç kez yavaşladı, muhtemelen ona yetişme fırsatı veriyordu, ama o yavaşladığında kadın da kendi hızını yavaşlatmaya özen gösterdi. Yalnız yürümek istediğine dair açık bir mesaj gönderdi.

Lily onun daha önce kokusuyla ilgili söylediklerini tekrar hatırladı. Gerçekten kontrol edemiyor muydu? Bunu tahrik olduğunda yaydığı kokuyla karşılaştırmıştı. Eğer durum buysa, o zaman bu Lily'nin de onun tahrik kokusunu aldığı anlamına mı geliyordu? Bu nasıl olabilirdi? Bunun insanların koklayabileceği bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Gerçi o tam olarak "insan" değildi, değil mi?

Beyninin onun nasıl koktuğunu seçtiğini söylemişti. Bu doğru olabilir miydi? Zihni yıllar boyunca sık sık düşündüğü bir anıya gitti ve bilinçaltının neden keskin, yanan sedir ağacını seçtiğini anladı.

On beş ya da belki on altı yaşındaydı ve Türkiye'de kamp yapıyordu. Ailesi Karya Yolu'nda yürüyüş yapmak istediklerine karar vermiş ve her zamanki gibi onu da yanlarında getirmişlerdi. Pek çok gezilerinin aksine, bu Lily için bir tatil gibiydi. Temizlenmiş bir patikayı takip etmişler, çadırda uyumuşlar ve yanlarına yiyecek almışlardı. Bu sefer yanlarında bir çakmak bile getirmişlerdi. Gerçek bir çakmak, ateş başlatıcı ya da yay matkabı değil, kullanımı kolay, tek tıklamalı bir çakmak.

Geriye dönüp baktığında, bunu sürekli mızmızlandığı için yaptıklarından şüpheleniyordu. İlkel çalılıklarda hayatta kalma teknikleri uygulayarak ve tüm yiyecek ve suyunuzu avlayarak dünyanın dört bir yanına sürüklendiğinizde, bir torba patlıcan karışımı bile lüks görünüyor. O yolculuğun Lily için bu kadar özel olmasının başka bir nedeni daha vardı. İnsanlar vardı.

Özellikle yakışıklı, uzun boylu bir genç çocuk.

Adamın ve kızın ailesi aynı yöne gidiyorlardı ve birlikte yürüyüş yapmaya karar vermişlerdi. Aile Yeni Zelandalıydı ve çocuğun anne babası, Lily'nin anne babasının vahşi doğada gerçekten yaşamak ve gelişmekle ilgili anlattıklarından çok etkilenmişlerdi. Ailesi, Lily'yi çakmaktaşı işlemeyi göstermeye ve yürürken gördükleri tüm yenilebilir bitkileri göstermeye zorlamış, onlardan aldığı eğitimin geleneksel okullardan alabileceği eğitimden çok daha iyi olduğunu iddia etmişti.

Bir balığı gözünü kırpmadan ayıklayıp fileto haline getirdiğinde, çocuk ona öyle şaşkın bir bakış atmıştı ki. Sanki iki kafası varmış gibi. Geriye dönüp baktığında, normal bir genç kız olmadığını anladı.

Kendini geçmişe o kadar kaptırmıştı ki, etrafına dikkat etmedi ve doğrudan kendisine tuhaf bir ifadeyle bakan Verakko'nun üzerine yürüdü. Tıpkı çocuğun yaptığı gibi.

Paniğe kapıldı ve başını kaldırıp baktığında güneşin gökyüzünde parladığını, etrafını saran kara bulutların arasından süzüldüğünü gördü. Ne kadar zamandır yürüyorlardı? "Geri dönmeliyiz!" diye bağırdı, gözyaşlarının eşiğinde ters yöne doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Başka bir şey düşünüyordum ve Alex'e dair bir işaret var mı diye bakmadım. Onu kaçırabilirdim."

Verakko büyük bir avucunu kızın koluna doladı ve onu etrafında döndürdü. "Sakin ol. Nöbet tuttum.
Ondan hiçbir iz yoktu."

Lily hâlâ kulaklarında akan kanı duyabiliyordu ama başka bir şey daha vardı. Verakko'nun sesi yine kafasının içinde yankılanıyor, tutunacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Verakko'nun sözlerini daha önce olduğu gibi itmek yerine dinledi ve kendine rağmen sakinleşti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Avuçlarını kollarında gezdirdi ve ona orantısız bir sırıtış attı. "Onu bulmayı ben de en az senin kadar istiyorum."

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir?

Verakko'ya baktı ve son paniği de kayboldu. Verakko sesiyle onu sakinleştirecek bir şey yapmıştı. Nasıl yaptığından emin olmasa da bundan emindi. Ama Verakko samimi görünüyordu ve sürekli didişmelerine rağmen, kayıp bir insan gibi önemli bir konuda yalan söylemeyeceğine güveniyordu.

"Al, biraz su iç." Beklentiyle matarayı ona uzattı.

"Önce sen." Ses tonunda hâlâ endişeli bir ifade vardı ve "Yani senin de içmeye ihtiyacın var. Neredeyse iki gündür hiçbir şey içmedin."

Verakko uzun bir nefes aldı ve bir elini her nasılsa kusursuz olan saçlarında gezdirdi. "Bir insan su olmadan ne kadar süre hayatta kalabilir?"

Lily omuz silkti. "Yaklaşık üç gün, ama bu sayısız başka şeye bağlı."

Verakko'nun gözleri büyüdü ve kaşları endişeyle çatıldı. "Tanrıça... üç gün mü? Sadece iki mataranız var. Neden..." Lily'nin ona attığı uyarı dolu bakış karşısında durakladı ve kaşlarını kaldırarak matarayı ona geri uzattı. "İki hafta dayanabilirim."

İki hafta boyunca su içmeden mi? "Nasıl?"

Kız almak için hareket etmeyince matarayı ona doğru salladı. "Ben doktor değilim. Susuz bir günü nasıl geçirebileceğini biliyor musun?"

"Evet," dedi hemen ve kaşlarını çattı. Ailesi ona vücudunun tam olarak nasıl çalıştığını öğretmeye özen göstermişti. Eğer ölüme doğru gidiyorsa, hangi organlarının neden iflas ettiğini çok iyi

biliyordu. Ne *şanslıyım.* Şimdiye kadar, balkabağı büyüklüğündeki iki matarası

dehidrasyonun uyarı işaretleri.

"Şey, ben bilmiyorum. Diğer bazı Clecanian ırkları kadar çok ter bezimiz yok. Ya da insanlar." Adam onun nemli alnına ve göğsünün alt kısmına baktı; burada güzel bir göğüs altı ter çizgisi olduğundan emindi. "Sanırım bununla çok ilgisi var. Böbreklerimiz de farklı. Ve derimiz sıcaklığı düzenlemeye yardımcı oluyor."

Lily sudan büyük bir yudum aldı. İkisinin de yeterince içtiğinden emin olmak için kendini tutuyordu ama şimdi susuzluğunu gerçekten giderdiği için kendini iyi hissediyordu. "En azından *bazı* şeyleri biliyorsun sanırım. Hayvancılık okulunda sana kendi anatomini öğretmiyorlar mı?"

Verakko karanlık bir bakışla onu kıstırdı. "Sizi temin ederim ki hepimiz böbreklerimizi incelemekle vakit kaybetmek yerine kadın anatomisinin inceliklerini öğrenmekle daha çok ilgileniyorduk." Verakko bakışlarını tekrar kızın vücudunda gezdirdi ve kız bir ürperti bastırdı.

"Muhtemelen çok farklıyız. Yani, insan kadınlar ve sizin kadınlarınız."

"Daha önce de açıkladığım gibi, biz aynı türdeniz." Onun bakışlarını tuttu. "Yeterince benziyorsunuz. Eminim yolumu bulabilirim."

Karnında kelebekler uçuşuyor ve kalbi öfkeyle çarpıyordu.

Ona bakarken Verakko'nun kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Başını hafifçe salladı ve su matarasını çantasına yerleştirdi.

Lily onun az önce neyi merak ettiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama ağzını kapattı.

Verakko gökyüzüne baktı ve şaşkınlık içinde, parlak yeşil gözlerinin üzerine koyu, yarı saydam ikinci bir kapak indi. Hiç düşünmeden onun yüzünü yakaladı ve kendi yüzüne doğru çekti. "İkinci bir kapağın var! Ne kadar havalı. Böyle bir şeye sahip olmayı kaç kez dilediğimi bilemezsin. Avustralya'nın taşrasında üç haftalık bir geziye çıkıyorsun ve ilk gün güneş gözlüklerini kaybediyorsun - inan bana, sürekli gözlerini kısarak bakmak akıl sağlığını bozuyor, biriktirdiğim kırışıklıklardan bahsetmiyorum bile. Sanki dahili güneş gözlüğünüz varmış gibi! Bu sadece sinekler için bile çok kullanışlı olabilirdi. Tanrım, orada korkunçlar. Sen hiç-"

Göğsünden, daha önce ona yönelttiği hırıltıdan daha melodik, alçak, tıkırtılı bir titreşim geldi ve kadın sıçrayarak uzaklaştı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. Sadece heyecanlandım. Seni öyle tutmamalıydım. O ses de neydi?"

"Önemli bir şey değildi." Verakko boğazını temizleyerek doğruldu.

Lily önce adamın göğsünde sesin geldiği noktaya, sonra tekrar yüzüne baktı. Tuttu

bulduğu şey karşısında geniş bir gülümsemeyle geri döndü.

Verakko, asık suratlı, gururlu, güçlü uzaylı... sinirli görünüyordu.

"Dediğim gibi." Bakışları dalgalandı ve yüksek yanaklarını daha derin bir serulean rengi kapladı. Tekrar etrafına bakındı. "Ne diyordum ben?"

Lily sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Yani, kızarmaya başlamadan önce ne diyordun?"

Yüzünün kızarması derinleşti. "Yüzüm kızarmıyor," dedi, sonra tepinerek uzaklaştı. Ağaçların arasında bir şey dikkatini çekti ve tekrar durdu. Muzaffer bir edayla ağaçlara doğru ilerledi. "Ah! Ben de ne zaman durmayı planladığını soracaktım. Burada bir guren ağacı var."

"Artık durabiliriz."

Ona bakmadan başını salladı ve ağaca doğru ilerledi. Lily, zıplayarak ulaşabileceğinden daha yüksek dallardan guren cevizlerini toplarken onun bir buçuk metrelik gövdesini inceledi ve tekrar gülümsedi.

Bu ses neydi ve tekrar çıkarmasını nasıl sağlayabilirim?

Bölüm 7

"Kafa karıştırıcı kadın. Yüzümü tutuyor," dedi Verakko son odun yükünü kurdukları küçük kampa taşırken nefesini tutarak.

Lily, narin sarı çiçeklerle yüklü, yayılan güzel bir ağacın altında oturuyordu. Pürüzsüz bir kayaya yaslanmış cevizleri kırmaya odaklanırken küçük çiçekler etrafından aşağı süzülüyordu. Canlanmış bir tür orman tanrıçası gibi görünüyordu. Verakko kaşlarını çattı. Ve ona sahip olamazdı. Deneyemezdi bile.

Adam odun yığınını yere bıraktı ve kadın kuru odunların kuru odunlara çarparken çıkardığı gürültülü çatırtılarla irkildi. Bir an için şaşkınlıkla ona baktı, sonra işine döndü.

Verakko başka bir uzun sopanın yanına yerleşti ve yeni bir mızrak ucu yontmaya başladı. Dün başladığı mızrak ucu Lily'nin ilk gece yarısı iniltisine kadar dayanamamıştı. Yine de bu geceki sese hazırlıklı olacaktı.

"Bu çiçeklerin ne olduğunu biliyor musun?" Küçük sarı çiçeklerden birini incelerken sordu.

Mızrağından büyük bir tahta parçasını sıyırdı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Hayır."

"Hmm. Çok kötü. Bir ilaç ya da çay haline getirilebilseydi iyi olurdu." Fındıkları ayıklamaya geri döndü.

Bilgisinin neden bu kadar eksik olduğunu açıklama ihtiyacı içinde kabardı. "Benim geldiğim yerde çölde yetişmezler."

"Bana memleketinden bahset," dedi gözlerini işinden ayırmadan.

"Mithrandir? Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Şey," diye başladı bir ağacın yumuşak kabuğuna yaslanarak, "burası bir çöl şehri. Oldukça büyük. Göz alabildiğine siyah kumlarla çevrili. Eski şehir, yüzyıllar önce atalarım tarafından oluşturulmuş devasa bir çukur olan Kuyu'da yer alıyor. Ancak çoğu insan yeni şehre taşındı ve şimdi eski şehir öncelikle eğlence için kullanılıyor. Mağazalar, restoranlar ve kaplıcalar var."

"Kaplıcalar mı?" Lily kafasını kaldırarak araya girdi.

Neden bu kadar heyecanlıydı? "Senin geldiğin yerde kaplıca nedir?"

"İnsanlar oraya güzellik bakımı için gidiyor. Saç, masaj, yüz bakımı. Bunun gibi şeyler. Bu tür kaplıcalarınız var mı?"

Başını sıkıca salladı. "Sizi böyle yerlere sık sık giden biri olarak düşünmemiştim."

"Kirli ve iğrenç olmaktan şikâyet etmemem böyle görünmekten hoşlandığım anlamına gelmez." Göğsü biraz şişti ve gözleri giderek küçülen kabuğu soyulmamış fındık yığınına döndü. "Bilmeni isterim ki, memlekette kuaförlük yapıyordum. Bir spa merkezinde çalışıyordum ve buna bayılıyordum."

"Şimdi yine bir tanesinde çalışabilirsin."

Lily durakladı ve düşüncelere daldı. "İsterdim. Güzellik okulunu tekrar bitirmenin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ürünlerin aynı olduğunu hayal bile edemiyorum. Ya da saçların, bu konuda." Verakko'nun saçlarını inceledi ve Verakko saçlarını düzeltme isteğini bastırdı. "Saçına o çizgileri koymak için hangi adımları attılar?"

"Saçımı boyatmadım. Sadece ara sıra kestiriyorum." Bu yorum onu kızdırmış gibiydi ve son birkaç fındığı ayıklamaya geri döndü.

"Şehrinizde kuaförlere iyi ödeme yapılıyor mu?"

Mithrandir artık *onun* şehri miydi? Şehrini ve insanlarını seviyordu ama onları bir yabancının seveceği gibi seviyordu. Lüks ve gelenekten ziyade teknoloji ve yeniliğin saygı gördüğü Tremanta'ya çok daha iyi uyum sağlamıştı. Verakko artık bunlardan vazgeçmesi gerektiğini düşünüyordu. Ziritha'dan bir çocuk sahibi olmayı başarırsa, süresiz olarak Mithrandir'de kalması gerekecekti. "Evet, kaplıcalara ve havuzlara yapılan geziler halkım arasında çok sevilen ve düzenli olarak yapılan şeylerdir."

Lily son gurenini hülyalı bir gülümsemeyle kırdı.

"Ne oldu?"

Gözleri onunkilere odaklandı. "Yok bir şey. Sadece şu anda istediğim bazı bakımları düşünüyordum. Masaj, sıcak yağla kafa derisi bakımı, manikür." Küçük, biraz kirli tırnaklarına kaşlarını çattı.

"Masaj derslerimden yüksek notlar aldım." Verakko'nun sesi amaçladığından biraz daha boğuk çıktı, küçük, tıkırtılı bir tıslama sözlerini noktaladı.

Verakko buna inanamıyordu ama Lily bir an için onun teklifini değerlendiriyor gibi göründü. Parmakları beklenti içinde kıpırdadı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil. Ben beklerim."

Verakko yeni bilenmiş mızrağını ikiye bölmemek için kendini zor tuttu.

***

"Nasıl ateş yakılacağını öğrenmeye hazır mısın?"

Lily'yi şaşırtan bir şekilde Verakko tartışmadı ya da tereddüt etmedi. Bunun yerine sessizce oturdu ve Lily'nin yay matkabını nasıl kullanacağını göstermesini ve bir kor bulmayı başardıktan sonra ne yapması gerektiğini açıklamasını dinledi.

Yumuşak çıra demetini.

"Anladın mı?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi, kaşları konsantrasyon içinde çekilmişti.

En azından bir kadın tarafından eğitilmeyi umursamıyordu, diye düşündü, ona olan saygısı biraz daha artmıştı. Lily ayağa kalktı. "Güzel. O zaman mataralarımızı yeniden dolduracağım, böylece hava kararmadan suyu arıtabiliriz." Kendisinin de yıkanacağını söylemeyi ihmal etti. Bilmemesi daha iyiydi.

Adam aniden ayağa kalktı ve kadın bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. Açıklığın etrafına, sonra da büyük yaprakların arasından görünen gökyüzüne baktı, gözlerindeki endişe belirgindi. "Belki de seninle gelmeliyim."

Bir elini onun koluna koyarak çok hevesli görünmemeye çalıştı, "Hayır, sorun değil. Birinin ateş yakması gerekiyor ve bunu nasıl yapacağını öğrenmeni istiyorum."

Avucunun altındaki kaslar gerildi ve gözleri kadının dokunduğu yere gitti. Teni sıcak ve pürüzsüzdü. Adamın iri, sağlam gövdesinin farkındalığı üzerine çöktü. Güçlü elleriyle masaj yapıp stresini aldıktan sonra onun sıcak göğsüne yaslanıp ne kadar iyi uyuyabilirdi ki? Adamın karanlık tonu fark edilmeden önce Lily masajı kabul etmekten bir nefes uzaktaydı.

Elini geri çekti ve beceriksizce devam etti. "Tamam, yani... sen burada kal ve ateş yak, ben de sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım." Lily onun dokunuşuyla kararan yoğun bakışlarından kaçınarak su kabını ve tasını topladı. "Yakında görüşürüz," diye seslenerek nehre doğru koşmaya başladı.

Yeterince uzaklaştığında ve sinir bozucu derecede hoş sedir kokusu artık havada asılı kalmadığında, nefes almak için kendine bir an izin verdi. Uzun zamandır bu kadar yalnız olması komikti ve şimdi tek istediği, düşüncelerini huzur içinde toparlayabilmek için yalnız kalmaktı.

Gökyüzüne bakarken, geri dönmesi gerekmeden önce bir saat kadar vakti olduğunu tahmin etti. Hızını artırdı ve nihayet öğrendiklerini düşünmek için kendine izin verdi. Çok fazla şey.

Bu gezegen hiç de düşündüğü gibi değildi. Kalbi sıkıştı. Eğer Verakko'ya inanılacaksa, buna alışmak zorundaydı. Dünya'ya dönmesine asla izin verilmeyecekti. Lily başını salladı ve bu fikri reddetti. Yasalar değiştirilebilir ve çiğnenebilirdi. Dünya'ya nasıl geri dönüleceğini bulmak kazanılabilecek bir mücadeleydi, bundan emindi ama bu başka bir günün mücadelesiydi. Ayrıca, acelesi neydi ki? Dünya'da onu bekleyen kimse yok gibiydi.

Lily'nin yetiştirilme tarzı ona asla kurtulamayacağı bir huzursuzluk aşılamıştı. Kendini bildi bileli

ailesi sürekli seyahat ederdi. Bir yetişkin olarak bile, hiçbir yerde birkaç yıldan fazla yaşamama eğilimindeydi.

Görüşmediği birkaç arkadaşı ve dünyayı gezen anne babası onun gittiğini fark edebilecek tek kişilerdi. Muhtemelen tekrar taşındığını düşüneceklerdi.

Ailesi iyi olacaktı; bundan hiç şüphesi yoktu. Göğsü şişti. Bu düşünce her şeyden çok canını yakıyordu. Elbette onu özleyecekler ve ne olduğunu merak edeceklerdi ama zamanla anne ve babasının çoğu insan gibi hissetmediğini ya da duygularını ifade etmediğini öğrenmişti. Kendilerini ebeveynden çok rehber ve öğretmen olarak görüyorlardı. On altı yaşındayken onların gözetiminden kurtulmak istediğinde çok heyecanlanmışlardı. Ona öğrettiklerine güvenip kendi başına yola çıkmasına çok sevinmişlerdi. Bundan hiç bahsetmemiş olmasına rağmen, bu kadar kolay kabul etmeleri onu çok etkilemişti.

Nehir göründü ve Lily derin bir nefes verdi. Onlara hakkını teslim etmeliydi. Onların bitmek bilmeyen kampçılık ve hayatta kalma eğitimleri olmasaydı, buraya kadar gelemeyebilirdi. Onlara bir teşekkür borçlu olduğunu düşündü.

Nehir burada kıvrılıyor, bir tarafında sığ, sakin suların olduğu geniş, kumlu bir sahil yaratıyor, diğer tarafında ise suyun hızla aktığı keskin bir uçurum bulunuyordu. Kumlu kıyıya ulaştığında durdu ve sakin manzarayı hayranlıkla seyretmek için bir saniye durdu.

Güneş uzaktaki yüksek ağaçların arkasından batıyor, suyun yüzeyini altın rengine boyuyordu. Serin bir rüzgâr esiyor, ormanın keskin kokusunu taşıyordu. Lily gözlerini kapadı ve içine çekti. Eğildi, ayak bileğindeki kayışları çözdü ve babetlerini ayağından çıkardı. Kıvrılan ayak parmaklarının arasındaki ıslak kum hâlâ kumluydu ama Dünya'daki çoğu kumdan biraz daha kadifemsiydi.

Lily hiç düşünmeden suya girdi. Yarı yolda dondu ve ıslak gömleğine baktı. Her yıkandığında, vücudunun yanı sıra giysilerini de temizlediğinden emin olurdu. Suya dalar, sonra giysilerini çıkarır, elinden geldiğince fırçalardı. Vücudunun geri kalanını temizlerken onları kurumaya bırakırdı.

Islak giysileri giymek pek rahat değildi ama çoğu gecenin ılık havası ve ince kumaşı çabuk kurumalarını sağlıyordu. Şimdi, o kafa karıştırıcı erkeğin neden olduğu dalgın ruh hali sayesinde, yeni yol arkadaşını hesaba katmayı unutmuştu.

Kampa ıslak, beyaz bir tişörtle dönmek gerçekten akıllıca mıydı? Eğer kızın dokunuşuna öfkeli bakışları bir gösterge ise, hayır. Kıyafetlerini yırtıp kan ve kiri temizledi.

Birkaç gün önce yıkadığı giysiler çok fazla çaba harcamadan temizlenmiş ya da bugünlerde temiz sayılabilecek hale gelmişti. Etrafına bakınırken nehrin sığ bir bölgesinin yakınında birkaç kuru kaya buldu ve onlara doğru ilerledi, omuzlarını su yüzeyinin altında tutmak için garip bir şekilde çömeldi.

Giysileri serilip kuruduktan sonra tekrar nehre girdi ve dinlenmeye başladı. Ateş yakması çok uzun sürecekti, zaten o zamana kadar giysileri kısmen kurumuş olacaktı. Buradaki su ılık ve yumuşaktı ve nehrin yukarısındaki akıntılardan dolayı hafifçe havalandırılmıştı. Güneş ağaç çizgisinin altına inerken, son gün batımının tadını çıkardı. Aylardan biri peygamber çiçeği mavisi gökyüzünde çoktan görünmüştü.

Verakko'yu düşündü ve biraz kum almak için kıyıya doğru kürek çekerken sırıttı.
Yay matkabının nasıl kullanılacağını öğrenmek zor bir işti. Ustalaşmak için yıllarca pratik yapmak gerekirdi. Verakko döndüğünde muhtemelen ateşsiz ve öfkeli olacaktı, tıpkı ilk kez kendi başına kullanmaya çalıştığında olduğu gibi.

Lily kumu peeling olarak vücudunda gezdiriyor, sabunsuz olabildiğince temizlenmeye çalışıyordu. Henüz bir hayvan yakalayacak kadar şanslı değildi ama eğer yakalayabilirse, yapacağı ilk şeylerden biri yağını işlemek ve sabun yapmak olacaktı. Kaşlarını çattı, bu hayalin sadece bir hayal olduğunu biliyordu. Ellerine biraz yağ geçirmeyi başarsa bile, sabuna dönüştürmek yıllar alacaktı. Sahip olmadığı zaman.

Arkasından gelen bir ses onu suya eğilmeye ve olduğu yerde dönmeye zorladı.

Nasıl? Bu...? Orada, kıyıda, Verakko çok memnun görünüyordu. Ve her şeyi daha da can sıkıcı hale getirmek için elinde bir meşale tutuyordu.

Ateş yakmıştı.

"Sadece su getireceğini söylemiştin," diye seslendi, kuruyan giysilerinin yanından geçip parmağını siyah külotunun altına soktu. Külotu havaya kaldırırken yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Bırak onları," diye homurdandı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, iç çamaşırını indirdi ve uyumlu siyah file sütyenini kaldırdı. "Hiç böyle bir iç çamaşırı görmemiştim."

Yanakları kızardı. "İşte şimdi oldu. Lütfen gidin ve huzur içinde banyomu tamamlamama izin verin."

Verakko meşaleyi kumun derinliklerine sapladı ve ayağa kalktı. "Temizlenmeyi hak eden tek kişi sen değilsin."

Verakko gömleğini başının üzerinde salladıktan sonra eğilip çizmelerini çıkarırken Lily'nin tenine iğneler battı. Lily gözlerini kısmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine dönüp suyun derinliklerine doğru yürüdü. *Sorun yok. Burası büyük bir nehir. Ne de olsa ikimizin de temizlenmesi gerekiyor. Bencilce davranıyorum. Yan tarafında hâlâ bir yara var.*

Yarasını daha önce kontrol etmediği için sessizce kendini azarladı. Eğer bir hastaya bakmak zorunda kalırsa

Enfeksiyon... Alex'i asla bulamayacaktı. Onun için hayati tehlike oluşturacağından bahsetmiyorum bile ve bu, sıradan insan ahlakından daha fazla nedenden ötürü içinin burkulmasına neden oldu. Tartışmalarına rağmen Verakko'dan giderek daha fazla hoşlanmaya başlamıştı.

Bir su sıçraması sesi onu etrafında döndürdü. Kıyıya yakın dalgalanmalar ona adamın nereye girdiğini gösteriyordu ama adam görünürde yoktu. Kafası karışmış bir halde bir süre etrafı taradıktan sonra küfrederek elleriyle göğüslerini ve cinsel organını kapattı. Ters ters bakarak suyun yüzeyini aradı. O piç kurusu neredeydi? Ve suyun altında görme yeteneği ne kadar iyiydi?

"Ne arıyorsun?"

Arkasından gelen ses çığlık atmasına ve neredeyse su yüzeyine sıçramasına neden oldu. Döndüğünde Verakko'nun suyun yarısında durduğunu ve göbekli bir kahkaha attığını gördüğünde kalbi hâlâ kulaklarında çarpıyordu.

Ses bulaşıcıydı. Öfkesini bastırmakla tehdit eden sırıtışını bastırmak için dudağını ısırdı. "Bu hiç komik değildi."

Yine o tuhaf sesi çıkardı. Neredeyse bir mırıltı gibi ama daha keskin. "Benim için komikti."

Birden Verakko'nun çıplak gövdesi gözüne çarptı. Su damlacıkları iri göğüs kaslarının ve yontulmuş karnının üzerinden geçerek kalçalarını çevreleyen bandajın kumaşında toplanıyordu. Teni pürüzsüzdü ve gittiği zamankinden daha koyuydu. "Renk değiştirebiliyorsun. Bunu bilerek yapabilir misin?"

"Gerekirse." Suya eğildi ve saçlarını ıslattı. Ellerini sivri kulaklarına doğru kaldırarak kafa derisine masaj yapmaya başladı; büyük pazularının kasları şişkinleşmişti.

Lily yanağının içini ısırdı ve gözlerini onun yüzüne odaklamaya çalıştı. Küçük sırıtışı, onun vücuduna duyduğu hayranlığı fark ettiğini gösteriyordu.

Yanakları tekrar kızarınca kollarını kaldırıp tırnaklarını kendi kafa derisinde gezdirerek dikkatini dağıttı. Adamın bakışları kendisininkilerle aynı şekilde omuzlarında ve kollarında gezinirken, lazer epilasyon pratiği yapmak isteyen bir iş arkadaşı için kobay olmaya gönüllü olduğu için şükretti. Boşunaydı ama her yıl ailesiyle çıktığı vahşi doğa gezilerinde, vücudundaki kılların yokluğu onu her zaman biraz daha insan ve biraz daha az yeti hissettirmişti. Aylar süren epilasyon işlemlerinin beklenmedik bir bonusu... Verakko gibi mükemmel görünen bir numunenin yanında yıkanırken artık kendini daha güvende hissediyordu.

"Herhangi bir renge dönüşemem. Sadece daha önce gördüklerinize. Ancak aydınlık bir gecede veya gün içinde daha koyu bir arka plana karışmam gerekirse, cildimi değiştirebilirim.

Aksi takdirde, gün boyunca doğal olarak gerçekleşir."

Lily göğsünü yüzeye çok yaklaştırmadan başını suya doğru eğmeye çalıştı.

Garip girişimi Verakko'nun tekrar kıkırdamasına

neden oldu. "İstersen sana yardım edebilirim."

Ağzını yana doğru kıvırarak ona "Mümkün değil" der gibi bir bakış fırlattı.

Omuz silkti ve derisini ovmaya başladı. Ellerini üzerinde gezdirirken gövdesindeki kaslar zıplıyordu. Lily onun sırtını yıkamak için duyduğu ani ve istenmeyen arzuyla mücadele etmek için tüm vücudunu suyun altına soktu ve saçlarını silkeledi. Bir anlık tereddütten sonra gözlerini açtı ve gizlice bakmaya çalıştı. *Adil olan adildir.*

Hayal kırıklığına uğramıştı ama su, pek bir şey seçemeyeceği kadar karanlıktı. Yeniden yüzeye çıktığında, Verakko'nun gözleriyle karşılaştı, kendisininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kalçasından eğilmiş, alt yarısını ovarak temizliyordu.

Parlayan yeşil derinliklerine bakarken nefesi kesildi. "İyice

bakabildin mi?" diye sordu.

***

Bu dişi onu çıldırtacaktı. Ondan kaçtıktan sonra çılgına dönmüş, talimatlarını hatırlamaya ve peşinden gidip iyi olduğundan emin olabilmek için bir ateş yakmaya çalışmıştı. Belli ki onun hızlı bir şekilde ateş yakamayacağını düşünmüştü. Haklı bir varsayımdı. Yay matkabını kullanmak zordu ve onun bu işi kolaylıkla halletmesini yeniden takdir etmeye başlamıştı.

Sonunda garip ama etkili aleti kullanmayı başardığında, görevin ne kadar basit olduğu konusunda gerçek dışı bir şekilde övünmek ve o güzel pembe kızarıklığın yanaklarına yayılmasını sağlamak için nehre koştu, ancak nehirde yıkanan bir vizyon buldu.

Onun çıplak, parlayan sırtını ve damlayan ıslak saçlarını görünce neredeyse kendi ayaklarına takılacaktı. Kıyafetlerini öyle uzakta bırakmıştı ki, sanki onunla alay ediyordu. Çok uzun zamandır ilk kez kendini sersemlemiş, hatta şakacı hissetmişti. Bir kadınla böyle hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

Ama şimdi, ona attığı ateşli bakışlar, sahip olduğu tüm kararlılığı parçalamaya yetiyordu. İkinci kapağı bunu kolaylaştıracak olsa da, suyun altındaki çıplak formuna bakmaktan kaçınmıştı. Suçlaması karşısında kızarması, onun kadar nazik olmadığını gösteriyordu.

"Bakmadım!" diye itiraz etti, koyu renk saçlarını omzunun üzerinden atıp boynunu açtı.

Azı dişleri sikiyle aynı anda zonklamaya başladı. Daha önce hiç bu kadar derinden işaretleme dürtüsü hissetmemişti. Bir dişiyi ısırmak en az diğerleri kadar mahrem bir eylemdi ve geleneksel olarak eşler için ayrılmıştı - ve şimdi de eşler için.

"Yarana bir bakayım," dedi başıyla adamın yan tarafını işaret

ederek. Sırıttı ve kalçasındaki sıkı düğümü çözdü.

Adamın tarafı ortaya çıktığında, nefes nefese kaldı ve ileri atıldı. Elini ona doğru uzattı ve adam kendini hazırladı, bir beklenti çağlayanı nefesini çaldı. *Sana dokunursa onu tutma. Evlenmeye hazırsınız.*

Parmakları adamın pürüzsüz, yaralanmamış tarafının bir santim ötesinde durdu ve adam alçak sesle bir küfür savurdu.

"Özür dilerim." Onun hayal kırıklığını öfke sanarak geri çekildi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sana her ne olduysa yan tarafında bir delik açmış. Boydan boya geçti ve oldukça temiz görünüyordu ama şimdiden iyileşmiş olması mümkün değil."

"Halkım çabuk iyileşir."

"'Sizin halkınız' derken ne demek istiyorsunuz? Bana bahsettiğin şu genetik olarak tasarlanmış özelliklerden biri mi?" diye sordu başını eğerek. Bu hareket boynunun çıplak tarafını daha da uzattı. Adam bir iniltiyi bastırdı.

"Kampa dönerken sana anlatırım."

"*Bizim mi?*" diye sordu. "Önce sen git, ben seni sonra takip ederim."

Bir hırıltı çıkardı ve istemeden de olsa sözlerine *sallantı* kattı. "Bakmayacağım, Lily. Bana güvenebilirsin."

Hemen ellerini kulaklarının üzerine kapattı. Bu hareket, sudan dışarı fırlayan göğüslerinin sallanmasına neden oldu. Verakko çenesini sıktı ve geri çekilmek için döndü.

"Şunu yapmayı kes!" diye seslendi arkasından.

"Her zaman elimde değil!" diye bağırdı. Kıyafetlerine ulaştığında pantolonunu sürükleyerek giydi. Nemli, serin kumaş şaftına sürtündü ama şehvetini soğutmaya yardımcı oldu. Döndü ve kaşlarını çattı. Lily'nin sırtı ona dönüktü. "Giyinik durumdayım," diye seslendi.

"Siz gidin. Sen gittikten sonra ben takip edeceğim."

Verakko ellerini havaya kaldırdı. "İstesem ağaçların arasına saklanıp izleyemeyeceğimi mi sanıyorsun gerçekten? Burada arkam dönük duracağım."

"Eğer arkanı dönersen, yemin ederim pişman olursun."

Verakko ona sırtını gösterdi ve mırıldandı, "Her halükarda pişman olacağım, mivassi."

Kasları bir anda gerildi ve dondu kaldı. *Mivassi mi?* Bu dünyanın ya da son dünyanın neresinden

gelmişti? Daha önce böyle bir hitap kullanmayı hiç düşünmemişti. Herhangi biriyle.

"Hadi gidelim." Kadının yumuşak sesi adamın duyularını işgal etti. Ne kadar zamandır olduğu yerde çakılı kalmıştı?

Elinde yavaş yavaş sönen meşaleyle kamplarına doğru yola koyuldu. Giysileri hâlâ onunki kadar nemliydi ve adam onu önden görmediği için Tanrıça'ya şükretti. Gömleğinin beyaz kumaşı neredeyse şeffaftı. Botlarını tekrar giydikten sonra onun peşinden yürüdü.

Kampa döndüklerinde Lily onun yaktığı küçük ateşe baktı. "İyi iş çıkarmışsın. Gerçekten etkilendim. İlk denememde yay matkabıyla ateş yakmak günlerimi almıştı."

İltifat yetersizdi ama yine de gururla kızardı. "Öyle olacakmış gibi gösterdin ki..."

Kaşlarını kaldırarak döndü, küstahça sözleri için ona saldırmaya hazırdı ama sözleri boğazına takıldı. Nehir kenarında gördüğü tuhaf siyah kumaş parçası nemli üstünden açıkça görünüyordu. Bir eliyle çenesini ovuşturdu.

İç çekti. "Evet, biliyorum. Bu tişörtü giyerken kaçırılmam sadece benim şansım. Yine de bu konuda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden bununla başa çıkmak zorundasın. Beni sütyenle görmen garip diye kirli ve kuru kalmayacağım. Bu konuda yetişkin olalım."

Verakko onun gözleriyle buluştu. "Avlanmaya gidiyorum,"

diye ağzından kaçırdı. "Ne? Şimdi mi? Yakında hava

kararacak."

Ona zoraki bir gülümseme verdikten sonra geri çekildi. "En iyi avımı o zaman yaparım." Artık tamamen çivit rengi olan göğsünü işaret etti. "Kamuflaj, hatırladın mı?" Ve onun başka bir şey söylemesini beklemeden yola koyuldu.

Bölüm 8

İki saat geçmişti ve Verakko hâlâ dönmemişti. Lily yaprakların arasından gökyüzüne baktı ve *beta* ayı -iki aydan daha küçük olanına böyle demeye başlamıştı- gözden kaybolana kadar dönmezse, onu kendisinin arayacağına dair sessizce söz verdi.

Lily son matarasına saatlerce arıttığı suyu doldurdu ve ateşe daha da yaklaştı. Sabah ve öğleden sonra sıcak geçmişti ama daha önceki gri bulutlar soğuk bir cephe getirmişti ve beklediği şey bir fırtınanın uyarı işaretiydi.

Neredesin, Alex? Lily bunu düşünmekten nefret ediyordu ama belki de tek başına aramaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti.

En azından Verakko'yla bu konuda konuşmalı.

Suçluluk duygusu onu yeniden sardı. Dizlerini göğsüne çekti ve nemli giysilerinin içinde titredi. Alex'ten vazgeçme düşüncesi midesine kurşuni bir ağırlık gibi oturmuştu. Bunu nasıl düşünebilirdi ki? Ya Alex sadece bir günlük yürüyüş mesafesinde yaralı bir halde bekliyorsa ve Verakko onu geri dönüp daha önce bahsettiği insanlara doğru gitmeye ikna ettiyse?

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Göğsü genişledi ve basınç bir hıçkırıkla serbest bırakılmak için yalvardı, ama o bunu içinde tuttu. Ateşin sıcaklığına rağmen vücudunu ürpertiler sardı. Neyi seçerse seçsin, bu yanlış bir karar olacaktı.

Verakko'yu göndermeliydi. Böylece biri yardım isterken diğeri yoluna devam edebilirdi. Lily yalnız geçirdiği haftayı düşündü ve bunu tekrar yapacak cesareti olup olmadığını merak etti. *Ne kadar korkağım.*

Hışırtı sesi arkasında yankılandı ve hızla gözyaşlarını sildi. Gözlerini ateşten ayırmadı ve kendini toparlamaya çalıştı. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.*

Verakko bir an onun önünde durdu, sonra mızrağını göz hizasının önüne indirdi. Kadın yine gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Et.

Derisi yüzülmüş ve temizlenmiş pas rengi kocaman bir et parçası mızrağına saplanmıştı. Kadın ayağa fırladı ve adamın yüzündeki yıkıcı sırıtışı fark etti. Göğsü gururla kabarmıştı. Sonra keskin gözleri onun yüzünü taradı ve sırıtışı düştü.

Gözlerini kaçırmaya ve sözlerine hissetmediği bir hafiflik katmaya çalıştı. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim! I-"

Mızrağı yakındaki bir ağaca dayadı ve kızın yüzünü ellerinin arasına alarak bakışlarını kendisine çevirmeye zorladı. Göğsü sıkıştı ve tekrar ağlamaya ne kadar yakın olduğuna lanet etti.

Hıçkırıklarını bastırarak gülümsedi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece gözlerime biraz duman kaçtı.

Ateşe çok yakın oturuyorsun." Bir damla gözyaşı daha süzüldü. Başparmağı onu da fırçaladı.

Verakko'nun alnı sanki acı çeken kendisiymiş gibi kırıştı. "İzin verirseniz yardımcı olabilirim."

Lily içini çekti ve onun bileklerini tuttu. Bir yanı onun ellerini çekmek istiyordu. Diğer yarısı ise onun yanağındaki sıcak avuçlarının sağladığı rahatlığı kabul etmek için can atıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni *etkileyebilirim.* Yardım etmek için sesimi kullanabilirim. Eğer kendini buna açarsan, seni bu suçluluk duygusundan kurtulmaya ikna edebilirim."

Günün erken saatlerinde onun sözleriyle kendisini nasıl sakinleştirdiğini hatırladı. Artık umursamamak ne kadar kolay olabilirdi ki? Lily onun geniş avuçlarının arasında başını olabildiğince salladı ve burnunu çekti. "Cevap bu değil. Bu yanlış olur."

Dudakları inceldi. Tam tartışacağını hissettiğinde, onu kendine doğru çekti ve kollarını etrafına sararak sıcaklığıyla sardı. Onun kucağında gevşemeden önce sadece bir nefes boyunca kaskatı kaldı. O sabah duyduğu alçak, tıkırtılı mırıltı yine göğsünde titreşti ama onu bastırmaya çalışmadı. Yanağındaki gümbürtü ve ateşin yumuşak çıtırtısı onu yatıştırdı.

Bir süre sessizce öylece durdular ve sonunda Lily ondan uzaklaştı. Verakko'nun kolları onun etrafında sıkılaştı ve bir an için gitmesine izin vermeyeceğini düşündü. Ama sonra bıraktı.

"Ne yakaladın?" diye sordu, sesi yine güçlüydü. Kadın eti

incelerken gözleri onu takip etti. "Bir hougap."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek ellerini birbirine vurdu. "Hougap ziyafeti o zaman."

Çok geçmeden ateşin üzerine ilkel bir taş soba kurmuşlar ve ince et şeritlerinin kızarmasını bekliyorlardı. Lily'nin midesi guruldamayı bırakmıyordu.

"Harika kokuyor," dedi anlamsızca.

Verakko başını salladı. Soğuk gece havasına rağmen onu içini ısıtan bir şekilde izliyordu. "Daha önce birkaç kez hougap içmiştim. Çoğunlukla Sauven'e yaptığım yolculuklarda."

"Sauven?"

"Nehrin aşağısında bir kasaba."

Şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Yakın mı? Sence Alex oraya varmış olabilir mi?"

Verakko cevap vermeden önce taşın üzerindeki et parçalarını gelişigüzel çevirdi. "Eğer düşündüğüm yerdeysek, nehir çok geçmeden ikiye ayrılacak. Bir kol ormanın derinliklerindeki Sauven'e, diğeri ise başka bir şehre gidiyor."

Buz omurgasından aşağı kaydı. İki şehir. İki seçenek. *Ya yanlışı seçersem?* "Hangisini seçeceğime

Alex'in oraya gittiğimizde seçeceği yön gibi görünüyor." Dizlerini çenesine doğru çekti ve tekrar cızırdayan et parçalarına baktı.

"Davy Crockett kim?"

Davy Crockett? Lily, Verakko'nun incelmiş dudaklarına ve gergin çenesine gözlerini kırpıştırdı. Sonra farkına vardı. Bir sırıtış sakladı. "Vahşi sınırların kralı. Neden sordunuz?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Onun adı dudaklarına öyle kolay geldi ki. Merak ettim." Ağzının köşesi kalktı. "Belki de geceleri rüyanda gördüğün kişi odur?"

"Affedersiniz?" Lily son zamanlarda çılgın rüyalar görüyordu. Verakko bir şekilde biliyor muydu?

"Uykunda sesler çıkarırsın ve kokular yayarsın. Bazen korku, bazen de" -gözleri karanlıkta daha parlak parlıyordu- "başka kokular."

Tüm vücudu utançla ısındı. "Güzel bir gece geçiriyorduk. Neden böyle şeyler söylemek zorundasın? Beni rahatsız etmek hoşuna mı gidiyor?"

Verakko omuz silkti ve şimdi kiremit kırmızısı olan et şeritleriyle oynadı. "Yüzünün kızarmasını tercih ederim, solgun olmasını değil."

Karnında sıcak kömürler parlıyordu. Onu endişesinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Yutkundu. "Davy Crockett eski bir halk kahramanıdır. Aklıma gelen ilk isim o oldu. Hepsi bu kadar."

"Halk kahramanı mı?"

"Evet. Bir süre önce var olmuş ve hayatı bir efsaneye dönüşmüş bir kişi. Genellikle çok abartılır. Davy Crockett bir sınır adamıydı. Sanırım üç yaşındayken bir ayıyla dövüştüğüne dair bir hikaye var." Verakko'nun şaşkın bakışları karşısında, "Bırakın üç yaşındaki bir çocuğu, yetişkin bir adamın bile defedemeyeceği kadar büyük bir hayvan," diye açıkladı.

Verakko homurdandı, sonra pişmiş eti çiğ etle değiştirdi ve Lily'ye bir yaprak uzattı. Lily yeşil tabağı aldı ve kaşlarını kaldırarak düzenlemeye baktı. İnce wanget meyvesi dilimleri, bir yığın guren fıstığı ve özenle dizilmiş et şeritlerinin etrafına yayılmıştı. Eğer sadece tabağına odaklansaydı, Portland'da şık bir restorandaymış gibi davranabilirdi.

Lily bir parça eti dudaklarına götürdü ve tereddüt etti.

"Sorun nedir?" Verakko'nun gözlerini yine üzerinde buldu, sesine bir parça kızgınlık karışmıştı.

"Yok bir şey. Sadece bir süredir et yemedim. Normalde vejetaryenimdir. Yani eti severim. Hayatımın büyük bölümünde avlandım ama avlanırken hayvanın iyi bir şekilde öldüğünden ve hiçbir parçasının

Boşa gitti. Şehirde böyle şeylerden emin olamazsınız, o yüzden vejetaryen. Ayrıca hayvan çok büyük olduğu için kendimi biraz kötü hissediyorum. Hepsini yiyemeden etin bozulacağından endişeleniyorum," diye geveledi.

Verakko'nun çenesindeki kaslar tekrar seğirdi ve Lily içten içe lanet okudu. Onun nankör olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Onu çabucak öldürdüm. Hiç acı hissetmedi." Verakko yaprağına bir yığın pişmiş et yükledi, kadının istediğinden biraz daha çiğdi. "Miktara gelince, sizi temin ederim, yemediğiniz her şeyi bitireceğim."

Lily onun açıktaki büyük pazularına baktı. Bu fiziği korumak için bir ton yemek yemiş olmalıydı.

Başka bir şey söylemeden parlak kırmızı et parçasını ağzına attı ve bir iniltiyi bastırmayı başaramadı. Dokusu sıcak ve tereyağlıydı, tadı ise hafif tuzluydu. *Tanrım, bifteği özlemişim.*

Midesi acı verici bir şekilde sıkıştı ve bir anda açlığı onu vurdu. Muhtemelen açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğe benzediğini umursamadan eti kürekle ağzına attı ve o kadar hızlı çiğnedi ki nefessizlikten başı döndü.

Midesi, tadı şaşırtıcı derecede acı bir çikolataya benzeyen lezzetli et, meyve ve yemişlerle dolduğunda Lily yumuşak yaprakların üzerine uzandı ve gerindi. Protein, zihinsel bulanıklığını gideren ve moralini yükselten bir şok etkisi yaratmıştı.

Gözlerini kapadı ve ormanın uğultusunu dinledi. Sesler çok benzerdi ama Dünya'da her gece onu uyutan beyaz gürültü çalma listesinden çok farklıydı. Tanıdık olmayan yaratıklardan gelen vızıltı ve cıvıltı korosu, yaprakların rüzgârdaki yumuşak hışırtısıyla karışarak, kendini bildi bileli ninnisi olmuştu. Bir yetişkin olarak, bu onun doğayla olan derin bağlarından geriye kalan tek şeydi.

"Ve sen de çok fazla kalmasından mı endişe ediyordun?" Verakko'nun saten sesi ateşin karşısından geldi. Hâlâ yemeğiyle uğraşıyor, onu içine çekmek yerine yavaş yavaş yiyordu ve yüzünde merak uyandıran bir memnuniyet ifadesi vardı.

Bir an ne kadar itici göründüğünü düşündü ama sonra hemen umursamamaya karar verdi. Çenesinde yağ ve beyaz gömleğinde lekeler olabilirdi ama haftalardır ilk kez tok ve rahattı. Ve bunların hepsi onun sayesindedir.

Bütün gün zihnini kurcalayan iğrenç bir suçluluk duygusu geri döndü. "Verakko, bir şey söylemem gerekiyor."

Ona meraklı bir bakış attı ve başını salladı.

"Daha önce söylediklerim... seni burada istemediğimi söylediğim zaman... Özür dilerim. Öyle

demek istememiştim. Ben

Burada olduğunuz için minnettarım, sadece bize biraz yiyecek yakaladığınız için değil. Bu..." Lily'nin sesi boğazına takıldı ve devam etmeden önce yutkundu. "Yalnız olmak gerçekten çok zordu." Samimiyetini görebileceğini umarak bakışlarını onunkilere dikti. "Birçok şeyle mücadele ediyordum ve bunun acısını senden çıkarmak istememiştim."

Verakko bir an için sessizce onun bakışlarını tuttu. "Biliyorum. Özür dilemene gerek yok." Çarpık bir gülümsemeyle söyledi. "Zaten seni kızdırmaya çalışıyordum. Yapmamalıydım."

İçini bir rahatlama kapladı ve başını sallayarak kıkırdadı. "Şey, başardın. Bana kokumu alabildiğini söylediğinde..." Lily ne söylediğini fark ettiğinde yüzü alev alev yandı. Neden tahrik olduğu ve onun da bunu kokladığı gerçeğinden söz ediyordu ki? Şimdi sırası *değil, Lily!*

Verakko'nun ona bakışları koyulaştı, burun delikleri açıldı. Bir insan dilinden biraz daha sivri olan dili, dolgun alt dudağında geziniyordu. Lily'nin kalbi hızlandı ve bakışlarını kampın etrafında gezdirerek konuşmayı yeniden yönlendirmenin bir yolunu aradı.

"Hadi bir oyun oynayalım," diye ağzından kaçırdı ve önündeki yaprakları aceleyle temizledi. Bir sopayla ilkel bir dama tahtası çizdi.

Verakko ağzına biraz et attı ve çubuğun ilerleyişini şüpheyle izledi. "Ne oyunu?"

Lily onun şüpheci ses tonu karşısında gözlerini devirdi. "Senden Rus ruleti oynamanı istemiyorum ki.
Sadece dama. Boş zamanlarımızda babamla oynadığımız bir masa oyunu."

Gureni kırdıktan sonra attığı bir yığın kabuğu topladı ve Verakko'ya bir dalı on iki küçük parçaya ayırmasını söyledi.

Lily, komik derecede ciddi Verakko'ya oyunun kurallarını açıkladı. Sonra da ilk hamleyi yaptı. Verakko elle çizilmiş tahtaya sanki şimdiye kadar karşılaştığı en karmaşık strateji oyunuymuş gibi baktı. Gülmemek için dudağını ısırdı. *Birileri rekabetçi.*

Verakko tahtaya konsantre olmaya devam ederken Lily, "Annem damadan nefret ederdi," diye düşündü. "Bunun fakir adamın satrancı olduğunu söylerdi." Bir taşı hareket ettirmek için uzandı ama sonra dondu ve elini geri çekti. "Ormanda satranç taşı bulacak halimiz yok ya, değil mi?"

Verakko ona kısa bir süre baktı, parlayan gözlerindeki kızgınlık açıkça görülüyordu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Lily başını eğdi ve dudaklarını büzerek ona baktı. "Hayır, ben senin bir hamle yapmanı beklerken hayatımın bir yılını kaybederken havadan sudan konuşuyorum."

Verakko'nun ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi ve bir parça hareket ettirdi. "Özlüyor musun

ebeveynler?"

"Bir bakıma öyle. Ama çok yakın değildik." Konuşurken sırayla konuşuyorlardı, aralarına hoş bir rahatlık yerleşmişti. "Bana anlattıklarına rağmen, bir gün onları tekrar görebileceğime dair umudumu hâlâ koruyorum."

Verakko bir çubuk parçasını akıllıca olmayan bir kareye yerleştirirken durdu ve ona biraz şaşkın bir bakış attı. Kaşlarını çattı ve gözleri acıma ile parladı.

Lily kıkırdadı. "Bir şeylerin asla değişmeyeceğini varsaymakta çok hızlısın, görüyorum. Dördüncü sınıf bir gezegene dördüncü sınıf denmesinin nedeninin henüz uzaya yeterince açılmamış olmaları olduğunu söylemiştin. Şey-" kendine dikkatle baktı, "-ben iddia ediyorum ki eğer gezegeninizde yeterince insan kadın bulunuyorsa, bu çoğumuzun uzaya seyahat ettiği anlamına gelir. Ve bu yeterli olmasa bile, kim bilir..." Lily omuz silkti. "Yani, eğer benim bu gezegende oturup dama oynamam -" taşını Verakko'nun iki taşının üzerinden atlatarak hareket ettirdi, "- ve bir şekilde aynı türden olduğum mavi bir uzaylıya karşı dama kazanmam her şeyin mümkün olduğunun kanıtı değilse, neyin mümkün olduğunu bilmiyorum. Ayrıca, eğer aynı türsek, o zaman teknik olarak aynı sınıflandırılmamız gerekmez *mi*?"

Verakko'nun çatık kaşları biraz yumuşadı ve düşünceli bir gülümseme dudaklarını büktü. Ona, ardındaki anlamı tam olarak ifade edemediği büyüleyici bir tabloya hayranlıkla bakar gibi baktı.

Lily'nin yüzü kızardı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Bir taşı yerine yerleştirerek Verakko'yu atlamaya zorladı ve kalesini açık bıraktı. "Kral benim!"

Verakko nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve bir parça kabuğun üzerine bir tane

daha koydu. "Peki ya aileniz? Artık başka bir şehirde yaşadığın için onları sık sık

görüyor musun?"

"Babamı sık sık görürdüm ama birkaç yıl önce öldü ve annem de çok meşgul."

Lily'nin kalbi, onun yüzünde gördüğü kısa süreli irkilmeyle sıkıştı. "Çok üzgünüm. Sormamın sakıncası yoksa nasıl öldü?"

"Bir bakıma bunu o seçti. Çoğu Clecanialı iksir olarak bilinen bir ilaç alır. Bu ilaç yaşam süremizi doğal olanın çok ötesine uzatıyor ama birkaç kişi bunu almamayı tercih ediyor. Tanrıça'nın amaçladığına inandığı şekilde yaşamak ve doğayı akışına bırakmak istedi."

Lily sessiz kaldı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Kalbi onun için acısa da Verakko bu durumla az çok barışık görünüyordu.

"Kraliçe benim!" diye haykırdı sırıtarak ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak.

"*Kral benim," diye* düzeltti Lily, onun taşının yanına küçük bir çubuk daha koyarak.

"Benim şehrimde değil." Başını salladı ve tekrar ona baktı, eğlenceli bakışları dudaklarına yerleşti.

Bir sonraki hamlesine odaklandı ve karnındaki kelebekleri bastırmaya çalıştı.

"Senin Crockett'in gibi bir figürümüz var," dedi aniden.

Lily başını kaldırdı ve onun hâlâ kendisini izlediğini gördü. "Öyle mi?"

"Daera." Başını salladı. "Şehre ilk yerleşildiğinde çölü keşfetmiş, bulduğu bitki ve hayvanları not etmiş. Onun hakkında pek çok hikâye var ama hayatının sonunda o kadar uzağa gitmiş ki çölün kenarındaki kristal dağları bulduğu söylenir. Manzara o kadar güzelmiş ki sonsuza dek orada dinlenmek istediğini anlamış. Dağları her zaman görebilmek için Tanrıça'ya bedenini koruması için yalvarmış, sonra da kendini bir kefene sararak uyumaya yatmış. Bir Swadaeth sonunda onu bulduğunda, sanki binlerce şimşek çakmış, kumu yakmış ve onu camla kaplamış, sonsuza kadar mükemmel bir şekilde korunmuş, dağlara bakıyormuş gibi göründüğünü söyledi."

Lily başını ellerinin arasına alarak, "Vay canına," dedi. "Hiç oraya gittin mi?"

"Dediğiniz gibi, o gerçek bir insandı ama hikayesinin çoğu süslenmişti. Ben de o yollardan geçtim. Birçok kez." Verakko son et parçalarını çiğnerken onlar da sırayla oturdular ve devam ettiler. "Orası vatandaşlarımızı gömdüğümüz yer. Elbette Daera gibi camın içine gömülmezler ama yılda bir kez, fırtına mevsiminde, ölenlerin mezarlarını ziyaret eder ve şimşekleri çekmek için metal çubuklar kullanırız. Söylenenlere göre, eğer kişinin ruhu yoluna devam etmişse, yıldırım çarpacak ve camdan bir mezar işareti oluşturacak. Eğer değilse, ertesi yıl tekrar deneriz. Geçen yıl babamın mezarına yıldırım düştü."

"Hayatına devam mı etti?"

Verakko gülümsedi ve omuz silkti. "Eğer efsaneye inanıyorsanız." Bakışları ciddileşti ve tahtayı işaret etti. "Sanırım kazanmama izin veriyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim."

Lily'nin yüzünde bir sırıtma belirdi. "Sizi temin ederim, sadece kazanacağınızı düşünmenize izin veriyorum." Taşını hareket ettirdi. "Ve kazandığımda," dedi, onun tuzağına düşmesini izleyerek, "sana bir sorum var."

"Başka bir soru?" Alaycı bir şekilde iç çekti.

Lily şahını Verakko'nun kalan taşlarını zıplatmak için kullandı ve o kaşlarını çatarken ukala bir sırıtışı bastırdı. "Evet. Bir soru daha."

Verakko kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını bir ağaca yasladı. Ağzına birkaç fındık attı ve kızgın bakışlarını ona dikerek sorusunu sorması gerektiğini belirtmek için sabırsızca el salladı.

"*Sway* nedir?"

Verakko'nun gözleri daldı ve çenesi daha önce olduğundan daha yavaş çalışmaya başladı.

Bir yalan mı düşünmeye çalışıyor?

"Kafanı karıştırdığımı söylediğinde yaptığım şey bu," dedi sonunda, yutkunduktan sonra.

Lily gözlerini devirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama nasıl çalışıyor? Zihin kontrolü çok... yabancı."

"Bu zihin kontrolü değil. Açıklaması zor ama istediğim her şeyi düşünmeni sağlayamam. Sizi sadece zaten sahip olduğunuz bir şeyi düşünmeye itebilirim."

"Bu hiç mantıklı değil."

Verakko bıkkınlık dolu bir ses çıkardı ve düşünceli düşünceli gökyüzüne baktı. Bir süre sonra şöyle dedi: "Örneğin, şu anda tüm kıyafetlerini çıkarman için seni *ikna* edemem çünkü bu muhtemelen aklından geçen bir düşünce değil. Eğer seni bunu yapmaya ikna etmeye çalışsaydım, bu doğru olmazdı ve sen de bunu bir kenara atardın. Ancak sizi uyumaya yönlendirirsem işe yarayabilir, çünkü yorgunsunuz ve uyumayı çoktan düşünmüş olabilirsiniz."

Lily küçük bir parçasının tüm giysilerini çıkarmak isteyip istemediğini merak etti. Verakko inanılmaz derecede seksiydi. Bunu inkâr edemezdi. Her ne kadar biraz huysuz ve sinir bozucu olsa da, Lily ağladığında ona sarılmış ve onunla ilgilenmek için elinden geleni yapmıştı. Ona lezzetli bir yemek hazırlamış, tüm ağır işleri yapmış, ateşi yakmış ve en önemlisi, fark etti ki, yaptıkları şey hakkında şikâyet etmemişti. Onu geri dönmeye ya da Alex'ten vazgeçmeye ikna etmeye çalışmamıştı. Sanki bunun yapması gereken bir şey olduğunu biliyormuş gibi onu desteklemişti.

Lily o günün erken saatlerinde onun *salınımına* izin verdiğinde hissettiği duyguyu hatırladı ve sıcaklık kafa derisinden aşağı damlayarak titremesine ve aynı zamanda ısınmasına neden oldu. "Neden şimdi denemiyorsun?" Sesini mırıltıya dönüştürmemek için kendini zor tuttu.

Ona baktı ve gözlerinin parlak peridot rengi bir parça karardı. Kordonlu ön kollarındaki damarlar kabardı. "Neyi deneyeyim?"

Bir an için ondan kıyafetlerini çıkarmaya çalışmasını istemeyi düşündü ama sonra aklı başına geldi. "Beni *etkilemek* için. Bunu merak ediyorum. Nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum ki nasıl kurtulacağımı bileyim." Tamamen yalan değildi.

"Herkes üzerinde işe yaramıyor. Ne kadar sakin olursanız, o kadar zor olur. Bir kişi duygusal ya da sıkıntılı olduğunda en kolayıdır. Zihinleri dağınık olduğunda. Bir kişi ne kadar zeki olursa, onu *etkilemek* de o kadar zor olur."

"Eminim yapabilirsin."

"Sen, benim küçük anomalim, ne zaman bu işe kalkışsam beni başından *savmayı* başardın." Verakko homurdandı. "Sanırım bunun senin insan olmanla bir ilgisi olabilir." Ona yan gözle bir bakış attı. "Ya da muhtemelen inatçılığınla."

Lily onun iğnelemesini görmezden gelmeyi tercih etti. "Yine de bugün erken saatlerde beni *etkilemeyi* başardın."

"Bana izin verdiğinden oldukça eminim ve o sırada çok üzgündün." Verakko onun bakışlarını tuttu, gözlerinde samimiyet parlıyordu. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bazen elimde değil. Kendiliğinden ortaya çıkıyor."

Lily bunu düşündü. "Sana inanıyorum," dedi

yavaşça. Verakko'nun gergin omuzları bir parça

gevşedi.

"Ama yine de denemek istiyorum." Lily dizlerinin üzerine çöktü ve dama tahtasına doğru ilerledi. onun önüne yerleşiyor. "En iyi atışını yap."

Bölüm 9

Verakko ağzının açık kalmaması için kendini zor tuttu. Son iki gündür uyanıkken her düşüncesinin nesnesi önünde diz çökmüş, ondan kendisini *sallamasını* istiyordu. Tanrıça, bu durumdan faydalanmak istiyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sesi kulaklarına titrek geliyordu. Bu onu şaşırtmadı. Kendini titrek hissediyordu. Ve zayıf. Bu görev için kendine güvenmiyordu ama onu reddedecek kadar da güçlü değildi.

Lily omuz silkti, gözleri parlak ve güven doluydu. Çok güven dolu. "Herhangi bir şey söyleyin, bakalım üstümden atabilecek miyim?"

Verakko yutkundu. *Herhangi bir şey?* İçten içe kendini kelepçeledi. Nasıl *olsa o* sallantı *her neyse görmezden gelecektir.* "Tamam." Verakko daha dik oturdu. "Bu gece burası oldukça serin. Üşümüş hissediyorsun," diye hafifçe *sallandı.*

Lily kaşlarını çattı ve onun dizine şakacı bir tokat attı. "Hadi ama, bu gerçek bir deneme bile değildi!"

Verakko homurdandı ve onun duruşunu taklit ederek yaklaştı ve ayak bileklerinin üzerine oturdu. "Tamam, elimden geleni yapacağım ama yarın bu konuda şikâyet duymak istemiyorum. Bunu sen istedin.
Anlaştık mı?"

Gözlerinde bir korku kıvılcımı ve heyecana inanılmaz derecede benzeyen bir şey parladı.
Bu kadını hiç anlayabilecek miydi? "Anlaştık." Elini ona doğru uzattı ve sanki bir şey bekliyormuş gibi yerinde tuttu. Bir an sonra elini bıraktı. "Boş ver. Tamam, git. Beni yine üşütmeye mi çalışacaksın? Biraz bile üşümedim."

Verakko onun sesindeki meydan okuma karşısında sertleşti ve bir sırıtışı bastırdı. "Oh, seni üşüteceğim. Sadece bekle." Omuzlarını yuvarladı ve boynunu tatmin edici bir şekilde kırdı, sonra Lily'nin sıcak kahverengi gözlerine odaklandı.

Gür dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Getir bakalım."

Verakko sertleştiğini hissetti, içgüdüleri ona soğuktan başka şeyler hissettirmek için çığlık atıyordu.

Yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyordu, ilk başta fazla değil, sadece gözlerini ileri geri oynatmaya yetecek kadar. Bunun için her zaman vakti olmuyordu ama bu ek hareket çoğu zaman *salınımının* etkisini artırıyordu. "Lily." Gözbebekleri tepki verdiğinde sırıttı. Ne de olsa onun yeteneğine karşı bağışıklığı yoktu. "Bütün gün hava sıcaktı. Gece tuhaf bir şekilde soğuk." Göz

kapakları sarktı ve gülümsemesi durakladı. Ona yapmak istediği her şeyi hayal etti, kokusunun etkisini arttırmak için daha *da* güçlenmesine izin verdi. "Ateş bu gece yeterince sıcak değil. Rüzgâr çok soğuk." Daha yakına eğildi ve tıslamak istedi

Burun delikleri açıldığında zafer kazanmıştı. Gülümsemesi gevşedi ve kollarını belinde

kavuşturdu. "Bu gece hava soğuk," diye fısıldadı, gözleri onun küçük hareketlerini bir o yana

bir bu yana takip ediyordu.

Verakko alçak sesle kıkırdadı. Başardı. "Evet, öyle. Tüm vücudun soğuk hissediyor."

Tam o anda titredi. Verakko'nun bakışları vücudunda gezindi ve yüzü düştü. Çapraz kollarının üstünde göğüsleri duruyordu, ince bluzunun altından büzülmüş meme uçları görünüyordu.

"Bütün vücudum üşüyor," diye tekrarladı, tekrar titreyerek.

Elleri ona dokunmak için kaşınıyordu. Bunu durdurması gerekiyordu. O nişanlıydı ve kız onun tam kontrolü altındaydı.

sallanıyordu. Onu istediğini biliyordu Tanrıça ama bu

şekilde değil. "Verakko," dedi usulca ona doğru

ilerlerken.

Kasları gerildi, kan şaftına hücum etti. Şimdi geriye dönüp düşündüğünde, onu hatırlayamıyordu. onun adını daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Dudaklarından dökülen ses ona bir şeyler yapıyordu. Görmezden gelmesi gereken şeyler.

Adam sesini bulamadan ya da kaçamadan, kız onun göğsüne sarıldı. Kollarını iki yanında kilitli tuttu ve şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. *Bunu neden yaptım ben?*

"Lily, uyan." Sözcükler ağzından kaçtı ama onları *salınımla* enjekte etmeyi başaramadı, içindeki umursamaz, basit taraf bu sahnenin oynanmasına izin vermek için kükrüyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını adamın boynuna dolayarak bedenini onunkine bastırdı.

"Artık sıcaksın," diye boğuk bir sesle konuştu. "Mivassi-"

Başını kaldırdı, kahverengi gözleri yalvarırcasına onunkilere dikildi. "Verakko, lütfen, üşüyorum."

Tüm direnci kırıldı. Bir anda kollarını ona doladı ve onu vücuduna daha sıkı bir şekilde çekti. Sesine zorla *salınım* kattı. "Artık sıcaksın. Lily."

Rahatlayarak içini çekti ve vücudu onunkinin karşısında eridi. Başını onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve istemeye istemeye "Uyan" diye mırıldanmadan önce derin bir nefes aldı.

Kız adamın tutuşuyla kaskatı kesildi ama adam bir an daha dayanarak kızın vücudunun onunkine karşı verdiği hissi ezberledi. Kollarını kadının beline dolayarak başını kaldırdı ve kızgın olduğu her halinden belli olan gözlerine baktı. Onun yerine gördüğü şey kalbinin hızlanmasına neden oldu.

Lily ona gülümsedi. "Vay canına, bu çılgıncaydı. İstesem üstümden atabilirmişim gibi hissettim ama denemek biraz midemi bulandırdı."

Kızgın değil miydi? Nefes nefese olduğu yerde kaldı ve tutulduğunun farkına varmasını bekledi. Hâlâ adamın omuzlarında duran elleri kıpırdadı, sonra avuçları adamın omuzlarından aşağı kaydı.

Silahlar.

"Gerçekten sıcaksın, biliyorsun." Lily onun dokunuşuna biraz daha eğildi ve gözleri onun ağzına kaydı. Ve sonra kokusunu aldı, onun uyarılmışlığını.

Şehvet alevlendi ve zaten sert olan şaftını şişirdi. Onu istiyordu. Lily onun kendisine dokunmasına ya da *sallanmasına* kızmıyordu. Ağzına ateşli bakışları herhangi bir gösterge ise, onu öpmek istiyordu.

Verakko'nun bu oyunu doğru oynaması gerekiyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Eğer onun tadına bakarsa, daha fazlasını isteyecekti ve daha fazlasına sahip olamazdı. Tanrıça aşkına, sözleşmesi vardı. Ve Lily bunu bilmiyordu.

Ellerini onun kalçalarını kavramak için hareket ettirerek onu itti. Kızın uzaklaştığı her santim, içinde bir kaburga kemiğinin çatlaması gibiydi. Lily'de daha fazlası vardı. Bundan daha önce emin olmadıysa bile şimdi emindi. Tanınsın ya da tanınmasın, izleri olsun ya da olmasın, o onundu ve onu elinde tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Güzel yanakları pembeye çalan kızın gözlerinin kenarları şaşkınlıktan kırışmıştı.

"Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedi Verakko, muzaffer bir kendini

beğenmişlikle.

Gözlerinde parlayan acı, karnına inen bir yumruk gibiydi ve gözlerinin parıltısından daha çok acıtıyordu.
hayal kırıklığı ve öfke takip etti.

Ona bağırıp çağırmadı ya da *sallanmayla* ilgili sorular sormadı. Sıkı bir sesle, "Evet.
Sen kazandın," dedi ve ateşin yanına geri döndü.

Verakko arkasına yaslandı ve bükülmüş dizinin ereksiyon halini gizlemesini sağladı.
"Gömleğimle uyumak ister misin? Bu gece hava soğuk olacak ve buna ihtiyacım yok."

"Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim." Ona sırtını döndü ve ateşin yanında yan tarafına uzandı. "Bu gece biraz uyu, tamam mı? İyi geceler."

***

Ben tam bir aptalım. Lily, sonunda uykuya dalana kadar gece boyunca kendi kendine bunu söylemeye devam etti. Ertesi sabah göz kapakları gıcırdayarak açılır açılmaz, zikir yeniden canlandı. Daha önce hiçbir erkek tarafından bu kadar bariz bir şekilde reddedilmemişti ve bu ona acı veriyordu. Durumu yüz kat daha rahatsız edici hale getirmek için, artık tüm zamanını Verakko ile geçirmek zorundaydı. Dünya'dakinin aksine, yaralarını özel olarak sarmak için evine çekilme

seçeneği bile yoktu.

Sırtını yaktıkları ateşin ılık kalıntılarına dayayarak yan yattı ve Verakko'nun etrafta dolaşıp temizlik yaparken ve malzemelerini toplarken çıkardığı sesi dinledi. *Bu ne kadar garip olacak?*

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Arkasındaki hareket sesleri önce durakladı, sonra yeniden başladı. Yüz hatlarını çelikleştirerek döndü. "Günaydın."

"Günaydın."

Lily Verakko'ya kısa bir bakış attı ve utancından ölmek istedi. Verakko'nun yüzündeki ifade, Lily'nin içinde bulunduğu ruh halinden endişelendiğini gösteriyordu. Lily tuvalete gittiği için özür dileyen bir şeyler mırıldandı ve yüzü alev alev yanarak ormana doğru koşmaya başladı.

Kamplarından uzaklaşırken sinirleri gerilmeye başlamıştı ve rastgele, zararsız şeylere karşı duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordu. Kuşların neşeli cıvıltılarından ormanın zemininde dolaşan sabah sisinin parlaklığına kadar bu sabahla ilgili her şey sinirini bozmaya başlamıştı. Ayağının altındaki bir taş tökezlemesine neden oldu ve kendi ayaklarına ters ters baktı. Bu, gününe nüfuz edecek ve masum olsun ya da olmasın etrafındakileri etkileyecek türden bir kötü ruh haliydi. Yürüyüşleri sırasında Verakko'ya fazla yaklaşmasa daha iyi olacaktı. Verakko'nun saçlarını mükemmel bir şekilde dalgalandıran bir rüzgâr onu kızdırmaya yetebilirdi ve Verakko onun öfkesini hak etmiyordu.

Lily sabah abdestini bitirdi ve kampa geri döndü, bir yetişkin gibi davranmaya niyetliyken aynı zamanda huysuz bir ruh hali içinde olmasına izin veriyordu.

Temizlenmiş alana girdiğinde, Verakko'ya bakmak için kendini zorladı. Ayaktaydı, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ve ona bir yaprak uzatıyordu. Her sabah yaptığı kömürlü diş macunundan bir yığın yaprağın üzerinde küçük bir yığın halinde duruyordu. Bu düşünceli jest karşısında Verakko'nun elindeki yaprağı huysuzca tokatlamak istedi ama bunun yerine ona olabildiğince kibarca teşekkür etti ve matarayla birlikte yaprağı aldı.

Lily ellerini yıkadı, sonra parmağıyla tozu macun haline getirip dişlerine sürdü ve neden diş fırçasını değil de parmağını kullanmak zorunda olduğunu hatırladığında yüzeye çıkan kızgınlık alevini görmezden geldi.

Verakko merakla ona bakmaya devam etti. Her şey normalmiş gibi davranma nezaketini bile göstermedi. Hava çok yoğun görünüyordu, söylenmemiş garip düşünceler ve utançla ağırlaşmıştı.

Büyük kız külotunu giyme zamanı. Lily ağzını çalkaladı ve bakışlarını Verakko'nunkilerde tutmaya zorladı. "Neden aklımızdakileri söylemiyoruz, tamam mı?"

Verakko kara kaşlarını kaldırdı. "Bunun için üzgünüm-"

Lily elini kaldırarak ve garip bir gülümsemeyle onun sözünü kesti. "Hayır, özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın. Haftalardır ilk kez rahat ve toktum, güzel vakit geçiriyorduk ve ben durumu yanlış değerlendirdim. Hepsi bu." Kollarını belinde kavuşturdu, sonra çözdü. Neden

Bu konuda bu kadar utanıyor muydu? "Ben bir hamle yaptım, sen ilgilenmedin. Bu iş bitti." Bu noktada yüzü kıpkırmızı olmuş olmalıydı. "Umarım alınmazsın ama bugün yalnız yürümek istiyorum. Kendi kendime düşünmem gerek."

Verakko sessizce durdu, çenesindeki bir tendon öfkeyle çalışıyordu. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyip söylemeyeceğine karar veremiyor gibiydi.

Lütfen yanıldığımı söyle. Beni başka bir sebepten uzaklaştırdığını söyle.

Sessiz kaldı. Lily nehre doğru yürümeye başladı ama koluna dokunan sert bir el onu durdurdu. "Lily, ben..." Derin bir nefes verdi. "Dün gece..."

Nefesi boğazında düğümlenmiş gibiydi. *Ne oldu?*

Verakko'nun omuzları çöktü ve teslim olmuş bir ses tonuyla, "Hiçbir şeyi yanlış okumadınız. Ben sadece...yapamam."

"Yapamaz mısın?" Lily'nin utancı azaldı, yerini merak aldı. İstemediğini ya da yapamayacağını söylememişti; *yapamam demişti*.

Bir adım geri çekildi ve dilini bir dişinin üzerinde gezdirerek bakışlarını kaçırdı. "Sen benim için bir seçenek değilsin. Benim halkımda ilişkilerin nasıl yürüdüğünü hatırlıyor musun? Evlilikler nasıl yürür?"

Tabii ya! Lily bunu daha önce düşünemediği için kendini aptal gibi hissetti. Onun kültürü çok farklıydı.
Şu anda evli olmasa da, bu onunla bir şeye başlayabileceği anlamına gelmiyordu. Ona annesinin evlilik için bir sözleşme düzenlemesi gerektiğini söylemişti. Onun halkı gündelik ilişkilere girmiyor muydu? Flört yok muydu?

"Annenin aklında muhtemelen başka kadınlar vardır,

ha?" Verakko'nun dudakları inceldi ve onaylarcasına

omuz silkti.

"Evlenmek falan istemiyorum." Bu güvencenin onun içini rahatlatacağını düşündü,
Ama o sadece daha tedirgin görünüyordu. "Demek istediğim, Alex'i bulduktan sonra... bu sıradan bir şey olabilir. Burada olanlar gerçek dünyada bir şey ifade etmek zorunda değil."

Bunu neden söylüyordu? Verakko'ya o kadar aşıktı ki onunla anlamsız bir ilişki yaşayabileceğini mi düşünüyordu? Pek olası değil.

Küçük, hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarını kıvırdı. Elini ona uzanacakmış gibi kaldırdı, sonra parmaklarını yumruk yaptı ve tekrar yanına bıraktı. "Bu benim için bir şey ifade ederdi."

Lily'nin kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve karnına bir sıcaklık yayıldı. Adamın ona söylediği az şeyi anlamaya çalıştı ve kötü bir sonuca vardı. Annesi onun evliliğini ayarlayacaktı. Verakko onun güçlü olduğunu söylemişti. Saygı duyduğu ve ona layık olduğuna inandığı bir kadın seçecekti.

Oğlum. Neden Lily'yi seçsin ki? Temiz bir çift elbisesi bile olmayan bir uzaylı. Bir insan olarak sözleşme için uygun muydu?

"Anlıyorum," diye fısıldadı. Lily dalgınca lekeli, ince gömleğini düzeltti. Tartışmak, kiminle birlikte olmak istediğini seçememesinin ne kadar kötü olduğunu anlatmak istiyordu ama ailesiyle yaptığı seyahatlerden öğrendiği bir şey varsa, o da aynı fikirde olmasa bile bir insanın kültürüne ve geleneklerine saygı duyulması gerektiğiydi.

Daha fazla soru sormak için yanıp tutuşuyordu ama ne anlamı vardı ki? Zaten evlilikle ilgilenmiyordu ve Verakko'nun aradığı tek şey buysa, daha en başından mahkûm olurlardı.

Bu muhtemelen en iyisiydi. Hayatı zaten yeterince zorlaşmıştı. Karmaşık bir yasak aşkı da işin içine katmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Yoluna *devam* et, dedi kendi kendine usulca, şimdiden kalbine sızan bir acıyla. Aptalcaydı - Verakko'yla daha yeni tanışmıştı- ama onda, onlarda bir şey ona muhteşem bir şey yaşayabileceklerini düşündürüyordu. Hiçbir şeyin olamayacağını bilmek, ona hiç sahip olamadığı birini kaybetmiş gibi hissettiriyordu.

Verakko'ya baktı ve kendisininkini yansıtması gereken acı dolu bir ifade gördü.

Kalbi sıkışmıştı. *Bu çok saçma! İki gündür. Onu iki gündür tanıyorum! Kendine gel*.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu sahte bir telaşla delik deşik olmuş bir ses tonuyla.

Başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Bugün ormanda yolculuk etmemiz gerekiyor."

"Hayır, yapamayız! Neden?" diye ağzından kaçırdı. Tüm zihinsel enerjisini Alex'i bulmaya değil, tartışmaktan başka bir şey yapmadığı bir adamla var olmayan bir ilişkinin yasını tutmaya harcadığını fark ettiğinde suçluluk duygusuna kapıldı.

"Beni düşüren Strigi... Onu etkisiz hale getirmeyi başardım ama şimdiye kadar iyileşmiş olabilir. Eğer öyleyse, gizli kalmamız gerekiyor."

"Bunu yapamayız, Verakko." Lily başını sertçe salladı. "Riskleri anlıyorum ama buradan nehri göremeyiz. Bakmayı bırakmayı reddediyorum."

"Senin tehlikede olmana izin vermeyi reddediyorum." Verakko kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

Lily bu tanıdık duruş karşısında neredeyse gülümseyecekti, ilişkilerine normallik duygusu geri dönmüştü. Onun duruşunu yansıttı. "Ya arkadaşımı bulana ya da bir şehir bulana kadar o nehri takip edeceğim. Beni durduramazsın."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni durdurabilirim."

Lily gözlerini kıstı. "Denemenizi tavsiye etmem."

Verakko bir süre sessizce ona baktı, her kasından gerginlik yayılıyordu.

Her türlü avantaja sahipti. Bunu ikisi de biliyordu. Onu taşımaya çalışırsa kız ona biraz zarar verebilirdi ama iş zora *girdiğinde* kız ondan çok daha önce yorulacaktı. Fiziksel bir kavgayı kazanma şansı yoktu, bu yüzden elinde kalan tek kartı oynadı ve adamın gözlerinde gördüğü uzun süreli özlemin gerçek olmasını umdu.

"Seni asla affetmem."

Bölüm 10

"Ağaçların yakınında kalın! Bunu konuşmuştuk," diye havladı Verakko.

Lily kaşlarını çattı ve ağaç çizgisine doğru geri çekildi. Bu dişi onu erken bir mezara gönderecekti. Bugün yine nehir boyunca yürüyüş yapmalarına izin vermeye karar vermişti. *Karar vermek* yanlış bir kelime olabilir. Daha çok, onunla bir daha asla konuşamayacağı fikri karşısında teslim olmuş gibiydi.

Neyse ki, kendisi açık alanda yürüyüp Alex'in izlerini ararken onu ormanın kenarında makul bir siperde kalmaya ikna etmişti. Son birkaç saattir dikkati o kadar dağınık ve duyguları o kadar karışıktı ki, bir Swadaeth çocuğu onu sorunsuz bir şekilde *yönlendirmeyi* başarabilirdi.

Alex'i ara, Strigi'ye dikkat et, Lily'nin güvende olduğundan emin ol, Lily güvende olmadığında onunla tartış, Lily'yi düşün, Lily ile nasıl birlikte olacağın üzerinde çalış, Alex'i aramayı unutma. Ve gün böyle devam etti.

Bu sabah çenesini kapalı tutmalı, ona karşı ilgisiz olduğuna inanmasına izin vermeliydi. Ama bu fikre katlanamadı. Bunun yerine, bilgileri atlamış ve tam bir yalana dönüşebilecek kısmi bir gerçek söylemişti.

Onu uzaklaştırmak için o kadar çok fırsat vardı ki. Ona zaten sözleşmeli olduğunu söyleyebilirdi. Bu, birlikte olup olamayacaklarına dair tüm soruları kapatırdı. Ya da ona ilgisiz olduğunu söyleyebilirdi. Ya da Ziritha ile evliliği sona erdikten sonra onunla birlikte olmak istediğini ve bilinmeyen bir süre boyunca onu nazikçe bekleyeceğini söyleyebilirdi. Eğer Lily'yi sandığı kadar iyi anlasaydı, o anda oluşabilecek herhangi bir ilişkiyi durdururdu. Ama ona gerçeği söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Bu, onunla birlikte olma ihtimaline kapıyı kalıcı olarak kapatmak anlamına gelirdi ve utanç verici bir şekilde bunu yapamayacak kadar bencildi. Henüz değil. Her olasılığı düşünmeden önce olmazdı.

Çömelerek, yarısı nehir yatağının kumuna gömülmüş parlak mavi bir nesneyi yerden

aldı. Lily ona doğru koştu.

Gökyüzünü tarayarak bağırdı, "Bu bir kayadan başka bir şey değil. Geri dön."

Omuzları yenilgiyle çökmüş bir halde ağaç hattının güvenliğine geri döndü. Verakko taşı nehre attı ve kıyı boyunca ilerlemeye devam etti. Lily sadıktı, sinir bozucu bir şekilde. Bu bir ilişkiye nasıl dönüşebilirdi? Bildiği kadarıyla insanlar uzun süreli tek eşli ilişkileri tercih ediyordu ama bu bilgiye biraz şüpheyle yaklaşmak zorundaydı. Bir kere, bu tür ilişkileri olduğunu bildiği iki insan olan Jade ve Alice çiftleşmişti. Diğer yandan, sadece iki insan vardı. Hepsinin aynı şekilde düşündüğünü varsayamazdı. Lily'nin kendisi de ona bu ilişkiye girmek istemediğini söylemişti.

Evli. Bu onu nerede bırakıyordu? Evlilik sunabileceği tek şeydi ve şu anda onu bile sunamıyordu.

Zihni sürekli aynı sorunun etrafında dönüyor, hep aynı cesaret kırıcı sonuca varıyordu. Ona sahip olamazdı. En azından uzun bir süre için.

Bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı. Eğer vazgeçerse, cezalandırılacaktı. Bir Clecanian uzay mavnasında mal taşımak için çalışmaya gönderilecekti. Dünya dışı görevinin süresi, reddedilen kadın ve yerel yetkililer tarafından belirlenecekti.

Ziritha ne kadar sert olabilirdi? Makul bir kadındı ama aynı zamanda halkın gözü önündeydi ve bir erkek tarafından aşağılanıp sonra da ceza sırasında ona yumuşak davranırsa bu Mithrandirian'ın ona dair algısını renklendirirdi. Muhtemelen yıllarca hapse atılırdı.

Dünya dışı hizmetinin yanı sıra, asıl mesele ihlal edilen bir evlilik sözleşmesiyle ilgili şehir yasalarından kaynaklanıyordu. Eğer anlaşmasını sebepsiz yere bozarsa, bir daha asla evlenmeye uygun olmayacaktı. Tremantian Kraliçesi insanlara karşı nazik davranmış, istemedikleri sürece evlilik törenine katılmamalarına izin vermişti ama kendi halkının aynı şeyi hissedeceğinden pek emin değildi. Ve sadece kendi şehrinden bir vatandaşla evlenmeye hak kazanmıştı. Eğer Lily'yi Mithrandir'den başka bir yere götürürse, ona tamamen ulaşamayacaktı.

Ama onu kendi evine götürmek çok mu riskliydi? Lily evlenmek istemiyordu ama yine de onu evlenmeye zorlamaya hakları vardı. Asıl soru, bunu yapacaklar mıydı? Ve eğer yaparlarsa, onu başka bir erkekle görmeye dayanabilecek miydi? Dişlerinin zonklaması hayır diyordu.

Belki de şehrini, evlilik görüşmesi yapmadan önce gezegene alışması için ona yeterli zaman tanımaya ikna edebilirdi. Bu şekilde, kız birini seçene kadar evliliğini bitirmiş olur ve kız da onu seçebilirdi.

Ona doğru baktı. Kadının bakışları nehre ve etrafındaki araziye dikilmişti ve gözleri o kadar kısılmıştı ki ne beyaz ne de iris seçilebiliyordu. Bir ilişkide sarsılmaz sadakatinin karşılığını beklediğini öğrenmek onu şaşırtmayacaktı. Çenesini sıktı ve tekrar masmavi gökyüzünü taradı. *Beklemeyecek.*

Başka bir olasılık daha vardı ama bu onun kontrolü dışındaydı. Eğer onu eşi olarak tanırsa, diğer her şey yoluna girecekti. *Potansiyel* bir eşi tanıdığını gösteren bir göz değişikliği bile evlilik sözleşmesinden hiçbir sonuç olmadan kurtulmak için yeterliydi. Göğsüne dolan umudu bastırmaya çalışarak iç çekti. Bir eşe sahip olmak mı? Asla geçici evlilikler yapmak zorunda kalmamak mı? İnsanlar ortaya çıkıp dünyalarını alt üst etmeden önce, yüzyıllar boyunca Clecanialılar için ulaşılması imkânsız bir hayaldi bu.

Tekrar ona doğru baktı ve kalbi, ona her baktığında yapmaya başladığı gibi daraldı. Onun hayatı ve genel olarak insan kurları hakkında daha fazla şey öğrenmeli, sonra da oradan devam etmeliydi.

Lily ağaçların arasından hızla uzaklaşmadan önce bir an gözleri büyüdü. Verakko'nun bakışları gökyüzüne fırladı ve onun peşinden fırladı. "Lily, işte bu! Ormanda seyahat ediyoruz. Bu benim son uyarımdı
-"

Nehrin kenarında durdu ve ayakkabılarını çıkardı. Üstünün köşesini başının üzerine doğru kaldırmaya başladı ama adam tam zamanında ona ulaşarak hareketlerini durdurdu. Etine dair ipuçları yeterliydi. Gün ışığında onu sadece ince iç çamaşırlarıyla görmek onun felaketi olabilirdi.

"Bırak," dedi, adamın pençesinde debelenirken. Gözleri nehrin karşısındaki bir noktadan hiç ayrılmadı.
Verakko onun bakışlarını takip etti ve büyük bir şaşkınlıkla, rüzgârda bayrak gibi dalgalanan küçük, yırtık bir kumaş parçasına benzeyen şeyi gördü.

Düşünmeden *sallandı*. "Bırakın karşıya geçeyim." Arazi düzleştiği için akıntı burada daha sakin görünüyordu ama işini şansa bırakmak istemedi.

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, etkilenmemişti ama başını salladı. "Acele et."

Tamamen soyunduktan sonra giysilerini Lily'ye uzattı ve onun dönmüş başı ve çapraz kollarına bakarak sırıttı. Ellerini çekerek Lily'nin dikkatini çekti ve giysileri onun kollarına bıraktı. Lily'nin gözlerini kırpmadan bakışı onun yüzüne yapışıp kaldı. "Bakman umurumda değil." Sırıttı.

Gülümsememek için dudağını ısırdı. "Acele edin lütfen."

İsteksiz bir homurtu çıkardı, sonra suya girdi. Diğer tarafa ulaştığında, bir ağacın yarığına yerleştirilmiş küçük bayrağı hayretle inceledi.

"Ne oldu?" Lily nehrin karşısından seslendi; sesindeki umut canlı bir şey gibiydi.

Buna neden olacak hiçbir şey yapmamıştı ama ona böyle güzel bir haberi veren kişinin kendisi olması onu hatırlayamayacağı kadar mutlu etmişti. "Biri başarmış ve bir yazı var."

Lily dizlerinin üzerine çöktü, gözlerinden rahatlama gözyaşları fışkırıyordu. Gülümsemesi hiç görmediği kadar genişti ve önce bir hıçkırık, sonra bir tane daha bıraktı. Bayrağı ve üzerinde yabancı, oyma yazılar olan, yine ağaca saplanmış yassı kütüğü kaptığı gibi Lily'nin yanına geri döndü.

Göğüs hizasındaki suyu yeterince hızlı geçemiyor gibiydi. Sonunda kıyıya ulaştığında, kıyafetinin o anki halini umursamadan onun yanına çöktü ve onu kollarına çekti. Kıyafetlerini onun kucağına

bıraktı, sonra kütüğe uzandı ve pürüzlü, oyulmuş sembolleri sessizce okudu.

"Ne yazıyor?"

"Üzerinde 'Yaşıyor' yazıyor. Kafamı vurdum. Bu berbat. Alex." Yazıya sırıttı, gözleri metni taradı ve yeniden taradı.

Ona gülümseyerek baktı ve gözyaşlarını sildi, ardından kollarını onun boynuna doladı. Tanrıça, bu doğru hissettirdi. Mırıltısı göğsünde yeniden başladı. Ve önceki gece olduğu gibi, içini gümbürdetmesine izin verdi. Lily bunu korktuğu gibi umursamıyor gibi görünüyordu.

Geri çekilerek, "Diğer tarafa geçmeliyiz, değil mi? O taraftaki orman boyunca yürüyelim."

Bir anda Strigi'nin tehdidini hatırladı. Gergin bir şekilde başını salladı. "Elbiselerimi tut. Seni omuzlarımda karşıya taşıyacağım."

Ayağa fırladı ve adamın giysilerini kaptı. "Hazır."

Verakko daha yavaş hareket etti ve kızın taşınmakla ilgili herhangi bir itirazda bulunmamasına şaşırdı.
Dokuma torbayı yerden aldı ve bekledi. Omuzlarına tüneyebilmesi için önünde diz çöktü ama kadın durakladı.

"Emin misin? Ben yüzebilecek durumdayken senin beni taşıman çok aptalca geliyor."

Boynunu bükerek ona sırıttı. "Elbette, tüm kıyafetlerini çıkar ve benimle yüz o zaman." Kadın sırıtışını bastırdı ve başka bir şey söylemeden bacaklarını adamın omuzlarına attı. Adam ayağa kalktı,
Her kasını sıkıyordu, onu taşımak zor olduğu için değil, kulaklarını yastıklayan esnek kalçalarını çok fazla düşünmemek için. Gerektiğinden biraz daha yavaş hareket ederek nehri geçti. Gökyüzünden büyük bir kuşun gölgesi geçtiğinde, isteksizce hızını artırdı.
Onu kıyıya bırakmak yerine, ormanın kenarına doğru yürüdü ve çalabildiği tüm ekstra anları çaldı.

Adam tekrar diz çöktüğünde ve kadın tekrar ayağa kalktığında, giysilerini ve botlarını uzattı. "Teşekkürler." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Aklındaki tek şey dudaklarının teninde bıraktığı yumuşak histi. Kendini durduramayınca boynunu hafifçe kavradı ve onu yerinde tuttu. Lily hareketsiz kaldı.

Şimdi ne olacak? Verakko kaybolmuştu, onu yakınında tutma içgüdüsü şu anda onun erkeği olamayacağı bilgisiyle savaşıyordu. Onun hak ettiği şekilde değil. *Bırak onu, seni pishot.*

Bu bir savaştı, ama yavaş yavaş elini çekti ve yanına düşmesine izin verdi. Tekrar yerde durana kadar alçaldı ve koyu renk kirpiklerinin arasından ona baktı. Dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. Ellerini adamın omuzlarına koyarak diğer yanağına doğru uzandı ve oraya yumuşak, kalıcı

bir öpücük kondurdu.

Verakko'nun göz kapakları kapandı ve kulaklarına çok yabancı olan mırıltısı içinde titreşti. Dudaklarında bir gülümsemenin fısıltısını hissetti. Sonra tekrar uzaklaştı ve onu soğukta bıraktı.

"Yola devam etmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle.

Bir an için birbirlerine baktılar, aralarında bir anlayış geçti. Kadın bir kez daha nehrin aşağısına doğru yürümeye başladı ve Verakko hızla giyindi.

Bizim için bir yol bulacağım, Mivassi. Söz veriyorum.

***

Lily yüzündeki gülümsemeyi silemedi. Omuzlarından elli kiloluk bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Alex kurtulmuştu ve onu bulmak için yola çıkmışlardı. Birdenbire tüm sorunları aşılabilir gibi göründü.

Verakko'nun sabahtan beri olduğu gibi tetikte ve düşünceli bir şekilde nehir boyunca yürüdüğünü gördü. Uzun yürüyüş boyunca içinde bulundukları durumu bir süre düşünmüş ve iki şeye karar vermişti. Birincisi, gerçek Verakko'yu tanımak istiyordu. Başlangıçta kendini sinir bozucu bir üstünlük havasıyla göstermişti ama Lily bunun sadece yüzeysel bir katman olduğunu görebiliyordu. Tüm bunların altında, şefkatli, özenli ve onurlu biriydi.

Ayrıca birkaç kez ortaya çıkan kaygısız, çapkın bir yanı da vardı. Tıpkı onun gibi, bir insanın yanında rahatladıkça kendini daha çok ortaya koyuyor gibiydi. Bu da ikinci düşünceye yol açtı; en hafif tabirle çok daha karmaşık ve zor bir düşünceye. O sabahki iddialarına rağmen Lily, Verakko ile işleri yoluna koymak istiyordu. Annesi tarafından dikkate alınmak için onun topluluğunun yerleşik bir üyesi olması gerekiyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Dünya'dayken, ailesinden özgürleşmek istediğinde bunu yapmıştı. Bir sınıfa adım atmadan diploma almak istediğinde, bunu başarmıştı. Lily, ne kadar imkansız görünürlerse görünsünler, hedeflerine her zaman ulaşmıştı. Ve şimdi bu yeni gezegende, yeni hedefleri vardı. Alex'e yardım etmek. Bir hayat kurmak. Ve gerçek bir uzaylıyla fırtınalı, aniden gelişen bir ilişkiyi denemek.

Alex'ten gelen o notu bulmak Lily'nin kendine olan güvenini, azmini ve mutluluğunun küçük bir kısmını geri getirmişti. Verakko'nun daha önceki kısa süreli savunmasızlık anı Lily'ye onun da diğer canlılar gibi olduğunu kanıtlamıştı. Sevgi ve rahatlık istiyordu ve bunu ona sadece kısa bir süreliğine verebilecek olsa bile verecekti.

Öncelikli endişesinin ne olmaya devam ettiği konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Alex tabii ki. Hâlâ ikisinin de güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Ama bu arada öğrenebildiği kadar çok şey öğrenecekti.

Dünya'ya döndüğünde, vahşi doğayla ilgili özlediği pek fazla şey yoktu. Geceleri, o

sesleri özlemişti. Şehrin çöpü ve dumanı ona fazla geldiğinde, sakin manzarayı özlemişti. Ama en çok da dürüstlüğü özlemişti. Doğada başka bir insanla yalnız kalmak, insanların takındığı tüm maskeleri düşürüyordu. Hiçbir zaman samimiyetsiz olmak için yeterli enerji kalmamıştı.

Lily alçak bir dalın altına eğildi ve manzaraya yeniden hayret etti. Son birkaç gündür sürekli yokuş aşağı gidiyorlardı, ta ki bugün yükseklik düzleşene kadar. Orman burada daha kalabalıktı. Çalılar ve fidanlar kaynaklar için savaşıyor, çalıların arasından yürümeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Yine de sürekli gelişen manzara ona mantıklı geliyordu. Mantıklı gelmeyen şey ise sıcaklıktı. Daha yüksek rakımlar her zaman daha soğuk hava anlamına gelirdi, öyleyse neden nehrin aşağısına doğru gittikçe hava daha da soğuyordu? Bir tür soğuk hava dalgası olmalıydı.

Küçük bir rüzgâr eserek düşüncelerini noktaladı ve titredi. Verakko'nun bahsettiği çataldan ne kadar uzaktaydılar?

"Sağ tarafa bakın!" diye seslenerek uzakları işaret etti.

Lily gözlerini kıstı ve nehrin karşı yakasında başka bir derme çatma bayrağa benzeyen bir şey gördü.

Bir sebepten ötürü diğer tarafın daha iyi olduğuna mı karar vermişti?

Hadi ama, Alex. Bir kızı rahat bırak. Suçlu bir sırıtışı bastırdı. *Yine de çıplak bir Verakko tarafından taşınmak o kadar da kötü olmayabilirdi.* Kendisini taşırken Verakko'nun görkemli göğsüne attığı gizli bakışları hatırlayarak bir kız öğrenci gibi kendi kendine kıs kıs güldü.

Önündeki manzarayı inceledi ve Verakko'ya el salladı. "Ben şuradan geçelim diyorum." Alex'in yaprak bayrağının dalgalandığı yere yakın olan nehrin bir bölümünü işaret etti. "Ben de şu ağaca tırmanıp etrafı kolaçan edeceğim. Bakalım başka bayrak ya da nehirde bir çatal görebilecek miyim?" Lily birkaç metre ötedeki zeytin yeşili yüksek bir ağacı işaret etti.

Verakko söz konusu ağaca baktı ve yüzünün deniz mavisinin daha açık bir tonuna dönüştüğüne yemin edebilirdi. "Buna gerek yok. Eminim çatal çok uzakta değildir."

"Sadece birkaç dakikamı alacak ve içimi rahatlatacak. Yani, ya yine fikrini değiştirirse ve biz de boşu boşuna karşıya geçmeyi planlıyorsak?" Lily başını eğdi ve onu inceledi. "Ağaca tırmanmam konusunda endişeli misin? Sağlam görünüyor."

Bakışları başka yöne kaydı ve öne doğru yürüdü. "Gereksiz riskler almamamız gerektiğini düşünüyorum. Düşebilirsin."

Lily onu takip etmeden önce bir an düşündü. "Yükseklikten korkuyor musun?"

Omuzlarındaki ani kasılma ona haklı olması gerektiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç gün önce gökyüzünden düşmüştü. Bu da herkeste yüksekte olma konusunda kalıcı bir endişe bırakırdı.

"Yükseklikten *korkmuyorum,*" diye tısladı. "Sadece yerde kalmayı tercih ederim."

Uzanıp onun elini kavradı; gözlerinin sıkı köşeleri gevşedi ve canlı yeşil irisleri bağlantıya kilitlendi. "Bunda utanılacak bir şey yok. Ben de küçük alanlarda pek iyi değilimdir."

Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Sorun yükseklik değil. Büyük bir yükseklikten düşmenin ardından gelecek acıdan çekiniyorum."

Lily'nin içinden bir ses onun geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu söylüyordu. Başparmağı elini bırakıp ilerlemeye devam etmeden önce elinin arkasında gezindi.

"Neden bahsettiğini biliyor gibisin," diye ısrar etti, rahat görünmeye çalışarak.

"Biliyorum," dedi adam basitçe.

Lily gözlerini devirerek onun arkasından gitti. *Kurnazlık işe yaramıyor.* "Bana anlatacak mısın? I "Eğer yaparsan ağaca tırmanmayacağıma söz veriyorum."

Omzunun üzerinden ona şaşkın bir bakış attı. "Neden umursuyorsun ki?"

Omuz silkti. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek isteyemez miyim? Günlerdir yürüyoruz ve özel hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Düşünceli bir halde dilinin ucunu bir dişinin üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ. Küçük bir çocukken kötü

bir düşüş yaşadım." O devam etmeyince Lily sinirli bir şekilde, "Ve?" diye sordu.

"Bunu duymak istediğine emin misin?" Merakla ona baktı ve omzundaki dokuma çantayı kaydırdı. "Hoş bir şey değil."

"Bu konuda konuşmakta bir sakınca görmediğin sürece, duymak istiyorum."

Ağzının kenarı neredeyse gülümseyecekmiş gibi seğirdi. "Gençken bir şeyler inşa etmeyi severdim. Elektronik aletlerle uğraşmayı. Babam icatlarımı evde kullanmamdan hoşlanmazdı, ben de yeni şehirdeki boş kulelere giderdim."

Lily dikkatle dinledi ve Verakko'nun sahili ve gökyüzünü tarayarak konuşmasını izledi.

"Şehrimdeki insanlara daha fazla sürdürülebilirlik ve barınma sağlamak için kuleleri inşa etmeye başlamışlardı ama Swadaethler değişimi pek hoş karşılamazlar." Sanki bu yetersiz bir ifadeymiş gibi homurdandı. "Vatandaşların çoğu şu anda konutlara taşındı, ancak ilk başlarda

binalar terk edilmişti. Yalnız kalmam için mükemmel bir yerdi. Babama çöle gittiğimi söylerdim ama aslında güvenlik sistemlerini geçersiz kılar ve kulelerden birinde çalışırdım.

"Bir gün yeni bir uçan aleti test ediyordum. Alt tarafında programlanabilir parmak izi taraması olan gizli bir bölme vardı."

Lily, bir yığın yay ve çarkın arasında sessiz ve metanetli küçük bir Verakko hayal ederek gülümsedi. "Ne saklamaya çalışıyordun?"

Geniş bir sırıtış yüz hatlarını değiştirdi. Lily bu manzara karşısında içinde oluşan iç çekişi

düzenlemeye çalıştı. "Mutfaktan tatlılar."

Lily yüksek sesle güldü. "Çocukken gizlice uçmak için sıfırdan bir uçan makine yapmıştın. şeker?"

"Bana onları alamayacağım söylendi." Omuz silkti. "Ve ben tatlıları

severim." Lily başını salladı. *Bir çocuğun öncelikleri her yerde aynıdır.*

Nehir boyunca uzanan kıyı, ormanla su arasındaki boşluk ancak bir kişinin geçebileceği kadar geniş olana kadar daralmış ve yükselmişti. Verakko ona ilerlemesini işaret etti ve o da kendini sabit tutmak için yol boyunca dallara ve sarmaşıklara tutunarak ilerledi. Küçük, kaygan çimenli toprak parçası suyun birkaç metre üzerinde yükseliyordu. Pek tehlikeli sayılmazdı ama bu ay içinde zaten bir kez nehre düşmüştü ve bu kadarı yeterliydi.

Verakko'nun uzanmış ve ayağı kayarsa onu geri çekmeye hazır büyük elini görünce karnına bir sıcaklık yayıldı.

"İlk test uçuşunda bir parça şekeri en üst kattan yere taşımaya niyetlenmiştim ama bir şeyler ters gitti ve birkaç kat yukarıda tepki vermeyi kesti," diye devam etti arkasından. "Onu bulduğumda, üçüncü kattaki bir pencerenin hemen dışında asılı duruyordu. Ona uzandım ve ayağım kaydı."

Lily vücudunun üst kısmını çevirdi. "Üç kat yukarıdan mı düştün?"

Verakko'nun eli bir anda kızın belindeydi ve onu yerinde tutuyordu. Düşme tehlikesi olmadığından emin olunca onu bıraktı ve yüzünü buruşturdu. "Çoğu bacaklarımda olmak üzere on beş kemiğimi kırdım.
En kötüsü de nereye gittiğimi kimsenin bilmemesiydi ve hareket edemiyordum. Beni bulmaları

saatler sürdü." "Bu korkunç bir şey!"

"Şimdi ne zaman yükseklikle uğraşmak zorunda kalsam, hep o acıyı hatırlıyorum." Verakko alçak sesle

kıkırdayarak Lily'nin sempatik sıkıntısının bir kısmını hafifletti. "Babam bunun kılık değiştirmiş bir

nimet olduğunu söyledi çünkü bir daha asla o binalara gizlice girmedim."

Yol bir kez daha genişledi ve köşeyi dönünce bir viraj göründü. Dirseğini onunkine vurarak, "O şekerleri gizlice alamamış olman çok kötü," diye takıldı.

Düz, beyaz dişlerini ve tuhaf bir şekilde çekici dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Süper Haydut'un ikinci versiyonunun ilk gençlik yıllarımda tercih ettiğim şeker kaçırma aleti olduğunu bilmenizi isterim. Ta ki babam farkına varıp evi şekerlerden temizleyene kadar."

Bir anda Verakko'nun vücudu kaskatı kesildi ve sivri kulakları seğirdi. Eli fırladı, kadının pazusuna sıkıca sarıldı ve bir an için onu kendine doğru çekti, ardından kara tahtadaki çiviler gibi tiz, delici bir vınlama yankılandı. Yer sanki bir şey onlara doğru koşuyormuş gibi titremeye başladı - büyük bir şey.

Verakko tek kelime etmeden onu kollarına aldı ve sıçradı. Ağırlıksız hale geldiklerinde nefesi bir çığlıkla kesildi. Buz gibi suya çarparak ciğerlerindeki havayı dışarı attılar. Yüzeye çıktıklarında Verakko tutuşunu gevşetti ama bırakmadı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve "O da neydi?" diye mırıldandı.

Verakko'nun gözleri hâlâ az önce geldikleri kıyıya dikilmişti. Kızın gitmesine izin vermek yerine, onu yavaşça kıyıya bakana kadar manevra yaptırdı, sonra onu göğsüne doğru çekti ve karşı kıyı şeridine doğru geriye doğru kürek çekti.

Lily'nin kalbi durdu. Bir yaratık... hayır, bir yırtıcı hayvan uzak kıyıda, tam da durdukları alanda sinsice ilerliyordu. Siyah parıldayan plakalar, bir at kadar uzun, kalın, dört ayaklı bir vücudu kaplıyordu. Devasa kafası ve ezilmiş yüzü genişti ve sıra sıra iğneye benzer dişlerle dolu, mükemmel yuvarlak bir ağız sergiliyordu. Boynunun etrafında, sarı etten parlayan bir fırfır saldırganlık gösterisiyle parlıyordu. Üç büyük siyah göz, oyuk ağzının üzerinde kıvrılıyordu.

Lily'nin bacaklarındaki kaslar koşmak, tekme atmak ya da yüzmek için gerildi. Verakko'nun beline kilitlenmiş kollarını o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Sauven'e düşündüğümden daha yakın olmalıyız. Bu bir sefa," diye gürledi Verakko onun kulağına. "Suyu geçmeyecektir."

Yaratık ağzını daha da genişletti ve kulakları yırtan bir çığlık daha atarak Lily'nin tüylerini diken diken etti. Ayaklarının altındaki ani toprak hissi onu sıçrattı. Verakko onu serbest bıraktı ve elleriyle kulaklarını kapattı.

Gözlerini çığlık atan yaratıktan ayıramıyordu. Verakko'nun sağlam ellerine rağmen, ses onun içini titretiyor, içini çalkalıyordu. Ses, esneyen siyah ağzından çıkıyordu. Onlara bir tür titreşimli ses dalgası mı fırlatıyordu?

Verakko, sefanın yüksek perdesini bastıran gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı. Ses seviyesi ve

derinliği

Gırtlaktan gelen tıkırtı neredeyse Sefa'nın çığlığı kadar korkutucuydu. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Aklına gelen en yakın ses, bölgesel timsahların çıkardığı tedirgin edici böğürmeydi ama bu çok daha yüksek ve sertti. Her ne kadar Verakko'nun yanında kendini güvende hissetse de, bu sağır edici perküsyon onu sinmek istemesine neden oldu.

Sefa da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Yüzünü çevreleyen ve derin kırışıklıklar sandığı deri parçaları geniş ağzının ve dişlerinin üzerinde daraldı, açıklık pürüzsüz bir kömür yüzeyine benzeyene kadar küçüldü. Sefa'nın parlayan sarı deri yakası boynuna ve sırtına doğru katlanıp düzleşti. Parlak obsidyen gözlerinden ikisi onlara göz kırparken, üçüncüsü onlara doğru odaklanmıştı.

Verakko korkunç bir kükreme daha çıkardı. Sefa yere çömeldi ve sık ormana doğru kaçmaya başladı.

Göbeğinde ısı birikti. Bu tamamen uygunsuz ve hoş karşılanmayan bir tepkiydi ama elinde değildi. O yaratık belli ki Verakko'nun en yırtıcı hayvan olduğuna karar vermişti ve Verakko'nun arkasında olması, gerçek bir canavarı korkutup geri çekilmesini sağlarken kulaklarını korumasıyla ilgili bir şeyler ona bastıramayacağı şeyler yaptı.

Onun hâlâ arkasında olduğunu hissetti ve sedir ağacı kokusu havaya yayıldı. Lily onunla yüzleşti. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar kasılmış, çenesindeki bir tendon yeniden kasılmıştı. Artık zümrüdün daha koyu bir tonuna bürünmüş olan parlayan bakışları açlıkla Lily'nin vücudunda gezindi. Sırılsıklam giysileri vücuduna yapışmış, kalan alçakgönüllülüğünü korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Lily titredi.

Dalgın bakışları gözlerine dönmeden önce boynunda oyalandı, aralarındaki sıcak hava sessizlikte çatırdadı.

"Üşümüşsün." Sesi alçak ve sertti, sanki ikisini de bu gerçeğe ikna ediyormuş gibiydi, kadının tamamen farklı bir nedenden dolayı titrediğini anlasalar bile.

Lily yutkundu. Verakko'nun bakışları tekrar boynuna kaydı ve kükremesinin sessiz, daha yumuşak bir versiyonu içinden geçti.

"Erken kamp kurmalıyız ki gece olmadan giysilerinizi kurutabilelim."

Konuşmadan yürüyorlardı, aralarındaki sessizlik onun duyularına hükmediyordu. Küçük bayrağa ulaştıklarında, Alex tarafından bırakılmış başka bir oyma mesaj buldu.

"'Bu taraf daha kolay görünüyordu,'" diye okudu. Kaşları çatıldı. "Sence o şeylerden biri, sefa, onu ele geçirmiş olabilir mi?"

Verakko başını salladı. "Burada olsaydı olmazdı." İkinci kapak gözlerinin üzerinden kaydı ve ona

ilerlemesini işaret ederken gökyüzünü araştırdı. "Sauven Ormanı'nın derinliklerinde yaşarlar ve sudan nefret ederler. Nehri asla geçmezler. Aslında bu kadar açıkta bir tane gördüğümüze şaşırdım. Bu

Yiyecek bulmakta zorlanıyor olmalılar."

"Yani burada güvende miyiz?"

Göz ucuyla ona baktı. "En azından onlardan."

Bölüm 11

"Tatlıları da sever misin?" Verakko arkasını döndü ve utanç içinde gözlerini kapattı.

Bir saat boyunca onun hayatını öğrenmek için sorulacak en iyi şeyi düşündün ve ağzından bu mu çıktı? Topladığı odunları bir köşeye yığdı ve tekrar onunla yüzleşti.

Lily ona meraklı bir şekilde yarım gülümsedi ama "Evet, çok tatlıya düşkünüm" diye cevap verdi.

"Tatlı diş," diye tekrarladı Verakko, bu tuhaf ifadeyi zihninde evirip çevirdi ve hoşuna gittiğini fark etti.

Büyük yaprak yığınlarını toprağın etrafına saçtı. Verakko'nun nefes alış verişi derinleşti ve şaftına değen sert, ıslak kumaşın fazlasıyla farkına vardı. Sırada ne olduğunu ikisi de biliyordu. Kurutmak için giysilerini çıkarmaları gerekecekti ve hava onun için soyunmadan çok soğuk olacaktı. Bir yatak yapıyordu. İkisi için olduğu belli olacak kadar geniş bir yatak.

Lily ile daha fazla zaman geçirdikçe, nihayet bir şehre vardıklarında ondan ayrılmanın ne kadar zor olacağını daha iyi anlıyordu. Sefa saldırısından sonra onun gitmesine izin vermek tahmin ettiğinden daha fazla güç gerektirmişti. Onun yaralanmaya ne kadar yaklaştığını düşünmek bile teninde soğuk bir ter oluşmasına neden olmuştu.

Aralarında fiziksel bir şey olmasını engellemenin Lily'ye fazla bağlanmasını önleyeceğini düşünmüştü ama sadece onun yanında olmanın bile Lily'ye daha önce hiç olmadığı kadar bağlanmak için yeterli olduğunu fark etti. O ağladığında, ciğerlerine bir çivi saplanıyormuş gibi hissediyordu. O mutlu olduğunda, sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Lily'nin gözleri odaklanmamıştı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benim de hiç tatlı yememe izin verilmedi." Gözlerini devirdi. "Şeker yani. Eğer ormanda tatlı bir şey bulabilirsem, onu yiyebilirdim." Birkaç büyük, pürüzsüz yaprağı yastık gibi duran taban yığınlarının üzerine serdi. "Ne zaman Cindy teyzem gezilerimizden birine katılsa, bana gizlice şeker verirdi. Fıstık ezmeli fincanı ilk kez denediğim günü hâlâ hatırlıyorum." Lily ona doğru gülümsedi. "Sanırım o gün kendimi özgürleştirmek istediğime karar verdiğim gündü. O küçük şeker parçası, başka neleri kaçırdığımı merak etmemi sağladı." Gözleri öfkeyle genişledi. "Anlaşıldığı kadarıyla çok şey."

Çalışması, ateş yakması ya da su getirmesi gerekirdi ama o kıpırdamadan durdu. Onunla birlikte olmaktan daha çok keyif aldığı bir şey var mıydı? Onun konuşmasını dinlemek ya da hareket etmesini izlemek?

"Kendini özgürleştirmek mi?" Bu kelimenin kullanımı ona yabancı gelmişti.

Artık yatakla işi bitmişti, yay matkabına uzandı. Kadın onu yakalayamadan adam elinden kaptı.

Kadın dudaklarını büzerek ona baktı. "Son iki gündür bunu sen yapıyorsun. Şimdi sıra bende."

Verakko onun yorumunu görmezden geldi ve ateş üzerinde çalışmaya başladı. "*Emancipate* set olarak tercüme ediliyor

Özgür. Kendini özgür mü bıraktın?"

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine boş verdi. "Bir bakıma. Benim geldiğim yerde, çocuk on sekiz yaşına gelene kadar ebeveynler yasal olarak çocuklarından sorumludur. Eğer bir çocuk on sekiz yaşından önce reşit olmak için dilekçe verirse, bu onun kendisinden sorumlu olduğu anlamına gelir."

"Ailen sana kötü mü davrandı?"

"Hiç de değil! Sadece artık onların yaşadığı türden bir hayat yaşamak istemiyordum." Lily omuzlarını kaldırdı. "Onlar ormanda yaşamak istiyorlardı. Kendi aletlerini yapıyorlar ve doğayla bağlantı kuruyorlardı. Bense insanların, teknolojinin ve işlenmiş gıdaların etrafında olmak istiyordum. Kullanışsız kıyafetler giymek ve gün boyunca sırtımda taşımak zorunda olmadığım gerçek bir yatakta uyumak istedim."

"Ne kadar da talepkârsın." Sırıttı.

O da sırıtarak karşılık verdi. "Şu anda bana bakarak anlayamayabilirsin ama medeniyetin lükslerini seviyorum. Aslında bir tür züppe oldum."

"Bundan şüpheliyim." Verakko, ilk birkaç gün kendisiyle ilgili şikâyetleri bir yana, onun şikâyetlerini neredeyse hiç duymamıştı.

Lily onun yaktığı küçük ateşin üzerine odun yığdı. "Güven bana. Alex'i bulur bulmaz ve biraz param olur olmaz, beni önce bir kaplıcaya, sonra da bir yatağa götürmeni istiyorum." Yanakları pembeleşti ve alt dudağını kaşımaya başladı. "Yani, bana nerede yatak bulabileceğimi göster."

Onu hangi yatağa yönlendirmek istediğini çok iyi biliyordu. "Bir spa gezisi için ödeme yapmaktan mutluluk duyarım. En azından bunu yapabilirim."

"Bağımsız bir kadın olduğumu iddia ettiğim için seni geri çevirmek isterdim ama sırtımdaki giysiler ve kazanan bir kişilik dışında hiçbir şeyim olmadığı bir durumda olduğuma göre, ben kimim ki bir arkadaşımın küçük bir yardımını reddedeyim?" Gülümsemesi bozuldu ve gözleri endişeyle büyüdü. "Verakko, bana ne olacak? Evsizler için barınaklar ya da kendi ayaklarımın üzerinde dururken kalabileceğim bir yer var mı?"

Kaşlarının endişeyle kıvrılması sinirlerini gerdi. Ona tüm ihtiyaçlarını karşılayacağını ve hayatında hiçbir zaman hayatta kalma mücadelesi vermeyeceğini açıklamak istedi ama şu anda ona hiçbir şey için söz veremezdi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bu gezegendeki şehirlerin çoğunda vatandaşlara ücretsiz barınma, yiyecek, giyecek ve tıbbi bakım sağlanıyor. Eğer evlenirsen-" Verakko kaşlarını çatarak ve boğazında yükselen hırıltıyı gizleyerek başka tarafa baktı, "-kocan onunla kaldığın sürece istediğin her şeye sahip olmanı sağlayacaktır."

Lily sessiz ve düşünceli kaldı.

"Hiç evlenmek isteyeceğini düşünüyor musun?" Onun sesindeki acınası bir şekilde gizlenmiş ilgiyi duyabiliyor muydu?

"Dünya'da, hayır. Son erkek arkadaşım evlenme teklif etti ama ben reddettim. Burada farklı olduğunu söylemiştin, değil mi? Sadece birkaç ay sürüyor. Ne anlamı var ki? Bana daha çok çıkmak gibi geliyor."

Kadının erkeğini reddettiğini duyunca Verakko'nun içinden kıskanç bir öfke ve acı bir onay karışımı kükredi. Cevap verirken sesinin düzgün olduğundan emin oldu: "Evliliğin asıl amacı genellikle hamileliktir. Dediğim gibi, halkımızın soyu tükeniyor. Dişiler kocalarından çocuk sahibi olmak isteyip istemediklerine karar vermek için kısa evlilikler yaparlar ve sonra ya evliliği uzatarak hamile kalmaya çalışırlar ya da başka biriyle evlenebilirler."

"Bir kadın evlenir ama çocuk sahibi olmayı denemeye karar vermezse ne olur?"

"Eğer aktif olarak hamile kalmamaya çalıştığı açıksa, erkeği buna layık görmediği varsayılacaktır. Özel olarak bir şey olmaz ama erkek bir sonraki sözleşmesi için pazarlık yapmakta zorlanır."

Lily'nin dudakları inceldi. "O zaman benim için kesinlikle evlilik yok, en azından şu anda. Çocuk sahibi olmak istediğimden bile emin değilim."

"*Erkek arkadaşını* bu yüzden mi reddettin?" Verakko, ilgilendiği erkek için kullandığı tuhaf ifadede tökezleyerek sordu. Son erkeğinin yaptığı hataları yapmamaya niyetliydi.

"Hayır. Dünya'da evlilik farklıdır. Evlilik ömür boyu sürer ve ideal olarak iki insan aşık oldukları ve sonsuza kadar birlikte olmak istedikleri için evlenmelidir. Nathan iyiydi ama ben öyle bir şey hissetmedim."

"Şey mi?"

Lily ellerini ateşe doğru kaldırdı. "Bilirsin işte. O şey. O kıvılcım. Diğer kişiyi görmeden bir dakika daha geçiremeyeceğin hissi." Omuz silkerek devam etti, "Zaten uzun süreli evliliklere inandığımdan emin değilim. Evliliklerin yüzde ellisi boşanmayla sonuçlanıyor." Lily tiksintiyle kaşlarını çattı. "Kuafördeki evli erkek müşterilerimden kaçı bana asıldı biliyor musun? Sanki artık evli oldukları kişiyi umursamıyorlar bile. Pislik herifler. Ve bir şekilde bahsetmeyi unuttukları kız arkadaşları olan erkeklerle tanıştığımı söylememe bile gerek yok."

Hay sikeyim. Ziritha'yı kız arkadaşım olarak mı görüyordu? Kullandığı tüm ifadeleri anlamamıştı ama düşüncesi açıktı. Teknik olarak evli değildi ama kendi kültüründe evli sayılırdı ve Lily'nin de bunu böyle göreceğini tahmin ediyordu.

Ona Ziritha'dan şimdi mi bahsetmeliyim? *Hayır*, Verakko karar verdi. *Ziritha'yla evlenmeyeceğim. Sözleşmede bir açık bulup Lily'nin bir şekilde benimle kalmayı kabul etmesini*

sağlayacağım. Yapacak bir şey yok.

ortaya çıkar.

Lily, Verakko'nun iç çalkantılarından habersiz devam etti. "Annemle babam hayatım boyunca evliydiler ama her şeyden çok arkadaş gibiydiler. Birlikte çok iyi çalışan arkadaşlar. Aralarında bir kıvılcım olduysa bile ben büyüdüğümde çoktan sönmüştü. Sonumun böyle olmasını istemiyorum."

Verakko elini saçlarının arasından geçirdi, bir şeyler fırlatmak istiyordu. Lily ne bir Clecanian evliliği ne de bir Dünya evliliği istiyordu, hatta çocuk bile istemeyebilirdi. Çocuk sahibi olma fikri onu hiçbir zaman mutlu etmemişti ama bu konuda fazla düşünmemişti de. Bir çocuk bir lütuf olurdu ve çocuk sahibi olmak için elinden geleni yapmak onun göreviydi. Gerçekten bir çocuk isteyip istemediği denkleme hiç girmemişti. Verakko bir an için bunu düşündü. Lily'nin kahverengi gözlü küçük bir kızı kucağına aldığı görüntü zihninde belirdiğinde ve özlem göğsüne ılık bir sıvı gibi yayıldığında, lanet okudu.

Kadın kaşlarını kaldırdı ve adama baktı. "Evlenmek istiyor musun?"

Çocuklar konusunda olduğu gibi, daha önce kimse ona bunu sormamıştı. Sormuş muydu? Evlilik için seçilmek bir onurdu, tüm erkeklerin uğruna çabaladığı bir şeydi. Başka bir alternatifi hiç düşünmemişti. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da geçici bir evlilik istemediğiydi. Ömür boyu sürecek bir eş, Lily istiyordu. Ama bu konuşma durumu daha da karmaşık hale getirmişti. Ona gerçeği söyler ve onunla birlikte olmak istediğini itiraf ederse, onu korkutup kaçırabilirdi.

"Kiminle evleneceğime bağlı," diye yanıtladı uzun uzun.

"Ve bu annene mi bağlı? Kendin seçemiyor musun?"

Ona gerçeği söyle. Bunun yerine, "Annemin seçtiği kişiyle evlenmek zorunda kalacağım," dedi.

"İşte bu yüzden 'yapamazsın'."

Verakko onun neyi kastettiğini anlayarak sustu. Tanrıça, mivassi'si kafa karıştırıcıydı. "Eğer herhangi bir evliliğe inanmıyorsan, o zaman neden umursuyorsun?"

Lily kıkırdadı. "Burada işler böyle mi yürüyor? Evlilik ya da hiçbir şey?" İçini çekti. "Evliliğin tamamen ihtimal dışı olduğunu söylemiyorum -Dünya tarzı bir evlilik yani," diye düzeltti hemen. "Sadece bunu düşünmem için oldukça muhteşem bir ilişki olması gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden birileriyle çıkmayı seviyorum. Çıkamayacağını mı söylüyorsun?"

Verakko'nun ağzının açık kaldığını fark etmesi bir anını aldı. Alice adındaki insandan flört etmek hakkında biraz bilgi edinmişti ve Lily'yle çıkmaktan ve onu sonsuza dek kendisiyle kalmaya ikna etmekten daha çok seveceği bir şey olmadığını biliyordu. Ama bu zaman alacaktı ve zaman şu anda onun için bir seçenek değildi. Ne söyleyebilirdi ki?

Sadece başını sallayabildi.

Lily ateşe baktı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Verakko bağırmak istedi. Ona sormak istediği soruların aynısını Lily de ona soruyordu. Acaba onun soruları da aynı nedenle mi sorulmuştu? Onunla nasıl birlikte olacağını anlamaya mı çalışıyordu?

Verakko ona karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Onunla yatamazdı. Bu bir sözleşme ihlali olurdu ve dünya dışına sürülmesine yol açardı ama onu kendinden uzaklaştıramazdı da. Eğer bir şekilde sözleşmeden kurtulmanın bir yolunu bulabilirse, onun kendisinden hoşlanmasına ihtiyacı olacaktı. Umutsuzca aşmak istediği çizgilerin hiçbirini aşmadan onun kendisiyle ilgilenmesini sağlamak zorundaydı.

Lily tekrar titredi ve o da lanet okudu. Güneş neredeyse batmıştı ve gece daha da soğuyacaktı; bunu daha fazla erteleyemezdi. "Giysilerimizi kurutmamız gerek."

Bakışları ısındı ve adamın kaçmak istemesine neden oldu. "Katılıyorum."

Kampı kurarken kuruyemiş ve meyveden oluşan küçük bir öğün yemişler ve Verakko'nun avlanmak için ertesi güne kadar beklemesi gerektiği konusunda hemfikir olmuşlardı. Yapacak bir şey kalmamıştı. Dikkatlerini dağıtacak başka bir şey yoktu.

Sessizce ayağa kalktı ve soyunarak giysilerini yakındaki bir dala astı. Onun da aynı şeyi yapmasını dinlerken gözlerini kaçırdı.

Bakma. Bakma. Bakma. Bakma.

Yaprak yatağına yan yattı ve Lily'nin önünde uzanması için büyükçe bir yer bıraktı. Burada, onun hatırı sayılır vücut ısısı ve ateş arasında sıcak olacaktı. Göz ucuyla kızın narin ayaklarının kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve göz kapaklarını kapattı.

Ona ilk önce kızın kokusu çarptı. Nehirden gelen temiz ama yaktıkları ateşin izniyle hafif dumanlı bir koku. Sonra kızın saçlarının fırçası Verakko'nun kolunun üzerinden geçerek Verakko'nun önüne yerleşti. Verakko gözlerini sımsıkı yumdu ve kızın çıplak bedeninin kendisine bu kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalıştı. Kadın başını Verakko'nun uzanmış koluna yasladı, yüzünü Verakko'ya çevirdi ve Verakko'nun kontrolünün son kırıntılarını da paramparça etti. Ne zararı olabilirdi ki? Ne de olsa sadece sırtını görecekti.

Gözlerini açar açmaz pişman oldu. Kollarını ve bacaklarını vücudunun içine sokmuştu ve sadece bir nefes ötedeki çıplak kolunda tüyler diken diken olmuştu. Eli kendi iradesiyle kalktı ve omzunun üzerinde gezindi, dokunmadı ama teninden gelen yetersiz ısıyı hissedecek kadar yakındı. Yenik bir iç çekişle, elinin göğüs kafesinin ve dar belinin üzerinde gezinmesine izin verdi, sonra yukarı çıkıp kalçasının kıvrımı boyunca ilerledi. Kalçaları inceydi ama altındaki kemik yapısı, son birkaç hafta

içinde verdiği kiloları geri aldığında gür olacaklarını ima ediyordu. İçine gömülürken onu sabit tutmak için mükemmel bir şekle sahiplerdi. Parmakları esnedi ve şaftı sertleşti.

Sonra kokusunu aldı. Onun uyarılmasını. Bunu yapamazdı, yeterince güçlü değildi. Boğuk bir fısıltıyla

"Sırt üstü yuvarlan."

***

Emir zihninde çınladı, düşüncelerinin ön saflarına tutkal gibi yapıştı, ama *sallanmayı* bir kenara bıraktı. Kıvrımlarının üzerinde kayan ve çıldırtıcı bir yakınlıkta gezinen avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Bacaklarını sıkıca birbirine kenetlemiş, uyarılmışlığının kokusunu gizlemeye çalışıyordu.

Verakko çok istemesine rağmen onunla birlikte olamayacağını söylemişti. Birlikte çıplak olmak onun için işkence olmalı. Saçlarını altında topladı ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Neden?" diye sordu nefes nefese bir sesle.

Başı artık çıplak olan omzuna eğildi. İçinde derinlerde bir yerden alçak, tıkırtılı bir hırıltı yayıldı. "Çünkü seni görmek istiyorum."

Cinsel organı kasıldı ve bir iniltiyi bastırdı. "Buna izin var mı?"

Dirseğine yaslandı ve ateşli bakışlarını kızın üzerine dikti. "Bakmak serbest."

Lily dudağını ısırarak burnundan titrek bir nefes verdi. Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını sıkıca birbirine bastırarak sırt üstü yuvarlandı. Bu hareket onu Verakko'ya daha da yaklaştırdı, vücudunun sol tarafı Verakko'nun ön tarafına sürtündü.

Sıcak, sert bir çıkıntı kalçasını dürttü ve nefesini içine çekti. Verakko dokunuş karşısında tısladı.

Lily başını Verakko'nun koluna yasladı ve onu izledi. Parlayan zümrüt gözleri açlıkla Lily'nin vücudunda geziniyordu. Gövdesinin gergin çukurları ve vadileri yeşil ateş ışığında parıldıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bakışları uyluklarının kıvrımında durduğunda, keskin bir dişini yaladı. Adamın uzunluğunun yan tarafına doğru nabız gibi attığını hissetti.

Tüm vücudunda bir kızarıklık oluştu. Verakko gibi bir adamda bu tepkiye neden olduğunu bilmek kendini güçlü hissetmesini sağladı. Lily onun her şeyini görmesini istiyordu. Kollarını indirerek göğüslerini ortaya çıkardı.

Verakko inledi. Büyük, sıcak avuç içi göğsünün üzerinde geziniyor ama dokunmuyordu, bu da kadının sırtını ellerine doğru eğmek istemesine neden oldu. Avucunu teninin üzerinde gezdirirken yayılan ısı, ardında yanık bir iz bıraktı. Nefes alış verişi düzensizleşti ve her titrek nefes verişte göğüslerinin titremesine neden oldu.

"Çok güzel, Lily," diye mırıldandı. Başını eğdi ve meme ucuna sıcak hava üfledi. Anında çakıldı ve sırıttı, sonra diğer meme ucunu heyecanlandırmak için hareket etti.

"Bana hiç dokunamıyor musun?" Dumanlı bir sedir ağacı dalgası daha çarptı ona ve ölecekmiş gibi

hissetti.

patlamak üzereydi. Seksi şimdi zonkluyordu, serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

"Benim istediğim şekilde değil. Bunun sonuçları olur." Parmak uçlarını kadının titreyen karnının üzerinde gezdirdi, sonra daha aşağı indirdi. "Aç," diye emretti, uyluklarının tepe noktasının üzerinde gezinerek.

Bu adam beni öldürecek.

Bükülmüş dizlerini birkaç santim araladı. "Daha

geniş," diye homurdandı.

Lily dizlerini açarak bacağını Verakko'nun kalçasına dayadı.

Derin bir nefes aldı ve nefes verişinde çıngıraklı bir mırıltı yankılandı. "Tanrıça, Lily. Kokun her erkeği kendinden geçirmeye yeter." Avuç içi Lily'nin tümseğinin hemen üzerinde kıvrıldı ve Lily'nin göbeğinde daha fazla sıvı ısı birikmesine neden oldu.

"Kimsenin bilmesine gerek yok," diye ısrar etti, utancını bir kenara bırakarak. *Resmen ona yalvarıyorum!*

Elini yanağına götürdü ve ona baktı. "Eğer sana dokunursam, bir daha asla duramam. Şimdi birkaç dakikalık zevk için daha sonra senden vazgeçme riskini almayacağım." Bir dişini yaladı ve kızın boynuna baktı. "Ne kadar istesem de."

Lily'nin kalbi tekledi. *Siktir et bunu!* "Her iki şekilde de çalışıyor mu?"

"İki şekilde de işe yarıyor mu?" Eğildi ve kızın kulağına ve boynuna doğru kavurucu bir hava üfledi.

Zihninin şimdiki zamana dönmesi bir an aldı. "Sana dokunabilir miyim?"

Verakko dondu kaldı, nefes alış verişi zorlaştı. Verakko'nun sessizliğini bir fırsat olarak değerlendirdi ve elini ikisinin arasından geçirerek Verakko'nun şaftının etrafına doladı.

Vücudu sarsıldı ve anlayamadığı bir laneti tısladı. Avucunun içinde iri ve sıcaktı. İpeksi teni narin hissettiriyordu ama sertliği ve iriliği hiç de öyle değildi. Avucunu daha da aşağı kaydırmaya başladı ama adam onun elini yakaladı ve kendi eliyle daireler çizdi.

Bakışları öfkeliydi, boynundaki kaslar öfkeyle gerilmişti ama kız bunun kendisine yönelik olduğunu hissetmedi. Birkaç nefes aldıktan sonra avucunu sikinden çekti ve sessizce başını salladı.

Lily ona ters ters baktı, sonunda parmaklarını kendi karnında gezdirmeden önce inanamayacağı kadar sinirlenmişti. Adamın dikkati elinin aşağı inerken yaptığı harekete kaydı ve kaşları acı çekiyormuş gibi kalktı.

İşaret ve orta parmağını kaygan kıvrımlarından geçirdiğinde, sefil bir inilti çıkardı. "Bana neyi sevdiğini göster."

Lily iki parmağını kılıfının içine soktu, sonra çıkardı ve ıslak uçlarını klitorisinin üzerinde gezdirdi. Temasla kalçaları seğirdi.

Verakko gözlerini kıstı. "Bir bakayım."

Kalçalarını Verakko'nun karanlık, niyetli bakışlarına doğru eğdi ve klitorisinin etrafında çizdiği küçük dairelere daha fazla baskı uyguladı. Adam minnettar bir tıslama çıkardı.

Lily, adamın elinin aşağı inip kendi şaftını kavrayışını nefes nefese izledi. Yüksek sesle inledi ve çekirdeği tekrar sıkıştı. *Bu yeterli değil!* Boştu, içi boştu. İçinde ona ihtiyacı vardı.

Ağrıyla mücadele etmek için diğer elinin bir parmağını göbeğinin içine bastırdı. Verakko'nun pazularının sert kasları, elini yavaş ve akıcı hareketlerle boyunda aşağı yukarı gezdirirken kabarıyordu. Başka tarafa bakamıyordu. Başka bir erkekle hiç böyle bir şey yapmamıştı, hele de bir erkeğin önünde.

"Lily, bana bak."

Verakko'nun ciddi bakışlarıyla karşılaştı. Parmaklarının hızlı hareketleri daha çılgınca bir hal aldı. Kız inledi ve Verakko'nun gözleri kızın ağzına kilitlendi.

"Seni *etkilememe* izin ver," diye gürledi. Ön kolu bir parça kalktı ve kızın başını dirseğinin kıvrımına yasladı. Ön kolunu daha da kaldırarak kadının başını pazusuna yasladı ve onu yüzüne odaklanmaya zorladı.

Ritmi bozuldu ve şaşkınlıkla ona baktı.

Sivri dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Lütfen bana güven. Kendini ona aç."

Çekingen bir tavırla başını *salladı ve adamın salınımına* izin *vermeye* hazırlandı. Adamın ne yapmaya çalışabileceğini merak eden kadının içini yeniden bir sıcaklık kapladı.

Derin, kadifemsi yumuşak kelimeler zihninde yankılandı. "Şaftımın seni doldurduğunu, içinde ulaşamadığın tüm yerlere ulaştığını hayal et."

Birdenbire Lily'nin parmakları daha büyük hissetti, doldurulma hissi daha yoğundu. Sırtını dikleştirdi ve gözleri kapandı.

"Gözlerini benden ayırma. Boşaldığını görmemi istiyorsun."

Lily'nin gözleri parlayarak açıldı. Verakko onun sadece birkaç santim yukarısında durmuş, gözlerinin içine bakıyordu. Düşük inlemeler ve iç çekişler şimdi ondan dökülüyordu. Parmaklarının her hareketinde klitorisi ile iç duvarları arasında bir elektrik akımı parlıyordu. Adamın yumruğunun kalçasının arkasında daha hızlı pompalandığını hissedebiliyordu, parmak eklemlerinin sadece fırçası bile her yerini karıncalandırmaya yetiyordu.

Lily'nin kalçaları düzensiz bir şekilde sarsılmaya başladı.

"Sert gel, mivassi."

Parçalanmadan bir saniye önce bu salınım zihninde yankılandı. Hâlâ Verakko'ya odaklanmış olan bakışları sulanmıştı. Aniden kükredi ve vücudu sertleşti. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Son doruk noktası da içinden geçerken titreyerek adamın ağzına doğru inledi. Bir an için hareketsiz kaldı, sadece dudaklarını yerinde tutuyordu.

Adamın aklını başına toplayıp geri çekilmesinden korkarak diliyle dudaklarını araladı. Bunu yaptığında, öpücüğü derinleştirdi ve Verakko yavaş yavaş karşılık verene kadar dilini onunkinin üzerinde gezdirdi. Verakko onun alt dudağını ağzına çekti. Hafif bir diş fırçası hissetti ve iç çekerek göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Bu ses onu teşvik etmiş gibiydi. Göğsü, diline kadar ulaşan yankılı bir mırıltıyla gümbürdedi. Başını eğerek öpücüğün kontrolünü eline aldı.

Sivri, güçlü dili kadınınkine sürtünerek karnında bir kez daha sıcaklık birikmesine neden oldu. Dilini adamın dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi ve aynı anda hem korkutup hem de tahrik etmelerine hayret etti.

Verakko zorlukla nefes alarak geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Dikkatli ol. Kendini kesebilirsin."

"Bu daha önce hiç oldu mu?" Lily yüzüne yayılan sırıtmayı engelleyemeyerek nefes verdi. "Öpüşürken yanlışlıkla birini ısırdığın oldu mu hiç?"

Eli yukarı uzandı ve kızın nemli alnındaki saçlarını taradı. "Daha önce hiç kimseyi böyle öpmemiştim," dedi sessizce.

Lily durdu ve yanağını adamın pazusuna bastırdı, kaslar onun dokunuşuyla zıplıyordu. "Hiç mi? Bunu o okulda bile öğrenmedin mi?"

"Dudaktan öpüşmek bu gezegende pek sık yapılan bir şey değil." Verakko sırıttı, sonra aralarından bir yaprak parçası çekerek onu bir kez daha yan yatmaya zorladı. Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Adamın arkasını temizlediğini fark etti.

Bir kolunu arkadan beline doladı ve onu göğsüne doğru sımsıkı çekti. Kız gerindi, ona doğru kıvrıldı ve neredeyse eriyecekti. Adamın sıcaklığı onu sarmaladı ve göğsünden gelen garip mırıltı onu daha da rahatlattı. Sedir dumanının kokusu vücutlarına sinmişti.

Verakko onun boynundaki saçları süpürdü ve derin bir nefes aldı. Hassas teninde Verakko'nun dişlerinin en ufak izini hissetti. "Sen hiç... Boş ver."

"Ben hiç ne yaptım mı?" diye mırıldanarak onu belinden daha sıkı kavradı.

Lily dudağını ısırdı. Gerçekten bilmek istiyor muydu? "Hiç insanları ısırdığın oldu mu?" Lily onun içinden bir kıkırdama geldiğini hissetti.

"Hâlâ seni yiyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Parmaklarını belinde duran kollarının üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. *Tüysüz mü? Ne kadar tuhaf.* Sırtındaki titreşim arttı. Bu hoşuna gitmiş olmalıydı. "Boynuma bakıp duruyorsun ve avuçlarını yalıyorsun. Başka ne düşünebilirim ki?"

Homurdandı ve sıcak nefesi kulağının altındaki deride gezindi. Kollarında tüyler diken diken oldu ve göğsünün sıcaklığına daha da gömüldü. "Yaparız. Evlilikler sırasında. Ya da eşlerle." Adam şakacı bir şekilde dişlerini kulağına geçirip "Ya da düşmanlarla." dediğinde yerinden sıçradı.

Lily titredi. "Acıyor mu?"

Verakko onun arkasına yerleşti ve memnun bir nefes verdi. "Sadece düşmansan."

Sorma. Sorma. Sorma. "Verakko?" "Hmm?" diye mırıldandı saçlarına.

"Bana dokunuyorsun ve... ve öpüştük. Bu kuralları çiğnemek değil mi?"

Onun sertleştiğini hissetti ve anı mahvettiği için kendine lanet etti.

Yenik bir iç çekiş yaptı ve tekrar ona doğru gevşedi. "Öyle, ama elimde değildi. Seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyorum. Peki ya bu dokunuşun geri kalanı? Şey..." Kalçalarını yavaşça onun kıçına doğru salladı. Vücutlarının arasına sıkışmış yarı sert ereksiyon karşısında nefesi kesildi. "Bu hayatta kalmak için. Başka yolu yok."

"Sahi mi?" diye kıkırdadı, poposunu ona doğru kıvırarak tıslamasına neden oldu. "Sanırım kıyafetlerimiz şimdiye kadar kurumuş olabilir."

Adamın kadının beline doladığı kolu sıkılaştı. "Kesinlikle hayır."

Lily kıkırdadı ve çıtırdayan alevlere baktı. Eski bir anısı tekrar zihninde canlandı ve gülümsedi. "Ben küçükken," diye başladı Lily onun kolunu okşayarak, "ailem Türkiye'de bir geziye çıkmıştı. Yolda bir çocukla tanıştım. O benim ilk öpücüğümdü."

Verakko'nun diğer kolu omuzlarının önünde çaprazlaşarak onu daha da göğsüne çekti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Lily onun kıskanmış olabileceğini düşünerek kızardı. "Türkiye'nin o bölgesinde kamp ateşi için kullandığınız odunların çoğu sedir ağacıdır. İlk ve tek kez öpüştüğümüzde, vücudumun her parçasının düğümlendiğini hissettiğimi hatırlıyorum. Nefesimi tutamıyor ya da kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum. Midem aynı anda hem boş hem de doluydu. Harikaydı. Hiç bu kadar canlı,

gergin ya da heyecanlı hissetmemiştim." Verakko'nun kasları ellerinin altında gerildi. Dikkatle dinlerse azı dişlerini bile duyabileceğini düşündü.

toz haline getiriliyordu, ama o sessiz kaldı. "Ve o geceden hatırladığım tek şey," diye devam etti, "öpücüğün kendisi dışında - ki bu arada korkunçtu - yanan sedir kokusuydu. Ne zaman o kokuyu alsam, anında o gece nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Beni en iyi şekilde mutlu ve gergin yapıyor."

Lily Verakko'ya bakabilmek için vücudunun üst kısmını çevirdi. Dudakları incelmiş ve çenesi sert bir şekilde sıkılmıştı.

Şansını denedi ve eğildi. Memnuniyetle, adam uzaklaşmadı. Onun sert dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bana böyle kokuyorsun. Sedir."

Verakko'nun gözleri bir an için genişledi, parlak yeşil irisler neredeyse siyah görünene kadar karardı. Ağzının köşesi yavaşça kalktı, vücudundaki gerginlik buharlaştı. Onu tekrar öptü ve ani bir mırıltı dudaklarında titreşerek onu gıdıkladı.

O anın samimiyetiyle yanaklarında sıcaklık yükseldi. Yan tarafına dönerek özel bir şekilde sırıttı. O geceden ya da o günden beri hayatının her gününde o duyguyu nasıl aradığından başka hiç kimseye bahsetmemişti. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim, Mivassi."

Kelime çevirmeninde tekrar çınlarken Lily kaşlarını çattı. Bunu daha önce de söylemişti ama Lily'nin dikkati dağılmıştı. Doğrudan çevirisi olmayan kelimelerden biriydi, bu da kulağında yankılanan sesin, konuşmacıyla zaman uyumsuzluğu içinde, en yakın yaklaşımını kekelediği anlamına geliyordu.

Mivassi. Benim alternatifim.

Bölüm 12

Alternatif mi? Alternatif. Lanet olası alternatif! Bu kelime Lily'nin zihninde bozuk bir plak gibi tekrar tekrar çalmaya devam ediyordu. Ne demekti bu?

Verakko'nun evcil hayvan isminin anlamı zihnine yerleştiğinde hissettiği ani incinme ve öfkeyi yatıştırmaya çalışmıştı. Saatlerce huysuz ve kafası karışık bir şekilde uyanık kaldıktan sonra nihayet uykuya dalmış, ancak birbiri ardına gördüğü tatsız rüyalar onu uyandırmıştı.

Kendisi kenardan izlerken Verakko'nun başka biriyle evlendiği bir rüya ilkiydi.
Ardından dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü olmayan, heykelsi bir kadına evlilik sözleşmesi için yalvardığı bir rüya geldi. Kadın, Verakko da ona katılmadan önce saatlerce Lily'nin yüzüne kıkırdamış, saçma isteğini işaret edip gülmüştü.

Son rüyasında dikenli kafalı mor bir uzaylı sandalyesine oturmuş ve her zamanki kesim ve rengi istemişti. Donup kalmış, parıldayan siyah sivri uçlarına bakıp ne yapacağını düşünürken, sonunda hapşırmış ve sivri uçlarını yüzüne fırlatmıştı.

Uyandığında çıplaktı, yalnızdı ve kendini pek çok açıdan savunmasız hissediyordu.

Verakko kısa bir süre sonra, yeni bir diş fırçası yapmak için kullanabileceğini tahmin ettiği bir çubukla geri döndü.
Ona baktığında tek görebildiği, adamın başka bir kadınla evlendiğini gösteren bir görüntüydü.

Dişlerini fırçalarken, çevirmenin arızalı olup olmadığını düşündü. Saatlerce nehrin kenarına tutunarak sık ormandan geçerken, *alternatifin* kendi şehrinden olmayan biri için garip bir ifade olması gerektiğine karar vermişti.

Sonra, yağmurun ilk damlaları başlarına düşmeye başladığında, kulağa geldiği gibi olup olmadığını merak etmişti endişeyle. Onunla asla evlenmeyecekti, bu yüzden alternatif olarak biliniyordu. Karısının alternatifi. İkinci bir seçenek. Hatta belki bir metres.

Verakko'nun muhteşem bakışlarını her yakaladığında, midesi gergin ve boş kaldı, çok geç olmadan duygusal bağını kapatmak için titrek, ürkek bir aciliyet onu kemirmeye devam etti.

Aslında bu onun hatası değildi. Tipik bir evliliğe katılmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ama Verakko'ya sahte bir evlilik için anlaşıp anlaşamayacaklarını sormak niyetindeydi. Evlenerek çıkabilirlerdi ama sadece çocuk sahibi olmaya çalışıyormuş gibi yaparlardı, böylece işler yolunda gitmezse küçük görülmezdi. Yine de bu lakabı duyduktan sonra, evliliğin bir seçenek olup olmadığını tekrar merak etti. Annesi tarafından dikkate alınmak için ne kadar çok çalışması gerekecekti? "Evlilik için uygun" olmadığı ya da belki de insan olduğu için hep bir alternatif olarak mı düşünülecekti?

Verakko onun ruh halindeki değişimi fark etmiş ve günün erken saatlerinde birkaç sarsıcı konuşma girişiminden sonra onunla konuşmaya çalışmayı bırakmıştı. O sabah ona yeni diş fırçasını hediye ettiğinde gözleri parlamıştı ama kız göz temasından her kaçındığında ya da ona zoraki bir gülümseme veya tek kelimelik bir cevap verdiğinde, ışık biraz daha sönmüştü. Patika aşırı büyümüş bir karmaşaya dönüştükten ve yan yana yürümek imkânsız hale geldikten sonra Verakko önden gitti.

Bir başka küçük yeşil böcek ayak bileğini ısırınca Lily irkildi. Kaygan, çamurlu zemin yaratıkları sürüler halinde ortaya çıkarıyordu. Isınmak için kollarını kendine sardı ve Verakko'nun sırtına bakarken dudağını sıktı. Siyah gömleği sırılsıklamdı ve küçük bıçağıyla sarmaşıkları ve sarkan fidanları keserken geniş omuzlarına yapışıyordu, ara sıra sinirlenip çıplak elleriyle yoğun bitki örtüsünü parçalıyordu.

Alternatif. Kalbi sıkıştı.

Bir başka dayanıksız bayrağın ve Alex'ten gelen oymalı mesajın bulunması bile moralini düzeltmeye yetmemişti.

Tek söylediği ″Doğadan nefret ediyorum″ oldu. Lily de aynı fikirdeydi.

Verakko aniden durdu ve küfrederek elini incitmiş gibi salladı. Lily ne olduğunu anlamaya çalıştı ama Verakko neredeyse durduğu kadar hızlı bir şekilde yoluna devam etti. Düşen yaprakların üzerindeki birkaç kanlı damla, kendine zarar verdiğinin tek kanıtıydı.

İçini bir suçluluk duygusu kapladı. O kadar çok çalışıyor, ona geçebileceği bir yol açmaya çalışıyordu ve onun tek yapabildiği, aslında en başta kendi hatası olan bir şey için hayıflanmaktı. Ona, onunla birlikte olamayacağını söylemişti. Şehrindeki ilişkilerin nasıl yürüdüğünü anlatmıştı. Daha fazlasını isteyen oydu, o değil.

Ona bu kadar yakın hissetmesi onu korkutuyordu. Ne de olsa onu sadece birkaç gündür tanıyordu. Asla çıkamayacakları fikri biraz canını sıkmış olsaydı bunu anlayabilirdi. Ama onu bir ağaca bağlamak ve bir daha medeniyete dönmemek istemesine neden olan bu iç burkucu üzüntü? Bu hiç beklemediği bir tepkiydi.

"Bekle," diye seslendi yavaş yavaş yağan yağmurun sesi üzerine.

Verakko ona doğru döndü, gözlerini yağmurdan korumak için ikinci kapak yerindeydi. Saçları bir yana düşmüştü ve küçük su damlacıkları kulaklarının sivri uçlarından loblarına, oradan da kaygan pazularına doğru süzülüyordu.

Dudaklarını büzdü. Bu *kadar iyi görünmeye ne hakkın var! Bu bir fotoğraf çekimi değil.*

"Kendine zarar verdin mi?"

"Bir şey yok," dedi otomatik olarak, sol elini yumruk haline getirerek.

Lily yenik bir iç çekişle ona doğru yürüdü, sırılsıklam olmuş ayakkabıları çamurda gıcırdıyor ve eziliyordu. Adamın elini tuttu ve parmaklarını açana kadar ona sert bir bakış fırlattı, sonra da yüzünü buruşturdu. Parlak yeşil avucunun ortasında derin bir yara açılmıştı ve koyu kan sızıyordu. "Yağmur dinene kadar durup bir sığınak bulmalıyız."

"Çabucak iyileşir. Merak etme." Verakko onu inceledi, korumalı yeşil gözleri ikinci kapağının ardından belli belirsiz parlıyordu. Onun hissettiği kadar sinirli görünüyordu, ancak tüm bunların altında özlem ve şüpheli bir şekilde üzüntüye benzeyen bir şey de görebiliyordu.

Lily *imkânsız* kelimesinin onu durdurmasına asla izin vermemişti. Bu sadece bir kelimeydi. Hiçbir şey imkânsız değildi. Ama ya bu gerçekten öyleyse? Ya kalbini asla onunla birlikte olamayacak bir adama veriyorsa?

Tepesinde kopan gök gürültüsü onu sıçrattı ve elini göğsüne götürmesine neden

oldu. Verakko'nun dudakları sanki bir sırıtışı bastırıyormuş gibi içe doğru kıvrıldı.

Ağzının kenarları seğirdi. "Bu hiç komik değildi."

Yüz hatlarını ciddi bir anlaşmanın komik bir görüntüsüne dönüştürdü.

Lily hızlı bir kıkırdamayla içini çekti. Verakko'nun gözlerinin içine baktı ve ayak parmaklarının üzerine kalkıp onun sırıtan dudaklarına bir öpücük kondurmak için içindeki kötü dürtüyü bastırdı.

Benim alternatifim.

Verakko'nun gülümsemesi durakladı ve kara kaşları birbirine yaklaştı, aralarındaki sessizlik ağırlaştı.

"Eğer yapabiliyorsan bence devam etmeliyiz." Verakko, kız itiraz edemeden gömleğini çıkarıp kızın başına geçirdi. Kumaş tıpkı kendi giysileri gibi sırılsıklamdı ama Verakko'nun vücudundan gelen ısı hâlâ ıslak gömleğe yapışıyordu.

Buz gibi yağmura rağmen Lily'nin göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

"Bu nehrin evimin bulunduğu şehre gittiğinden eminim. Annemden bir grup askerini Alex'i aramak için göndermesini isteyeceğim, eğer zaten orada değilse." Zayıf bir gülümseme verdi. "Sizi bilmem ama ben burada yaşamaktan bıktım."

"Annenin askerleri mi?" Lily tedirginlikle sordu. "Annenin neden askerleri var?"

Verakko diliyle bir dişini yaladı ve bakışlarını kaçırdı. "O benim şehrimin kraliçesi."

Lily gözlerini kırpıştırdı. *Kraliçe mi?* "Sen bir... prens misin?"

Alnında bir kırışıklık oluştu ve kızın yüzünü taradı. Hissettiği kadar solgun muydu? "Sanırım."

"Bir gün kral mı olacaksın?"

Verakko şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Hayır. Halk onun halefini onun katkısıyla seçecek. Onun çocuğu olarak ben bu değerlendirmenin dışındayım."

Alternatif, diye bir ses kulağına fısıldadı ve midesinin bulanmasına neden oldu. Ona bunun asla işe yaramayacağını söylemesine şaşmamalı! Nefesi kesildi ve önce ondan uzaklaştı, sonra geri döndü. Sahip olabilecekleri tek şey bu olabilirdi. Bir ormanda, meraklı gözlerden uzakta çalınmış anlar. Yabancı bir gezegen olsun ya da olmasın, kraliçe kraliçedir. Lily söndü. Hiç şansı olmamıştı.

Ona çıkmak isteyip istemediğini sordum. Bu düşünceyle histerik bir kahkaha attı ve Verakko'dan şaşkın bir bakış aldı.

"Bu havada gidebildiğimiz kadar çok yere gitmeliyiz. Strigi böyle bir fırtınada uçamaz." Dudakları bir an için inceldi, sonra "Seni taşıyabilirim" dedi.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Lily, bir adım geri çekilerek.

Gözlerinin etrafındaki deri gerildi ve çenesinde bir kas kasıldı.

Kalbi protesto için göğsüne çarptı. Acı çekiyordu; bunu gözlerinde görebiliyordu. Şaşkınlığını ve üzüntüsünü. Suçluluk duygusuna kapıldı. Aptalca bir pozitiflikle bunu zorlamıştı. Annesini kazanabileceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştü. Dişilerin az olduğu bir gezegenden gelen bir adamın asla sahip olamayacağı bir dişiye bakmasını sağlamıştı.

"Ne oldu Lily?" Sesi güçlü, hatta kuvvetliydi. Ayrıntıya girmesine gerek yoktu, ikisi de ne demek istediğini biliyordu.

"Dün gece bana söylediğin o isim," diye başladı, hayatına devam edebilmek için bunu ondan duyması gerektiğini biliyordu. "*Alternatif* olarak tercüme edildi. Karın için alternatif anlamına mı geliyor?"

Omuzları kasıldığında ve çenesindeki kaslar çalıştığında, kadının umutları söndü. Adam başını salladı. "Teknik olarak evet. Ama benim için bundan daha fazlasını ifade ediyor. Senin için hissettiklerimi bir başkası için asla hissedemeyeceğim anlamına geliyor."

"Sanırım..." Yutkundu. "Sanırım haklıydın. Birbirimizden uzak durmalıyız."

"Neden?" diye sordu, sanki yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyormuş ama buna kendisinin de ikna olması gerekiyormuş gibi.

"Çünkü-" dedi çılgınca etrafına bakınarak, "-bu lakap göründüğünden daha özel gibi ama yine de karın olmayan biri için kullanılan bir terim ve ben bu tür bir ilişki içinde olamam. Seni başka biriyle görmek, geçici bir düzenleme olsa bile... bu beni incitir. Bunu şimdi bitirirsek ikimiz için de daha iyi

olur." Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiş miydi? Lily hissetti

Sanki hasta olacakmış gibi. Derin bir nefes alıp verdi, sonra onu iterek geçti ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

***

Verakko, dayanıksız tabanlarının altındaki çamurdan daha aşağıda hissederek Lily'nin peşinden yürüdü.

Dün gece çok ileri gitmişti. Ona güvenmiş, aklına girmesine izin vermiş, kollarında uyumuştu. Ona tatlı sözler fısıldamıştı ve tüm bu süre boyunca yalanlar yumağından nasıl kurtulacağını düşünmüştü.

Alternatif. Tercümanı kelimeyi seçmek için biraz zaman harcamış, önce *mivassi,* sonra *alternatif* diyerek bunun doğrudan bir çeviri olmadığını göstermişti. Ama yeterince yakındı. *Mivassi,* sözleşme altındayken seçtiğiniz eşin alternatifi olduğunu iddia eden bir kelimeydi. Sadece nadir durumlarda, bir kişi başka biriyle evliyken eşini tanıdığında kullanılırdı.

Göz kapakları kayarak kapandı ve başını öne eğdi. Kadının cam gibi gözlerinden, kendisinden karısından sonra ikinci bir kadın olarak bahsettiğini düşündüğü anlaşılıyordu. Açıklığa kavuşturmalı mıydı? Ne anlamı olabilirdi ki?

Onun mivassi olduğunu iddia edemezdi. Elinde hiçbir kanıt yoktu. Eğer gözleri değişmişse ya da işaretleri ortaya çıkmışsa, ona sahip çıkabilirdi ve sözleşmesi geçersiz olurdu, ancak onun kendisine ait olduğuna dair herhangi bir kanıt olmadan, iddia reddedilir ve Ziritha ile yaptığı sözleşmeye uymak zorunda kalırdı. İsmi açıklamak ona sadece evliliğinden kurtulabileceğine dair yanlış bir umut verebilir.

Mivassi'nin gerçek anlamını açıklamasının aynı derecede üzücü bir sonucu da bunun onu korkutabileceğiydi. Birini mivassi olarak kabul etmek, istemeden de olsa eşini bulduğunu ilan etmekle eşdeğerdi. Lily'nin sonsuza dek onunla kalması beklenirdi. Birinin eşinden ayrı kalmasının fiziksel ve zihinsel sonuçlarını bilen annesi, şüphesiz Lily'nin onunla kalmasını sağlayacaktır. Gerekirse zorla. Verakko, Lily'nin bu tür bir bağlılığa hazır olmadığından neredeyse yüzde yüz emindi.

Her iki durumda da bu ismi kullanmamalıydı. Tesadüfen dudaklarına bu kadar kolay gelmişti. Muhtemelen bir sevgi ifadesi olarak kullanıldığını duyarak büyüdüğü içindi. Bir daha kullanmamak için çaba göstermesi gerekecekti. İç karartıcı gerçek şuydu ki, her şey söylenip bittiğinde onu tanımamıştı ve ona mivassi demeye hakkı yoktu.

Bir şimşek daha gri gökyüzünü aydınlattı. Verakko bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. Tekrar yoluna odaklandığında Lily'nin bir köşede kaybolduğunu gördü.

Ciğerlerini tıkayan mantıksız bir panikle ileri atıldı. Köşeyi henüz dönmüştü ki kayarak durdu. Nehrin kenarında durmuş, uzaklara bakıyordu.

Çatala ulaşmışlardı.

Bölüm 13

Adam yaklaşırken Lily'nin omuzları sertleşti. Parmakları uzanıp onu kendine çekmek için kaşındı ama kendini tuttu. Belki de haklıydı ve mesafesini koruması daha iyi olacaktı. Görebildiği kadarıyla kontratından kurtulmanın bir yolu yoktu. Ya onu bırakması ya da her şeyi açıklayıp kendisini bekleyip beklemeyeceğini sorması gerekiyordu.

Birdenbire onunla yüz yüze geldi. Yüzündeki çizgilerin yağmur damlalarından mı yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığından emin olamıyordu ama şişmiş göz kapakları ona yürek burkan bir ipucu veriyordu.

"Yani, bunu takip etmeliyiz, değil mi?" Burnunu çekerek nehrin kendilerine en yakın küçük kolunu işaret etti. Nehir yokuş aşağı, sivri siyah dağlara doğru gidiyordu.

Bir adım daha yaklaştı. "Lily-"

"Biliyorum, bu berbat bir şey," dedi elini kaldırarak. "Belki daha fazla konuşup bir çözüm bulabilir miyiz diye bakarız ama şu anda sadece bir yön seçip bu fırtınadan kurtulmak istiyorum."

Verakko nihayet bir anlığına onun görünüşünü fark etti. İliklerine kadar ıslanmış, çamura bulanmış ve titriyordu. Normalde bronz olan teni solgundu ve ayaklarının üstü kızgın kırmızı ısırıklarla doluydu.

Verakko'nun kalbi daha da sıkıştı. Kız perişan haldeydi ve Verakko bunun farkına bile varmamıştı. Kendi düşüncelerine ve korkularına çok dalmıştı. "Eğer bu yöne gidersek, bizi dağlardaki bir kestirme yoldan götürebilirim.
Birkaç gün içinde şehrime ulaşabilir ve yardım alabiliriz."

Lily kararlılıkla başını salladı ve ilerledi. Zavallı ayakkabıları her adımda topuklarından fırlıyor, çamura saplanıyordu.

"Lütfen Lily, seni taşımama izin ver," dedi Verakko, kelimelere yanlışlıkla *salınım* katarak.

Başını hafifçe salladı, sonra bir nefes çekti ve ona yan gözle baktı. Ağzını bir kez açtı, sonra kapattı. Tekrar konuştuğunda, parlak bir şimşek çaktı ve ardından gürleyen gök gürültüsü sözlerini bastırdı. Gözlerini gökyüzüne dikti, sonra tekrar ona döndü. "Verakko, şu an için bana bu kadar iyi davranmamanı istiyorum. Bu beni deli ediyor."

Hayal kırıklığı içinde alev alev yanıyordu. Kollarını yana doğru savurdu. "Ne yapmamı istiyorsun, Lily? Seni bu şekilde görmeye dayanamıyorum."

Omuzları çöktü ve "Peki" diye mırıldanmadan önce bir süre daha ona baktı.

Fikrini değiştirmesini beklemedi; bunun yerine onu öyle hızlı kucakladı ki, yıpranmış ayakkabıları

çamura saplanıp kaldı. Dizlerini büktü, kız onları çamurdan çıkarana kadar bekledi, sonra tepeden aşağı koştu, kıyı şeridi boyunca ustalıkla kayarak ve zıplayarak ilerledi.

Küçük, kibirli, umutsuz bir parçası onun etkileneceğini umuyordu. Yine de yüzüne baktığında sadece boyun eğmiş bir sefalet gördü.

***

Lily Verakko'nun boynuna sarıldı ve giderek artan dumanlı kokusuyla kafasının karışmaması için ağzından nefes almaya çalıştı. Birkaç kayda değer sıçrama ve atlayıştan sonra, dağın eteklerine yakın bir yere indi ve yumuşak bir şekilde kayarak durdu. Onu yumuşak zemine bıraktı.

"Girişin tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum. Ben ararken burada bekleyebilir misin?"

"Alex'e mesaj bırakmak için bıçağı kullanabilir miyim?" Göz temasından kaçındı ama Alex cevap vermeyince ona baktı ve çıplak göğsünden akan yağmur suyunu görünce dişlerini sıktı. "Bir sebepten dolayı bu tarafa gelirse diye."

Canlı gözleri onunkilere yapışıp kaldı, sonra uzun, sessiz bir andan sonra bıçağı uzattı. Son bir esrarengiz bakışla, parlayan gözlerini asmalarla kaplı kayalıkların üzerinde gezdirerek dağa doğru ilerledi. Yağmur biraz dinmişti ama Lily'nin kafası her zamankinden daha da karışıktı.

Nehirden birkaç metre ötedeki pürüzsüz bir kütüğe doğru ilerledi ve Alex'e bir not kazımaya başladı.

Beyni ileri geri, ileri geri gitti. Bir *yolu olmalı. Hiçbir yolu yok. Ama kesinlikle bir yolu olabilirdi.* Faydası yoktu! Yan piliç olmayı nasıl düşünebilirdi ki? Bir erkeğin peşinden koşan bu yarım akıllı kadın, gerçekten olmak istediği kişi miydi? Kendini hiç bu kadar kontrolsüz ya da başka birine bağımlı hissetmemişti. Ailesine bile.

Her zaman onun üzerine düşeni yaptığından emin olmuşlardı. Son birkaç güne dönüp baktığında Lily, Verakko'ya bağımlı hale geldiğini fark etti. O suyu kaynatıyor, Verakko ateşi yakıyor ve odun topluyordu.
Engebeli arazi mi? Sorun değil, onu taşırdı. Biraz üşüdün mü? Ondan sıcaklığını vermesini beklerdi. Daha önce, bir yürüyüşte üşüdüğünde, yaprak ve dallardan bir çöp yığını oluşturur ve sabaha kadar yalıtılmış pisliğin içine gömülürdü.

Gerçek bir ortakla böyle mi olurdu? Onunla? Her zaman bu şişmanlık, tembellik, güvenlik ve istikrar duygusunu mu hissedecekti? Tanrım, bunu istiyordu. Bunu hayal bile edemeyeceği kadar çok istiyordu.
O lanet olası duygu balonu göğsünde tekrar genişledi ve öfkeyle kaburgalarına doğru bastırdı.

Pürüzsüz ağaç kabuğuna kazıdığı tuhaf nota bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Yardım çağırıyorum. Bir yere ayrılma. Not: Erkek arkadaş sorunu." Esprili bir şekilde kıkırdadı ve bu notun açlıktan ölmek üzere olan, üşüyen Alex'in karşısına çıkarsa ona ne kadar duyarsız görünebileceğini

düşündü. İnce bir çubuğu bir yaprağa saplayarak bir bayrak dikti ve geri çekildi.

"Sanırım yaklaştım," diye bağırdı Verakko yağmurun sesini bastırarak.

Ona el salladı ama şu anda sesinin yeterince güçlü olduğundan emin değildi. Bunun yerine bıçağı sarkan cebine soktu, çıplak ayak parmaklarına baktı ve onları yumuşak, ıslak kumun içinde ve dışında esnetti. Serçe parmağındaki pembe cila lekesi gözüne çarptı.

Bir aydan kısa bir süre önce, iş arkadaşı Maisy'nin koltuğuna oturmuştu. Maisy ne renk istediğini sorduğunda Lily o gün kendini kız gibi ve maceracı hissettiğini söylemişti.

"Sıcak pembe, lütfen," diye fısıldadı üzüntüyle, konuşmayı hatırlayarak. Sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. O haftayı düşündü, zihninde günleri gözden geçirdi. Bir yerde çok uzun süre kaldıktan sonra hep hissettiği kaşıntıyı hissetmeye başladığını hatırladı.

Lily omzunun üzerinden baktı, çenesi aşağıda, omuzları yağmurda surat asan bir çocuk gibi çökmüştü ve Verakko'nun sivri kulağını yaklaştırarak taşa vuruşunu izledi. Bütün bu iş. Tüm bu kalp ağrısı. Belki de ondan uzak durmak daha iyiydi. Eğer Verakko bir şekilde annesini birlikte olmalarına izin vermeye ikna edebilirse, annesinin o kaşıntıyı tekrar hissetmesi ne kadar sürerdi?

Titreyerek nefes aldı ve çamurlu ayakkabılarını nehirde yıkamak için eğildi. Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, en azından şimşeklerin azalıyor gibi görünmesine şükretti.

Uzaklardan belli belirsiz bir zafer çığlığı yankılandı. Verakko'nun kayalıktaki uğursuz siyah bir açıklığın yanında sırıttığını gördü. Omurgasında örümcekler geziniyor gibiydi. Daha önce küçük alanlarda gergin olduğunu itiraf ettiğinde yalan söylememişti.

"Ne kadar uzakta?" Lily karanlık tünele doğru yüzünü buruşturarak seslendi. Omuz silkti, biraz sinirli ve biraz da bıkkın görünüyordu. Lily rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerledi, sonra tekrar denedi. "Nasıl-"

Verakko'nun bakışları gökyüzüne fırladı ve boğazından sağır edici, titreşen bir kükreme koptu. Tam ona doğru koşmaya başlamıştı ki bir rüzgâr kadının sırtına çarptı. Boğazında bir çığlık yükseldi ama iki güçlü kol göğsüne çarptı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Devasa kanatlar iki yanında çırpınarak onu havaya kaldırdı. Verakko nehrin kumlu kıyılarında hızla ilerlerken tekrar kükredi.

Yer altından hızla geçti ve çığlık attı. Zihni sonunda durumun gerçekliğini kavradı. Gökyüzüne doğru taşınıyordu.

Sikeyim hayır. Başka bir pislik uzaylı tarafından kaçırılmayacaktı.

Lily bir bacağını savurup adamın kalçasına doladı ve kendini sabit tutmak için ayağını adamın dizinin arkasına bağladı. Diğer bacağını adamın bacaklarının arasına hizaladı ve topuğunu olabildiğince sert bir şekilde savurdu.

Acı dolu bir çığlık atarak iki büklüm oldu ve yere doğru atladı. Tekrar tekrar tekmeledi ve topuğuyla birkaç vuruş daha yaptı. Adam onun bileğini kavradı ve geri kalanını bıraktı, bir koluyla onu havada tutarken diğer eliyle bacaklarının arasından kendini kavradı.

Omzu protesto çığlıkları attı. Strigi ağaçların arasında daireler çizerek alçaldı ve onu yerden birkaç metre yüksekliğe bıraktı.

"Gel buraya, seni çirkin kadın," diye küfretti dişlerini sıkarak.

Lily karnı üzerinde kaçmaya çalıştı ama güçlü bir el Verakko'nun gömleğinin eteklerini kavradı ve onu geri sürükledi. Yüzü gökyüzüne dönük olana kadar yuvarlandı ve bacaklarını dışarı fırlattı, cebinde bıçağı ararken ulaşabildiği her uzvu tekmeledi.

Ölümcül keskinlikteki pençe uçlu kanadı boynuna dayanmıştı. "Dur yoksa boğazını keserim," diye hırladı kanatlı erkek, hâlâ bir eliyle kasıklarını tutuyordu.

Dondu kaldı, soğuk metal parmaklarının ucuyla buluştu.

Öne doğru eğildi ve dişlerini gösterdi. "Benimle yavaşça geleceksin, yoksa bu kanadı kullanarak bir parmağını keserim." Ona çarpık bir sırıtış gönderdi. "Ne de olsa sana bütün olarak ihtiyacım yok."

Lily korkusunu yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Ağaçlardaki kuşların uçuşmasına neden olan tanıdık bir böğürtü duyuldu. Kalbi yerinden fırladı.

"Ben Swadaeth pisliğinin icabına bakarken yerde kal." Boynundaki baskı arttı, keskin pençe etini kesti. Kıpırdamadan durdu ama yukarı bakınca Verakko'nun açıklığa daldığını ve sonra donup kaldığını gördü.

Verakko'nun gözleri ondan boğazına, oradan da kanatlı erkeğe kaydı. Mürekkep siyahı gözlerinin köşelerinden yayılarak beyazları ve irisleri sardı. Kararan gözlerin sağlığı hakkında bir şeyler gösterdiğini söylemişti, değil mi? Çılgınca vücudunu taradı ama herhangi bir yara göremedi.

Kanatlı adam kıkırdadı ve tükürerek doğruldu. "Oh, hayır. Sakın bana onun senin olduğunu düşündüğünü söyleme.
Bu eğlenceli olacak."

Lily adamı inceledi. Sol kolunda hastalıklı yeşil yaralar vardı ve onu beceriksizce tutuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar göze çarpıyordu ve cildinde sarı bir renk vardı. Henüz tam gücünde değildi. *Yine de benden daha güçlü.*

Parmaklarını cebine soktu ve bıçağın kabzasını kavradı. Üstündeki pislik, Verakko'ya sırıttı ve kanadının altındaki tehdidi tamamen görmezden geldi. "Gördüğüm kadarıyla henüz iz yok."

Lily, Verakko'nun, "Onu serbest bırakmak istiyorsun," diye *sallandığını* duydu.

Pençenin keskin ucu boynuna saplandı ve kadın bir çığlık attı. "Tekrar denersen ölür."

Strigi bir kahkaha attı. "Bu benim üzerimde işe yaramaz zaten. Tüm düşüncelerim acı çektirmek üzerine kurulu. Son üç gündür içinde bulunduğum türden bir acı."

"Lily, iyi olacaksın," diye seslendi Verakko.

"Akrabalarımdan ikisini öldürdün!" diye hırladı kanatlı uzaylı. "Sırf yüzünü görmek için onu senin önünde parçalara ayırmalıyım." Ağzı iğrenç bir alaycı ifadeye büründü. "Ama yapmayacağım. Bana verilen emir sadece seni buraya getirmekti." Verakko'ya doğru bir şey fırlattı. "Kendine sık, yemin ederim ona zarar vermeyeceğim."

Lily Verakko'yu görebilmek için başını eğdi. Elinde küçük gümüş bir silindir tutuyordu. Gözleri öfkeli ve vahşiydi, onunla Strigi arasında gidip geliyordu ama sonra normal yeşil tonlarına döndüler.

Silindiri birkaç santim kaldırdı ve farkına vardı. Dünya'da bayılmadan önce gördüğü son şey buna benzer gümüş bir nesneydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan arka bahçesine dalan mor uzaylı ona bunlardan birini püskürtmüştü.

Kaşları birbirine çatıldı. "Onu geride bırakacağına yemin mi ediyorsun?"

Kendini feda mı edecek? Benim için mi? Dehşet, endişe ve öfke aynı anda onu vurdu. *Ne halt ediyor bu adam?* Ona seslenmeye, şişeyi bırakmasını söylemeye çalıştı ama boğazındaki baskı çok büyüktü. Onun kaçırılmasına izin vermesinin imkânı yoktu. Eğer bunu durdurmasının bir yolu varsa.

***

Bir damla kan Lily'nin solgun boynundan aşağıya, toprağa doğru kaydı. Vahşi bir çıngırak göğsünü yırttı. Bu erkek bugün ölmeyebilirdi ama yakında ölecekti. Hem de acı çekerek. Keşke Verakko zihnini *sallanmaya* yetecek kadar odaklayabilseydi. Bakışları, erkeğin ölümcül kanadının altında yere yığılmış Lily'ye kaydı.
Korku damarlarında buz gibi dolaşarak düşüncelerini bulandırdı.

Strigi Lily'nin boynuna daha fazla baskı uyguladı ve "Seç!" diye bağırdı.

Lily'nin ilk nefesiyle Verakko'nun ciğerlerindeki tüm hava uçup gitmiş gibiydi. Spreyi yüzüne doğru kaldırdı.

Lily'nin yakınındaki gümüş rengi bir parıltı havada süzüldü ve Strigi'nin kanadında kayboldu. Kız sürünerek uzaklaşırken, öksürerek ve derin, düzensiz nefesler alarak acı içinde kükreyerek geri tökezledi. Verakko şişeyi kavradı ve kötü kötü sırıttı. Sıçrayarak kendisiyle çırpınan erkek arasındaki birkaç metreyi temizledi.

Strigi'nin gözleri büyüdü. Gökyüzüne doğru fırlamaya çalıştı. Ancak Verakko tekrar sıçradı, bacaklarını yakaladı ve onu öyle sert bir şekilde yere indirdi ki, erkeğin yüzü yapraklarla kaplı

zemine çarptı.

Ağırlığını Strigi'nin sırtına veren Verakko, kollarını erkeğin ayak tabanının etrafına doladı.

Kanatları birbirine bağladı, sonra vahşice aşağı doğru çekti.

Strigi çığlık attı ve onun altında çırpındı.

"Dişime zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Kanını akıtabileceğini mi?" Kollarını döndürerek bir zamanlar güçlü olan kanatlarının parçalanmış kemiklerini büktü. "Acı dayanılmaz. Bayılmak istiyorsun ama yapamıyorsun." Verakko sallanıyordu, içinde vahşi bir kana susamışlık vardı. Erkek tekrar çığlık attı ve gırtlaktan bir hıçkırık çıkardı.

Uzaktan adını duyabiliyordu. Birisi bağırıyordu. Durmasını istiyordu. Tekrar döndü. *Lily'm. Mivassi'm. Eşim. Merhamet yok.*

Sonra onların önünde diz çöktü.

Strigi çılgınca ona doğru uzanırken "Geri çekil!" diye

kükredi. "Lütfen!" diye bağırdı erkek.

Burun deliklerine acı bir korku çarptı ve eli sıkılaştı.

Elleri öne doğru fırladı ve yüzünün iki yanını kavradı. Kulaklarında yüksek bir çınlama duydu ama ona odaklandı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve "*Dur"* diye bağırdı.

Önce kafası karıştı ama yavaş yavaş aklı başına geldi. "Başka tarafa bak," diye

hırladı. Dönüp sendeleyerek uzaklaşmadan önce gözleri irileşti. *Benden*

uzağa.

Bir an bile düşünmeden erkeğin kanatlarını serbest bıraktı. Ellerinin hızlı bir hareketiyle Strigi'nin boynuna sarıldı ve Lily'nin peşinden koştu.

Ayağı kaydı ve düştü, çıplak ayakları ıslak yaprakların üzerinde kayıyordu. Adam kızın önünde durdu ve uzanıp onu kendine çekti, gözleri kızın görebildiği her santiminde yara izi aradı.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandı, aceleyle uzaklaşırken gözleri onunkilere kaydı. Keskin korku kokusu yükseldi.

Benden korkuyor mu? Verakko'nun nefesi kesildi. Bir elini ona doğru uzattı, sonra bıçağın hâlâ parmaklarında olduğunu fark ederek durdu.

Kabzayı kavradığı eli titriyordu, gözleri irileşmiş, göz bebekleri büyümüştü. *Şoka girmiş olmalı.*

Tek bir hamleyle kızın bileğini yakaladı ve kızın çığlık atmasına neden oldu. Silahını bırakana kadar sıktı, sonra onu kollarına çekti. Sonunda titreyip kollarını adamın boynuna dolamadan önce vücudu bir süre kaskatı kaldı.

"Lily, sorun yok. Benim. Güvendesin," diye *sallandı.*

Omzuna doğru başını salladı ve tırnaklarını sırtına geçirdi.

Kalbi hâlâ hızla atıyor, göğsüne çarpan kalbinin atışıyla eşleşiyordu. Hayatında ilk kez, neden olduğu acıdan pişmanlık duymuyordu.

Eğildi ve kızın saçlarına fısıldadı. "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Tamam mı?"

Onun cevabını beklemeden düşen bıçağı cebine koydu, onu göğsüne yasladı ve tünele doğru koşmaya başladı. Koşarken gözleri sürekli gökyüzüne bakıyordu, her ne kadar mantıken başka hiçbir Strigi'nin nerede olduklarını bilmeyeceğini anlasa da. Kızın ıslak ayakkabılarını ve kıyıya atılmış çantasını toplamak için eğildi ve hızını zar zor yavaşlattı.

Gökyüzünü tekrar taradı ve tehdidin geçtiğine kendini ikna etmeye çalıştı.

Yine de, Mithrandir'e giden tünel yolunun karanlık sınırları, yakınlarda başka bir Strigi'nin gizlenmesi ihtimaline karşı Verakko'nun bildiği en güvenli yerdi. Kanatlı ırklardan hiçbiri açık gökyüzü yerine karanlık bir tüneli tercih etmezdi.

Lily onun kollarında titriyor, çaresizce ona sarılıyordu. Gizli giriş pedini tekrar bulduğunda, başparmağına biraz zehir damlattı ve gizli tarayıcıya bastırdı. Kapı yumuşak bir vınlamayla açıldı ve içeri süzüldü.

Bölüm 14

Mithrandir'den orman şehri Sauven'e değerli malları taşımak için inşa edilen Swadaeth tünelinde çok az ışık vardı. Bunun sebebi kısmen dağın altından geçen ve nadiren kullanılan dolambaçlı geçidi aydınlatmanın pahalı ve zor olmasıydı ama çoğunlukla sadece bir Swadaeth'in zehirinin bir damlasını kullanarak tünellere girebilmesiydi ve Swadaeth'in ışığa ihtiyacı yoktu.

Lily kollarında sadece birkaç dakikadır yürüyordu ama Lily'nin korkusunun acı kokusunun azalmamış olması onu endişelendiriyordu.

"Merak etme, görebiliyorum. Seni yakaladım." Lily'nin vücudu kaskatı kesildi. "İndir beni." İsteksizce yaptı.

Ayakları yere değdiğinde tısladı. "Kahretsin, hava soğuk. Ayakkabılarım nerede?" Karanlıkta uzandı, elleri adamın çıplak gövdesine indi. Parmakları onları çıkarmadan önce esnedi. Bileğini kavrayarak ayakkabılarını eline verdi, sonra da ayağına geçirirken onu sabit tuttu. Teni buz gibi soğuktu.

"Bu yol boyunca kaplıcaları olan odalar var. Uzun zaman önce annemin Sauven'e giden konvoyuna katıldığımda bir tanesini ziyaret etmiştim."

Lily sessizliğini koruyordu, ama onun gözlerinin etrafta gezindiğini, görmediğini ve kocaman olduğunu görebiliyordu. Yine titriyordu. Kollarını ona dolamak istedi ama Lily başını sallayarak onu itti. "Gece kalabileceğimiz bir yere gidelim."

Sonraki bir saati sessizlik içinde yürüyerek geçirdiler. Adam Lily'yi arkasından çekiştirdi, Lily'nin eli onunkine kenetlenmişti.
Kendi başına göremediği için dokunmasına izin verdiğini bildiğinden, bu temas karşısında içi burkuldu.

Saldırı sırasında içinde bir şeyler kıpırdamıştı. Lily onundu. Hiç şüphesi yoktu. Ama emin olması Lily'nin onu isteyeceği anlamına gelmiyordu ve istese bile birlikte olabileceklerinden emin olamazdı, en azından şu anda. Onu beklemesi için ikna etmek zorundaydı. Başka bir yol göremiyordu.

Önlerindeki yolu loş mavi bir parıltı aydınlattı ve onu önüne çekti. "Şu ışığı görüyor musun? Kaynak orada."

Elini onunkinden çekti ve uzaklaştı. Şansını çoktan kaybetmiş miydi? İçindeki her içgüdü onu peşinden koşmaya, onu kollarının arasına almaya ve daha önce yaptığı gibi ona karşı yumuşayana

kadar sarılmaya zorluyordu. Ama şimdi her şey farklıydı. Sessiz ve içe dönüktü ve eğer kokusu

herhangi bir gösterge, korkmuş.

Normalde ona her baktığında yüzünde bir yığın duygu oynaşırdı ama şimdi gözleri neredeyse boş, tüm duygulardan yoksun görünüyordu. Verakko parmaklarını saçlarının arasına soktu ve onun peşinden ayaklarını sürüyerek gitti. Tanrıça, bir insanın en içten düşüncelerini öğrenmeyi şu anda olduğu kadar hiç istememişti.

Kaynağın kapalı girişine ulaştı ve tavan boyunca büyüyen yosunlara baktı.
Sıcak bir elektrik mavisi renginde parlıyordu ve tünelde nemli, sıcak, karanlık herhangi bir yerin yakınında bulunabilirdi.

Verakko giriş pedini bir damla daha zehirle aktive etti ve kapıyı içeri doğru itti. Dışarıya yoğun, buharlı bir hava püskürdü ve Lily küçük bir zevk iç çekişi yaptı. Hemen içeri girdi ve buharlı sudan oluşan büyük, parlak havuza baktı.

Dışarıda beklemeli, ona düşüncelerini toparlaması için zaman vermeliydi ama yapamadı. Onu takip etti ve kapıyı kapattı, bir mıknatıs gibi ona çekildi. Neredeyse kendisinden sonsuza dek koparıldığını gördükten sonra onu gözünün önünden ayırma fikri düşünülemezdi.

Verakko belli belirsiz tanıdık gelen odayı taradı. Işıltılı yosun taş duvarların çatlaklarında ve köşelerinde ve yüksek, kubbeli tavanlarında büyümüştü. Ondan gelen ışık, parıldayan damarlar gibi titreşiyor ve puslu odayı yumuşak mavi bir ışığa boğuyordu. Botlarının kilidini açmak için eğildi, sonra geceyi sıcakta geçirmeye kararlı bir şekilde onları çıkardı.

Lily ona döndü ve bakışlarını çıplak göğsünün üzerinde gezdirdi. Verakko doğruldu, bir kadının onu değerlendirmesinden hiçbir zaman şimdiki kadar rahatsız olmamıştı. Çenesi anlaşılmaz bir ifadeyle sıkıca kenetlenmişti. Aldırmaz bakışlarını onunkilere dikti ve yutkundu.

"Sen..." Gözlerini kırpıştırdı ve tekrar yutkundu. "Üzerinde kan var," dedi, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Verakko'nun dikkati aşağıya doğru kaydı ve loş ışıkta kollarında ve göğsünde neredeyse siyah çizgiler gördü. Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordu, o ruhsuz Strigi'yi öldürdüğü için mi?

Koşarak havuzun kenarına gitti ve kendini yıkadı ama gözlerini Lily'den ayırmadı. Lily onu izlemek için dönmedi, bir heykel gibi olduğu yerde öylece durdu. Sonra gömleğine -onun gömleğine- baktı ve sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi çırpınmaya başladı, tenine yapışan ıslak kumaşı çıkarmaya çalıştı.

Verakko bir anda onun yanına geçti ve hem kendi gömleğini hem de onunkini başının üzerine çekmesine yardım etti, gözlerini göğüslerini örten ince şeffaf kumaş parçasından uzak tutmaya çalıştı. Kadın boynuna ve göğsüne su sıçratarak kandan arındırırken, Verakko gömlekleri gözden uzak bir

yere attı.

orada değildi.

"Hâlâ yaralı mısın?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Yaralandın mı?" Kendi vücudunu taradı, yaralanıp yaralanmadığını ve bunu fark edip etmediğini merak etti. *Yaralanma olmadığı* sonucuna vardı. Onun için endişelendiğinden mi soruyordu? "Hayır. Kendimi iyi hissediyorum."

Başını salladı, sakinleşmişti ama yüzündeki zorlukla kontrol altına alınmış öfke ifadesi hâlâ duruyordu.

Ayağa kalktığında ona doğru uzandı, ama kadın elini tokatlayarak uzaklaştırdı, sonra da gözlerinin içine baktı.

Kalbi hızlandı ve içinden küçük bir öfke dalgası geçti. O erkeği öldürdüğü için ona gerçekten kızgın mıydı? Zapt edemeden önce göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Başka seçeneğim yoktu Lily," dedi ölümcül bir sakinlikle.

Yüzü öfkeli bir inançsızlığa dönüştü. "Başka seçeneğin yok mu?" Ona doğru bir adım attı. O da bir adım geri attı. "Başka seçenek yok mu?" diye tekrarladı, bir adım daha atarak.

"Onu öldürmek zorundaydım. Sana zarar verebilirdi." Verakko tekrar bir adım geri çekildi.

"Bu umurumda değil!" Lily'nin elleri parladı, küçük yumrukları gürültülü bir gümbürtüyle adamın göğsüne çarptı. "Beni terk edecektin!" diye tersledi.

Verakko tekrar geri adım attı, kaybolmuştu. "Seni asla terk etmem," diye karşı çıktı, kadının neden bahsettiğini anlamak için zihnini yokluyordu.

Bakışları alevlendi, öfkelendi ve tekrar göğsüne vurmaya başladı. Onu daha da geriye ve kapıya doğru itti. "Seni almasına izin verecektin!" Öfkeli gözlerinden yaşlar süzüldü ve korku kokusu yoğunlaştı.

Verakko'nun kalbi göğsünde kontrolden çıkmışçasına gümbürdedi. *Bu korku benim için mi?*

Omzuna sert bir tokat atarak derisini acıttı. "Kes

şunu Lily," diye uyardı.

"Seni öldürebilirdi!" Tekrar tokatladı. "Ya da daha kötüsü!"

Bir uyarı daha yaptı, sonra kadın tekrar tekrar göğsüne vurmaya başlayınca bileklerini yakaladı ve onu döndürdü, sırtını pürüzsüz metal kapıya bastırdı ve ellerini başının üzerinde birleştirdi. "Dur! Sakin ol!" diye bağırdı, *sallanmaya* çalışıyor ama başaramıyordu.

Lily debelenmeyi bıraktı ve yüzü öfkeyle kazınmış bir halde ona baktı. Nefesi sığ soluklarla gelip gidiyor, göğsü onunkiyle aynı anda inip kalkıyordu. "Seni götürmesine izin verecektin." Sesi kırıldı.

Derin bir nefes aldı ve bakışları onunkilerle aynı hizada olacak şekilde eğildi. "Bilmelisin ki ben de gelirdim

geri."

"Gözlerin siyahtı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde incinmiştin. Ve seni almasına izin verecektin. Ya kurtulamazsan?"

"Bir yolunu bulurdum... bir yolunu..." Verakko'nun sözcükleri kekelemeye başladı. "Gözlerim mi?" Etrafındaki dünya bir anda durdu, göğsündeki gümbür gümbür çarpıntı sanki kalbi bile onu yanlış duyduğundan korkuyormuş gibi dondu.

Onu tanıdım mı? O benim.

Ona baktı, kuru boğazı sessizce çalışıyordu.

Kaşları birbirine yaklaştı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, elleri hâlâ üzerindeyken ona doğru eğilip öpebildiği kadar eğildi ve onu öptü.

Tüm düşünceler kaçtı. Eşi kollarındaydı, güvendeydi ve onu öpüyordu. Bileklerini serbest bıraktı ve sanki başka bir şansı olmayacakmış gibi ellerini onun kaygan vücudunda gezdirdi. Elleri göğsündeki kumaş parçasını çıkarmak için uçtu, sonra pantolonuna indi. Pantolonunun bağlarını çözmeye çalışırken göğüslerini kabaca avuçladı. Kadının dili kendi diline değdiğinde inledi ve nadir bulunan panzehirin ağzının çatısından buz gibi bir yol açarak dişlerini doldurduğunu hissetti.

Ellerini ıslak, ince pantolonunun bol kumaşının altından geçirdi ve pantolon yere kaydı. Sonra kıçını avuçlayıp onu kendine çekti. *Yeterince değil.*

Lily soğuk avuçlarını adamın aşırı ısınmış sikinin üzerine kaydırdı ve tatlı tatlı ağzına doğru inledi. Adam bir iniltiyle Lily'nin dudaklarını bıraktı ve boynuna eğilerek hassas derisini ısırıp yalamaya başladı, Lily de elini sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirip tırnaklarını kafa derisine geçirdi.

Kadının uyarılmışlığının kokusu havada asılı kalmış, onu çılgına çevirmişti. Ellerini kalçalarının altından geçirdi, sonra kıçını kavradı, onu yukarı kaldırdı ve göğsüyle soğuk kapı arasında sıkıştırdı. Onu daha yükseğe kaldırarak, esmer meme ucunu emdi ve çakıllaşana kadar döndürdü.

Lily sırtını ona doğru eğdi ve tırnaklarını onun omzuna en keyifli şekilde geçirirken usulca inledi. Onu tekrar aşağı indirdi ve kendi ağzıyla onun ağzına dokundu, bu yeni hareketin yarattığı hislere hayret etti. Öpüşmek şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha samimi geliyordu ve bunu başka biriyle paylaşmayı hayal bile edemiyordu.

Islak öpücükler arasında onun adını haykırdı ve bacaklarını onun beline doladı, kalçalarını döndürdü ve kaygan kıvrımlarını ona doğru kaydırdı. Bir kolunu onun boynuna dolayarak bedenlerinin arasına uzandı, birbirine sıkıca bastırdı ve şaftını kavradı.

Lily kalçalarıyla onu iterek aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı ama o kıpırdamadan durdu. Başını geriye çekti ve onun gözlerinin içine baktı. Onu yerinde sabitlemek için vücut ağırlığını kullanarak avuçlarını yüzünün iki yanına yerleştirdi.

Yanakları, alnı ve burnunun üstü kızarmıştı. Öpücüklerden şişmiş kırmızı dudaklarının arasından uzun, titrek nefesler alıyordu. Kalçalarını tekrar adama doğru salladı. Girişindeki küçük çıkıntı adamın şaftının başı boyunca her kaydığında, küçük bir nefes verdi.

Kendini tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Emin misin?" diye mırıldandı boğuk bir sesle, kızın altın rengi gözlerine derin derin bakarak. "Eğer başlarsak, kendimi tutamayacağım. Bu gece hepinize sahip olacağım." Ne demek istediğini anlaması için gözlerinin boynuna kaymasına izin verdi. "Her şekilde."

Kaşları çatıldı ve dudağını ısırdı.

Nefesi boğazında düğümlenerek onun yanıtını bekledi. Sonunda küçük bir baş sallama

hareketi yaptı. "Evet?" diye homurdandı, siki beklentiyle bembeyaz kesilmişti.

"Evet," dedi nefes nefese. Eli tekrar aralarına girdi. Kalçalarını geri çekti ama gözleri onunkilere kilitlendi. Ellerinden biri kafatasının tabanını sıkıca kavrarken, başparmağı kulağının altında durarak başını yerinde tuttu. Diğeri kıçının altından kayarak onu vücudunun daha yukarısına kaldırdı.

Şaftının başı girişiyle aynı hizaya geldiğinde, hafifçe ittiğinde, Lily nefes nefese kaldı ve omzunu kavramak için durmadan önce elini yavaşça vücuduna geri götürdü.

Verakko onun içine birazcık itti; elektrik her sinir boyunca çatırdıyor gibiydi. İkisi de kısık bir inilti çıkardı. Göğsünü kadının göğüslerine dayadı ve daha da içeri girdi. Karnının titrediğini hissetti ve kıpırdamadan durarak onun büyüklüğüne alışmasına izin verdi.

Lily sinirli bir inilti çıkardı ve bacaklarıyla adamın kalçalarını kavrayarak sikini daha derinlere gömdü. Tısladı ve hırıltılı homurtusu boğazında yankılandı.

Geri çekildi, sonra tekrar içine pompaladı. Sertçe. Lily tiz bir çığlık attı, gözleri büyüdü. Yüzünde acı, zevk ya da her ikisinin de belirtilerini izledi ve sadece zevk gördüğünde, tekrar tekrar içine pompaladı. Her defasında derinlere gömüldüğünde, küçük zevk miyavlamaları çıkardı.

Kadının göbeği kaygan ve sıcaktı, adamın şaftını sıkıca sarıyordu. Ağzını onunkiyle birleştirdi ve elini onun kıçını kavrayacak şekilde hareket ettirdi. Kadın ağzını çekip kendini daha da yaklaştırdı, kollarını adamın boynuna doladı, bir eli adamın saçlarına dolandı. Her nefes verişinde çığlıklar atıyordu.

Üzerlerinden akan ter, ellerinin kızın pürüzsüz teninde kaymasına neden oldu. Durdu, her iki dizinin altına bir kolunu bağladı ve avuçlarını duvara yasladı. Bacaklarını birbirinden daha da ayırmaya zorladı. Adam

ona tekrar girdi.

Bu pozisyonda, leğen kemiğinin sert, düz bölgesi, şaftının hemen üzerinde, bir gece önce orgazma ulaşmak için oynadığı küçük yumru ile aynı hizada duruyordu. Kendini onun içine oturttu ve kalçalarını deneysel olarak o bölgeye doğru bastırdı.

Lily inledi ve sözsüzce başını salladı, ürperdi ve kalçalarını onunla birlikte salladı. Adam sabit bir tempoyla Lily'nin içine girdi ve yukarı doğru her itişinde küçük bölgeyi ovuşturduğundan emin oldu. Gözleri dalgalanarak kapandı, vücudu sertleşti, ta ki "Verakko! Evet, durma."

Başını öne eğdi, adamın omzunu ısırdı ve sonra kılıfı kasıldı ve boşaldı, inleyerek ve sızlanarak adamın boynuna sarıldı.

Adam geri çekildi ve onu dengesiz ayaklarının üzerine oturttu. "Devam edebilir misin?" diye homurdandı, insan dişilerin orgazmlar arasında ara vermeye ihtiyaç duymadıkları söylentisinin doğru olmasını umuyordu.

Şaşkın gözleri büyüdü ama başını salladı. Adam daha fazla zaman kaybetmeden onu döndürdü ve önünü kapıya doğru itti. Adam kolunu kalçalarının önüne kaydırıp küçük çıkıntıyı tekrar fiskelediğinde hâlâ nefes nefeseydi ve orgazmdan iniyordu. Kadın haykırdı ve ona doğru geri çekildi. Dizlerini büktü ve yavaşça arkadan kaygan kanalına doğru ilerledi, kasları onu çok sıkı kavramama çabasıyla titriyordu. Dişlerindeki zonklama neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Lily kısık bir inilti çıkardı ve kapıya yaslandı. Sabit bir ritim tutturdu, parmaklarını küçük zevk merkezinin etrafında kıvrılmış tutarken onun içinde ve dışında sallanıyordu.

Verakko saçlarını Lily'nin omzundan çekti ve kulağına doğru gürledi. "Lily, seni ısıracağım," diye mırıldandı, kelimeleri güçlükle söyleyebildi.

Lily nefesini tuttu ve omzunun üzerinden ona baktı, bakışları zevkten

ağarmıştı. "Önce seni *etkilemem* gerek."

Bir kalp atışı geçti ve Verakko onun kendisini reddedebileceğini düşündü ama sonra bir iniltiyle

"Tamam" dedi. Verakko, eşini ilk kez işaretleyeceğini bildiği için mırıltılarını serbest bıraktı.

Lily'nin nefesleri kesildi ve elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi kapıyı tırmaladı.

"Kendini bana aç." Nefes nefese *sallanırken* mırıltısı sesine vuruyordu. "Dişlerimin boynuna batması, penisimin amına batması kadar iyi hissettirecek."

Lily saçlarını çılgınca kenara çektiğinde Verakko gururla kükremek istedi. Dişlerini yaladı

Hevesle ve itişlerinin hızını artırdı. Kadının cinsel organını kavrayan elini onu yukarı ve ayak parmaklarının üzerine kaldırmak için kullandı, sonra diğer kolunu omzunun altından, göğüslerinin arasından geçirdi ve parmaklarını karşı omzuna geçirerek onu göğsüne bağladı.

"Yaklaştım," diye haykırdı Lily, Verakko'nun hamleleriyle aynı anda

eline doğru sallanarak. Verakko bir kükremeyle dişlerini ona geçirdi ve

Lily çığlık attı.

Kalçalarını sert ve düzensiz bir şekilde duvara çarptı. Onun panzehiri
Dişlerini kızın içine sızdırdı ve serbest kalma hissiyle gözleri geri yuvarlandı. Burun deliklerinden derin, titrek nefesler aldı, damarlarındaki kan yenilenmiş bir amaçla pompalanıyordu. Sonunda onu tanımıştı ve şimdi onu işaretliyordu.

Vücudu bir kez daha kaskatı kesildi ve sessizce, "Evet, evet, evet," diye mırıldandı.

Yüksek bir çığlık attı ve duvarları tekrar onun etrafında sıkıştı, kendi orgazmını onu geçmeye zorladı. Boynunu serbest bıraktı ve böğürüp kulaklarını incitmemek için yanağının içini ısırdı. Kadının içine girebildiği kadar girip onu sıkıca kavradıktan sonra, şaftı tohumlarını kadının içine püskürtürken inledi.

Bacaklarının titrediğini fark edene kadar birbirlerine yapışmış, nefes nefese durdular. Onu yerden kaldırdı ve boynundaki delikleri nazikçe öperken pantolonlarını tekmeledi. Dikkatlice geriye doğru ılık suya girdi ve hâlâ birbirine bağlı olan bedenleri omuz derinliğine inene kadar suya daldı.

"Aman Tanrım," diye inledi Lily, başını onun omzuna yasladı ve avuçlarını hâlâ önünde sarılı olan kollarının üzerinde gezdirdi. "Bu inanılmazdı."

Mırıltısı yine içini titretti ve göğsü gururla genişledi. Boynundaki yavaşça iyileşen delikleri yalayıp öptü ve ne kadar doğru göründüklerine hayret etti. "Seni incittim mi?" İncittiğini düşünmüyordu ama emin olması gerekiyordu.

Lily kıkırdadı. "Sadece en iyi şekilde. Biraz sert olacağını bilmeliydim."

Yavaşça içinden çıktı ve lobunu ısırdı. "Olmamı istediğin her şey olacağım."

***

Bu sözler Lily'nin zihninde tekrarlandı ve Lily onlara inanmak istedi. Gerçekten inanmak istiyordu. Ama nasıl doğru olabilirlerdi ki? Serbest bırakılmak için kıvrandı. Verakko derin bir onaylamama sesi çıkardı ama kulağına hafifçe ıslak bir öpücük kondurarak Lily'nin ürpermesine neden oldu ve kollarını açtı.

Onunla yüzleşti. Çok mutlu ve rahatlamış görünüyordu. Parlak yeşil gözleri büyük bir

memnuniyetle onu izliyordu. Bakışları boynunun bir kısmına yerleştiğinde yüz hatlarını hüzünlü bir sırıtış değiştirdi.

Isırılmış.

Lily bir gece öncesini düşündü ve adamın ısırıkların eşler ve sevgililer için olduğunu söylediğini hatırladı. Eğer onu ısırdıysa, bu onun o şeylerden biri olmasını umduğu anlamına geliyor olmalıydı. Öyle değil mi? Yoksa yine kendini mi kandırıyordu?

İlk tanıştıklarında ona ömür boyu evli bir çift olduklarını söylemişti. Alice de şu anda böyle bir ilişki içindeydi. Verakko'yla ömür boyu birlikte kalabilir miydi? Bilmiyordu.

Eğer bu öğleden sonra ona bir şey öğrettiyse, o da onu kaybetmenin onu şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha çok korkuttuğuydu. Onu görememe, onunla tartışamama, onunla gülememe düşüncesi şu anda bile onu dize getirmekle tehdit ediyordu.

Verakko havuzun kenarına doğru ilerlerken Lily kendi kendine gülümsedi, onun yıkıcı deniz mavisi vücudu biyolüminesan yosunlardan gelen neon mavisi ışıkta daha da parlıyordu. Eğer böyle bir duygu ömür boyu sürecek bir bağlılığı denemek için yeterli değilse, neyin yeterli olduğunu bilmiyordu. Yine de, daha az kalıcı bir şeyle başlayıp oradan devam edebilirlerse, kendini daha rahat hissedecekti.

Havuzun kenarına yakın bir yerde yere monte edilmiş büyük bir sandığı karıştırdı ve parlak bir şekilde sırıtarak küçük bir şişe çıkardı. "Sabun," dedi kara kaşlarından birini kaldırarak.

Lily nefesini tuttu ve ne kadar çaresiz göründüğünü umursamadan ona doğru

sıçradı. "Bunun için bana ne vereceksin?" Kıkırdadı, şişeyi ulaşamayacağı bir

yerde tutuyordu.

Ellerini kalçalarına dayayarak geri çekildi ve sinirli görünmeye çalıştı. Kaşları çatıldı. Yüzündeki çocuksu zevk ifadesi her kadının kararlılığını kırmaya yeterdi.

Ona sinsi bir gülümseme verdi ve omuzlarını dikleştirerek göğüslerini ortaya çıkardı. Adamın bakışları dikkat kesildi. Suyun içinden ona doğru yürüdü ve adamın onun hareketlerine aç gözlerle bakmasından zevk aldı. "Belki her tarafımız tertemiz olursa," diye mırıldandı, elini yavaşça taş gibi sert göğsünde, sonra suyun altında ve sıkı karnında gezdirerek, "Seni başka yerlerinden öpmeye istekli olabilirim." Kadın hâlâ sert olan şaftını kavradığında adam sarsıldı ve niyetini açıkça belli etti.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Bunu yapar mısın?"

Lily kollarını onun boynuna doladı, göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve sırıttı. "Sanırım temiz olmaktan ne kadar hoşlandığımı hafife alıyorsun."

Adam tüpü indirdi ve kadın tüpü kaptı. Sonra başını eğdi, içinden derin bir kıkırdama yükseldi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Lily utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkardı ve uzaylının dokunuşuna doğru eğildi.

Bölüm 15

Bugün o gün. Ona her şeyi anlatmalıyım. Verakko çenesini kaşıdı ve göğsüne yayılmış, derin bir uykuya dalmış Lily'ye baktı.

Dişlerini sıktı. Bir gece önce onu ele geçiren eşi benzeri görülmemiş sevinç sisi, gece uzadıkça kaybolmuştu. Kız kollarında uyuyakaldıktan sonra nihayet ellerini aradı ve hâlâ izsiz olduklarını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Gözleri değişmişti, bu da onu potansiyel bir eş olarak tanıdığı anlamına geliyordu.

Potansiyel. İnatçı izlerinin ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu iliklerine kadar hissederek alay etti.

Ziritha'yla yaptığı evlilik sözleşmesi de artık onu rahatsız etmiyordu, Lily'yi mivassi'si olarak kabul ederek bundan kolayca kurtulabilirdi. Hayır, gece boyunca yavaş yavaş zihnine sızan endişe, onun bağı kabul etmesiyle ilgiliydi.

Kendisinin kesin olarak ondan, onun da kendisinden olduğu haberini nasıl karşılayacaktı? İkisinin de asla başka biriyle olamayacağını? İzlerinin ortaya çıktığı andan itibaren ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa, tek başına hayatta kalmasının o kadar zor olacağını?

Bir süreliğine ondan uzak durabilir, ona alışması için zaman tanıyabilirdi. Ancak işaretleri ortaya çıktığında, ona alan tanımak inanılmaz derecede zor olacaktı ya da şimdiye kadar duyduğu tüm çiftleşme hikayelerine dayanarak öyle olduğunu varsayıyordu. Eşi öldükten sonra hiçbir birey mutlu yaşayamazdı. Tek bir kişi bile. Lily insan olduğu için çiftleşme bağının onu nasıl etkileyeceğini bilmenin bir yolu yoktu. Bağ daha mı zayıf olacaktı? Eğer şu anda ona karşı hissettikleri bir gösterge ise, hayır. Eğer Lily bağı kabul etmeyi reddederse ondan uzak duracak gücü bulabilecek miydi?

Bütün gece onu rahatsız eden sürekli endişeden farklı bir endişe dilimi, aklına gelen bir düşünceyle vurdu. *İşaretlerim ortaya çıkarsa ama Lily bana bağlılık göstermeyi reddederse annem ne yapacak?* Verakko yutkundu. Lily'yi onunla kalmaya zorlar mıydı? Ve eğer yaparsa, Lily ona kızar mıydı?

Belki de onu Mithrandir'e götürmemeliyim. Azı dişlerini gıcırdattı ve Lily'yi biraz daha sıkıca kavradı.

Lily küçük bir rahatsızlık sesi çıkardı ve o da elini gevşetti. Uyandı, esnedi ve tarif edilemeyecek kadar doğru hissettiren bir şekilde ona doğru gerindi. Uyku hala gözlerini bulanıklaştırırken ona baktı ve gülümsedi.

Lanet olsun! Verakko ona bakarken içten içe tekrar tekrar küfretti. Burada kalamazlar mıydı? Dünyanın geri kalanı yokmuş gibi mi davranalım?

Gözleri anında endişeyle büyüdü. "Her şey yolunda mı?"

Verakko gülümsemeye zorladı ve başını salladı. "Evet. Yolculuğun geri kalanını dört gözle beklemiyorum, hepsi bu."

Bakışları şaşkınlaştı. "Bekle." Havuzun yanında, yerde yattıkları pozisyona baktı ve yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. "Uyuya mı kalmışım?"

Verakko kendisine rağmen sırıttı. "Sen yaptın."

"Oh hayır." Kıkırdadı, bir iç çekti ve çenesini onun göğsüne yasladı. "Sanırım ikimizin de bir kez olsun uyuması iyi bir şey."

Verakko kayıtsız bir homurtu çıkardı. Hiç uyumamıştı.

Kadın adamın göğsünden kalkmaya çalıştı ama adam onu geri çekti. Kadın yine güldü. "Hareket etmek istemiyor musun?"

"Dünyaya geri dönmek istemiyorum," dedi sessizce.

Karnında aşağı yukarı gezinen parmakları durdu ve hüzünlü bir gülümsemeyle tekrar ona baktı. "Konuşmalıyız, değil mi?"

Midesi ekşidi. *Bildiğinden daha fazla, Mivassi.*

Lily teslim olmuş gibi bir ses çıkardı ve onun göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bir an önce yola çıksak iyi olur, yoksa kendimi asla buradan ayrılmaya ikna edemeyeceğim." Dudaklarını adamın boğazının sütunlarında gezdirerek ondan alçak sesle bir mırıltı çıkardı.

"Neden?" diye sordu sonunda durduğunda.

Tekrar esnedi. "Endişe verici zifiri karanlık tüneller mi yoksa sıcak, iyi aydınlatılmış, içinde kaplıca ve yakışıklı, çıplak bir adam olan bir oda mı? Tamamen uyanmadan ve hislerim geri gelmeden önce kendimi gitmeye zorlamalıyım." Lily bir kolunu göğüslerinin üzerine attı ve etrafına baktı.

Verakko başıyla odanın uzak tarafını işaret etti. "Siz uyurken giysilerimizi yıkayıp yerleştirdim ama muhtemelen bu hava yüzünden hâlâ nemliler."

Giysileri incelemek için ayağa kalktığında, belinin kıvrımlarını ve poposunun lezzetli kıvrımlarını inceledi. Bunu tekrar görmesi ne kadar sürerdi?

Kızın bir ayağından diğerine beceriksizce zıplayışını, pantolonunun nemli kumaşını vücudundan yukarı çekmeye çalışmasını izlerken boğazında bir yumru oluştu. *Ya beni bir eş olarak istemiyorsa?*

Lily saçlarını omzundan savurdu ve ısırığın izlerini görmek için başını eğdi. Bir parçası çatlar gibi oldu ve keskin bir nefes verdi.

"Bu ısırma da neyin nesi?" Lily giyinirken ona sırıttı. "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum..." Ona doğru ilerledi ve parmaklarını boynuna dolayarak tırnaklarını saçlarında gezdirdi.

"Yolda açıklarım," dedi sertçe. Uzaklaşmadan önce, yumuşak avuçlarından birini ağzına götürdü ve öptü.

"İyi olduğuna emin misin?" Lily ona şaşkınlıkla baktı. "Gözlerin yine kararmış."

Boğazından çıkan boğuk sesi bir öksürükle bastırdı. Cevap vermek yerine ensesinden kavradı ve derin bir öpücük için onu kendine çekti. Bu olmadan yaşayabilir miydi?

Adam uzaklaştıktan sonra Lily'nin gözlerini açması biraz zaman aldı. Giyinmeyi bitirdi, küçük odanın temizlenmesine yardım etti ve kapının yanında bekledi. Ayakkabılarını giyerken yüzünde iğrenme ifadesi belirdi.

Onun sorgulayan bakışları karşısında, "Hâlâ ıslak," diye açıkladı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kapıyı açtı. Lily kaşlarını çattı, açıklıktan içeri soğuk hava girince titredi ve yumruklarını sıkarak odadan dışarı fırladı. "Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Lily'den yayılan yumuşak korku kokusu Verakko'nun duyularını zımpara kağıdı gibi sıyırıyordu. Çiftleşme bağı güçlendikçe, Lily'nin huzursuzluğu Verakko'nun huzursuzluğu haline geldi.
İşaretleri ortaya çıktığında daha ne kadar kötü olabilirdi? Şimdi Yerew teyzesinin eşiyle her kavga ettiğinde neden bu kadar kötü bir ruh hali içinde olduğunu ve kavgalarının neden hiçbir zaman çok uzun sürmediğini anlıyordu. Onun mutlu olmadığını bilmek onu fiziksel olarak rahatsız ediyordu.

Lily'yi inceledi ve onun gözlerinin siyah tünelde görmeden dolaşmaya devam etmesini izledi. Lily kollarını vücudunun içine doğru kıvırdı ve omuzlarını kamburlaştırdı, adam onu geçitte yönlendirirken onun yanına yaslandı.

Farkına vardı. "Tünelin büyüklüğü mü?" "Tünelin

büyüklüğü ne?"

"Korkunun kokusunu alabiliyorum."

Küçük bir onay sesi çıkardı. "Şey, hem evet hem hayır. Tünelin ne kadar büyük olduğunu gerçekten göremiyorum ama küçük olduğunu hayal edip duruyorum ve görünüşe göre bu beni klostrofobik yapmaya yetiyor."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi gergindi.

"Yardım ediyorsun. Benimle konuşmaya devam et." Önündeki alanı tekrar taradı. "Bana ısırmadan bahset."

Verakko, kadının ısırığından bahsetmesi üzerine hissettiği mutluluk selini bastıramadı. "Bu, dişinin panzehirimize sahip olduğundan emin olmak için yaptığımız bir şey."

"Panzehir mi?" Lily irkilmiş görünerek ağzından kaçırdı. Adam ne diyeceğini bilemez bir halde ona bakakalınca devam etti: "Bana... panzehir mi enjekte ettiniz? Neden? Bir noktada beni zehirle ısırmayı mı planlıyorsun?"

Verakko kıkırdadı ve onu tekrar ileri doğru yönlendirdi. "Bu üreme için. Her Swadaeth'in zehri biraz farklıdır. Hepsi ölümcüldür ama hepsi tamamen aynı değildir. Isırıldığımız takdirde birbirimizin zehrinden zarar görebiliriz, ancak tepki Swadaeth olmayanlarda olduğu gibi ölümden ziyade şiddetli bir soğuk algınlığına benzer. Bir çocuk erkeğin genlerinin yarısına ve dişinin genlerinin yarısına sahip olacağından, dişinin çocuğun içinde büyürken gelişen zehirden hastalanmamasını sağlamak için panzehir enjekte ediyoruz."

Çıkışa yaklaştıklarını biliyordu çünkü hava ısınmaya başlamıştı, Dakuun çölünden gelen kuru sıcaklık tünele nüfuz ediyordu. Lily karanlıkta ayaklarını sürüyerek ilerlerken onun kolunu kavradı ve alnındaki teri sildi. Şu anki halinin ne kadarı sıcaktan kaynaklanıyordu ve ne kadarı ısırığının anlamına bir tepkiydi?

"Yani beni hamile bırakabilir misin?" diye sordu okunamayan bir şeyle karışık garip bir şaşkınlık ifadesiyle.

Verakko omuz silkti, bu fikir karşısında kısa süreli bir sevinç duydu ama sonra içine gergin bir korku yerleşti. Bunu bilmiyor muydu? "Bunun bir olasılık olduğunu bildiğini sanıyordum."

Lily'nin bir an için verdiği tek yanıt omuzlarının garip bir şekilde seğirmesi oldu. Sonra alt dudağını kaşıyarak, "Sanırım bir açıdan aynı türden olduğumuzu biliyorum ama ikisini bir araya getiremedim. Sen benden çok farklısın. Benim... mavi -ne renk olduğunu bile bilmiyorum- bir bebeğe sahip olabilmem çok şaşırtıcı." Lily inanamayarak başını salladı ve gömleğiyle alnını tekrar sildi. "RİA'm olması iyi bir şey."

Verakko onun vücudunu taradı, yüzeysel bir cihaz hatırlamıyordu. "Nerede o?"

Kıkırdadı, gözleri hala normalden biraz daha genişti. "İçimde. Bir tür doğum kontrolü." Verakko Jade'in de Dünya'dan gelen doğum kontrolünden emin olduğunu hatırladı. Bunu ona söylemeli miydi?

Lily'nin RİA'sı sandığı kadar etkili olmayabilir mi? "İnsanlardan biri, Jade, bir tür Dünya doğum kontrol yöntemi kullanırken hamile kaldı. Bunu araştırmadım ama senin RİA'n etkisiz olabilir."

Lily'nin adımları durakladı. Bir süre karanlığa baktı, sonra derin bir iç çekti ve omuz silkti. "Lanet olsun." Güldü. Elini havaya kaldırarak yeni bir şey olduğunu belirten bir hareket yaptı.

Bilgi, sürekli büyüyen bir kum tepesinde sadece bir kum tanesiydi. "Sanırım ne olacağını göreceğiz. Yine de işe yaramayacağını düşünemiyorum. Hap gibi değil." Suçlayıcı bir şekilde onu işaret etti ya da işaret etmeye çalıştı ve sırıttı. "Ama bir dahaki sefere sen saracaksın."

Sarmak mı? Verakko bu tuhaf cümleyi düşünürken, bir *sonraki sefer* kelimesi aklına geldi ve şaftı seğirdi. Tünelin sonu ileride göründü. Hamile kalabileceği haberini oldukça iyi karşılamıştı. Belki onun eşi olduğu haberini de iyi karşılardı?

Dışarı çıkar çıkmaz ve onun gözlerinin içine bakabildiği anda. Ona o zaman söyleyecekti. Çıkışa yaklaştıkları her adımda kalbi göğsünde zıplıyordu. İkisi de dün gece bir şey yememişti ve midesinin her an dönmeye hazır olduğunu bildiği için buna şükrediyordu.

Sonunda çıkışa ulaşıp dışarı adım attıklarında Verakko bastırdığı nefesini dışarı verdi. Lily'yi kapıdan içeri çekti ve memleketinin ilk manzarasını seyretmesini izledi.

Gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı hafifçe açık kalmıştı. Manzaraya baktı ve onun gözlerinden görmeye çalıştı. Kara dağların eteklerinden birkaç yüz metre uzakta duruyorlardı. Tünel, şiddetli kum fırtınalarından sonra sık sık çöken ufalanan kenarların tüneli kapatmamasını sağlamak için onları dağlardan uzağa bırakmıştı.

Kızgın güneş tepedeydi ve ışıltılı siyah kum denizinin üzerinde parlıyordu. Dağlardan uzakta yükselen kum tepeleri, sadece bir günlük yürüyüş mesafesindeki şehrinin manzarasını zar zor engelliyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Lily. Yutkundu ve ona zoraki bir gülümseme verdi. "Dürüst olmak gerekirse biraz da ürkütücü." Uzanıp onun elini sıktı ve en yakın kum tepesine doğru ilerlerken onu da yanına çekti. Bu küçük jest o kadar doğal ve sevecendi ki adamın nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ne yaptığınızı bilmiyorsanız oldukça tehlikeli olabilir." Gözlerini kum tepelerine dikmiş, şehrinin piyade birliğinde görev yaparken burada geçirdiği günleri ve geceleri hatırlıyordu. "Öyle görünmeyebilir ama çöl canlıdır. Aklınızda tutmanız gereken en önemli şey adım attığınız yere dikkat etmektir. Kum pürüzsüzden başka bir şeye benziyorsa hemen bana söyleyin."

Lily kaşlarını kaldırdı ve endişeyle yeri taradı. "Evet, bu bana her türlü kâbusu yaşatacak."

Kum tepesinin zirvesine geldiklerinde, uzaktaki bir parıltı gözüne çarptı ve ona doğru işaret etti. Gözlerini siper ederek döndü.

İşte oradaydı. Mithrandir. Yüksek binalarıyla yeni şehir çok uzaklardan görülebiliyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Neredeyse bir ormana benziyor. Binalar çok tuhaf. Neden bu kadar geniş ve üstleri düz?"

Verakko teslim olmuş bir iç çekişle onun arkasına geçti, kollarını beline doladı ve saçlarına nefes verdi. "Sadece düz görünüyorlar. Aslında içe doğru eğimlidirler ve güneş panelleriyle kaplıdırlar. Sis ve yağmur çatıda toplanıyor ve binanın merkezinden aşağıya, yeraltındaki büyük filtreleme sistemlerine yönlendiriliyor. Sonra su yukarıya pompalanıyor ve tekrar aşağıya düşüyor."

Kaşlarını çattı. "Neden? Bu savurganlık değil mi?"

Verakko kıkırdadı. "Hayır, savurganlık değil. Su gerektiği gibi kullanılıyor ve eğer bir kıtlık varsa, su daha iyi yönetiliyor. Bu gereksiz bir lüks. Mimar binayı kendi kendine yetecek şekilde tasarladı ama halkımın savurganlığa olan düşkünlüğünü de göz önünde bulundurdu." Binaları büyük bir ihtişamla işaret etti ve büyülenmiş gibi konuşuyormuş gibi yaptı. "Ziyaretçiler çöl şehrimize geldiklerinde, yemyeşil bahçelerimiz ve her binanın ortasındaki bitmek bilmeyen şelalelerimiz karşısında hayrete düşüyorlar."

Lily kıkırdadı. Başını salladı, bu özelliği her zaman anlamsız ve gülünç derecede zengin bulmuştu. Suyun tamamı kullanılmış olsa da, daha verimli kullanılabileceğini düşünüyordu. İçini yine bir heyecan kapladı. Eğer Ziritha'yla evlenmiyorsa, bu Mithrandir'e geri dönmesine de gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Tremanta'da Lily ile birlikte kalabilirdi; burada teknoloji, gösterişli vitrinlerden daha değerliydi.

Başını onun göğsüne yasladı. "Şehri görmek için sabırsızlanıyorum."

Verakko büyük bir çabayla ellerini Lily'nin etrafından kaydırdı ve yüzünü ona dönene kadar onu çevirdi. "Şehre gitmeden önce konuşmamız gerek." Bir elini ensesinde gezdirdi.

Lily yavaşça başını salladı ve endişeli gözlerle ona baktı. "Katılıyorum."

"Mithrandir'e gitmen gerektiğinden emin değilim. Bence Tremanta şu anda senin için daha iyi bir yer olur." Bu düşünce dün gece defalarca aklına gelmişti ama bunun Lily'den kısa bir süre ayrı kalacağı anlamına geleceğini bildiği için görmezden gelmişti. Ama bunu düşündükçe daha onurlu bir karar olduğu ortaya çıktı. "Şehrimin insanlara nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Henüz senin varlığından bile haberdar olmayabilirler ve Tremanta Kraliçesi insanlara annemin veremeyeceği bazı özgürlükler veriyor." *Benimle birlikte olmamayı seçme hakkı gibi,* diye düşündü, sanki karnına bir bıçak saplanmış gibi irkilerek.

Lily'nin gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek bilgiyi sindirdi ve tekrar ona döndü. Utangaç bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Peki ya sen? Benimle Tremanta'ya gelecek misin?"

Verakko nabzının vücudunda attığını hissedebiliyordu. "Evet. Eninde sonunda. Sadece yerleşmem

gerekiyor

önce annemle bir şeyler yapmalıyım."

Gözleri parladı. "Benimle gelir misin? Bu çıkabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Lily'nin bakışları şüpheci bir hal aldı. "Ama annenin senin için kendi şehrinden bir eş seçmesi gerektiğini sanıyordum." Omuzları çöktü ama sonra gözlerine o kararlı bakış geri döndü. "Annenle bir anlaşma yapmamın mümkün olabileceğini düşünüyor musun? Tabii ki sadece hamile kalmaya çalışıyormuşuz gibi davranmak isterim ve izin verilirse sözleşmeyi uzatmaya devam edebiliriz, ama bu bir flört yolu olabilir." Lily ona baktı, utanç yüz hatlarından okunuyordu. "Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum... Sadece düşündüm ki... dün geceden sonra belki farklı bir çözüm düşünmüşsündür?" Lily umutla kaşlarını kaldırdı.

"Ya sana sonsuza kadar birlikte olabileceğimizi söylesem, eş olarak?" dedi tereddütle, Lily'nin yüzünden geçen her ifadeyi takip ederek.

Kaşları bir an için havaya kalktı, sonra birbirine yaklaştı. Düşünürken yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı ve nefesinin altında "arkadaşlar" diye mırıldandı.

Verakko onun cevabını nefesini tutarak beklerken kalbi kulaklarında atıyordu.

"Uh..." Alt dudağını ısırdı. "Bir hafta önce deli olduğunu söylerdim ama..." Kararsızca başını salladı, başını iki yana eğdi. "Belki önce bir süre çıkabiliriz."

Hay sikeyim. "Sana söylemem gereken bir şey var,

Lily." Gözlerini ona dikti. "Ne?"

"Gözlerimin değişmesinin ne anlama geldiği konusunda daha önce yalan söyledim." Kız sessiz kaldı, o da isteksizce devam etti. "Bir Clecanian'ın gözleri değiştiğinde, bu potansiyel bir eşi fark ettikleri anlamına gelir."

"Bunun sağlığınızla bir ilgisi yok mu?" Şaşkınlıkla başını salladı. "O zaman neden bana olduğunu söyledin?"

"O zamanlar seni korkutup kaçırmak istemedim. Zaten bana karşı çok temkinliydin."

"Beni korkutup kaçırmak mı?" Lily onu inceledi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, şaşkın ifadesi her saniye daha da şüpheci bir hal alıyordu. "Verakko, ne söylemeye çalışıyorsan söyle bana. Anlamıyorum. Benim senin eşin olduğumu mu düşünüyorsun? Bu da ne demek oluyor? Ömür boyu evli anlamına geldiğini sanıyordum. Ama biz evli değiliz, o zaman nasıl eş olabiliriz?"

"Bir Clecanianlı *potansiyel* eşini, yani evrende kendisi için yaratılmış tek kişiyi tanıdığında gözleri değişir," diye açıkladı, zihinsel olarak birbirleri için ne olduklarını anlaması için onu zorlamaya çalışarak. "Daha sonra, onları tam olarak tanıdıklarında, ellerinde işaretler belirir."

"Evrende tek bir kişi...?" Lily ona gözlerini kırpıştırdı, sonra dudakları aralandı. "*Ruh eşi.*" Dedi ki

sakin bir şekilde söyledi, ama gözleri bilinmeyen bir duyguyla parlıyordu. "Sence ben senin gözlerin karardı diye *ruh eşin* mi oldu?"

Öfkeli bir nefes verdi. "İlk günden beri eşim olduğunu hissediyordum ama kafam çok karışıktı çünkü gözlerim değişmemişti."

"Ama bir sebepten dolayı benimle birlikte olamayacağını düşündürdün bana. Eğer eşin olabileceğimi düşündüysen, neden bana söylemedin?"

Ses tonundaki suçlama karşısında kasları gerildi ve volta atmaya başladı. "İlk başta sana söylemedim çünkü bunun önemli olmadığını düşündüm. Benden pek hoşlanmadın ve ben de seni tanıyamadım, bu yüzden sana karşı hissettiğim çekimi hayal ettiğime karar verdim. Ama sonra aramızdaki şeyler değişti."

Verakko'nun bakışları çılgınca sağa sola savruldu. Aklından geçen kaosu onun da anlamasını istiyordu. Bütün bunları ondan saklamak için öne sürdüğü nedenler o zamanlar mantıklı görünmüştü ama şimdi bunları yüksek sesle söylediğinde hepsinin ne olduğunu biliyordu. Korkakça bahaneler. Ona söylememişti çünkü nişanlandığını öğrenmesini ve kendisine farklı davranmasını istememişti. Gerçek buydu.

"Eğer işaretlerim ortaya çıkarsa ve senin benim eşim olduğunu bilirsem, her şeyin kendiliğinden çözüleceğini ve sözleşmemin hiçbir önemi kalmayacağını düşündüm. Ama sonra ortaya çıkmadılar, yine de sana olan hislerim daha da güçlendi ve-"

Bir elini kaldırdı. "Bekle, ne?" Dudaklarını yaladı ve göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Düşünceli bir şekilde göz kapaklarını kapattı ve başını salladı. "Sen... yani evli misin?" Son kelimeyle birlikte gözleri fal taşı gibi açıldı ve Verakko gözlerinin derinliklerinde alevlenen öfkeyle irkildi.

Derisi nadir görülen bir soğuk terle kaplandı. "Hayır. Evli değilim. Nişanlıyım. Ama," diye hızla ekledi, kadının nefes alış verişi daha da zorlaşmaya başlayınca, "seni tanıdığımı açıkladığım anda bu sözleşme geçersiz olacak."

Çölün kavurucu sıcağına rağmen, onun tepkisini beklerken sırtından aşağı buzlar süzülüyordu.

Lily gözleri öfke dolu bir inançsızlıkla açılmış, volta atıyordu. "Bunca zamandır mı? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun?"

"Teknik olarak asla yalan söylemedim..." Verakko'nun sözleri, kadının aniden kendisine yönelttiği bakışlar karşısında ağzında kaldı.

"Teknik olarak mı?" Lily tükürdü. "Teknik olarak! Seninle birlikte olmak için yeterince iyi

olmadığıma inanmaya devam etmeme izin verdin."

"Ben öyle bir şey demedim. Sen-" Verakko ona uzanmaya çalıştı. Ama kız sıçrayarak uzaklaştı. Bu muydu?

Aklında ne vardı? Kendisinden kaynaklanan bir hata yüzünden birlikte olamayacaklarını mı? Verakko utançtan kızardı.

"Sen söylememiş olabilirsin ama bana söylediklerin ve söylemediklerine dayanarak vardığım sonuç bu! Annenin, *Kraliçe'*nin, evliliğin için pazarlık yapacağını söyledin. Benim senin için bir seçenek olmadığımı ve biriyle çıkamayacağını söyledin. Başka ne düşünebilirdim ki? Ve bunca zamandır kız arkadaşını mı aldatıyordun?" Lily bağırdı ve tekrar volta atmaya başladı. Konuşurken kolları çılgınca sağa sola savruluyordu. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşları kısa bir şaşkınlıkla kalktı. Öfkeyle ona döndü. "Beni de bunun bir parçası yaptın. Dün gece... Asla yapmazdım... Neden bana söylemedin?"

Verakko bir açıklama aradı, artık çiftleştikleri gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığını anlamasını nasıl sağlayacağından emin değildi ama bir şey bulamadı. Kadının yüzünü inceledi ve irkildi. Öfkeli ve kızgındı ama bakışlarının derinliklerinde incinmiş olduğunu görebiliyordu. İlk başta öfkesi ağır bastığı için bunu fark etmemişti ama ihanetinden duyduğu acı şimdi yükseliyor ve öfkesinin yanına yerleşiyordu.

"Ziritha ile sadece birkaç kez görüştüm. O sözleşmenin artık bir önemi yok," diye umutsuzca bastırdı.
Anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Adımlarına ara verdi ve ondan birkaç adım uzaklaştı, yanağından süzülen bir damla gözyaşı adamın içini yaktı. "Tamam, bana şunu söyle. Ya gözlerin değişmeseydi? O zaman ne olurdu?"

"I..." Verakko çenesini sıkarak ağzını kapattı. Son üç gündür üzerinde çalıştığı sorun bu değil miydi? Gözlerinin değiştiğini öğrenene kadar ne yapacağını bilmiyordu.

Lily başını salladı, çenesi titriyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onunla evlenecektin, değil mi? Bana gerçeği ne zaman söyleyecektin, ha? Şehre girdiğimizde mi? Gerçek düğününüzden hemen önce mi? Beni tanımak için kendine zaman tanımak için mümkün olan son saniyeye kadar beni oyalayacak mıydın?" Başını iki yana salladı ve kum tepesinin yamacında ondan uzaklaştı. "Bildiğim bir şey var. Eğer bu gezegendeki ruh eşleri böyle yapıyorsa, ben bir ruh eşi istemiyorum."

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ondan uzaklaşıyordu. Yüzünde açıkça yazılı olan duyguların kaybolduğunu görebiliyordu. Verakko çatladı; onu kaybediyordu. "Başka ne yapacağımı bilemedim, mivassi!" diye bağırdı, iki eliyle başını kavrayarak.

"O isim!" Kızın yüzünde öfke yeniden alevlendi. Ondan daha hızlı uzaklaşıp kum tepesinin karşı tarafına doğru ilerlerken adımları hantallaştı. O da onu takip etti. "Çünkü sen

Nişanlı! Ben alternatifim."

Lily tökezledi ve Verakko'nun gözleri onun ayaklarına kaydı. Dalgalanan zemini görünce soğuk bir dehşet kapladı içini. Ellerini kaldırdı. "Lily, kıpırdama, sen-"

"Hayır! Sen..." Arkasında büyük mor bir çiçek soğanı yükseldi, kalın gövdesi kumdan dışarı doğru kayıyor ve yaprakları dönerek açılıyordu. Bir gözyaşı daha süzüldü ve onun gözlerine odaklandı. "Gözlerin. Yine değişmişler."

Ona doğru olabildiğince hızlı koştu ama çok uzaklaşmasına izin vermişti. Gözleri irileşti ve tam yapraklar uzun, ölümcül bir dikeni ortaya çıkarmak için ayrılırken etrafında döndü. Bir anlık bir hareket oldu, sonra Lily dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır!" Verakko kükreyerek onu yere düşmeden yakaladı. "Lily? Lily?" diye bağırdı onu gizli kıvrımlı sarmaşığa benzeyen vonilace bitkisinin tabanından çekip alırken, şimdi kumun altından uzanıp onu aşağıya sürükleyecek ve vücudundaki nemi çekecekti.

"O da neydi?" diye nefes aldı, gözleri bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Uyanık kal Lily," diyerek tüm gücüyle *sallandı*. Acı, sanki biri kalbini göğsünden söküp çıkarmış gibi içinden geçti.

Gözleri kısa süreliğine açıldı, sonra tekrar bulanıklaştı.

"Siktir!" Verakko onu kollarına aldı ve koşmaya başladı. Onu şehre götürmesi gerekiyordu. Doktora. Lily'nin göz kapakları kapandı ve gevşedi.

"Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal," diye tekrar tekrar *sallandı* ve toplayabildiği tüm gücü bu talebe harcadı.

Sanki evren hızın önemini hissetmiş gibi, hızı aniden arttı. Ayakları onu çölde daha önce hiç gitmediği kadar hızlı götürdü. Durmadan ellerine baktı ve izlerini gördü. Parlak mavi ve alaycı.

Bölüm 16

"Biraz daha uzağa."

Kırık dökük sözcükler ve cümleler kafasının içinde çınlıyor, kendilerini yerleştirmeye çalışıyorlardı. Lily damarlarında yanan ateşin ötesinde düşünmeye çalıştı. Verakko mu? Bu onun sesi miydi?

"Hayatta kal, Mivassi."

Ölüyor muyum? Ağlamak ve damarlarındaki yanma hissini terleyerek atmak istiyordu ama geriye hiçbir şey kalmamıştı. Her parçası buruşmuş ve yıpranmış hissediyordu. Dilinde acı bir tat vardı ve boğazında asit yanıyordu.

"Burada benimle olmana ihtiyacım var, Lily. Senin olmadığın bir yerde olmak istemiyorum."

Ben buradayım.

Bıçak gibi saplanan mide bulantısı dalgaları karnını yarıp geçti. Sonra her şey karardı.

***

"Ona yardım edin!" Bir feryat kulak zarlarına çarptı ve beyninin yumuşak kısımlarını kesti.

Etrafında boğuk bir konuşma duyuluyordu ama o pek bir şey anlayamıyordu. İçindeki kavurucu sıcaklık körelmiş ve içini kırılgan hale getirmişti. Her nefeste bir kaburgası daha ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu, ta ki artık nefes almak istemeyene kadar.

"Hayatta kal." Emir yine zihninde çınladı ve ona tutundu.

Boynuna bir şey saplandı ve acı içinde çığlık attı. Tekrar bilincinin eşiğinde, durması için yalvarmak üzere ağzını açmaya çalıştı ama sadece kan tadı aldı.

***

Soğuk. Burası çok soğuktu. Tüm vücudu titredi, şiddetli sarsıntılar ağrıyan kemiklerini sarstı. Gözlerini açtı ama sanki kehribarın içinden bakıyor gibiydi. Her şey çarpıtılmış ve korkunç bir turuncuya boyanmıştı.

Ellerini uzattı, acının ve amansız mide bulantısının şiddetini bastırdı ve sağında birkaç santim ötede soğuk, sert bir yüzey hissetti. Sola doğru uzandı ve başka bir yüzey buldu.

"Verakko," diye seslenmeye çalıştı ama sesi bir törpüden öteye geçmedi.

Yukarı doğru uzandı ve her tarafının kaplandığını gördü. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve her atışta cam parçaları içini kesti. Panik onu ele geçirdi ve acı içinde çırpındı. *Kapana kısıldım. Bu bir tabut mu? Neden göremiyorum?*

Yakıcı hıçkırıklar boğazını yırttı. Gözlerinde biriken yaşlar asit gibi geliyordu. Nefes alış verişi

kısa nefesler. *Yeterince hava yok!*

"Verakko!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırdı ve ellerini tabutun üzerine vurdu.

Etrafından, metal iniltisi ve kırılan camların çınlamasıyla birlikte gök gürültüsü gibi bir ses geldi. Adam onun için geliyordu, bunu biliyordu.

Etrafında aniden serin bir sis toplandı ve uzuvları gevşedi.

"Gidemem!" Verakko parmaklarını saçlarına geçirerek bağırdı. Revir yatağında huzur içinde yatan Lily'ye baktı.

"Gidip Kraliçe ile konuşmalısın. İşaretleriniz var! Ona haber verilmesi gerekiyor," diye karşı çıktı Desy. "Durumu stabil. Kanının tamamen temizlendiğinden emin olmak için onu sadece bir süre daha uyutuyorum."

Kapıya doğru bir adım attı ama içinde bir düğüm onu durdurdu. "Onları anneme açıklayamam, Desy. Lily'yi benimle kalmaya zorlar."

Binada çalışmak üzere görevlendirilen doktor Desy, mantıklı konuşacak birini arıyormuş gibi geniş gözlerle odayı taradı. "Öyle de olmalı! Bu insan senin eşin. Tüm şehir alarma geçmeli. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor musun?"

Verakko bir kahkaha attı ve gözündeki bir kasın seğirdiğini hissetti. "Tabii ki istiyorum! Onu sokaklarda taşımak ve dinleyen herkese onun benim eşim olduğunu söylemek istiyorum ama bu o kadar basit değil." Verakko bir elini tekrar boynuna götürdü ve Lily'ye baktı. "Bana nasıl baktığını görmedin. Çiftleşmeye hazır değil. İnsanlar bağı bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyorlar. Hissettiklerinden bile emin değilim. Ona göre ben sadece bir erkeğim. Ondan bir şeyler saklayan biri." Bilekleri ve elleri üzerinde çaprazlama uzanan mavi izleri inceledi. "Bunların önemini anlamıyor ve eğer annem onu bu fikre alıştırmaya vakit bulamadan benimle kalmaya zorlarsa bana kızacaktır."

Desy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki ya asla senin eşin olmak istemezse? O zaman ne yapacaksın?"

Verakko'nun boğazında oluşan acı verici yumru geçmeye çalıştı. *Ne yapacağım ben?* O da bilmiyordu. "Onu benimle birlikte olmaya zorlamayacağım. Bu doğru olmaz." Kelimeleri inanmadan söyledi, zihnindeki bir tıslama ona onu bırakacak kadar özverili ya da güçlü olmadığını söylüyordu.

"Gerçekten mi? O zaman ne olacak? Hayatını eşin olmadan mı yaşayacaksın? Gittikçe daha da hastalanacaksın. Asla başka biriyle birlikte olamayacaksın. Çocuk yok. Evlilik yok." Verakko'ya doğru bir adım attı ve omuzlarını kavradı. "Zihnin çürüyecek, Verakko. Bu doğal değil. Kayıtlı tarihte çiftleşmiş bir çiftin isteyerek birkaç yıldan fazla ayrı kaldığı herhangi bir örnek düşünemiyorum. İkisi de yaşarken olmaz. Bu yapılamaz. Uzak kalamayacağın bir nokta gelecek."

Verakko, Desy'nin sözlerinin doğru olduğunu bilmesine rağmen, "Belki de değildir," diye itiraz etti. Şu anda bile çekimin yoğunluğunu hissedebiliyordu. "Gerçek şu ki, biz çiftleşmiş bir çift değiliz.

Ben çiftleştim ama o değil. Belki de bu yüzden etkileri benim için o kadar kötü olmayacaktır."

Desy, Verakko'nun kararlı bakışlarına uzun süre baktıktan sonra ellerini indirdi ve bir ses çıkardı

hayal kırıklığı. "Peki. Ama yine de onu görmeye gitmelisin. Annene bir şeyler söylemelisin. İnsanların Ziritha'yı ne kadar sevdiğini biliyorsun. Eğer sen ve Lily uygunsuz bir şekilde birlikte görülürseniz, bunu müstakbel kraliçelerine karşı işlenmiş bir suç olarak kabul edeceklerdir. Sözleşmeyi ihlal ettiğiniz için rapor edilirsiniz ve sonra da cezadan kaçınmak için işaretlerinizi açıklamak zorunda kalırsınız."

"Hayır," diye karşı çıktı Verakko. "Onun yerine cezayı kabul ederim." Desy inanmayarak sadece başını salladığında, Verakko ellerini uzattı. "Hiç boyan var mı?"

Desy homurdanarak duvarındaki yüksek bir bölmeye geçti. Verakko'nun önünde durdu, elinde eski görünümlü bir el boyası şişesi tutuyordu. "İşaretlerini şimdilik bir sır olarak saklayacağım. İnandığım her şeye aykırı olsa bile. Ama onun varlığını gizli tutamam. Yeni bir vatandaş olarak onun varlığını Kraliçe'ye bildirmek zorundayım."

"Şimdi gidip onunla konuşacağım ve Lily'nin vasisi olarak atanmasını isteyeceğim." Verakko derin bir nefes aldı. "En azından bu, ben onu bağı kabul etmeye ikna edene kadar benimle kalmasını sağlayacak."

Desy Verakko'nun ellerini boyadı, kalın madde Verakko'nun tenine karıştı ve kendi teninden ayırt edilemeyecek kadar renk değiştirdi. "Bir şekilde hem seni kıskanıyorum hem de senin durumunda olmadığım için memnunum."

Verakko sadece samimiyetsiz bir yarım sırıtış atabildi. Boyası kuruduktan sonra ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldi ve omzunun üzerinden Lily'ye kaçamak bakışlar fırlattı. Ayrılmadan önce, "Mecbur kalmadıkça ben dönmeden onu uyandırma. Onu bir yabancıyla bıraktığımı düşünmesini istemiyorum."

Desy masasının yanındaki sandalyeye çöktü ve ona el salladı.

Revire sadece birkaç adım kala Verakko dondu kaldı, ayakları onu daha fazla taşımak istemiyordu. Dişlerini sıktı ve vücudunu ilerlemeye zorladı.

Kulenin dışına çıktıktan sonra bir kruvazöre tırmanıp onu saraya doğru yönlendirdi ve söyleyeceklerini prova etti. Lily Desy tarafından iyileştirilirken Tremanta Kraliçesi'yle bir kez konuşmuştu ve şimdi annesinin insanlardan haberdar olduğunu ama onların varlığını halkına duyurmak için beklemeye karar verdiğini biliyordu. Yine de nedenini bilmiyordu. Tremantian Kraliçesi, annesinin insanlara, tanınmaları halinde eşlerini reddetme hakkının tanınmaması gerektiğini düşündüğünü de kabul etmişti. Bu da demek oluyordu ki, eğer işaretlerini öğrenirse, hatta gözlerinin tanınma nedeniyle değiştiğini öğrenirse, Lily'yi onunla kalmaya zorlayacaktı.

Verakko inledi ve koltuğunda kıpırdandı. Ona yavaş yavaş bu dünyanın kültürünü ve

geleneklerini tanıtacak olan vasisi olarak atanmayı istemek biraz zor olacaktı. Evliliğinin eşiğindeki bir erkeğin kimsenin vasisi olmaya vakti olmazdı. Annesini buna izin vermesi için nasıl ikna edebilirdi? Ziritha onun isteğini öğrenirse, başka bir kızla evlenmesine bile gücenebilirdi.

kadının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından üstün tuttu. Eğer bunu bir sözleşme ihlali olarak görürse, annesi bile onun dünya dışına gönderilmesini engelleyemezdi.

Başını ellerinin arasına aldı ve tüm öfkesini içine akıtarak bir feryat kopardı.

Kruvazörün kapısı kayarak açıldı ve sarayın girişine çıkan devasa merdivenler ortaya çıktı. Çocukken bu merdivenleri tırmanmaktan hep nefret etmiş, en tepeye ulaştığında nefes nefese kalmayı hiç ihmal etmemişti. Tremanta'daki tüm merdivenler hareket eder, yolcularını gidecekleri yere taşırdı. Lily'nin tutulduğu köhne sığınaktaki döner merdivenler bile mekanikti. Ama Mithrandirian sarayı öyle değildi.

Verakko'nun ruh hali, güneşin altında kavrulan basamakları tırmanırken daha da bozuldu. Hayır, onun memleketinde ziyaretçileri yoran görkemli bir giriş istiyorlardı, bu yüzden nihayet tepeye vardıklarında nefes almak için durmak zorunda kalıyorlardı. Güçleri sembolik olarak kraliçenin alanına sızıyor ve onlara burada gerçekten kimin güçlü olduğunu hatırlatıyordu.

Jilet gibi keskin mızraklar ve manyetik prangalarla donanmış iki muhafız onu bir balkona yönlendirdi ve beklemesini söyledi.

Verakko bir gölgelik altında durdu ve uzaklara, batıdaki kristal dağlara baktı. Dağların meşhur kristal kayalıkları batmakta olan güneşin altında parıldıyordu. Başını eğerek onlara ve şimdi atalarının yanında dağın eteklerine gömülmüş olan babasına saygı gösterdi. Artık babasını nadiren düşünüyordu ama düşündüğünde de bu onu hep gülümsetiyordu.

Annesi o çok küçükken Kraliçe seçilmişti ama babasıyla birlikte onu burada ziyaret ettiklerini hatırlıyordu. Verakko her zaman onun ne kadar güçlü ve metanetli göründüğüne hayret ederdi, ışıltılı elbiseleri içinde onun üzerinde yükselirdi. Babası ise kıkırdar ve onun ne kadar gergin göründüğüne dair yorumlar yapardı.

Verakko bunu hiçbir zaman anlayamamıştı ama babası onu her zaman başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde okuyabilmişti. Ve büyüdükçe Verakko, babasının ona izin verdiğini fark etmişti. Yıllardır evli olmasalar da aralarında bir bağ vardı. Babasının ona karşı nasıl davrandığını düşünmeye çalıştı. Verakko'nun siyaset yerine teknolojiye odaklanmasına izin vermesini sağlamak için ne tür sözler kullanmıştı. Boşalan yeni şehir binasından kazara düştükten sonra Verakko'nun izlenmesine gerek olmadığına ikna etmek için ona hangi hediyeleri getirmişti. Belirli bir şey hatırlayamıyordu.

O zaman onu bu kadar sık nasıl ikna etmişti? Verakko Lily'yi düşündü ve ne olması gerektiğini anladı. Birbirlerine kendi yöntemleriyle değer vermişlerdi. Belki de annesi sandığı kadar kalpsiz değildi.

"Verakko," diye seslendi arkasından hafif bir ses.

Döndü ve kanı dondu. Ziritha ona doğru süzüldü, dudaklarında kibar bir gülümseme vardı. "Ziritha," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Ziri iyi olacak. Ne de olsa evlenmek üzereyiz."

Verakko bir dişini yaladı ve annesiyle konuşmadan önce neden orada olduğunu açıklamanın akıllıca olup olmayacağını düşündü. Derin lacivert tenini güzel bir şekilde tamamlayan soluk pembe renkte göz kamaştırıcı bir elbise giymişti. Tül gibi parlak şeftali kumaşından bir mokti boğazından omuzlarına doğru sarkıyor ve elbisesinin kollarına dönüşüyordu.

"Annen birazdan burada olur. Kendisi toplantısını bitirirken sizi karşılamamı istedi." Ziritha kaşlarını kaldırarak ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Evde ve iyi olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim ama oldukça hasta görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Ziritha insanlar hakkında da bir şeyler biliyor muydu? Verakko sessizce onu inceledi. Annesi ona güveniyordu.
Ona söyler miydi? "Zor birkaç gün geçirdim," diye geçiştirdi.

Ayakkabıların hassas tıkırtısı ikisinin de dönmesine neden oldu.

"Oğlum," dedi annesi kapı aralığından, her zamanki gibi asil ve çekingen görünüyordu. Kendisininkine çok benzeyen koyu deniz mavisi teni, çeneden aşağıya uzanan canlı mor bir pelerinle tamamen örtülmüştü. Verakko'nun korkusu derinleşti. Babası her zaman onun ruh halini kıyafetlerinden anlayabildiğini iddia ederdi.
Biçimsiz pelerinler, işlemeleri ve süslemeleri ne kadar ince olursa olsun, bir şeylerle mücadele ettiği anlamına geliyordu.

"Anne." Başını eğdi.

"İyi olmana çok sevindim. Tremanta Kraliçesi kaçırıldığınızı bana bildirdikten sonra tedirgin oldum." Bu sözleri söyledi ama yüz ifadesinde herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

Bunu gereğinden fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. "Seninle özel olarak konuşmam gerek anne," dedi Verakko, alınmamış gibi görünen Ziritha'ya özür dileyen bir bakış fırlatarak.

Kraliçe çenesini kaldırarak, "Konuşmak istediğiniz her şeyi Ziritha'nın önünde konuşabilirsiniz," dedi.

Tartışmak davasına yardımcı olmayacaktı ama eğer başarılı olmak istiyorsa annesini yalnız yakalaması gerekiyordu. "Bu hassas bir konu ve gizli tutmakla görevlendirildiğim bazı bilgiler hakkında sizinle özel olarak konuşmak beni daha rahat hissettirir."

"Bakımınız altındaki insandan mı bahsediyorsunuz?" Ziritha araya girdi.

Verakko dondu kaldı ve yüzündeki bütün kan çekildi. Gözlerini kocaman açarak Ziritha'ya döndü.

Desy miydi?

"Bu kadar üzgün görünmene gerek yok evlat. Doktoru tedaviye başlar başlamaz beni uyardı. Tremantian Kraliçesi'nin önerisi üzerine bir alarm programladım. İnsanlar zaten çok şey yaşadı. Ama benimle konuşana kadar neden onu gözlerden uzak tutma ihtiyacı hissettiğinizi anlayabiliyorum. Uyanır uyanmaz onu buraya naklettireceğim." Ziritha annesi konuşurken başıyla onayladı. "Yerleşene ve bir koca bulana kadar burada kalabilir. Artık ondan sorumlu olmana gerek yok."

"Bir koca ya da bir eş! Bunların hepsi çok heyecan verici." Ziritha ışınlandı. "Çiftleşebilen ve çocuk sahibi olabilen yeni bir Clecanian ırkı. Bu tüm dünyamızı değiştirebilir. Annen ve ben varlıklarını ilk öğrendiğimizden beri bunun sonuçlarını tartışıyorduk ve şimdi onlardan biri burada, bir Swadaeth vatandaşı. Olağanüstü." Ziritha başını eğdi ve sert bir bakışla ekledi, "Elde edilme şekilleri kesinlikle aşağılık ama ona iyi bir hayat sağlayabileceğimize ve bir yıllık geçiş dönemi sona erdikten sonra kalması için onu ikna edebileceğimize eminim. Tabii ki eşiyle karşılaşmazsa." Sırıttı.

Verakko yutkundu ve yüz hatlarına yeniden bir sakinlik maskesi takmaya zorladı. Annesi Desy ile şahsen konuşmamıştı. Hâlâ işaretlerinden haberi yoktu, yoksa bu çok farklı bir konuşma olurdu. Verakko ellerini arkasında kavuşturdu ve kıpırdandı. Boyası hâlâ yerindeydi ama izlerini gözlerden saklama içgüdüsü hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Ziritha'yı yenilenmiş bir merakla inceledi. Onunla daha önce sadece birkaç kez karşılaşmıştı ve bu konuşma onunla yaptığı en uzun konuşmaydı. Kadında onu şaşırtan bir hafiflik vardı. Annesi Ziritha'yı çırağı olarak seçtiğinde, onun da tıpkı annesi gibi mesafeli ve soğuk olacağını düşünmüştü. Kişilikleri bundan daha farklı olamazdı.

"Çok naziksiniz," diye söze başladı Verakko, kelimelerini dikkatle seçerek, "ama vasisi olarak ona göz kulak olmaya devam etmek isterim."

"Vasisi mi? Ama zamanınız olmayacak. Bu birkaç haftayı evliliğinize hazırlanmak için kullanmalısınız, değil mi?"

Verakko gözlerini dikti ve annesine bu konuşmanın nişanlısı olmadan yapılmasının daha iyi olacağını zihinsel olarak açıklamaya çalıştı.

Kraliçe'nin gözleri onunkilere dikilmişti ve onun düşüncelerini okuyabileceğinden korkuyordu. Sanki tatsız bir şey anlamış gibi kaşlarını kaldırdı. Annesi gözlerini kırpmadan Ziritha'ya dikti ve aralarında sessiz bir konuşma geçiyor gibiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk konuşan Ziritha oldu. "Onu tanıdınız mı?"

Verakko onunla yüzleşti ve kesinlikle göreceği duygular karşısında irkilmesini bastırmaya hazırlandı. Öfke, gücenme ya da muhtemelen iğrenme. Ama tek görebildiği meraktı. Yutkundu. "Hayır." Bakışları, geleceğini ellerinde tutan iki güçlü dişi arasında gidip gelirken hızla ekledi: "Ama hayatta kalma mücadelesi vermediğimiz biraz zamanım olsaydı, bunu yapacağıma inanıyorum."

Lily'nin güvenini tekrar kazanması ve birlikte olmaları gerektiğine onu ikna etmesi gerekiyordu. Ve bunun için zamana ihtiyacı vardı.

"Kontratın var Verakko," dedi annesi, sesinde ürpertici bir ciddiyet çınlıyordu. "Bunu bozmak mı istiyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Bunu ertelemek istiyorum. Ne kadar farkındasınız bilmiyorum ama insanlar eşlerini tanımıyor ve pek çok kişi izole evrimlerinin zamanında tanınma yeteneklerini etkilediğine inanıyor. Theo'nun işaretlerinin ortaya çıkması aylar sürdü."

"Evet, ama aldığım raporlara göre, onu potansiyel bir eş olarak çok daha önce tanımış. Kendisi de bunun Deneme sırasında gerçekleşmiş olabileceğini kabul ediyor, ancak emin olmanın bir yolu yok."

Verakko dişlerini sıktı. Kızın bunu henüz öğrenmemiş olmasını umuyordu.

"Şimdiye kadar onun potansiyel bir eş olduğunu fark etmediysen, sana bu avantajı sağlamam ne kadar adil? Onun bir mivassi olduğunu iddia etmek için yeterli kanıtınız bile yok. Neden onu hemen tanıyabilecek diğer vatandaşlarımın elinden bir eş bulma şansını alayım ki?"

"Onun benim olduğunu hissediyorum," dedi Verakko uyuşmuş bir halde, içgüdüleri onu sahiplenmek ve bu işi sonsuza dek bitirmek için çığlık atıyordu.

Ziritha ve Kraliçe sessizce birbirlerine kaşlarını çattılar.

Verakko'nun kalbi göğsünde güm güm attı. Annesi böyle bir şeye asla izin vermezdi. Ne düşünüyordu ki? Bir an önce geri dönmeli, Lily'yi kaçırmalı ve annesinin hâlâ peşlerine muhafızlarını takmayacak kadar onu önemsediğini ummalıydı.

Yine babasını düşündü ve merak etti. Verakko'ya her zaman annesinin kendini gösterdiği kadar sert olmadığını söylerdi ama bu doğru muydu?

"Anne," dedi Verakko, çaresizliğinin ve acısının yüzüne yansımasına izin vererek. Kraliçe onun bakışlarını tuttu ve ses tonundan gözlerinde bir endişe hayaleti gördüğüne yemin edebilirdi. "Bunu tüm ruhumla biliyorum."

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca onu inceledi, ifadesi okunamıyordu.
"Bizim dünyamız

çok yakında değişecek. Savaşlar başlayabilir. Halkımız insanların toplanması için çağrıda bulunacak. Kanunlarımız ve geleneklerimiz kutsaldır, Verakko. Ve öyle kalmaları gerekir. Kimse için onları çiğneyemem."

Midesi bulandı ve boğazından yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldı. Bakışlarını yere dikti. *Gitmek zorundayız.*

Annesi sesini onun bariz öfkesinin üzerinde yükselterek devam etti. "Üç gün içinde insanların varlığını ve benzersiz özelliklerini halkımıza duyuracağım. Eğer o zamana kadar gözlerini değiştirebilir ya da işaretlerini ortaya çıkarabilirsen, sözleşmeni bozmak için yasal bir nedenin olacak."

Verakko'nun gözleri yukarı fırladı, kendi kulaklarına güvenmiyordu. Bakışları önündeki iki dişi arasında gidip geldi ve Ziritha'nın dudaklarında nazik bir gülümsemenin kıvrıldığını gördü.

"Duy beni oğlum." Verakko, annesinin *sallanışı* içeri girmesini gerektirdiğinde gözlerini kırpıştırdı. Ona baktı, nefesi boğazında düğümlendi. "Seni onun vasisi yapamam, bu yüzden toplum içinde ona, nişanlı bir erkeğin müstakbel eşi olmayan herhangi bir kadına davrandığı gibi davranacaksın. Sözleşmendeki münhasırlık maddesini ihlal ettiğin bana bildirilirse, seni dünya dışına göndermekten başka çarem kalmaz. Beni duyuyor musun? Halkın Ziritha'ya ya da kendime olan saygısının bu yüzden etkilenmesine izin vermeyeceğim, hele ki şimdi onların desteğine ve sadakatine her zamankinden daha fazla ihtiyacımız varken."

Verakko sırıtarak başını salladı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. İkinize de

teşekkür ederim." "Ve eğer onu tanımıyorsanız-"

Verakko onun yerine, "Sözleşmemizin şartlarını yerine getireceğim," diyerek sözlerini tamamladı.

Annesi bir süre daha ona baktı. Dönüp uzaklaşmadan önce, "Üç gün içinde geri dön," dedi.

O gözden kaybolduğunda Verakko endişeyle Ziritha'ya baktı.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Uzandı ve onun omzunu kavradı. "Geleceğini seni hak etmeyen bir kadın için heba ettiğini görmekten nefret ediyorum."

"Bence onu hak etmiyor olmam daha muhtemel." Verakko'nun kaşları çatıldı. "Özür dilerim Ziritha. Şimdi anlıyorum ki ben de seni hak etmiyorum. Bana kızgın olmalısın. Ben senin şerefini lekeledim ama sen bana yardım etmek için yasalarımızı çiğnemeye bu kadar istekli görünüyorsun."

"Ben Ziri." Ziritha gülümsedi ve narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne diyebilirim ki? Eğer gerçek bir eş bulmak için en ufak bir şansın bile varsa, bunu senden almayacağım." Yakınına eğildi ve ciddi bir şekilde fısıldadı, "Bunu mahvetme."

Ziritha annesiyle aynı kapıdan çıkıp uzaklaştı.

Verakko'nun gülümsemesi, gülümseme olmaktan çıkana kadar gittikçe azaldı. Üç gün mü?

Kahretsin, her şeyi mahvedeceğim.

Bölüm 18

Lily yüzüyordu. Hayır, bu hiç mantıklı değil. Kafası yüzüyor muydu? Güldü. Evet, işte buydu. Kafası bulutluydu, havadan daha hafifti.

"Uyanıyor," dedi melodik bir ses dirseğinin yanından.

Lily gerindi ve bu hareketle birlikte içinden geçen tatmin edici hazzın tadını çıkardı. Birdenbire eller yüzünün yanlarını kavradı.

"Lily, iyi misin? Konuş benimle."

Şu anda sağlam bir düşünce zincirine tutunmak zordu ama duyularını gıdıklayan *sallantıyı* fark etti ve onu itti. "Kes şunu," diye mırıldanarak yanaklarını tutan elleri beceriksizce savurdu. "Bunu yapabilecek tek kişi Verakkoooo'dur." Kendi kısık sesi kulaklarında çınlarken kıkırdadı. "Sadece. Sadece. Biri. Kim. Yapabilen. Yapabilen. Bunu," diye düzeltti ve her kelimenin üzerinde durarak bu sefer hepsini gerçekten dahil ettiğinden emin oldu.

"Oh, Tanrıça'ya şükürler olsun." Eller yanaklarından kalktı ve alnında hafifçe gezindi. "Benim, aşkım. Ben Verakko. Buradayım. Bana bakar mısın?"

"Verakko!" dedi heyecanla, gözlerini zorla açarak.

Verakko'nun daha önce hiç görmediği kadar soluk bir deniz mavisi tonundaki yüzü tepesinde belirdi.

"Hey!" diye bağırdı, aptal gibi sırıtarak. Ona verdikleri ilaçlar her ne ise kesinlikle işe yarıyordu. Lily başını eğerek uzaylının endişeli ve güzel yüzünü inceledi ve dudak büktü. "Bir daha asla dışarı çıkmak istemiyorum."

Dişlek bir sırıtış yüz hatlarını değiştirdi. "O zaman yapmayacağız."

Anılar yavaş yavaş aklına geldi ve sis perdesi kalkmaya başladı. "Dur bir dakika," dedi Lily kaşlarını çatarak. "Sana kızgın olmam gerekiyordu." Zihni hâlâ biraz bulanıktı ama o çiçekli şey tarafından saldırıya uğramadan önce girdikleri tartışma kulaklarında yankılanıyordu.

Verakko'nun sırıtışı soldu ve dudaklarını yaladı.

Lily başını sallayarak sisi biraz daha hızlı dağıtmaya çalıştı. Adamın ellerini itti ve doğrulmak için mücadele etti. "Ne oldu?" Odayı taradı ve bir köşeye yerleşmiş başka bir adamın Verakko'ya doğru baktığını gördü.

"Vonilace tarafından sokuldun," diye boğuk bir sesle konuştu Verakko.

Lily küçük beyaz odanın etrafına baktı. Bir zamanlar kanepe ya da karyola olabilecek metal bir

nesne bir köşede parçalanmış bir şekilde yatıyordu. Duvar boyunca uzanan büyük bir cam tüp dikkatini çekti ve sözsüz bir şekilde

işaret etti. Bir tabut - bir tabutun içinde olduğunu hatırlıyordu.

Tekrar Verakko'ya baktı. Hafiflik geçip gitmişti ve şimdi zihni çok doluydu. Korku ve öfke, incinme ve ihanet, boğazındaki sıkı yumru onu boğana kadar ön plana çıktı. Ona yalan söylemişti. Evleniyordu.

Verakko ona doğru uzandı ama o geri çekildi. Gözleri yine köşedeki adama takıldı ve ağzını kapattı. Bu tartışmayı gerçekten özel olarak bitirmeleri gerekiyordu.

Sanki biri karnına yumruk atmış gibi küçük, acılı bir nefes verdi. "Gidebileceğimiz

bir yer var mı?" diye fısıldadı.

"Evet, uyandığında burada olmak isterdim ama sana bir şeyler almak için birkaç dakikalığına gitmem gerekiyor.
Gitmeden önce kıyafetlerini giy. Sonra seni başka bir yere götürebilirim. Ben dönene kadar Desy ile birlikte revirde güvende olacaksın, söz veriyorum."

Bir revir. Orada mıydı? Parmakları ona uzanıp kendisini yalnız bırakmaması için yalvarmak için kaşınıyordu ama hâlâ hissettiği öfke ve ihanet, gururlu yanını hareketsiz kalmaya itti. "Peki," diye homurdandı, onun gözlerine bakmadan. "Bekle!" diye mırıldandı, aniden tetikteydi. "Alex. Alex için yardım bulmalıyız." Lily battaniyesini üzerinden atıp ayağa kalkmak istedi ama Verakko onu geri itti.

"Zaten bir ekip gönderdim," diye güvence verdi. "Seni buraya getirdikten sonra yaptığım ilk şey buydu." Köşedeki adama baktı, adam da ona kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Sana daha sonra anlatırım, tamam mı?"

Lily başını salladı, bir anlık rahatlama düşüncelerini gölgeledi. Hâlâ omzunda duran rahatlatıcı ele baktı ve omuz silkti. Verakko yüzünü buruşturdu ve öylece kaldı. Uzun bir sessizlik anından sonra tepinerek uzaklaştı.

"Hiçbir yere gitmesine izin vermeyin," diye tısladı köşedeki sinirli görünümlü adama.

Adam kaşlarını çattı ve Lily'nin daha önce hiç görmediği ama bir şekilde yine de kaba görünen bir hareketle işaret parmağıyla başparmağını kulağının ucuna doğru hızla kaydırdı. Belki de orta parmağa eşdeğer bir hareketti?

Verakko elini tokmağı olmayan kapının yüzeyine bastırdı ve kapı hızla açıldı. Omuzları kasılmış ve yumrukları sıkılmış halde bir an hareketsiz kaldı ama sonra ona bir daha bakmadan içeri girdi. Kapı arkasından kapanırken göğsünde tuhaf bir acı hissetti. Tanıdık bir özlem acısı değil, sanki içinde bir şey onu takip etmeye zorluyormuş gibi gerçek, fiziksel bir çekiştirme.

O gittikten sonra Lily, doktordan hapishane müdürüne dönüşen adamı inceledi - en azından

onun doktor olduğunu varsayıyordu. Kıyafetleri tek renkli ve sadeydi, öyle ki Lily bunun bir tarz değil, bir tarz olduğunu düşündü.

Bir çeşit üniforma. Sık kırpılmış çimen yeşili saçları ve Verakko'nun deniz mavisi renginden daha koyu bir orman yeşili olan yeşil teni onun da Swadaeth olduğunu gösteriyordu.

"Merhaba," diye başladı çekingen bir şekilde. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Adam sessizlik içinde onu değerlendirdi. Bakışları boynunda durduğunda, soluk sarı, şekilsiz elbisesinin yakasını çekiştirmemek için kendini zor tuttu. "Dediği gibi-" kapalı kapıya doğru başını salladı, "-bir vonilace tarafından sokulmuşsun."

"Vonilace tam olarak nedir?" Lily kızgınlığını sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

Adam ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı, dökülen şişeleri ve eğri büğrü dolap parçalarını temizledi. "Vonilace, Dakuun Çölü'nde kumun altında saklanan bir tür sarmaşık bitkisidir. Yüzeyin altına yayılır ve her seferinde bir ampul üretir. Eğer başıboş bir yaratık çok yakınından geçerse, ampul yükselir ve hayvanı ya da sizin durumunuzda *insanı* enjekte eder." Kelimeyi sanki ona tuhaf geliyormuş gibi yavaşça söyledi. "Gömülü sarmaşıklar hareketsiz kalan avını kumun altına çekerken toksin kurbanını felç eder ve zehirler."

Lily'nin midesi yeniden çalkalandı.

Doktor, onun üzerinde yarattığı etkinin farkında olmadan devam etti: "Sonra, asma boyunca uzanan küçük emiciler hayvana yapışacak ve vücudundaki tüm nemi çekecek. Aslında oldukça büyüleyici bir bitki."

Toparlayabildiği tek şey küçük bir onay homurtusuydu. Katil bir bitki onu neredeyse kurutmuştu.

Doktor buruşuk metal karyolanın bir köşesini parmağıyla kaldırdı ve sinirli bir ses çıkardı. "Senin..." Karyolayı bir çınlamayla yere bıraktı ve ona baktı. "Yani, Verakko, seni sürükledi ve tam zamanında buraya getirdi. Çoğu kişi birkaç dakika içinde ölürdü." Kayıtsız bakışı aniden yerini meraka bıraktı. "Irkınızla ilgili bir şey olmalı. Söylesene, birçok toksine karşı bağışıklığın var mı?"

Lily kaşlarını kaldırdı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Çok fazla denemedim."

Doktor ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attıktan sonra ofisini düzeltmeyi bitirdi ve sandalyesine döndü. "Çok şanslısınız. Verakko bana koştuğu süre boyunca kustuğunuzu ve kasıldığınızı söyledi."

Lily'nin midesi bulandı ama o bunu görmezden geldi. "Bütün yol boyunca koştu mu?" Onun hayatını mı kurtarmıştı?
Ona teşekkür etmiş miydi?

"O yaptı." Doktorun kaşları tekrar çatıldı. "Kapıma kadar koştu ve seni iyileştirmemi istedi, sonra ben istediğini yaparken ofisimi yerle bir etti."

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, ofisiniz için de özür dilerim." Lily başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Bir yanı, Verakko'nun kavurucu çölde koşan ve onun için endişelenirken tutkuyla metalleri buruşturan kahramanı olduğu imgesine sarıldı. Ama diğer yanı ona boyunu aştığını hatırlatmaya devam ediyordu. Defalarca yalan söylemişti ve Verakko'nun başka önemli konularda da cahil kalmasına izin verdiğini düşünmeden edemiyordu.

Bu insanlar ve bu şehir hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordu? Ona söylediklerinin ne kadarına güvenebilirdi ki?

Doktor bir iç çekti. "Hayatta kalacağım. Sanırım buna şaşırmamalıyım." Omuz silkti ve ağzının kenarını kaldırdı. "Yani eğer gerçekten... onun değer verdiği biriyseniz, neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum."

Lily çenesini sıktı ve yataktan kalkmaya çalıştı. Acı vücudunu kesip geçerken ona fısıldayan adamın belirsiz anıları aklına geldi. Hayal ettiğini sandığı sözcükler zihninde yankılandı ve onları itti. "Adın neydi senin? Desy mi?" diye sordu, ayaklarının üzerinde yalpalıyordu ama belirgin bir acı hissetmiyordu.

"Evet."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Desy. Ben Lily. Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

***

"Bu çalışmıyor. Lütfen çıkar şunu."

Lily içini çekti ve hantal kaskı başından kaldırdı.

"Birkaç dakikalığına gitmem gerekiyor," kıçım. Son bir saattir Desy, doktorun sağlık izni olarak adlandırdığı bir şey için test üstüne test yapıyordu. Ripsli denen bir şeye alerjisi olduğunu ve anlaşılır bir şekilde düşük kilolu olması dışında tamamen sağlıklı olduğunu öğrenmişti.

Pek çok güvence, sinirli tartışmalar ve Desy'nin onu hemen azarladığı başarısız bir *sallanmadan* sonra Desy onu cam tüpe geri dönmeye ikna etmişti. İçeri girdikten sonra ona iksiri verdi. Verakko'nun babasıyla ilgili anlattıklarını ve babasının tedaviyi nasıl reddettiğini hatırlayan Lily'nin kalbi sıkışmıştı.

Her neyse, iksir kesinlikle onu canlandırmak için işe yaramıştı. Bir an için kendini fiziksel olarak zirvede hissetmişti. Sıkılaşmış, gergin bir cilt, berrak bir zihin ve ne bir ağrı ne de acı. Verakko'ya yenilenen canlılığından bahsetmek için anında bir dürtü duydu, sonra ruh hali bir kez daha kararardı.

Sırada tat ve koku tercihlerini belirlemeye yönelik bir tarama vardı, ancak büyük kasktan her görüntü veya koku geçtiğinde Desy homurdanıyor ve ona düşüncelerini açık tutmasını hatırlatıyordu

ve nötr.

Pembe bir meyve görüntüsü. *Verakko*. Pişen et kokusu. *Verakko ile Hougap*. Parlak, naneli koku. *Verakko'nun kollarına sarılmış bir kamp ateşinin yanında yatıyordu*. Bir tür jöleden yapılmış olabilecek bir grup kürenin tanıdık olmayan görüntüsü dikkatini bile dağıtmamıştı. Bu yiyecekleri daha önce hiç görmemiş ya da tatmamış olmasına rağmen, zihni hemen Verakko'nun bunlardan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

"Özür dilerim," dedi, kaskı Desy'ye uzatarak ve hüzünle yere bakarak.

"Başka bir zaman tekrar deneyebiliriz," dedi ona nadiren sempatik bir bakış atarak. "Şimdilik hepsini tatmanız ve neyi sevdiğinizi daha doğal ve zaman alıcı bir şekilde öğrenmeniz gerekecek."

"Olur, doktor. Şimdi bana Ziritha'dan biraz daha bahset."

Desy inledi ve kaskı uzak duvarda alçakta duran gizli bir bölmeye yerleştirdi. "Sana söyledim, burası benim yerim değil."

Lily çenesini sıktı. Sonunda bilgi alabileceği başka biri vardı ama adam sorularına cevap vermeyi reddediyordu. Ne zaman bir şey sorsa gözlerini kaçırıyor, Lily'nin onun bir nedenle bilgi saklamayı tercih ettiğine inanmasına neden oluyordu. "O zaman bana birinin bir sözleşmeden nasıl kurtulduğunu anlat."

"Öyle değil," dedi açıkça. Kaşları birbirine çatıldı. "Tabii..." Lily

nefesini tuttu.

"Öyle değil," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde.

"Neye kadar?" diye bağırmak istedi ama sesini eşit tuttu.

"O demode cihazı çıkarmamı istemediğinize emin misiniz?" Desy kusursuzca düzenlenmiş bir arabayı düzeltir gibi yaparken sordu.

"Son kez söylüyorum, hayır," diye tersledi Lily. Bir tarama sırasında RİA'sını fark ettiğinden beri, onu çıkarmasına izin vermesi için ısrar ediyordu. Ama insan anatomisine uygun bir yenisinin ne olduğunu ve doğum kontrolünün yan etkilerinin neler olabileceğini sorduğunda, ona bir cevap verememişti. Bu gezegendeki herkesin hamile kalmak istemesi onun da istediği anlamına gelmiyordu.

Homurdandı ve kendi kendine, Tremantianlıların insanları kendilerine saklamasının ne kadar adaletsiz olduğunu ve yeterli veri olmadan işini düzgün bir şekilde yapamayacağını mırıldandı.

Kapı aniden hızla açıldı ve Lily, Verakko'yu görünce göğsüne yayılan sıcaklığı bastırmak zorunda kaldı. Tartışmalarını hatırlamak için kendini zorladı ve karnındaki boş acının cevap veren

yükselişi duygularını kontrol altında tutmasına yardımcı oldu.

İçeri. Dışarı.

Parlak yeşil bakışları Desy'nin bakışlarına yapışıp kalmıştı. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Desy'yi tamamen görmezden gelerek. Uzun bir çantayı havaya kaldırdı, sonra bir sandalyenin üzerine örttü.

Lily dudağını ısırdı, bedeni ve zihni bir tür yüksek duygusal durağanlık içindeydi, patlamayı bekleyen çalkalanmış bir gazoz şişesi gibiydi. Sokulmadan önce hissettiği her şey hâlâ oradaydı. Omuzları sürekli gergin görünüyordu. Sürekli odaklanmadan nefes alıp veremiyordu ve Verakko'ya vurma ya da onu öpme isteği hâlâ kaşınıyordu.

"Git buradan Desy," diye tısladı Verakko, hâlâ doktora doğru bakmıyordu.

Siniri iyice artan Lily ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini Verakko'ya dikti. "İkiniz de gidin." Desy'ye özür dileyen bir bakış fırlattı. "Lütfen. Kendi başıma üstümü değiştirebilirim." Sesini alçalttı ve Verakko'ya uyarıcı bir tonda hitap etti. "Sana yardım eden insanlara karşı hep böyle kaba mısın?"

Desy odadan çıkarken, "Evet," diye

homurdandı. Verakko'nun çenesinde bir

kas seğirdi.

Tartışacak gibi göründüğünde Lily sessizce, "Burada olmaz," dedi. Burada kavga etmek istemiyordu. Sessiz ve özel bir alana gitmek istiyordu ve sonra... Bilmiyordu.

Yüzünde incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi ama başını salladı ve tekrar kapıya doğru çekildi.

Bölüm 19

Lily tuhaf bir şekilde sıcak tutan giysi çantasını açtı ve Verakko'nun kendisi için seçtiği muhteşem elbiseye bakarak sinirli bir iç geçirdi. *Tabii ki harika bir zevki var. Neden şaşırmadım ki?*

Gün batımı renginde parlak turuncu kumaş ve zengin bordo kumaş ellerinin arasından kaydı. Lily onu büyülenmiş ve şaşkın bir halde inceledi. Bu güzel giysinin tarzı o kadar tuhaftı ki, onu tam olarak nasıl giymesi gerektiğini bir türlü anlayamıyordu.

Birkaç dakika çalıştıktan ve giysinin her tarafına rastgele yerleştirilmiş altın tokalarla oynadıktan sonra Lily artık bir tulum olduğuna inandığı şeyin içine girmeye çalıştı. Kıyafetin tamamı kollarının üst kısmından başlıyor ve omuzlarını açıkta bırakıyordu. Turuncu kumaş parıldıyor ve arkasından kıvrılıp bir tür pelerin oluştururken, bordo kısımlar göğüslerinin arasından aşağıya doğru iniyor ve belinde kıvrılıyordu. Tuhaf pelerininin turuncusuyla aynı renkte olan güzel kıvrımlı desenler korsaj boyunca kıvrılıyordu.

Pantolonun paçasından belindeki paçaya kadar uzanan yırtmaçlar, bacaklarını ve kalçasını büyük ölçüde ortaya çıkarıyor ve kendisini açıkta hissetmesine neden oluyordu. Yırtmaçları dizlerinin hemen üzerinde bir arada tutan ince altın zincirler olmasaydı, kumaşın dalgalanacağından ve izleyenlere bir gösteri sunacağından endişe ederdi.

Şimdiye kadar giydiği en rahat ya da en mütevazı şey olmasa da Lily'nin içinde harika göründüğüne dair küçük, kibirli bir fikri vardı. Odanın içinde birkaç adım attı, bir ayna aradı ve lanet okuyarak durdu. Yürümek inanılmaz derecede zordu, kıvrımlı pelerin hareketlerini kısıtlıyor ve her an bir yerini yırtabileceğine inanmasına neden oluyordu.

Lily gözlerini kapıya dikti. Bütün elbiseyi çıkarıp tekrar mı denemeliydi yoksa sineye çekip Verakko'dan yardım mı istemeliydi? Kendisiyle tartışarak birkaç huysuz an geçirdikten sonra dikkatlice kapıya doğru ilerledi ve kapıyı iki kez çaldı.

Sanki bir nefes ötede bekliyormuş gibi kapı hızla açıldı. Verakko bakışlarının Lily'nin vücudunda açlıkla dolaşmasına izin verdi. Kahretsin, diye düşündü Lily yanakları ve göğsü ısınırken.

Görünüşe göre o da üstünü değiştirmek için ara vermişti. Yanardöner siyah gömleği kısa kolluydu ve geniş göğsünün altında kalıyordu. Önü kalın deri bağcıklarla bir arada tutuluyordu. Bol siyah pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve yıpranmış botlarının içine giriyordu. Lily onun bu kadar inanılmaz görünmesinden nefret ediyordu.

Hararetli bakışları kızın belinde durakladı ve yerini kıyafetini yanlış giydiğini doğrulayan bir şaşkınlık ifadesine bıraktı.

"Daha önce hiç böyle bir şey giymedim," dedi savunmacı bir tavırla, dudaklarını büzerek.

Verakko ona orantısız bir sırıtma yaptı ve kadın bir laneti bastırdı. Tanrım, bu gülümsemeye bayılıyordu.

Verakko ona doğru yürüdü ve Lily kendini hareketsiz ve kayıtsız kalmaya zorladı. Ancak Verakko yaklaşmaya devam ettikçe bunu yapmak giderek zorlaştı. Tam önünde, sadece birkaç santim ötede durdu. Kalbi göğsünde öfkeyle çarparken gözlerini yere odakladı.

Kendini onun gözleriyle buluşmaya zorlayamasa da, ısrarlı bakışlarının içine işlediğini hissedebiliyordu. Sonra tek kelime etmeden ellerini beline doladı. Avuç içlerini sırtında hissettiğinde nefesi kesildi ve kendisini daha da yakınına çekmesini dilemekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Kadın kollarını sertçe uzatırken adam bir şeyle oynadı.

O sadece bir adam. Onunla bir hafta önce tanıştın. O bir yalancı. Yanan sedir ağacı duyularına çarptı ve bir iç çekişi zar zor zapt etti.

Küçük bir klik sesi duyuldu ve tulumun kısıtlayıcı gerginliği aniden azaldı. Lily aşağıya baktı ve Verakko'nun ellerinin arkasından çıktığını, pelerininin her iki tarafına bağlı altın bir tokanın iki tarafını tuttuğunu gördü. Tokayı dirseklerinin altından çekip beline doladı. Turuncu kumaş daha önce olduğu gibi sırtından aşağıya inmek yerine, şimdi vücudunun yan tarafına doğru sarkıyor ve onu rahatlatmak için uyluklarının çıplak tenini kısmen koruyordu.

Verakko olduğu yerde kaldı, bir eli hâlâ onun belindeydi. Başını kaldırıp ona bakmayı reddetti. "Teşekkür ederim," dedi ve uzaklaştı. Adam ona izin verdi.

"Sana bir de mokti getirdim," dedi Verakko, sandalyeden küçük bir kutu alarak.

"Bir ne?"

"Birçok kadının taktığı bir aksesuardır. Boynunuzu kapatır."

"Neden?" Lily onun elindeki küçük altın eşyaya baktı ve arkasına geçmesini nefes nefese bekledi.

"Moda, sanırım. Saçını kaldır." Lily saçlarını başına topladı ve bekledi. Verakko'nun vücudunun sıcaklığı sırtına sızdı ve boynundaki nefesi çıplak omuzlarında tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Uzun zaman önce, moktisler alçakgönüllülük adına boynu tamamen örtmek için kullanılırdı, ancak şimdi daha çok bir moda ifadesi haline geldiler ve boynu gizlemek yerine vurguladılar."

"Desy bu yüzden mi boynuma bakıp duruyordu?" Lily utançla sordu. "Üzerimde mokti olmadan çıplak falan mı görünüyorum?"

Verakko'dan alçak bir hırıltı yükseldi ama hemen bastırdı. "Çoğu kadın bir tane takmayı tercih eder, ama bazıları takmaz. Her iki durumda da, bakmaması gerekirdi." Boynuna büyük bir şey doladı. Mokti metalden yapılmış olmalıydı çünkü tenine dokunduğunda soğuktu ve

geriye doğru zıpladı, şaşırdı.

Lily, Verakko'nun göğsüne çarptı ve yıldırım gibi kolları aşağıya inip beline dolanarak onu kendine çekti. Göğsünde hemen bir mırıltı başladı ve Lily'nin sırtında titreşti. Başını Lily'nin boynuna doğru eğdi ve derin bir nefes alarak Lily'nin belini sıktı.

Boğazı düğümlendi. Rahatlamak ve Verakko'nun dokunuşunu kabul etmek istedi ama yapamadı. Kendini ondan çok uzakta ama aynı zamanda çok yakın hissediyordu. Tek bir kelime bile etmeden öne doğru bir adım atmaya çalışarak onu bırakmak istediğini gösterdi.

Mırıltısı kesildi ve onu yavaşça serbest bıraktı. Soğuk metali tekrar boynunun üzerine koydu ve sanki oraya bir şey sıkıştırmış gibi kafatasının dibine yakın saçlarında bir çekilme hissetti. Mokti aşırı büyük bir gerdanlık ya da bir tür balıkçı yaka gibiydi.

Verakko metali düzeltti ve daha uzun bir parçanın önünden aşağıya ve göğüs dekoltesinin arasına sarkmasına izin verdi. Onu inceledi ve metalin, göğüslerinin arasında ilerledikçe giderek küçülen küçük narin altın çiçekler oluşturduğunu gördü. Metalin geri kalanı dışarı doğru genişledi ve omuzlarının kıvrımını takip etti.

Uzaklaştı ve onunla yüzleşti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Verakko kısık bir sesle.

Zihinsel yorgunluk aniden onu ele geçirdi. Hâlâ kafası çok karışıktı. Evliliğinin bittiğini çünkü gözlerinin değiştiğini ve onun eşi olduğunu söylemişti. Ama aynı zamanda eşlerin ömür boyu birlikte kaldığını da söylemişti. Bunu kabul edeceğini nasıl varsayabilirdi? Onunla birlikte olmak istediğinden o kadar emin miydi ki bunca zamandır nişanlı olduğu yalanını unutacaktı?

"Gidelim," dedi ve kapıyı işaret etti.

"Nereye?" diye sordu zayıf bir sesle, onu revirden çıkıp dar bir koridora kadar takip ederek.

"Evime. Yemeğe ve uykuya ihtiyacın var."

Lily'nin ilk tepkisi mutluluk oldu, kalbi onun kendisinde kalmasını istediğini düşünerek çarptı. ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. Eğer herhangi bir şansları olacaksa, kalbi yerine aklıyla düşünmeye başlaması gerekiyordu. "Hayır." Kelimeleri zorla çıkardı. "Beni bahsettiğin hükümet konutuna götürmeni istiyorum, böylece bir süre kendi başıma kalabilirim. Yolda bana kendini açıklamanı istiyorum ve sonra düşünmek için biraz yalnız zaman geçirmek istiyorum."

Bir dişini yaladı ve gözlerini ona dikti. "Hayır," dedi basitçe. Koridordan aşağı baktı, sonra aniden yön değiştirdi.

Sonunda onun peşinden aceleyle gittiğinde, kendini çift kanatlı metal bir kapının önünde durmuş

buldu.

"Hayır mı? Bana hayır deme hakkına sahip değilsin, Verakko. Nerede yaşamak istersem orada yaşayacağım."

Verakko ona gergin bir bakış attı ve cebinden küçük siyah bir cihaz çıkardı. "Önce sana açıklamam gereken şeyler var. Kimse dinlemeden konuşabilmemiz için bizi dolambaçlı bir yoldan götürüyorum."

Lily yumruklarını sıktı. "*Nişanlının* bizi duyması riskini göze alamaz mısın?"

"O artık benim nişanlım değil." Verakko yüzünü buruşturdu ve elinde tuttuğu küçük karenin iki kenarını, ortasında holografik bir ekran titreşerek canlanana kadar birbirinden ayırdı. Sonra ekranı kapının üzerine yerleştirdi ve daha önce hiç görmediği sembolleri kullanarak bir şeyler yazdı.

Kaşları soru sorarcasına havaya kalktı. "Bunu biliyor mu? Yoksa *teknik olarak* hâlâ nişanlı mısınız?" Sessiz kalarak Lily'ye cevabını verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.
Benden sakladığın başka şeyler de var, değil mi?" Lily dişlerini sıktı ve Verakko cevap vermeyince omzunu dürttü.

Onun arkasından ters ters baktı. *Benden bir şeyler sakladığını söyleyen tüm içgüdülerimi nasıl görmezden gelebildim*? Lily onunla ormanda geçirdiği ilk birkaç günü düşündü ve onun bir şeyler açıkladığını düşündüğünü hatırladı. Bunu nasıl görmezden gelebilmişti?

Alçak bir ping sesi duyuldu ve kadın gerildi. Ses bir alarma çok benziyordu ama Verakko hiç tedirgin görünmüyordu. "Burada olmamız gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi basitçe. "Alarm yeni. Bana bir saniye verin."

Lily soluk mavi koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve içgüdüsel bir adım atarak Verakko'ya yaklaştı. O anda fark etti ki ona kızgın olmanın ötesinde, kendisini güvende tutacağı konusunda hâlâ ona güveniyordu. Lily başka hiç kimseye Verakko'ya güvendiği kadar güvendiğini hatırlamıyordu. Belki de ihanetinin bu kadar derinden acıtmasının nedeni buydu.

Verakko ekranı çıkarıp cihazı kapattığında ping sesi kesildi ve kapılar vızıldayarak birbirinden ayrıldı. "Gidelim," dedi ve kapıların kendisi kadar geniş ve derin küçük bir odayı işaret etti.

"Nereye gideceksin?" Lily karanlık odaya baktı ama herhangi bir çıkış

göremedi. "Bu bir servis asansörü. Depo katlarını dolaşacağız."

Lily içeri adımını atar atmaz Verakko onun yanına, rahat edemeyeceği kadar yakınına geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Lily ona soru soramadan ayaklarının altındaki zemin hareket ederek onları yukarı doğru itti.

gıcırdadı ve hiç düşünmeden Verakko'nun elini kavradı. Bir mırıltı ve bir sıkma sesinin tıkırtısı

parmakları onu şimdiki zamana geri getirdi.

Adamın bakışlarının kendisine sabitlendiğini görmek için başını kaldırdı. Adam ona bakarken ve başparmağını nazikçe elinin üzerinde gezdirirken gözlerindeki umut ve sıcaklık göğsünü yırttı. Elini hızla onun elinden çekti ve başka tarafa baktı. "Beni uyarabilirdin," diye homurdandı Lily, ona tekrar uzanmamak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Platform durdu ve yeni bir dizi kapı tıslayarak açılarak şimdiye kadar gördüğü en tuhaf görünümlü depoyu ortaya çıkardı. Bir kere, geniş alanda depolanan eşyalar zemin yerine tavandaydı. Yataklar, raf üniteleri ve her türlü mobilya tavana yakın duran yüzer sehpaların üzerine yerleştirilmişti.

Lily kısa bir masanın odanın içinde uçmasını ve tavandaki karanlık bir açıklıktan geçerek kaybolmasını izledi. "Nasıl...?" Söyleyecek söz bulamıyordu. Bu gezegende gördüğü tek şey bir sığınaktaki hücrenin içi ve ormandı. Hayal bile edemeyeceği harikalarla dolu gelişmiş bir gezegende olduğunu daha yeni yeni anlıyordu. İçinden ani bir heyecan dalgası geçti. Şehir gerçekten neye benziyordu? Bütün bu mobilyalar nereye gidiyordu? Binanın her katı arasında buna benzer katlar var mıydı? Açık havada ne zaman keşfe çıkabilecekti?

"Lily," dedi Verakko nazikçe, onu şaşkın bakışlarından uyandırarak. Konuşurken parmakları kıpırdadı. "Sen baygınken annemi görmeye gittim ve senin vasin olma isteğimi reddetti."

Gardiyan mı? Lily burnunun kenarını sıktı, ne demek istediğini hiç anlamamıştı. "Eşin olduğumu söylemiştin."

"Evet. Öylesin. Ama bunu ona söylemedim. Hâlâ birkaç hafta içinde Ziritha ile evleneceğimi düşünüyor."

Boğazına sinirli bir hıçkırık düğümlendi ve kızgınlıkla ayağını yere vurmak istedi. "Eşin olmam konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır! Asla. Ben sadece... Eğer annem gerçeği öğrenirse, bizi birlikte olmaya zorlar." Verakko bir elini kızın sırtına bastırarak onu öne doğru itti.

"Ne?" Lily olduğu yerde durdu ve dehşet içinde ona baktı. "Peki ya hayır dersem?"

"O zaman," dedi yavaşça, gözlerinin kenarları sanki yüzünü buruşturuyormuş gibi kırışmıştı, "ben Ziritha'yla evlenmek zorunda kalacağım, sen de başka biriyle evlenmek zorunda kalacaksın."

Lily etrafındaki odayı görmeden taradı. "Ne?" diye bağırdı.

"En başından başlasam iyi olacak. Bu gezegende bir kanun var," diye başladı

Verakko. Kulaklarındaki çınlamayı bastırarak dinlemeye çalıştı.

"Tanıştığımızda kanundan bahsetmedim çünkü seni telaşlandırmak istemedim," diye hızla ekledi ve onu hafifçe kıvrılan odadan çıktıklarına benzeyen tek bir kapıya doğru götürdü. "4. Sınıf bir varlıkla karşılaşan şehir, onlara bakmak ve uygun gördükleri şekilde topluma entegre etmekle yükümlüdür. Pek çok şehir yeni insan vatandaşlarını evlenmeye zorlamaya karar verdi, tıpkı Clecanian vatandaşlarına yaptıkları gibi."

Lily kelimeler bulmaya çalıştı ama başaramadı, sonunda adamın çölde söylediği bir şeye takıldı. "Bana Tremanta'nın insanlara diğer şehirlerden daha fazla hak verdiğini söylemiştin. Kastettiğin bu muydu?"

Başını salladı.

"Ama bundan çok önce beni buraya yönlendiriyordun. Bunun olacağını biliyor muydun? Evlenmeye zorlanacağımı?"

Verakko onu tekrar ileri doğru itti, omzunun üzerinden gergin bakışlar fırlattı. "Bunun annemin kararı olduğundan emin değildim ama şüpheleniyordum."

Lily onun elini silkti. "Yani bana bir şeyler açıklamak yerine, halkınız tarafından zorla evlendirilmemi göze almaya mı karar verdiniz?"

"Şey..." Verakko'nun yüzündeki suçlu ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Bu benim hayatım. Benim adıma böyle bir şeye karar vermeye nasıl cüret edersin!"

Verakko'nun eli bileğini kavramak için uzandı. "Ama artık bunun bir önemi yok çünkü sen benim eşimsin." "Bırak beni," diye homurdandı Lily.

Adam sadece ona bakınca, avucunu yüzüne doğru kaldırıp bileğini büktü, sonra da boştaki eliyle bileğini tutup çekerek uzaklaştırdı. Verakko geri adım attı ve derin bir nefes alarak bileğinin etrafında döndü. Lily kapalı kapıya doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak bekledi.

Verakko onu takip etti, cebinden küçük kareyi tekrar çıkardı ve metal kapıların üzerine yerleştirdi.

"Eşin olduğumu daha yeni öğrendin! Gözlerin değişmeden önce beni bu şehre götürüyordun. Muhtemelen zorla evlendirileceğimi bile bile beni buraya getirecektin. Sana özellikle bu gezegende evlenmek istemediğimi söylediğim halde." Ondan yayılan baş döndürücü sedir kokusuyla burun delikleri alevlendi. "Ve tüm bunların üstüne, sen nişanlıydın! Yani beni buraya getirdin, zorla evlendirileceğimi düşünerek ve bunun başka bir adamla olacağını bilerek! Bunu benden nasıl saklarsın?"

"Sana söyleseydim, benimle asla gelmezdin. İlk gün seni Tremanta'ya geri götürmeye çalıştım ama sen reddettin."

"*Denedin,*" diye alay etti. "Tremanta'dan başka bir şehre gidersem özgürlüğümün elimden alınacağını ve bir yabancıyla evlenmeye zorlanacağımı söyleyerek mi *denedin*? Yoksa sadece Tremanta'ya gitmemizi isteyerek mi *denedin?* Alex'in tam tersi yönde, bilinmeyen bir uzaklıkta olan bir şehre?" Ellerini kalçalarının üzerine koyarak onun bükülmüş omuzlarını inceledi.

"Sana her şeyi açıklamış olsaydım diğer tarafa gider ve Alex'i terk eder miydin?" diye karşılık verdi.

Lily onun haklı olduğunu bilerek çenesini sıktı. Her halükarda o nehirde ilerlemeye devam edecekti.

Verakko göz hizasına gelene kadar eğildi. "Tam olarak demek istediğim bu." Ekranına döndü ve tekrar yazmaya başladı. "Ne yapmam gerekiyordu? Sonunda ölene kadar ormanda yaşamana izin mi verseydim? Sence orada daha ne kadar hayatta kalabilirdin?"

Lily geri çekildi. "Mesele bu değil. Sen benim seçeneklerimi elimden aldın. Eğer bunu en başından açıklamış olsaydın, seninle Tremanta'ya dönmeye karar verebilirdim. Ya da belki ormanda kalırdım. Bunun bir önemi yok. Bana sunulan her seçenek boktan olsa bile, kendi boktan kararlarımı verme hakkına sahiptim!"

Kapı vızıldayarak açıldı ve başka bir platform bekliyordu. Lily platformun üzerine çıktı, Verakko'nun gergin ifadesine o kadar odaklanmıştı ki yukarı doğru hareketin ani sarsıntısından endişe etmedi.

"Haklısın. Sana her şeyi anlatmalıydım. O zamanki gerekçelerim mantıklı geliyordu. Sadece seni güvende tutmaya çalışıyordum."

Duyguları kabardıkça Lily'nin argümanı boğazında düğümlendi. Verakko'ya hiç kimseye güvenmediği kadar güvenmişti. Şehrinin kanunları hakkında neden yalan söylediğini anlıyordu. Aynı fikirde olmasa bile, onun kendisini güvende tutmaya çalıştığını anlıyordu. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları görüşünü bulanıklaştırsa da onları göz kırparak uzaklaştırmaya devam etti. Kendini güvende hissetmiyordu. Açıkta, savunmasız ve güçsüz hissediyordu.
Ve bu dehşet verici yeni dünyada yol bulmak için güvenebileceğini düşündüğü kişi ondan çok şey saklamıştı. Artık hayatı kendisine ait miydi? Yoksa bu uzaylılar onun için her şeye karar mı verecekti?

Platform tekrar durdu ama kapılar önceki gibi hemen açılmadı. Verakko, ince, parlak mavi bir adam ve çocuk tarafından işgal edilen zengin bir şekilde dekore edilmiş bir koridoru gösteren ekranına baktı. Yavaşça yürüyorlar ve Verakko'nun duyamadığı bir şey hakkında sohbet ediyorlardı.

Gözden kaybolduklarında Verakko dudaklarını kapatarak sessiz kalmasını işaret etti. Kapıları açtı ve onu dışarı çıkardı. Koridor, tek depo katı gibi kavisliydi ve inanılmaz bir manzarayı çevreliyordu. Tıpkı Verakko'nun tarif ettiği gibi binanın ortasından akan bir su kulesi, camdan bir duvarın

arkasından görülebiliyordu.

Sol taraflarındaki birkaç kapıdan birine ulaştılar ve Verakko onu serbest bırakarak elini kapıya koydu.

yüzey. Vızıltı ve uğultular duyuldu ve kapı açıldı.

Karanlık mekâna girdiklerinde, tavana yakın bir yerde gümüş baloncuklar gibi küçük ışık topları yanmaya başladı. Oda genişti ve krem rengi yastıklardan ve kral yatakları kadar geniş ve derin minderli koltuklardan oluşan bir koleksiyonun hakimiyetindeydi. Aniden sağından gelen tıkırtılar onu yerinden sıçrattı ve tavandan cam ve parıldayan metalden oluşan bir merdivenin inişini hayretle izledi. Gözleri merdivenleri takip ederek yukarıda ikinci bir kata çıktı.

Ev çok güzeldi ve iyi döşenmişti. Mobilyalar tertemizdi. Gümüş kaplamalar her yerde parlıyordu ve garip heykel sanat eserleri etrafa saçılmıştı.

Lily kaşlarını çattı; bu ev güzeldi ama Verakko gibi hissettirmiyordu. Çok... mükemmeldi. İdeal fütüristik oturma odasının bir galeri sergisi gibi sahnelenmişti. "Tremanta'da yaşadığını sanıyordum. Burada da bir evin mi var?"

Verakko bir an yere baktı, bir dişini yaladı ve sonra ona acınası bir bakış fırlattı. "Oh," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bu onun için, değil mi?"

Omuz silkti. "Evi haftalar önce kontratı imzaladıktan sonra satın aldım. Zamanında hazır olduğundan emin olmak zorundaydım..."

"Düğününüz," diye bitirdi uyuşmuş bir halde, adamın sesi kesilirken. Başını iki yana salladı. "Gerçekten burada kalmamam gerektiğini düşünüyorum. Diğer konuta gitmek istiyorum."

Burnundan derin bir nefes verdi ve ona baktı. "Bana kızgın olmanı anlıyorum ama henüz kendi başına kalmaya hazır değilsin, seni şehrimize alıştırmak için yardıma ihtiyacım var."

"Önemli olduğunu düşündüğün bilgileri seçip ayırarak ve geri kalanı hakkında yalan söyleyerek beni alıştırmayı mı kastediyorsun?" Lily ellerini kalçalarına koymuş ve kaşlarını kaldırmış bir şekilde sitem etti.

"Şehir henüz insanları tanımıyor. Yardıma ihtiyacın olduğunda kimseyle konuşamazsın bile çünkü kimsenin çevirmenlerinde senin dilin yüklü değil." Onu koridordan aşağıya, bir tür mutfak olduğunu tahmin edebileceği bir yere çekti, sonra odanın içinde dolaşarak farklı bölmelerden çeşitli tuhaf yiyecekler ve aletler çıkardı.

"Peki ya nişanlın?" diye çıkıştı ona. "Sence evinde başka bir kadın bulduğunda ne hissedecek? Aranızda romantik bir bağ olmayabilir, ama belli ki burayı dekore etmek için çok emek harcamış, ama önce ben gelip hepsini kullanmışım."

Koyu mor bir şişe tutarak durakladı ve "Sana söyledim. Aklımda, o artık benim nişanlım değil." İçkiden uzun bir yudum aldı, sonra da kadının ellerine tutuşturdu.

Lily başını ona doğru eğdi, onun gerçekçi ses tonuna duyduğu öfke sinirlerini tırmalıyordu.

"Sözleşmeniz hâlâ geçerli, değil mi? Bu hâlâ nişanlı olduğunuz anlamına geliyor. *İçinde* ne olduğu önemli değil
zihin. Herkesin aklında ne olduğu önemlidir."

Verakko onun elinden şişeyi aldı ve yerine koymadan önce bir yudum daha içti; sert bakışları onu delip geçti. "Onunla evlenip evlenmeyeceğim tamamen sana bağlı."

"Bana mı kalmış?" diye tekrarladı, kafası yine karışmıştı. Güldü ve şişesini alaycı bir tavırla havaya kaldırdı. "Peki, neden öyle demedin?"

"Birkaç hafta içinde evleneceğim. Kontratımı bozmanın sadece iki yolu var." Kalçasındaki büyük bir cebi açan Verakko, her ikisi de gözle görülür derecede eski ve tozlu iki şişe çıkardı. "Birincisi, gözlerimin değiştiğini, yani potansiyel olarak eşim olabilecek birini tanıdığımı duyururum." İki şişeden küçük olanından ellerine sıvı döktü, yere düşen damlaları umursamadı ve ellerini birbirine sıktı. "İki, çiftleşme işaretlerimin ortaya çıktığını duyuruyorum, bu da senin benim eşim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyor."

Verakko ellerini kaldırdı. Bileklerinde ve ellerinde bir an önce olmayan parlak mavi desenlere baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Böyle izler nasıl birdenbire ortaya çıkabilirdi? Bu gezegende bir çeşit büyü mü vardı? Eşim dediğinde ciddi miydi? Sadece bir eş için süslü bir ifade değil, gerçek hayattaki gerçek bir ruh eşi. Ve o onun muydu?

"Seninle tanışmadan önce bir sözleşme imzalamıştım," diye konuştu sessizce, sesindeki melodik ton kaybolmuştu. "Bunu bozmanın sonuçları var. Eğer bozarsam, hiçbir şehirde başka biriyle evlenemem ve gönderilirim. Bir eşin tanınması yüzyıllardır gerçekleşmedi. Jade bu yılın başlarında ortaya çıkana kadar. Bunun ne kadar özel olduğunu anlamıyorsunuz. Bunların ne kadar nadir olduğunu," dedi ellerini tekrar kaldırarak.

Lily yutkundu ve içinden gelen özlem sancılarını görmezden gelmeye çalıştı.

"Seni ilk gördüğümde benim olabileceğini hissettim. Ama seni hemen tanıyamadım. Sana Ziritha'dan bahsetmeyi sürekli erteledim çünkü seni tanımayı çok istiyordum ve eğer öğrenirsen bana farklı davranacağından endişeleniyordum. Bencilceydi ama... başka ne yapacağımı bilemedim. Durumumu açıklarsam belki evliliklerimiz bittikten sonra birlikte olabiliriz diye düşündüm. Ama artık seni tanıdığıma göre, başka biriyle birlikte olmak zorunda kalmayacaksın."

"Sadece seninle birlikte olmaya zorlanacağım." Lily onun eşler hakkında söylediklerini ve bunun ömür boyu süreceğini hatırladı. Soğuk bir korku midesini altüst etti. Karmakarışık duygularını kontrol etmek için zayıf bir çabayla volta atmaya başladı. "Bana bunun benim seçimim olduğunu söylüyorsun ama bu nasıl bir seçim? Bir yabancıyla birlikte olup senin başka biriyle evlenmeni

izlemek mi, yoksa sonsuza dek seninle birlikte olmak mı? Bu tür bir seçimi nasıl yapabilirim?

"İki hafta içinde karar vermek için?" Kadın dondu kaldı ve yüzünü adama döndü; öfke, özlem ve korku, hepsi birden onaylanmak için haykırıyordu. "Bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadıktan sonra ömür boyu sürecek bir taahhütte bulunmamı mı istiyorsun? Bunu yapmamı nasıl beklersin, Verakko? Sakladığın daha fazlası olmadığını nereden bileceğim?"

Verakko ellerini kaldırdı ve ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey sinirli bir nefes oldu.

"Evlilik hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Tüm hayatımı ona adamadan önce eşimin içini ve dışını tanımak istediğimi sana söylemiştim. Sen de Clecanian evlilikleri hakkında ne düşündüğümü biliyordun ama yine de beni buraya getirdin. Son anda fikrini değiştirmiş olabilirsin ama beni buraya getirmeyi daha önce planlamıştın. Bütün bunlar senin için bir oyun muydu?" Gözyaşları gözlerini yakıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için kaslarını gerdi. "İnsanlar gezegeninizde değerli bir meta haline geldi, bu yüzden beni size bağımlı kılıyorsunuz. Seni önemsememi sağladın. Sana açılmamı. Beni tanırsan kabul etmek zorunda kalayım ya da başka biriyle evlenmeni izleyeyim diye mi? Sadece birkaç gün oldu!" Lily bağırdı ve ellerini koruyucu bir şekilde önüne kaldırdı. "Tuzağa düşmeyeceğim."

"Seni asla kapana kısılmış hissettirmek istemedim, Lily." Bakışları sağa sola kaydı ve iki eliyle saçlarını kavradı. "Bunu doğru açıklayamıyorum."

"Gayet iyi açıkladın. Kızgınım ama yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Bana nişanlından bahsetseydin, sana farklı davranırdım. Burada başıma neler gelebileceğini söyleseydin, gelmeyi asla kabul etmezdim. Ve şimdi, beni istediğini, birlikte olmamızı istediğini görebiliyorum, ama..." Derin bir nefes aldı, sonra devam etti. "Anlıyorum ama bu hislerimi değiştirmiyor. Kendimi incinmiş, ihanete uğramış ve aptal hissediyorum. Ve artık seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum." Lily yanağından bir damla gözyaşı sildi. "Ve bu beni daha da aptal hissettiriyor, çünkü seninle sadece bir hafta önce tanıştım. Seni tanımıyorum." Verakko'nun göğsü titreyerek inip kalktı ve gözlerindeki sefalet ve acı dolu bakış Lily'yi cam gibi kesti. "Eğer benden şu anda sana ömür boyu sürecek bir taahhütte bulunmamı istiyorsan... bunu yapamam." Lily, Verakko'nun da kendisine aynı şeyi söylediğini hatırladı ve boğazından bir hıçkırık koptu.

Verakko gözünü kırpmasına fırsat vermeden ona doğru ilerledi. Bir adım geriye düştü ve dumanlı bir sedir kokusu burun deliklerine çarptı, ama normalde yaptığı sakinleştirici etki yerine, sadece daha öfkeli hissetti.

"Beni önemsiyor musun?" Adam kızın yanağını okşadı ve kız erimek istedi. "Dürüst ol," diye ekledi.

Adamın sesi zihninde çınladı ve damarlarında bir ateş belirdi. "Sakın beni

etkilemeye kalkma!" Lily tüm gücüyle onu itti.

Verakko onun gözlerinin içine baktı, parlak yeşil bakışlarının yoğunluğu kadının tüylerini diken diken etti. "Eğer bu izleri birine gösterirsem, annemin kulağına gider ve seni benimle birlikte olmaya zorlar. Eğer bu duyuruyu yapmazsam, cezadan kaçınmak için Ziritha'yla evlenmek zorunda kalacağım ve sen de

başka bir erkekle anlaşma yapmak. Bana kalsa, seni çoktan eşim olarak kabul ederdim. Ama senden çok fazla şey sakladığımın farkındayım ve çiftleşmenin çekimini benim gibi hissetmediğini de biliyorum. Bu yüzden, ne yapmak istediğine karar vermen için sana zaman tanımak amacıyla anneme, Kraliçe'*ye* yalan söyledim. Bu sana kalmış."

"Yalnız bir dakikaya ihtiyacım var. Nereye gidebilirim?" Lily sessizce sordu, düşmekle tehdit eden gözyaşlarını uzak tutmak için yanağının içini ısırdı.

Verakko merdivenleri işaret etti ve kadın sessizce onu takip etti. Geniş bir manzaraya bakan ikinci oturma alanına ya da duvarlarda kısa bir film oynatan çerçeveli ekranlara zar zor baktı, bunların sanat versiyonu olduğunu varsayıyordu. Lily gizemli kadının kusursuz zevklerini kabul etmek istemiyordu. Sadece yalnız kalmak istiyordu.

Verakko onu uzun bir yatağın hakim olduğu geniş, aydınlık bir yatak odasına götürdü ve gözleri yumuşak battaniye ve yastık dağına kilitlendi. Verakko'nun arkasında durduğunu hissetti ve derin bir nefes aldı.

Artık ona ya da onun yakışıklı, kederli yüz ifadesine bakmak istemiyordu. Bu adil değildi. Başından beri ona yalan söylüyordu ama yine de ona her baktığında, ihanetini öğrendiğini unutmak istiyordu. Onun kollarına koşmak ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranmak istiyordu.

Affetme ve unutma isteği onu hem kızdırmış hem de dehşete düşürmüştü. Onu hep bu kadar çabuk mu affedecekti? Onsuz bir hayat düşüncesine katlanamadığı için her patavatsızlığı halının altına mı atacaktı?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona dönmeden önce gümüş parlayan kürelerle kaplı tavana doğru baktı. Kara kaşları endişe ve acıyla ortadan kalktı. Bakışlarını kızın vücudunda şehvetle değil, zorlukla kontrol altına alınmış bir özlemle gezdirdi. Sanki kalın bir camın diğer tarafındaymış gibi ona baktı. Sanki varlığının her zerresiyle ona dokunmak istiyor ama sadece bakabiliyordu.

"Bize biraz yemek yapacağım. Hazır olduğunuzda aşağı gelin."

Lily yutkundu ve başını salladı, kendi titrek sesine güvenemiyordu. Adam sessizce gittiğinde, dizlerini göğsüne çekerek yere çöktü. Ne yapacağını bilemiyordu. Bir yanı onu odaya geri sürüklemek ve onunla birlikte olmayı kabul etmek istiyordu ama diğer yanı korkuyordu. Güvenine böylesine ihanet etmiş bir adamla birlikte olacağına nasıl söz verebilirdi?

Kendisini bu kadar bağımlı ve çaresiz hissettiren biriyle nasıl birlikte olabilirdi? Hiç kimseye muhtaç olmak istememişti ama işte buradaydı, onun evinde uyuyor, onun aldığı kıyafetleri giyiyor

ve geleceğiyle ilgili neredeyse her konuda ona güveniyordu. Tüm yumurtalarını Verakko'nun sepetine koymuştu ve

Şimdi bunu neden daha önce hiç yapmadığını hatırlıyordu. Birine tamamen ve bütünüyle güvenmek korkutucuydu.

Birkaç sessiz hıçkırığın kendisinden kaçmasına izin verdi, sonra zihnini odaklamaya çalıştı. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.*

Bölüm 20

Verakko gittikten sonra Lily yatağına girmiş ve öğrendiği her şeyi tekrar tekrar düşünmüştü. Verakko yalan söylemişti ama Lily'nin mantıklı bir yanı bunu neden yaptığını anlıyordu. Eğer onun gerçekten eşi olduğunu düşünüyorsa ve müstakbel eşine duygusal bir bağlılığı yoksa ama nişanı bozamıyorsa, içinde bulunduğu zor durumu anlayabiliyordu. Yalan söylemesi ve ondan bu kadar çok şey saklaması doğru muydu? Hayır. Bunu neden yaptığını anlıyor muydu? Ne yazık ki evet.

Lily her şeyden çok kendine kızgındı. Adam onu kendinden uzaklaştırdığında onu dinlememişti; bunun yerine, romantik karşılaşmalarının çoğunu o başlatmıştı. Onun itirazlarını sahte bir iyimserlikle savuşturan da kendisi olmuş, kültürü yeterince iyi anladığına inanmıştı. *Tam olarak içine girmediğiniz bir kültürü asla anlayamazsınız*.

Ancak, geçmişe bakıp bakamayacağını bilmediği bir şey vardı. Onun adına kararlar vermişti. Seçimlerini elinden almıştı. Hayatını ölçülemez şekillerde etkileyecek önemli seçimler. Bunu affedebilir miydi?

Yüzüstü döndü ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Yatak şimdiye kadar yattığı en yumuşak yataktı ve oda normal göründüğünden daha güzel kokuyordu. Sanki biri hiç sönmeyen leylak rengi bir mum yakmış gibiydi.

Tatsız değildi ama çiçek kokuları en sevdiği kokular değildi ve tek düşünebildiği Verakko'nun ne kadar güzel koktuğuydu. Etrafına koza gibi ördüğü battaniyenin içine gözlerini kırpmadan baktıktan sonra nihayet ayağa kalktı.

Sessizce, kendini davetsiz bir misafir gibi hissederek güzel yatak odasında dolaştı. Odasına bağlı küçük bir banyo, bir dizi yeni soruyu beraberinde getirdi. Dişlerini fırçalamak için ne kullanmalıydı? Akan su için musluk neredeydi? Ve ne tür bir ayna onu bu kadar iyi gösteriyordu ve kendisi için nereden bir tane alabilirdi?

Lily kendini incelerken vücuduna bir şey olduğunu fark etti. Tamamen istenmeyen bir şey değildi ama yine de bir ihlal gibi hissediyordu.

Desy ona iksirin kendisini hücre seviyesine kadar gençleştireceğini ve mevcut hasarı onaracağını açıklamıştı ama o bunun B12 iğnesinin uzaylılardaki karşılığı olduğunu düşünmüştü. Kendisini harika hissettirecek ama sonuçta mucizeler yaratmayacaktı.

Aynada kusursuz lekesiz cildine, güçlü, parlak tırnaklarına ve kalın kirpiklerine baktığında bunun abartı olmadığını fark etti. Tüm bunları bir doktorun muayenehanesinde yapabiliyorlarsa, spa'ya ne gerek vardı ki?

Aynada parlak, siyah saçlarını çekiştirdi ve öfkeyle dudak büktü. "Yıllarımı saçımı

mükemmelleştirmek için harcadım.

ve şimdi gittiler!" Bir küfür mırıldanarak saçlarını arkaya doğru savurdu.

Görünüşü ışıl ışıl olsa da içi karanlık ve karmakarışıktı. Verakko gider gitmez, onun geri gelmesini arzulamıştı. Hem onun gözünün önünde olmasını istemesi, hem de ona tek bir kelime bile söylememek istemesi çok tuhaftı. Bu kadar çelişkili duygular nasıl olur da tek bir kişiye yönelebilirdi?

İçini çekti ve aynada kendine baktı. "Ne yapacağız?" Başka biriyle evlenme fikrini midesi kaldırabilir miydi?

Sadece yüksek sesle söyleyin ve nasıl hissettirdiğine bakın.

Lily dudağını kemirdi, kendini bile dinlemekten korkuyordu. Sonunda aynaya doğru eğildi ve "O benim ruh eşim," dedi. İçinden geçen heyecandan dolayı kaşlarını çattı. "Eğer bu doğruysa, seni gülünç evren, bana bir işaret gönder."

"Lily!"

Verakko'nun sesi birinci kattan duyulunca yerinden sıçradı. Doğruldu ve aynaya yan gözle baktı. "Bu bir işaret değildi; muhtemelen beni duydu," diye tısladı banyodan çıkmadan önce.

Birinci kata ulaştığında onu hemen göremedi, sonra tanıdık sedir kokusu burnuna çarptı. Adam önüne çıkarken sert durmak için mücadele etti.

Gözleri sanki onu haftalardır görmemiş gibi yüzünü taradı. Teni sıcaktan karıncalanırken, içten içe kendini salladı. Adam ona başka bir koyu mor şişe uzattı; ilk şişe odasında dokunulmadan duruyordu. Kız şişeye baktı ama tam olarak göremedi, hâlâ kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Mott," diyerek onun dikkatini çekti. Kadının elinde gevşekçe tuttuğu şişeye sivri bir bakış fırlattı. "Bu alkol. Çoğu kadının sevdiği bir şey değildir ama sen iyileşirken mutfağı dolduracak vaktim olmadı. Akşam yemeği hazır, sadece getirmem gerekiyor."

Söylemesi gereken şeye odaklanmaya çalıştı. "Verakko, çabanı takdir ediyorum ama nasıl hissettiğimi anlamak için senden uzakta biraz zamana ihtiyacım var."

Verakko topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak onu inceledi. "Katılmıyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve sesindeki nihai tonu doğru duyup duymadığından emin oldu. "Affedersiniz?"

"Bence hâlâ öfkeliyken tek başına gidersen aramızdakileri sorgulamaya başlayacaksın ve ikimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde kendini her şeyin bir yalan olduğuna inandıracaksın." Bu sözler sakince söylenmişti ama Lily onun gözlerindeki kararlılığı gördü. "Karar vermek zorunda değilsin

Şu anda hiçbir şey. Zaten bu arada birinden bir şeyler öğrenmen gerekecek. Teknolojimizi nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Alerjiniz olduğunu bildiğim Ripsli ürünlerinden nasıl uzak duracağınızı bile bilmiyorsunuz. Ve istediğin kariyeri sürdürmek için ne yapman gerektiğini bulmana yardımcı olabilirim." Ona doğru bir adım attı ve omuzlarını kavradı. "Çok az şey bilirken ormanda hayatta kalmama yardım ettin. İzin ver burada hayatta kalmana yardım edeyim."

Lily onun haklı olmasına öfkelenerek gözlerini kırpıştırdı. Adam kısa bir süre Lily'nin omuzlarını sıktı, sonra ellerini bıraktı. Başka ne diyeceğini bilemeyerek şişesine baktı ve bir yudum aldı. Sıvı boğazından aşağı kayarken acıttı.

"Sadece birkaç gün," diye onayladı, şişeyi güçsüzce göğsüne bastırarak. "Evet, Miv-

Lily," diye düzeltti ve tuhaf mutfağa açılan kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Neredeyse söylenen bu evcil hayvan ismi karşısında kafa derisinde statik elektrik kıvılcımları çaktı. Kaşlarını çatarak, bu isim hakkında onu tekrar sorgulaması gerekip gerekmediğini düşündü. Şişeden uzun bir yudum daha alarak oturma odasına çekildi ve buna karşı çıkmaya karar verdi. Verakko'nun kendine has tatlı diline karşı fazlasıyla hassastı zaten. Yarı yatak, yarı kanepe olan tuhaf yere yerleşti.

Buraya nasıl geldim ben? Lily bıkkınlıkla başını salladı ve tavanda salınan gümüş parlak küreleri izledi. Bu konuda pek söz hakkı yok gibiydi; ne de olsa burası yabancı bir gezegendi. Verakko haklıydı, kendisi için nasıl bir şey yapacağını bilmiyordu ama bir öfke patlamasıyla bunun doğru olmasına izin verdiğini fark etti.

Lily tekrar ayağa kalktı, bu sefer doğru soruları sormaya niyetliydi. Evdeki her bir cihaz ve ne işe yaradıkları hakkında sorular. Hazırlanan yiyecekler hakkında sorular. Nasıl hazırlandığını. Nereden alabileceğini. Nasıl saklanması gerektiğini. Ama mutfaktan çıkan Verakko'ya çarpmadan önce sadece birkaç kararlı adım atabildi. "Bana mutfaktaki aletlerin nasıl çalıştığını gösterebilir misin?"

Gülümsedi ve onun yanından geçerek duvardaki küçük, parlak bir panele doğru ilerledi. "Evet, ama şimdi değil. Yemek hazır." Ona bakmadan parmaklarını ekranda kaydırarak bir şey programladı.

Büyük koltuklar hareket etmeye başlayıp zemine gömülürken Lily içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Tamamen cama benzeyen şeffaf bir malzemeden yapılmış küçük bir masa ve sandalyeler odanın ortasına doğru yükseldi.

"O zaman yarın," dedi Lily, devasa pencerelerdeki koyu renk solup, ışıltılı siyah çölün muhteşem görüntüsü ortaya çıkınca dikkati dağıldı.

Verakko kumandayla oynamayı bıraktı ve onunla yüzleşti.

Lily dikkatini tekrar ona vermeye zorladı. "O zaman bu gece tüm sorularıma cevap vermeni istiyorum, hem de hepsine. Dürüstçe. Artık üzücü bilgileri dışarıda bırakmak yok. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmeye hakkım var."

Adam ona doğru adım attı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve bu kadar yakından, sakin ve güçlü tavrının altında bir parça ıstırap olduğunu da görebiliyordu. "Sana her şeyi anlatacağım." Arkasını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. "Akşam yemeğinde. Yemek yemen gerek."

Lily gözlerini devirdi ve elinde mottosuyla pencerelere doğru yürüdü. "İmkânsız adam," diye mırıldandı nefesinin altında. Şu anda sadece bir hilal görülebiliyordu ama gökyüzü berrak ve pırıl pırıldı -en azından onun görebildiği kısmı. Yakınlardaki diğer binaların geniş düz çatıları tepeden tam görüşü engelliyordu. Aşağı baktı ve evin en az elli kat yukarıda olduğunu tahmin etti. Elini cama bastırdı ve başını eğerek gözlerini yere doğru çevirdi.

"Bir içki daha ister misin?" Verakko arkasından seslenerek onun sıçramasına neden oldu.

Döndü ve onu yemek ve çatal bıçak takımlarıyla donatılmış masanın yanında dururken buldu. Elindeki çoğunlukla dokunulmamış şişeye baktı ve başını salladı. Lily onu inceledi ve vücut dilinin bozuk olduğunu fark etti. Omuzları gerilmiş, yumrukları sıkılmıştı ve sanki ona bakmak istiyormuş gibi değil de başka bir yere bakmamaya çalışıyormuş gibi gözlerini onunkilerde tutmaya zorluyordu.

Boğazını temizledi ve kısa bir an için gözleri hâlâ cama yaslanmış olan avucuna kaydı, sonra tekrar ona döndü. Farkına vardığında, yanına koşup onu yatıştırmak için ani bir dürtü, ayaklarını ona doğru istemsiz bir adım atmaya zorladı.

"Sorun pencereler, değil mi? Yüksekten korkuyorsanız neden bu kadar yüksekte bir ev satın aldınız?"

"Normalde sorun olmaz ama onlara bu kadar yakın durmamanızı tercih ederim." Göğsünü şişirdi ve göz temasından kaçınarak oturdu. "Ziritha'nın önerdiği zemin buydu."

Lily kaşları çatılmış bir halde masaya gelip ona katıldı. "Ona yüksekliğin seni ne kadar rahatsız ettiğini söyledikten sonra bile sana burayı mı aldırdı?"

"Neden ona söyleyeyim ki?" Kaşlarını çattı ve sandalyesine yaslandı.

"Gökdelende bir ev satın almadan önce konuşulması gereken önemli bir konu gibi görünüyor." Lily omuz silkti. "Bana sen söyledin."

Bakışları ciddileşti. "Sen farklısın." Verakko yemeğine baktı ve mırıldanarak ekledi: "Düşüş hikâyemi anlattığım tek kişi sensin."

Lily'nin kalbi göğsünde sıkıştı. *Tek kişi mi?*

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi ve yemeğini inceledi. Garip gri küpler, tuzlu ve biraz da tanıdık kokan kömür renginde bir sosla kaplanmıştı.

"Basit tuttum. Ne kadar yemek isteyeceğini bilmiyordum ve bir kez daha seçme şansın varken vejetaryen kalmayı tercih edip etmeyeceğini de bilmiyordum."

Elbette bunu düşünecek kadar düşünceli biriydi. Bunu kolaylaştıramazdı, değil mi? Baştan sona yalancı bir göt müydü? Hayır, kızın her şeyi sorgulamasını sağlayacak kadar makul açıklamalar ve tatlı jestler yapmalıydı.

Lily adamın verdiği yassı kaşıkla az miktarda yemek aldı. Pek aç değildi, gerçi en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ama göründüğünden çok daha güzel kokan bu sevimsiz gri bulamacı denemeye meraklıydı.

Sos parlak ve narenciyeydi, altındaki gri küpler ise hafif bir çıtırtıyla tuzluydu. Düşünceli bir şekilde çiğnedi ve beğendiğine karar verdi. Karşısındaki hareketsiz uzaylı dikkatini çekti. Adam yemeğine dokunmamıştı ama onu dikkatle izliyordu, çenesinde bir kas kıpırdıyordu.

Lily içini çekti ve elindeki tuhaf aleti yere bıraktı, sonra şişeden uzun bir yudum aldı ve boğazında bir yol açtığı için yüzünü buruşturdu.

Biraz netlik kazanma zamanı.

***

Verakko artık boyadan kurtulmuş olan ellerini esnetti. Onları saklamak yanlıştan da öte bir şeydi ama Lily'nin onlara doğru sürekli gergin bakışları, onu daha rahat ettirmek için tekrar boyaması gerekip gerekmediğini düşünmesine neden oldu.

Kendi şişesinden bir yudum aldı, hazırlık için zaten bir şişenin tamamını devirmişti ama ayak parmaklarından kulaklarının ucuna kadar her zerresi titrek ve gergin hissediyordu. Bir insan ruhunun diğer yarısını kendisini kabul etmesi için nasıl ikna edebilirdi?

"Pekâlâ, önce," dedi tekrar ellerine bakarak, "bunlar ne zaman ortaya çıktı?" "Sen

sokulduktan sonra," diye yanıtladı adam, koltuğunda kıpırdanarak.

Lily'nin çenesi sıkıştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden onları daha önce, uyandığımda görmedim?"

"Çünkü Desy'nin onları örtmesini sağladım."

Kaşlarını kaldırdı. "Onları benden saklamayı mı planlıyordun?

"Hayır. Başka birinin onları görmesini ve anneme bildirmesini istemedim."

"Ve bizi birlikte olmaya zorlayacaktı çünkü...?" "Biz

dostuz," dedi kısaca.

Geniş gözlerle başını salladı ve izleri tekrar inceledi. Sözsüzce ayağa kalktı ve pencerelerin önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Onu daha az endişe verici bir alana çekme içgüdüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Ne hissediyorsun? Boğazı çalıştı ve *sallanmayı* önlemek için ağzını kapattı.
boğazında düğümleniyordu.

Burnunun kenarını sıktı ve gözlerini kapadı. "Bana daha önce hiç sahip olmadığın işaretlerin bileklerinde sihirli bir şekilde ortaya çıktığını söylüyorsun çünkü başka kimseyle sahip olamayacağın bir tür bağlantımız var mı?" İnanmayan bakışlarını ona dikti.

Açıklamasının basitliği karşısında ağzının bir köşesi aşağı doğru döndü. İşaretlerin olmadığı bir dünyadan gelen biri için işaretlerin ne anlama geldiğini tarif etmek mümkün müydü? "Evet, sanırım."

"O zaman neden benim yok? Ben senin eşinim ama sen benim değilsin?"

Verakko hırlamasına engel olamayarak ayağa fırladı. Lily ona öfkeli bir bakış fırlattı ve kelimeler olmadan onu sakinleştirdi.

Cevap vermeden önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Hayır. Ben senin eşinim ve sen de benim, ama görünüşe göre insanlar bunları anlamıyor. Belki onları aşarak evrimleştiniz, belki de bu insanlara özgü bir arıza. Bu sorunun cevabını bilmiyorum ama tanıştığım diğer çiftleşmiş insanlardan bildiğim şey, içimde bir tanıma duygusu olduğu."

"Çünkü ben yarı Clecanialıyım ya da Clecanialıların soyundan geliyorum ya da..." Kollarını havaya kaldırdı, gözlerini vahşi bir bakış aydınlattı. "Ya da insanlar her ne haltsa." Bakışları umutsuzluğa dönüştü. "Anlamıyorum. Bunlar nasıl birdenbire ortaya çıkabildi? Neden daha önce ortaya çıkmadılar?"

"Senin çöktüğünü gördüğümde bana bir şey oldu. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum ama seninle tanıştığımdan beri bana yük olan tüm engeller ortadan kalktı. Tek düşünebildiğim seni kaybedebileceğimdi." Uzanıp onu yakalamak için can atıyordu ama kendini zorladı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Seni koruyabileceğimden hiç şüphe etmedim. Seni güvende tutmak için bir Strigi ya da bir sefa ile savaşabileceğimi biliyordum ama..." Yutkundu, hatırladıkça omurgasından aşağı buzlar kayıyordu, "Zehirle savaşamam."

Lily omuzlarını silkti ve dudağını dişledi ama sessiz kaldı.

Pencerelerden görünen manzaranın yarattığı korkuyu görmezden gelerek ona doğru ilerledi. "Seni zorlamayacağım,

Yine de. Eğer benimle birlikte olmak istemediğini söylersen, uzak durmak için

elimden geleni yaparım." "Anneni ikna edemez misin-"

"Annemi çok az şeye ikna edebilirim. Varlığınızı şehre duyurmadan önce üç gün boyunca sizinle kalmama izin vererek bana zaten bir iyilik yaptı. Daha fazlasını yapmayacaktır."

"O zaman ne olacak? Açıklamasından sonra mı?"

Verakko boğazında yükselen bir hırıltıyı daha bastırdı. Ne olacağını biliyordu ve buna dayanacak gücü olup olmadığını merak ediyordu. "Erkekler ve aile reisleri ziyaret edecek. Bakalım sizi tanıyacaklar mı ya da onlarla pazarlık yapacak mısınız?"

"Ya hayır dersem?"

"Eğer siz seçmezseniz, korkarım ki o sırada size vasi olarak atanan kişi sizin yerinize seçim yapacaktır." Lily'nin tiksinti dolu bakışları karşısında Verakko şu açıklamayı yaptı: "Evlilik sırasında sizden istenen tek şey birlikte yaşamanız. Sözleşmenizin bir parçası olduğu sürece, istemiyorsanız erkekle konuşmak zorunda bile kalmayacaksınız."

Lily bir süre sessizce pencereden dışarı baktı, sonra bakışları Verakko'ya döndü. "Bekle... kontratında ne var? Ne yapmak zorundasın?"

Midesi bulandı. "Bu evi satın almak ve onun tercihlerine göre düzenlemek zorundaydım. İstemediği sürece ona akşam yemeği hazırlamam ve haftada bir kez onunla yemek yemem gerekiyor." Yumruklarını sıktı. "Ve sözleşmeye göre hamileliği deneyeceğiz."

Lily'nin eli ağzını kapattı ve geri çekildi.

"Yine de yapmayacağım! Yapamam." Kız ikna olmayınca ekledi: "Sen benim eşimsin. Başka biriyle birlikte olamam."

"Fiziksel olarak mı?" Ona doğru birkaç adım attı. "Fiziksel yan etkileri var mı?" "Evet.

Daha hızlıyım, daha güçlüyüm ve *salınım da* daha güçlü olmalı."

Lütfen sorma. Lütfen sorma.

"Peki ya hayır dersem? Fiziksel olarak sana bir şey olur mu?"

O sordu. Verakko içten içe inledi. Lily güçlüydü ve kolay kolay hiçbir şeye boyun eğmezdi ama zayıflıklarından biri de merhametiydi. Eğer ona aralarındaki bağı reddetmeyi seçerse başına neler geleceğini anlatırsa, istese de istemese de onunla kalması için baskı hissedecekti. Ama ona her şeyi anlatmayı kabul etmişti. İyi ve kötü. "Söylememeyi tercih ederim."

Başını ona doğru eğdi ve kollarını kavuşturarak beklemeye başladı.

"Etkilerinin ne kadar şiddetli olacağını bilmiyorum, ancak arkadaşlarından ayrı düşen Clecanian'larla ilgili tüm anlatılar, zaman içinde değişen seviyelerde hastalığa işaret ediyor gibi görünüyor."

Lily'nin omuzları düştü ve kaşları birbirine yaklaştı. Gözlerinde açık bir endişe ile ona baktı. Eğer durum farklı olsaydı, bu bakış onun vücudundaki her kemiği eritebilirdi. Eşi için duyduğu endişe gözlerinde parlıyordu. Bunu görebileceğini asla hayal edemezdi.

"Hastalanır mıydın?" diye fısıldadı, bakışlarını onun üzerinde gezdirerek. "Ne kadar sürerdi? Şu anda hasta hissediyor musun?" Bakışları tekrar adamın vücudunda gezindi, bu sefer daha yavaştı.

"Hayır, ben iyiyim. Şu anda seninleyim. Beni etkileyecek olan uzun süreli ayrılıklardır. Tüm Clecanialılar için aynı değil, ama giderek daha zayıf oluyorum. Hastalığa daha yatkın olurdum. Duyduklarıma göre, zihinsel durumum her şeyden daha fazla zarar görecek. Depresyon. Öfke nöbetleri. Ama yine de, bu daha önce hiç olmadı. Çiftleşme bağı her zaman eşit olarak karşılık bulmuştur. İki insanın birlikte olup olmayacağı asla söz konusu olmadı. Ne kadar uzun süre birlikte kalırsak, ayrılmamızın o kadar kötü olacağını biliyorum. Benimle birlikte olmak istemediğine karar verirsen, bunun etkilerini o kadar fazla hissetmeyebilirim. Uzun süredir birlikte değiliz. Ne de olsa sadece bir gündür işaretlerim var." Verakko kafasının içinde söylediklerinin yalan olduğunu haykıran sesi susturdu. Yalan değildi. Onu terk ederse ne olacağını bilmiyordu. Tek bildiği, her zerresinin bu fikre isyan ettiğiydi ama ondan uzak kalmanın ne yapacağını şu ya da bu şekilde söyleyemezdi.

Lily'nin gözleri yaşardı ve yüzünü ondan sakladı. Tek yapmak istediği ona dokunmaktı ama bunun yarardan çok zarar getirip getirmeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden kaslarını sıkarak orada durdu ve onun bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledi.

Sonunda onunla yüzleştiğinde, gözlerinin etrafındaki ıslaklığın kanıtını gördü. "Ya bir yıl içinde bu gezegenden ayrılmayı seçersem? Ya yasalar değişirse ve Dünya'ya geri dönebilirsem? Sonsuza dek benimle olmak ister misin? Tek eşli olarak?"

Yaşadığım her günün her saniyesi için. Ona doğru bir adım attı ve ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Zaten ona karşı çok temkinli ve genel olarak ilişkilere karşı ürkekti. Gerçeği duymak ister miydi? "Seni her yerde takip ederim, Mivassi. Hayatımın geri kalanında gördüğüm tek yüz senin yüzün olacaksa, mutlu bir erkek olarak öleceğim."

Çenesi titredi ve burnunu çekti. "Kontratını bozarsan ama işaretlerini göstermezsen ne olur?"

"Sonunda, onları ortaya çıkardığımda, eş olarak birlikte olmamıza izin verilecek, ancak aksi takdirde bir daha asla evlenmeme izin verilmeyecek. Ve uzaklara gönderileceğim. Yıllarca. Yasalar

değişmediği sürece,

"Ben yokken yılda bir kez evlenmek zorunda kalırsın."

Boğazı düğümlendi. Onu yıllarca görememek mi? En az iki erkekle daha evlenmek zorunda kalacağını ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bilmek? Ya geri döndüğünde onu başka birine vurulmuş bulursa? Ya da daha kötüsü... gitmiş olarak. Lily ona henüz düşünmediği bir şeyi işaret etmişti. Lily'nin yılı bittikten sonra Clecania'da kalması gerekmiyordu. Gidecek miydi? "İhtiyacın olan buysa, yaparım."

Yüz hatları yumuşadı. Kollarını belinde kavuşturdu. "Bunu benim için yapar mısın? İşaretlerini ortaya çıkararak beni seninle birlikte olmaya zorlayabilecek olsan bile mi?"

Verakko sert bir kahkaha attı. "Bunu hiç düşünmedim değil. Her birkaç dakikada bir bunu yapmak konusunda kendimle tartışıyorum. Kendimi tutmak benim için doğal değil. Olması gereken bu değil. Eşler her zaman eşit derecede çekim hissetmiştir. Buna hiç şüphe *yok*." Aralarındaki mesafeyi kapattı, kızın geri adım atmamasından rahatladı ve ellerini kızın üst kollarına koydu. "Her parçam senin benim olduğunu biliyor. Ama hepinizi istiyorum ve sizi buna zorlarsam bir parçanızın bana her zaman kızacağını biliyorum."

"Ve eğer seninle birlikte olmayı kabul edersem, geri dönüşü olmayacak mı? Mutsuz olsak bile mi?"

"Asla," dedi dürüstçe. "Şu anda bile kendimi senden zar zor uzak tutuyorum. Eğer bana benim olacağını söylersen, bu benim için son olur. Gitmene asla izin veremem. Ama asla mutsuz olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ve karar vermek için sadece iki haftam var," diye fısıldadı kendi kendine.

"İki hafta içinde *evleneceğim* ama annem varlığınızı şehre duyurduktan sonra birlikte yaşamamamız en iyisi olur. Başka erkeklerin sana kur yapmaya çalıştığını görürsem, ben..." Verakko ellerini bıraktı, bu düşünceyle yanlışlıkla onu çok sıkacağından endişeleniyordu. "Bunu görmek için orada olmasaydım herkes için daha iyi olurdu."

Lily yere baktı ve sessizce başını salladı. Kaşları çatılmıştı ve bir şey hakkında derin düşüncelere daldığında hep yaptığı gibi dudağını dişliyordu, ama yüzünde de acınası bir çatışma vardı. Gözleriyle buluşana kadar çenesini kaldırdı ve göğsü daraldı. Revirdeyken bir iksir içmişti ama yine de her zamankinden daha bitkin görünüyordu.

"Neden seni odana götürüp biraz uyumana izin vermiyorum?"

Lily iç geçirdi. "Yakın zamanda uyuyabileceğimden şüpheliyim."

Verakko şansını zorladı ve kızın uzun saçlarını yüzünden süpürdü, sonra da yanağını avuçladı. İçinde bir mırıltı yandı

Gözleri temasla yavaşça kapandığında göğsünde. *Hâlâ bir şansım var.* "Bırak yardım edeyim. Seni uykuya dal*dırabilirim.*"

"Verakko, ben..." diye tartışmaya başladı, bakışları sertleşti ama sonra yüzü düştü ve inledi. "Aslında, belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir."

Onu merdivenlerden yukarı, kendi odasına götürdü. Onu Ziri için hazırladığı odaya götürmeliydi ama onu kendi yatağına yatırmak daha doğru gelmişti. Kapıya vardıklarında Verakko kaşlarını çattı. Bu diğer odada uyumak zorunda kalacağı anlamına mı geliyordu?

Ormanda Lily'yle birbirlerine yakın uyumuşlardı. Son iki gecedir onu kollarının arasına almıştı ki bunu bir dişiyle yapabileceğini hiç düşünmemişti. Lily bunun kendisi için tuhaf olduğunu belirtmemişti. İnsan çiftler de diğer bazı uzaylı kültürlerinde olduğu gibi yataklarını paylaşıyor muydu?

Karanlık odaya vardıklarında ona döndü ve yanakları pembeleşti. "Giyebileceğim başka bir şeyiniz var mı?"

Omuzları biraz çöktü. Onun ihtiyaçlarını karşılayacağını gösteremeyecekse neden onu seçsin ki? Bu şehrin lanet olası kumaşçıları kıyafetleri eski yöntemlerle, sanal olarak değil de fiziksel mağazalarda satmakta ısrar ediyordu ve ona dönmeden önce her biri için yalnızca bir kıyafet seçecek zamanı olmuştu. "Gömleğim?" diye sordu, her ihtimale karşı gömleğini çıkararak. "Henüz hiç kıyafet taşımadım. Yarın daha fazlasını alacağımdan eminim. İstersen sen seçebilirsin."

Lily gömleğine baktı, sonra aldı. "Teşekkürler."

Belindeki tokayla oynadı. Şimdi gitmeli, onu biraz yalnız bırakmalıydı ama bunu yapmaya cesaret edemedi.

Toka yerinde kilitli kaldı ve küçük altın metal parçasını daha iyi kavrayabilmek için gömleğini yatağa fırlatarak bir of çekti. Ona baktı, yanakları kızarmıştı. "Daha önce çıkarmıştım ama lanet şey bir türlü- Ow!"

Ona doğru hızla ilerledi. Parmağını ağzına götürdü ve kendi beline bakarken parmağını emdi.

Sırıtmamak için dudağını ısırdı. "Yapabilir miyim?" dedi, belini işaret ederek.

Kaşlarını çattı ve hâlâ yaralı parmağını emerken onu inceledi. Yavaşça başını salladı.

Tokanın metali tuhaf bir şekilde takılmış ve onu tokayı ikiye ayırmaya zorlamıştı. Kumaşı arkasına doğru süpürdü ve ona baktı. Kız çok yakındaydı. Bir kolunu beline dolayabilir ve onu kolayca öpücük için kendine çekebilirdi.

Adam uzaklaşmayınca gözlerinin içine baktı ve nefes alış verişinin derinleştiğini gördü. Yavaş hareketlerle ellerini sol kolundaki kopçaya kadar götürdü, sonra kumaşın açılmasına izin verdi.

Bakışlarını onun üzerinde tuttu ve önce diğer kolundaki, sonra da sırtındaki tokayı çözmek için harekete geçti. Ellerini kızın sırtında gezdirdi ve onu kendine doğru çekti. Kadının elleri omuzlarında dinlenmek üzere yukarı kalktı. Verakko kendini toparlamaya çalıştı. Lily'nin şu anda ne kadar bunalmış ve duygusal hissediyor olabileceğini hayal bile edemiyordu ve o da bundan faydalanıyordu. Kumaşı belinden aşağı sıyırdı ve ayaklarının dibinde yerde birikmesine izin verdi.

Gözlerini onunkilerden ayırmadı ve kızın bakışları ağzına kayınca bir iniltiyi bastırdı.

Ama kahretsin, o da onun gibi hissediyordu, tek farkı eşine sahip çıkamamanın acısını yaşamanın verdiği hayal kırıklığıydı.

Nefes verirken dudakları aralandı. Yenilmiş bir hırıltı çıkardı ve onu kendine doğru çekti. Kadının yumuşak göğüslerini çıplak göğsünde hissettiğinde siki bir anda sertleşti. Onu boynunun arkasından kavradı ve ağzını onunkinin üzerine eğdi. Küçük dilinin onunkine sürtünmesinin verdiği coşkuyla içinden bir inilti koptu. Kollarını onun boynuna doladı, ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve dilinin yavaş, şehvetli hareketleriyle onu çılgına çevirdi. Uyarılmışlığının hafif kokusu, ona verdiği kalın iç çamaşırının altında maskelenmişti. Parmakları onları çıkarmak için kaşınıyordu.

Birbirine bağlı bedenlerinde tıkırdayan mırıltısının gürlemesine izin verdi ve onun cevap veren nefesine sırıttı. Öpüşmeyi derinleştirirken Lily'yi geriye doğru itti, ta ki Lily'nin sırtı yatağın kenarına değene kadar. Geniş yatağı özellikle onun gövdesi için hazırlanmıştı ve Lily'nin beline kadar yükseliyordu. Kalçalarını kavrayarak onu yatağa kaldırdı, sonra bir kolunu beline doladı ve kalçalarını kendine doğru çekti.

Adam sert aletini kadının kalçalarının tepesindeki hassas noktaya dayadığında, kadın öyle tatlı bir inilti çıkardı ki, adam tam orada boşalabilirdi. Ama sonra geri çekildi.

Zor nefes alarak adamın gözlerinin içine baktı. Adam onun kalçalarını kendi kalçalarına bastırmış ve vücudunun üst kısmını onun üzerine eğmişti, bu yüzden kadın kollarını arkasına dayadı ve eğildi. Adam onun bakışlarında gördüğü şey karşısında hırıltılı bir nefes verdi. Berraklık.

"Daha önce buna izin verilmediğini söylemiştiniz. Bunun nişanlanmanızla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

Verakko kendini dürüstçe cevap vermeye zorlasa da, başka bir dişiye karşı olan sözleşmeden doğan yükümlülükleri o anda konuşmak istediği son şeydi. "*Eşim* olduğunu bilmeden önce..." Kelimenin altını çizdi ve bakışlarını Ziritha'nın yüzünde kalmaya zorladı ve artık açıkta olan vücudunu görmek için aşağı kaymadı. "Ziritha burada seninle olduğumu biliyor. Bu teknik olarak bir ihlal ama-"

Lily başını salladı ve sözünü kesti. "Şu anda seninle bunu yaparak hiçbir kadını incitmek

istemiyorum, hem de onun evinde."

Verakko kaşlarını çattı. "Bunun kimseye zararı yok. Ziri beni ya da burayı öyle görmüyor." Lily'nin Ziritha'nın hissedebileceğini düşündüğü ihanetin gerçeklerden çok uzak olduğunu anlamasını nasıl sağlayacaktı?

Lily bir an için onun ağzına baktı ve yeniden düşünebileceğini sandı, ama sonra kaşları birbirine yaklaştı ve gömleğini attığı yerden aldı. "Söylediklerini mantıklı bir şekilde dinliyorum ama yine de bu konuda kendimi boktan hissetmeme neden olan bir ömürlük Dünya deneyimim var. Evli insanların benim alışık olduğum gibi bağları olmadığını kendim görene kadar bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Hırladı ve gömleği kızın elinden kaptı.

"Verakko," dedi uyarı tonuyla. Gömleğe uzandı ve ıskaladı, bu sırada göğüslerini yıkıcı bir şekilde salladı.

Kaşlarını iyice çatarak ve taşakları şimdiden şehvetten sızlayarak gömleği düzeltti ve başının üzerinde tuttu. Ona sinirli bir bakış gönderdi ve kollarını kaldırıp gömleği indirmesine izin vermeden önce dudaklarında küçük bir gülümsemenin oynaştığını gördü. Geçtiğimiz hafta içinde birkaç suç işlemişti ama onun muhteşem vücudunu örtmek şimdiye kadarkilerin en kötüsü gibi geliyordu.

Kumaşı kalçalarına kadar indirmekte acele etmedi ve bunu yaparken parmak eklemlerini meme uçlarına değdirmeyi ihmal etmedi. Kadın bu temas karşısında ürperdi. Tişörtünü giydiğinde, yumruklarını kalçalarının iki yanına dayadı ve yüzüne odaklanarak hayal kırıklığını görmesini sağladı. Adil olmak gerekirse, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Bir süre sessiz kaldılar, sadece bakıyorlardı, aralarındaki hava gergindi.

"Burada seninle uyuyabilir miyim, Lily?"

Yanağının içini ısırdı ve onu düşündü.

"Sana hala kızgınım" dediğinde ne kabul etti ne de reddetti.

Bu küçük ifade olması gerekenden daha fazla canını yaktı. Sözlerinde zehir yoktu ama arkasındaki gerçeği duyabiliyordu. Kızgınlık doğru duygu değildi. Acı için bir maskeydi. Ona karşı en büyük engeli oluşturacak türden bir acı. Geçen hafta ona yaptıkları belki onunla bağlarını koparacak kadar derinden yaralamamıştı ama şüphe tohumları ekmişti. Bu öyle bir şüpheydi ki, onu bastırması gerekenden daha uzun sürecekti.

Mivassi için, tüm o hatırı sayılır bilgi birikimi ve sonsuz güveniyle, ona karşı olan hislerinden şüphe duymak, davasına her şeyden çok zarar verirdi.

"Eğer izin verirsen hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek

geçireceğim." Lily yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi uykuya dalmana yardım ederek başlayacağım." Adam doğruldu ve kızın kendini uykuya gömmesini izledi.

bir battaniye yığınının altında. Pantolonunu çıkararak onun yanına yattı ve ışıkları karartmaya programladı.

Buna izin vereceğini umarak onu göğsüne doğru çekti ve boynundaki saçları süpürdü. Şimdi yeniden tamamen dikleşmiş ve poposuna yaslanmış olan aletini umursayıp umursamadığını söylemedi. Burnunu boynunun sütunu boyunca gezdirdi ve kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Hazır mısın?"

Bir an tereddüt etti, içindeki her milisaniyelik şüphe bir darbe daha indirdi. Bir gün ona tekrar güvenebileceği bir yere geleceklerdi ve o zamana kadar sabırlı olması gerekiyordu. Sonunda başını salladı.

"Derin uyu, mivassi, ve sadece hoş rüyalar gör. Sabah yenilenmiş ve uzun bir güne hazır bir şekilde uyanacaksın." Vücudu gevşedikten ve nefes alış verişi düzeldikten sonra son sözleri söylemeye devam etti.

Verakko olduğu yerde kaldı, saçlarını okşadı ve parmak uçlarını yanaklarında gezdirdi, bir yandan da kararını hızlandırmanın yollarını düşünüyordu.

Aklına bir düşünce geldi ve onu önemsemedi, ancak düşüncelerinin ön saflarında titreşmeye devam etti ve dikkate alınmayı talep etti. İlk başta pek hoşuna gitmeyebilirdi ama sonunda tam da anlaması gereken şey olabilirdi. İçinde bulunduğu durum hakkında ona inanmayabilirdi ama inanacağı tek bir kişi vardı.

Verakko kolunu Lily'nin başının altından kaydırdı ve mutfaktan iletişim cihazını aldı. Birkaç

dakika sonra çağrı bağlandı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bölüm 21

Lily kabarık bir yastığı göğsüne doğru çekti ve sıktı. Serin kumaş sıcak göğsüne çok iyi geldi ve Lily yorganının içine daha da sokuldu. *Yorgan mı?*

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla ayağa fırladı. Görüşü netleşip geniş yatağı, parlayan taş zemini ve mavi-gri duvarları gördüğünde nerede olduğunu hatırladı. Tekrar yatağa uzandı ve hızla atan kalbini rahatlatmak için birkaç derin nefes aldı.

Çiçek kokusu ağır ağır yayılıyordu. Lily odayı taradı ama fark edilebilir bir kaynak bulamadı. Havalandırma falan mı yapıldı?

Verakko'nun gerçekten gittiğinden emin olduğunda, hâlâ üzerinde olan gömleğini burnuna çekti ve derin derin içine çekti. Normalden daha hafifti ama çok sevdiği o dumanlı koku kumaşa sinmiş ve onu rahatlatmıştı.

Gömleği burnunun üzerinde tavana bakarak uzandı ve zihinsel olarak vücudunu taradı. Sırtında hiçbir ağrı, ormandan kalma hiçbir sızı ya da acı yoktu. Genel olarak, lezzetli bir şekilde rahat ve gevşemişti. Verakko'nun *salınımı* ortam gürültüsü makinesinden daha iyiydi. Ya da Ambien'den bile.

Eğer onunla kalırsam, bahse girerim bunu her gece yapmasını sağlayabilirim.

Lily dün olan her şeyi düşündü. Tüm kavgalarını, Verakko'nun ifşaatlarını ve dün gece paylaştıkları beklenmedik yakınlaşma anını. Günün büyük bir bölümünde tartışmış olmalarına rağmen, Verakko ile aralarındaki hararetli konuşmalar neredeyse doğru geliyordu. Sanki birbirlerini sözleriyle yıkmak yerine kavga ederek bir şeylere ulaşmaya çalışıyorlardı. Hoşnutsuzluk düşüncelerine sızdı. Onu affetmek ve yoluna devam etmek neden bu kadar doğal geliyordu? *Söylediği gibi bir bağ hissediyor muyum?*

Verakko ile aralarında özel bir şey vardı; Verakko bunu göremiyor değildi. Bu sonsuza dek mutlu olmak için yeterli olabilir miydi? Bu bildik türden bir Dünya ilişkisi olsaydı, muhtemelen onu affetmeden önce birkaç gün daha acı çekmesine izin vermeye karar verirdi ama burada riskler daha yüksekti. Eğer kendini ona tekrar açarsa, geri dönüşü olmayacaktı. Ayrılmak yok. Boşanma da. Onun iyiliğini zerre kadar önemsiyorsa olmazdı.

Buna hazır mıyım?

Lily odanın giderek daha da aydınlandığını neredeyse fark etmemişti. Sonunda gözlerini kısmasına neden olacak kadar parlak olduğunda, şaşkınlıkla kaynağa doğru baktı ve muhteşem bir manzara gördü. Katı bir duvar olduğunu sandığı şey büyük, şeffaf bir pencereye dönüşmüştü.

Lily yataktan kaydı ve manzarayı seyretti. Çok doğaüstü bir manzaraydı. Daha önce siyah kumlu sahiller görmüştü ama önündeki tamamen çıplak, yuvarlanan siyah kumlu çöl gibisini hiç görmemişti. Gökyüzü bulutsuz ve parlak maviydi ama yine de tam olarak güneşli bir gün gibi görünmüyordu. Göz alabildiğine uzanan parıltılı kumların kasvetinde bir şey, günü tehditkâr gösteriyordu.

Burnuna çiçek kokularının karışımından bir koku daha çarptı ve yüzünü buruşturdu. Bir yerlerden *geliyor olmalıydı.*

Lily birinci kata indi ve Verakko'yu bir tür elektronik parça olduğunu tahmin ettiği bir yığının üzerinde toplanmış buldu. Onun içeri girdiğini duyunca omzunun üzerinden baktı ve Lily yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı.

Küçük ekranlar olarak ikiye katlanan çok tuhaf bir gözlük takıyordu. Odağını her değiştirdiğinde, mercek yüzüne doğru yakınlaşıyor, sonra uzaklaşıyor ve baktığı şeyi büyütmeye çalışıyordu. Küçük merceklerden birinde küçük semboller uçuşurken, diğerinin boş kaldığı görülebiliyordu. Eksantrik gözlükler ve ağır kaslı, gömleksiz gövdesinin birleşimi muhteşem bir manzaraydı.

Verakko gözlükleri ters çevirdi ve kanepenin arkasına sıçradı. Elleri onu tutacakmış gibi uzandı ama sonra geri çekip beceriksizce kalçalarına yerleştirdi ve yanlarına bıraktı. Kız yanaklarının ısındığını hissedip gözlerini kaçırmak zorunda kalana kadar hiç konuşmadan ona gülümsedi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, biri hafifçe tüten küçük parçalara el sallayarak.

"Ben, uh..." Verakko çalışma alanına bir göz attı, sonra iki kez baktı ve yanan parçayı yakındaki küçük bir bezle boğmak için koştu. "Bu bir sürpriz. Senin için."

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kafasının içindeki küçük sesler korosu onu azarladı. Hediyeleri severdi, boyutu ya da maliyeti ne olursa olsun. Büyürken ailesi nadiren hediye alışverişinde bulunurdu. Özellikle de hiçbir işe yaramayanları.

Verakko kıkırdadı ve bir gece önce yemek yedikleri küçük masaya doğru geri çekildi, şimdi alanı büyük bir kanepeyle paylaşıyordu. "Yine de olmayabilir. Bu parçalar çok eski. Eski depolama küpümü karıştırmaya gittim ve elimde sadece bunlar vardı, yani..." Omuz silkti ve masanın üzerindeki bir tabağı işaret etti.

Lily'nin midesi cevap olarak guruldadı. Masaya oturdu ve duygularını dengede tutmaya çalıştı, ancak tek yapmak istediği mutlu olmak, teslim olmaktı.

Bütün ilişkiler böyle başlar. Balayı döneminde hiçbir şeye karar veremem. Bunun etkisi geçtiğinde ya da ben huzursuzlaştığımda ya da o affedilemez bir şey yaptığında ne olacak?

Lily yere baktı ve tabağının boş olduğunu doğruladı.

Verakko ona uzun, ince bir bardak pembe sıvı uzattı ve orantısız bir gülümseme verdi. "Bu wanget." Kız soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Ormandan gelen pembe meyve" diye açıkladı.

Kendine rağmen Lily kaşlarını çattı ve midesi öfkeli bir gurultu çıkardı. "Özür dilerim," diye özür diledi, nankör görünmek istemiyordu. "Yaşadığım sürece bunlardan bir tane daha yiyebilir miyim bilmiyorum."

Verakko hayal kırıklığına uğramak ya da gücenmek yerine güldü ve onun sandalyesinin arkasından dolandı. Eğildi ve kulağına konuşmadan önce saçlarını kokladığını hissettiğini düşündü. "Biliyorum, biliyorum. Sadece bana güven. Meyveden yapılan bir içecek var. Bu alkolsüz olanı."

Lily midesini yatıştırmak için uzun bir nefes aldı, sonra küçük bir yudum aldı. Haftalardır yediği meyve her zaman keyifli sayılamayacak kadar acı olmuştu. Şimdi içtiği köpüklü meyve suyu, o meyvenin her zaman olması gerektiği gibiydi. Tatlı ve hafif, biraz da ekşiydi.

Verakko kıkırdadı ve ayağa kalktı, kız açgözlülükle daha uzun bir yudum alırken ellerini kızın kollarında gezdirdi. "Bugün dışarı çıktığında alkollü versiyonunu deneyebilirsin."

Lily ona bakmak için başını kaldırdı. "*Ben* dışarıdayken mi?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini çenesinin altından geçirerek başını sıkıca tuttu ve onu öptü. Onun baş aşağı öpücüğüne karşılık vermeden önce sadece yarım saniye düşünmesi gerekti.

Adam uzaklaştığında Lily rahatlamıştı. Onun böyle bir şey yaptığı her seferinde iradesi azalıyordu.

"Sana bir süreliğine başka birini gezdireceğim, sonra görüşürüz," diyerek kapalı mutfağa girdi ve elinde saplı bir kâseyle yeniden ortaya çıktı. Kadının önüne koydu ve kadın bardağın dışında oluşan buzlanmayı fark etti. Pek de hoş, sıcak bir fincan çay sayılmazdı.

Lily başını bir o yana bir bu yana çevirerek ne tür bir yiyecek yemek üzere olduğunu anlamaya çalıştı. Kasenin yarısına kadar soluk mavi... bir şey tabakası yükseldi ve üzerine çeşitli meyveler ve kuruyemişler geldi.

Onun suskunluğunu fark eden Verakko karşısına oturdu ve düz kaşığına karışımdan bir parça aldı. Lily'yi şaşırtan bir şekilde, katı mavi tabaka çatladı. "Mishun kâsesi. Mithrandirialılar için yaygın bir ilk yemektir. Mishun'un serin sıcaklığının sizi uyandırmaya yardımcı olması beklenir." Mavi yiyeceği yedi ve yutmadan önce bir süre ağzında tuttu. "Mishun'un yapıldığı yemişler de

enerjiyi artırmaya yardımcı olur."

Lily küçük bir ısırık aldı ve sırıttı. "Dondurma gibi, sadece... daha sert, belki?" Daha büyük bir kaşık aldı ve tatlı ile tuzlunun karışımının yarattığı lezzet ve doku patlamasının tadını çıkardı.

naneli mishun'a eşlik eden soslar.

"Beğendin mi?"

"Sevilmeyecek ne var? Kahvaltıda dondurma yiyorsunuz." Lily onun yemesini izlerken ona baktı. "Demek ki iyi bir aşçı olduğun konusunda yalan söylemiyormuşsun."

Ağzı kısa bir süreliğine aşağı doğru seğirdi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Tavanın yakınında asılı duran cam küreler, küçük bir çan sesi duyulmadan hemen önce titredi.

Lily soru sorarcasına Verakko'ya baktı, ağzı lezzetli kahvaltıyla dolu olduğu için kelimeleri

kullanamıyordu. "Bugünkü refakatçiniz," diye açıkladı Verakko ayağa kalkarken.

Lily onun kapıya doğru yöneldiğini fark etti ve aceleyle tişörtünü daha da aşağıya çekti. Kalçaları. Ağzındaki lokmada boğulurken hırıltılı bir sesle,

"Dayan!" dedi. Verakko durakladı ve kaşlarını kaldırarak ona

döndü.

"Kim o? Kimsenin beni bilmemesi gerektiğini sanıyordum. Önce benim değişmem gerekmiyor mu?
Bir şey mi?"

"Dün kıyafetinin bir kısmını kırdığım için sana giymen için bir şey getirdi."

Lily onun güçlü ellerinin kendisini soyduğunu düşünerek kızardı. Sonra bir irkilmeyle adamın sözleri aklına geldi. "Kız mı?"

Lily ayağa kalktığında Verakko çoktan kapıyı açmıştı. Lily'nin kadını görmesini engelleyerek, "Geldiğin için teşekkürler Ziri," dedi.

Ziri mi? Lily zihnini yokladı. Bu ismi daha önce duyduğunu biliyordu. Soğuk mishun midesini bulandırdı ve tüm vücudu elektrikle çatırdadı.

Lily, Verakko'nun kafasının arkasına doğru zihinsel hançerler fırlattı. Onu uyarmadan bunu nasıl yapabilmişti? Utanç ve suçluluk duygusu içini parçaladı. Yuva yıkan oydu ve şimdi hayatını mahvettiği kadınla yüz yüze gelmek zorundaydı.

Kısa bir anlık korkaklıkla Lily merdivenlere doğru fırladı. Ayağı en üst basamağa geldiğinde durdu. *Onunla yüzleşmelisin. Nişanlısıyla yattın. Bundan biraz daha fazla saygıyı hak ediyor.*

"Lily?" Verakko'nun kapı aralığından seslendiğini duydu.

Gözlerini yere dikti ve derin bir nefes aldı. *İçeri. Dışarı. Kahretsin!* Hâlâ üzerinde iç çamaşırı ve Verakko'nun gömleğinden başka bir şey olmadığını fark etti.

Kırışmış üstünü düzeltti ve Verakko'nun evleneceği kişiye doğru bakmaya zorladı kendini

eğer onu kabul etmezse.

Kalbi tekledi. Karşısındaki kadın göz kamaştırıcıydı. Sıkı, buz gibi gümüş buklelerinin yarısı geriye doğru toplanmış, geri kalanı ise sırtından aşağıya ve omzunun üzerinden aşağıya dökülüyordu. Açık mavi teni ve tül gibi beyaz elbisesi onu, zamanını bulutları şekillendirerek geçirebilecek bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Ziritha ona ışıltılı mavi gözlerle bakarken Lily bir deliğe girip ölecekmiş gibi hissetti. İkisinin arasına baktı, gözleri onu ihtiyatla izliyordu. Verakko nasıl olur da yanında duran yaratık yerine onu gerçekten isteyebilirdi? Birlikte çok mükemmel görünüyorlardı.

"Merhaba." Ziri kendisininkine benzeyen beyaz bir elbise uzattı ve nazikçe gülümsedi. "Sana kıyafet getirdim. Bu bir spa elbisesi ve mokti."

Lily'nin vücudu Verakko'ya yönelik kızgınlığın yanı sıra endişeyle de titriyordu. *Spa* kelimesi bilincinde kayıtlı olsa da, hala yorum yapamayacak kadar şaşkındı. İkisine de yaklaşıp Ziri'nin uzattığı elbiseyi ve küçük çantayı aldı, bir yandan da göz teması kurmadığı için Verakko'yu azarlıyordu. "Teşekkür ederim. Yapmamalıydınız... Yani, yapmalıydım..."

"Evet, oldukça tuhaf olduğunu biliyorum." Ziri Verakko'ya onaylamayan gözlerle baktı. "Bunları sana kendisinin getirmesi gerekirdi ama bu koşullar oldukça sıra dışı olduğu için, uyandığında burada olabilmesi için ben getirmeyi teklif ettim."

Tartışmasız garip bir gün olacak olana zihinsel olarak hazırlanmak için uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Elbiseyi önünde sallayarak, "Bunu giymeye gidiyorum. İki sallantıda dönerim." Gözlerinin yuvarlanmasını ancak engelleyebilmişti, utançtan büzüşmek istiyordu. İki sallama mı? Bu cümleyi hayatında bir kez bile kullanmamıştı.

Her iki uzaylı da endişeli bir bakışla ona baktı. Lily dönüp merdivenlerden yukarı kaçtı, onlar yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görmeden önce gözden kaybolmak istiyordu.

***

Verakko, Lily'nin kaçma çabasıyla merdivenleri neredeyse aşmasını izledi. Belki de Ziritha'dan gelmesini istemekle hata yapmıştı.

"Biraz ürkek, değil mi?" Ziri onun yanından konuştu.

"Pek çok şey için değil, ama söz konusu ben olunca, sanırım öyle." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Çok erken geldin. Ona geleceğini söyleme fırsatım olmadı."

Ziri tısladı. "Onlarla bu şekilde konuşuyorsan annenin herhangi bir kadınla sözleşme yapabilmesi mucize."

Verakko dilini ısırdı. Söz konusu olduğunda ne kadar düzgün olması gerektiğini unutmuştu.

Clecanian dişileri. Lily ile rahatlamıştı. Onunla dürüstçe ve okulda öğrendiği ölçülü kibarlık olmadan konuşmuştu. "Özür dilerim. İnsanlar farklıdır. Sauven Ormanı'ndayken konuşma tarzım değişti."

Gülümsemesini gizleyerek başını salladı.

"Gidip iyi olduğundan emin olacağım," dedi geri çekilmeye devam ederken. "Saat yirmi sekizde burada buluşuruz."

Ziri onu el sallayarak uzaklaştırdı, bakışları çoktan odayı tarayıp seçeneklerini değerlendirmeye başlamıştı.

Verakko Lily'nin odasına ulaştığında öfkeli bir fısıltı sağanağı duydu. Kapıyı kaydırarak açtı ve Lily döndü. Verakko ona spa elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğünü söylemeye fırsat bulamadan, Lily ona tıslamaya başladı. "Geleceğini bana nasıl söylemezsin!"

"I-"

"O neden burada ki?"

"Son-"

"Aman Tanrım, beni senin tişörtünün içinde gördü ve kendimi çok

kötü hissediyorum." "Lily!"

"Ne?" diye bağırarak ona doğru ilerledi.

"Sana bu sabah söyleyecektim ama buraya beklediğimden erken geldi." Lily

oflayıp pufladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona arkasını döndü.

Ona bir adım daha yaklaştı ama kadın gözleriyle buluşmayı reddetti. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğine seni asla ikna edemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca önyargılı olduğum için sana söylediklerimden şüphe duyabileceğini de düşündüm. Güvenebileceğin tek kişi o."

Lily'nin dudakları büzüldü, bu kendine gelmeye başladığının bir işaretiydi. Onun çenesini kavradı ve başını kendisine bakacak şekilde eğdi.

"Ziri bu şehirde annem dışında seni tanıyan ve izin verilenden daha yakın olduğumuzu bilen tek kişi."

"Etrafta dolaşmamam gerektiğini sanıyordum. Zaten bu yüzden gizlice buraya gelmedik mi?"

Verakko açıklamak istemedi, bunun ona bir kez daha yasaların gözünde teknik olarak bekâr olmadığını hatırlatacağını biliyordu, ama yine de yaptı. "Birlikte görülmemeliyiz. Sen ve ben yalnız, evime girerken. Ama Ziri'yle birlikteysen kimse iki kere düşünmez. Farklı yerlerden pek çok

ziyaretçimiz oluyor.

şehirler. Ve kimse insanları tanımıyor. Sizi müstakbel kraliçemiz tarafından etrafı gezdirilen bir kurtadam sanacaklar."

Lily başını adamın elinden çekip aldı ve geri çekildi. Gözleri hâlâ ateşliydi. "Ona ne kadar sorabilirim? Ne biliyor ki?"

"Sanırım yakınlaştığımızdan şüpheleniyor ama emin değil. Ve işaretlerimi de bilmiyor. Ona ne istersen sor ama çiftleştiğimizi belli etmemeye dikkat et. Onu bu habere nasıl tepki vereceğini söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

"Peki," diye homurdandı Lily. "Nasıl takacağımı bilmiyorum-" elinin sinirli hareketleriyle boynunu işaret etti, "-tak."

"Mokti mi?" Verakko hızlıca moktiyi tekrar saçına taktı. "Bu elbise geleneksel bir kaplıca kıyafeti." Kızın gözlerini yakaladı ve bir ilgi kıvılcımının canlandığını gördü. Çekingen bir tavırla ellerini kadının gergin omuzlarında gezdirdi. "En sevdiğim spa ve havzaya tam bir gezi ayarladım."

Bakışları tekrar ona kaydı ve yanağının içini ısırdı.

Verakko, ona bir hediyesi olduğunu söylediğinde yüzünde beliren benzer sevinç kıvılcımını hatırladı. Zihinsel olarak bu bilgiyi dosyaladı. Eşi hediyelerden hoşlanırdı. "Ormanda olduğumuz zamanı hatırlıyor musun, sana benimle bir gezi sözü vermiştim?" Kız onun gözlerine baktı ve adam da sırıtarak ona baktı. "Belki sonra seni istediğin gibi bir yatağa götürebilirim."

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken ağzı buruştu. Verakko ona doğru bir adım attı ve tepkisiz dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Ama ya biri Alex hakkında ararsa? Belki de kalmalıyım."

"Ziri'nin bir iletişim cihazı var. Bir şey duyarsam hemen sizinle irtibata geçeceğim."

Adam tekrar ona baktığında, kadın içini çekti. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

Kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki Verakko koluna girerek onu durdurdu. "Bu arada Lily, spaya gittiğinde tüm vücut masajı için rezervasyon yaptırmamaya dikkat et."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

Verakko hırıltısını bastırdı. "Dünya'da tüm vücut masajı var mı?" Kadın

omuz silkti. "Evet."

Bir kaşını kaldırdı ve bakışlarının belirli bölgelerde oyalanmasına izin vererek vücuduna dikkatle baktı. "*Tüm* vücut mu?"

"Ne-" diye kekeledi, gözleri büyüyordu.

"Önce sizi üst kattaki bazı kuaförlerle tanıştırmak istiyorum, sonra da sanırım lavabolara inebiliriz. Biraz ıslandıktan sonra katlar arasında yukarı doğru ilerleyeceğiz. Henüz kimse senin dilini yüklemediği için ben yakınlarda olacağım."

Lily, Ziri'nin yanında yürüyordu ama ne zaman söyleyecek bir şey düşünse Ziri yeni bir konuya giriyordu. Verakko'nun evinin bulunduğu binadan çıkmışlardı ve şimdi garip bir şekilde gür bir bitki örtüsünün altında bekliyorlardı. Lily boynunu büktü ve binaların üst üste binen düz çatılarının sağladığı gölgenin aşağıdaki kumda bir tür vahanın var olmasına izin verdiğini tahmin etti.

Isı kontrollü binanın dışındaki hava sıcak ve kuruydu. Terlemeye başlamasına rağmen, cildindeki nem neredeyse anında buharlaşıyordu.

"Hangi hizmetlerin yapılmasını istediğinizi biliyor musunuz?" Ziri sordu.

Büyük gümüş bir top onlara doğru süzülerek Lily'nin tüm dikkatini üzerine çekti. Rotasından sapacak gibi görünmediğinde, aceleyle uzaklaştı.

"Sorun yok, Lily. O kruvazör bizim aracımız."

"Binmek mi?" Başını eğdi, bacakları hâlâ

gergindi.

"Tüm kaplıcalar eski şehirde." Ziri uzakta bir grup küçük binayı işaret etti.
Lily bunların bir tür depolama tesisi olduğunu düşünmüştü. Nasıl koca bir şehir olabilir?

Büyük gümüş küre önlerinde durdu ve bir panel kayarak açılarak oturma yerlerini gösterdi. İkisi de içeri girip oturduktan sonra hafif bir kıpırdanma hissetti. Ziri kruvazörün karşısından ona gülümsedi.

Lily'nin midesi, güzel uzaylının bakışlarından sızan nezaket karşısında çalkalandı. "Ziritha, sana bir şey söylemem gerekiyor."

Cevap olarak gümüş rengi narin bir kaşını kaldırdı.

Lily'nin dikkati bir an için Ziri'nin kalkık alnında parlayan belli belirsiz ışıltıya takıldı.
Yakınlaştıkları için Ziri'nin saçlarını tekrar inceledi ve onun da sanki bir sprey şişesi saç köklerine bir şekilde yapışmış gibi parıldadığını gördü.

"Nasıl..." Lily kendini durdurdu ve zihnini elindeki göreve geri dönmeye zorladı. "Verakko bana onunla aramızdakileri bildiğini söyledi ve ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim. Onun nişanlı olduğunu bilmiyordum, yani sözleşmeli olduğunu."

Ziritha az önce çok sevimli bir şey söylemiş gibi ona sırıttı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey

yok. Çizgiyi aşan Verakko'ydu. Ama insanlar hakkında söylenenler doğruysa, onu suçlayamam."

Lily, Ziri'nin gözlerinde kısa süreli bir kıskançlık parıltısı gördüğünü düşündü. "Yani, gerçekten üzgün değil misin?"

Ziri içini çekti ve koltuğunda arkasına yaslanarak bir tutam saçını uzun parmağının etrafında döndürdü. "Başka bir dişi daha fazla alınabilir ve ihlali açığa çıkarabilirdi ama ben öyle hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, merak ediyorum."

Meraklı mı? Kapsülün kapısı aniden kayarak açıldı ve Lily'nin onu daha fazla sorgulamasını engelledi.

Ziritha'yı yüzen topun dışına kadar takip etti ve olduğu yerde dondu kaldı. O ana kadar Verakko'nun eski şehri nasıl bir çukurun içinde olduğunu tarif ettiğini unutmuştu. Önünde, bir ortaçağ kentini çevreleyen susuz bir hendek gibi, uzun bir kara silindirini çevreleyen devasa, dik bir iniş vardı.

Uzun zaman önce şehrin doğrudan kayaya oyulmuş olabileceğini hayal etti, ama şimdi kat kat yüksek vitray pencereler, çıkıntılı lüks balkonlar ve yayılan sarmaşıklar, şehrin sütununu *Architectural Digest*'in ıslak rüyası haline getirdi.

Bölmenin her iki yanına yerleştirilmiş devasa süs aynaları güneş tutucu görevi görerek yukarıdan gelen ışığı şehrin gölgeli alt katlarına yönlendiriyordu. Lily gözlerini kısarak mükemmel yuvarlak çukurun dibini görmeye çalıştı ama sadece sütunun tabanını çepeçevre saran geniş yeşil bir balkondan uzanan kat kat dökümlü kumaşları görebildi.

"Hazır mısın?" Ziri onu uyandırarak

konuştu. Lily sadece iri gözlerle başını

sallayabildi.

İki kara parçasını birbirine bağlayan tek bir köprünün her iki tarafı da sert, dişli erkek ve kadın heykelleriyle çevriliydi. Ziritha'yla birlikte köprü boyunca yürürken, onların gözlerini üzerinde hissetti. Köprüden geçen diğer insanlara odaklandı, her zamankinden daha fazla kendini kaybetmişti. Büyük çoğunluğu erkekti, çoğu Swadaeth'ti ama birçoğu da diğer ırklardandı. Birkaçı, kocaman kafaları ve dört kollarıyla, Çekanyalı olmadıklarını düşünmesine neden olacak kadar farklı görünüyordu. Tek "uzaylı" olarak göze çarpacağına dair süregelen tüm endişeleri yok olmuştu.

Köprüdeki insanlar çoğunlukla sessizlik içinde yürüyor ya da birbirleriyle ciddi bir şekilde sohbet ediyorlardı. Lily Ziri'ye doğru baktı ve onun yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Birlikte yolculuk ettiği o geveze, şen şakrak kadın şimdi donuktu.

Yanlarından geçen bir adam ve kadın başlarını Ziritha'ya doğru eğip sol omuzlarına

başparmaklarıyla vurdular. Belki de bir saygı göstergesiydi? Ziri bu jeste karşılık verip çenesini buyurgan bir tavırla yukarı doğru kaldırınca Lily onu gördü. Bir kraliçe doğuyordu. Ziri şimdiye kadar gördüğü herkes kadar muhteşem görünüyordu.

Verakko'nun konuşmasına bakılırsa, Ziri onunla evlense de evlenmese de kraliçe olacaktı. Rolü için ne zamandır eğitim alıyordu?

Onlara doğru yürüyen insanlardan birkaçı kendisininkine benzer giysiler giyiyordu. Beyaz, uçuşan kumaştan yapılmış bu giysiler, tamamen giyinmiş çoğunluğa kıyasla nispeten daha az aksesuar içeriyordu. Lily, sadece kadınların değil erkeklerin de kullandığı tuhaf, karmaşık makyaj ve saç modellerini incelerken sevindi. Ayçiçeği sarısı yapılı bir takım elbise ve ona uygun dantelli bir mokti giyen kısa boylu bir kadın dikkatini çekti. Göz kapakları parlak bir mora boyanmıştı ve gözlerinin iç köşesinden kaşının üstüne kadar inci gibi görünen küçük nesneler vardı. Parlak mavi saçlarında da hafif bir ışıltı vardı.

Alex burada çok eğlenirdi. Lily kendini pozitif kalmaya zorlayarak gülümsedi ve Alex'le yan yana yürüyebilecekleri, şehirde gördükleri tüm çılgın moda ve uzaylı türleri hakkında dedikodu yapacakları günü hayal etti.

Lily Ziri'ye saçlarını parlatmak için nasıl bir tedaviye ihtiyacı olduğunu sormaya başladı ama sonra sessiz kalabalığı tekrar taradı ve bundan vazgeçti. Böyle kamusal alanlarda konuşmak Dünya'daki bazı ülkelerde olduğu gibi kaba bir davranış mıydı?

Şimdilik ipuçlarını Ziri'den alması gerektiğine karar vererek sessiz kaldı.

Yüksek bir kemerli geçitten geçtikten sonra, bir tür halka açık büyük bir meydana girdiler. Satıcılar etrafta dolaşıyor, görünürde hiçbir yerde olmayan mallarının reklamını yapan holografik işaretler yansıtıyorlardı. Lily bunların, şehir köşelerinde müşterileri başka bir yerdeki dükkânlara yönlendiren ok işaretlerine eşdeğer olması gerektiğine karar verdi.

Ziri hâlâ sessiz bir şekilde onları büyük cam tüplerden oluşan uzun bir sıraya yönlendirdi. Yaklaştığında camın bir kısmı açıldı ve Ziri içeri adım atarak Lily'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Küçük alana girme konusundaki gerginliğinin dağılmasını dileyerek içeri adım attı.

"Kat yirmi," dedi Ziri tüm alana.

Sakinleştirici bir erkek sesi, "Kat yirmi," diye tekrarladı ve aşağı doğru ilerlediler.

Ziri'nin soğukkanlı ifadesi bir anda değişti. Gülümseyerek Lily'ye döndü ve camdan dışarıyı işaret etti. "Her katı geçerken görebileceksin. Daha sonra ziyaret etmek istediğin bir yer olursa bana söyle."

Lily'nin kaşları birbirine yaklaştı ve camdan dışarı bakmadan önce bir süre daha Ziri'ye baktı. Asansör hızla ilerliyordu ve inanılmaz bir manzaranın yerini bir başkası almadan önce onu fark edecek zamanı ancak bulabilmişti. Renkli cam pencerelerden oluşan koca bir kat, kalabalık bir pazarın üzerinde mücevher tonlarında göz kamaştırıcı bir ışık sergiliyordu. Kalın siyah sütunları ve tavanda yıldızlar gibi süzülen milyonlarca küçük ışıltılı küresiyle parıldayan siyah taştan bir restoran odayı yumuşak bir ışıltıya boğuyordu.

"O katlarda ne var?" Lily, görüşe kapalı en az dört katın geçtiğini gördükten sonra sordu.

"Bunlar bizim okullarımız. Tüm genç Swadaeth'ler için erken eğitim en üstte, ardından ticaret okulları geliyor ve ortaokullar daha aşağıda yer alıyor."

Lily *hayvancılık okulunu* hatırladı. "Okulunuzda ne öğrendiniz?" diye sordu, büyük bir kısmı uzaktaki hedeflere mızrak fırlatan insanlara ayrılmış bir spor salonunun bulunduğu dinlenme katını incelerken.

Katlarına ulaştılar ve Ziri egzotik çiçekler, gür ağaçlar ve tanıdık asılı fidanlarla dolu büyük bir kış bahçesine adım attı. Lily sonunda bir şeylerin farkına vardığı için garip bir sevinç hissetti.

"Duygusal profesyonellik, cinsel eğitim, ileri üreme eğitimi, bu tür şeyler."

Küçük kuşlar ışıkla dolu yüksek alanın etrafında uçuşuyordu ama Lily'nin dikkati tekrar Ziri'ye çekildi. Sesi değişmiş, daha sert ve çekingen bir hal almıştı. Yüz hatları da bir kez daha sertleşmişti. Duygusal profesyonellikten kastı bu muydu? Neden? Tatlı kişiliğini saklamanın ne anlamı vardı?

Yarı saydam bir gömlek giymiş yakışıklı bir adam onlara doğru yaklaştığında Lily'nin dikkati bir an için dağıldı.

"Merhaba. Bugünkü randevunuz hangi katta?"

"Yedinci havuzu rezerve ettik ve her katta odalarımız var, ancak hepsini kullanamayabiliriz. Arkadaşım bir menü görmek istiyor. Kendisi yeni göç etmiş bir göçmen."

Adam Lily'ye sırıttı ve eğildi. "Böylesine sevimli bir gezgine yardım etmek benim için bir onurdur. Mithrandir'e hoş geldiniz."

Lily de gülümsedi. "Teşekkür

ederim." Adamın yeşil kaşları

kalktı.

"Kullandığı dil nadirdir ve tipik yüklemeler arasında yer almaz."

"Ah." Adam arkasından küçük beyaz bir kâğıt çıkardı ve Ziri'ye uzattı.

Spa'da verilen *hizmetlerden* bazılarını öğrendikten sonra Lily'yi rahat olduğundan daha fazla bir ilgiyle aşağı yukarı süzdü.

Ziri, "Önden buyurun," dedi.

Adam Ziri'ye baktı. Sırıtışı yerinde duruyordu ama Lily bunun gerçek bir gülümsemeden zoraki bir gülümsemeye dönüştüğünü anlayabiliyordu. Mutsuz müşterilerle konuşurken birçok kez böyle gülümsemeler kullanmıştı.

Başını salladı ve onları ustaca ekilmiş bahçeden geçirerek yukarıdan gördüğü büyük yeşil balkona götürdü, ancak Lily şimdi bunun sadece yeşil olmadığını, aslında yumuşak, süngerimsi yosun olduğunu fark etti. Bu şehir çölde ne kadar çok bitki yetiştirebildiğini göstermeyi seviyordu. Verakko'nun, halkının savurganlığa düşkünlüğü hakkında söylediklerini hatırladı.

Onları yöneten adam konuşmak için ağzını açtı ama önce Ziri konuştu. "İki tury lütfen. Ayrıca Hetta'nın müsait olup olmadığına bakabilir misin? Ziritha'nın onu istediğini söyle."

Ziritha'nın bu adama davranış biçimine duyduğu kızgınlık alevlendi. Evet, daha önce de onu süzdüğünde biraz rahatsız etmişti ama bu küstah tavrı hak etmemişti. Ona özür dileyen bir gülümseme gönderdi, karşılık verip gideceğini düşündü ama adam oyalandı, gözleri ona yapışmıştı.

Ziri omzunun üzerinden baktı ve onun bakışlarını yakaladı. Lily tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışırken o da aralarına girdi. "O bu şehirde yeni ve kendi kültürü çok farklı. Seninle ilgilenmiyor."

Lily nefesini tuttu, yanakları kızarmıştı. Ona böyle mi düşündürmüştü? Başını sallayıp gitmek için döndüğünde hayal kırıklığı parlak bakışlarını kararttı.

"Ben ne yaptım? Anlamıyorum?"

Ziri bir dizi sandalyeyi işaret etti ve yüz hatları yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. "Öğreneceksin. Evli olmayan bir kadın olarak tanımadığınız evli olmayan bir erkeğe bu şekilde gülümsemeniz, sizinle pazarlık yapmasını istediğiniz izlenimini verecektir."

Lily sandalyesine çöktü ve kırmamak için bir sonraki sözlerini dikkatle tarttı. "Onunla konuşma şeklin çok soğuk görünüyordu. Ben sadece nazik olmaya çalışıyordum." Ziri'nin sıcak, korunaksız bakışlarını inceledi. "Bu yüzden mi yalnız olmadığımızda... değişiyorsun? Kişiliğin yani?"

Ziri bir an için düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Çoğu dişiye tanımadıkları erkeklere karşı böyle davranmaları öğretilir. Beni tanıyan erkeklerin yanında daha rahatım ama yabancılar söz konusu olduğunda çekingen olmak daha iyi. Birine yanlış umut verme ihtimalini azaltır."

Lily, Ziri'nin kısık yüz ifadesini inceledi ve "çekingen" olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti.

Spa görevlisi Lily'nin Verakko'nun bahsettiği alkollü wanget içeceğinden iki bardakla döndükten sonra Ziri ona seçebileceği tüm tedavileri anlattı.

Spa programları çiftlerin bakımlarıyla dolup taştığında, neyse ki Ziri onun yanından fazla uzaklaşmak istemediğinden, Lily sorgulamaya başladı. Ziri'yi evlilik sözleşmeleri, bozulan sözleşmelerle ilgili yasalar, Tremanta'da halihazırda bulunan insanlar ve eğer gerçekleşirse Verakko

ile evliliği sırasında Ziri'nin ne olmasını beklediği hakkında sorguladı.

Lily, Verakko onu tanırsa ne olacağını merak ediyormuş gibi sorularını meraklı tutmaya özen gösterdi. Ziri'nin hevesli yanıtları Lily'ye, Verakko'nun onu tanıdığını öğrenmesi halinde Ziri'nin işaretlerini kendisinin bildireceğini açıkça gösterdi. Lily, Ziri'nin Verakko'nun işaretlerini onların izni olmadan ifşa etmeyi bile bir iyilik olarak göreceği hissine kapıldı.

Lily ne zaman tüm insanların çok az tanıdıkları bir insana bağlanma fikrini olumlu bulmayacağını ima etse, Ziri "Ama çiftleşecekler" cümlesinin bir varyasyonunu tekrarlamıştı. Bir insanın bu bağı reddetmesi fikri geleceğin kraliçesi için düşünülemez gibi görünüyordu.

Lily'nin soracak sorusu kalmayana kadar konuştular. Anlaşıldığı üzere Verakko ona her konuda gerçeği söylemişti, buna Ziri'yle birbirlerini çok az tanıdıkları da dahildi. Lily'nin hayal kırıklığına uğramasına rağmen, Verakko hakkında sorduğu her soru belirsizlikle karşılanıyordu. Ziritha onun hangi notlara sahip olduğunu ve pazarlıkları sırasında bazı konularda ne kadar istekli olduğunu biliyordu ama kişiliği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Korkularını. Hoşlandığı şeyler. Mizah anlayışı.
Sabahları nasıl biraz huysuz olabildiğini.

Karısı olacak bu kadın Verakko'yu hiç tanımıyordu. Verakko'nun müstakbel karısının bile görmesine izin vermediği bir şekilde onun kendisini görmesine izin verdiğini fark ettiğinde Lily'nin göğsünde kendini beğenmiş bir sıcaklık yayıldı. Lily onu herkesten daha iyi tanıyor olabilirdi.

Bir saatlik sohbetin ve güneşin aydınlattığı balkonda paylaşılan birçok kadehin ardından Ziri'nin arkadaşı Hetta da uğramıştı. Ziri, Lily'nin kendi gezegeninde kuaförlük yaptığını ve yeniden kuaför olmayı düşündüğünü anlattı.

Havuz rezervasyonundan bir saat kadar önce Lily heyecanla Hetta'dan parıltı tedavisi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenirken, Ziri somurtkan bir şekilde oturup çeviri yapıyordu.

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Böyle giderse bir daha asla parıltılı bir palto istemeyeceğim," diye yakındı Ziri, sesinde biraz da şakacı bir sızlanma vardı.

Hetta bordo dudaklarını büzerek Ziri'ye baktı. "Pekâlâ." Tekrar Lily'ye odaklandı. "Seni daha sonra gördüğümde hangi rengi istediğini düşün, tamam mı?"

Lily geniş bir sırıtışla başını salladı, ama ne istediğini zaten biliyordu - röfleleri geri geldi ve altın ışıltılı bir palto.

"Ziritha?" dedi derin bir erkek sesi Hetta'nın arkasından.

Lily her iki kadının da içgüdüsel olarak kaskatı kesildiğini, kayıtsızlık maskelerinin yerlerine kaydığını fark etti. Lily de aynısını yapmaya çalıştı ama başaramadı.

Hetta yoldan çekildi ve ortaya kaslı, bronzlaşmış, sadece şeytani bir sırıtış ve karanlık, delici

gözlerle cazibe sızdıran bir adam çıktı. Göğsünden düğmeli uzun beyaz bir giysi giyiyordu. Herhangi bir

Başka bir adamın kıyafeti kadınsı görünebilirdi, ama onun iri gövdesinde modaya uygun ve tamamen erkeksi duruyordu. Onu havuzlara götüren görevli aralarına baktı. Yakışıklı adam sessizce görevliye bir şeyler söyledi ve rotasını değiştirerek onlara doğru yürüdü.

Ziri döndü ve Lily onun yüz hatlarının yumuşadığını görünce şaşırdı. "Fejo," diye sıcak bir sesle haykırdı. "Dün çoktan gittiğini sanıyordum."

"Gemi hazır ve yörüngede bekliyor, ancak ünlü havzaları bir kez daha ziyaret etmeden mürettebata katılamayacağımı biliyorsunuz. Bu gece bir jumper'a atlayacağım." Fejo'nun gözleri Lily'ye kaydı ve gözlerini kısarak başını eğdi.

Lily gülümsedi, sonra Ziritha'nın tanımadığın erkeklerle iletişim kurma konusunda söylediklerini hatırlayarak garip bir şekilde dudaklarını aşağı doğru büzdü ve arkasını döndü.

"Size katılabilir miyim?" Sesindeki merak Lily'nin sertleşmesine neden oldu.

Ziri'nin onayladığını duymadan önce önlerine bir sandalye konmuştu ve Fejo bir elini dizine koymuş, merakla ona bakıyordu.

"Fejo," diye uyardı Ziri. "O müsait değil."

Lily bakışlarını sert kalmaya zorlayarak ona doğru baktı.

Ona çarpık bir sırıtış fırlattı ve kara kaşlarını kaldırdı. "Çok yazık. Dünyalılar beni büyülüyor."

Lily'nin kafası dikkat kesildi ve göz ucuyla Ziri'ninkinin de aynı şeyi yaptığını gördü. "Benim ne olduğumu biliyor musun?" Ziri'ye döndü, tercüme etmesini bekliyordu ama şaşkınlıkla adamın ona cevap verdiğini gördü.

"Biliyorum. Ben bir Tremantian'ım. Bu yılın başlarında çok hoş bir insanla tanıştım." Yüzünde tam bir mutsuzluk ifadesi belirdi ve başını salladı. "Ne yazık ki o da müsait değildi. Ama söyle bana güzelim-" çapkın gülümsemesi bir anda geri döndü ve ona doğru daha da eğildi, "-seni kim kaptı? Birinde özel bir tepki uyandırdın mı?" Kaşları imalı bir şekilde kalktı. "Yani bariz olanın dışında."

Lily kızardı ve Ziri'ye "*ne oluyor lan" der gibi* bir bakış attı.

"Uslu dur Fejo," dedi kendi sırıtışını gizleyerek. "İnsanlar hakkında ne biliyorsun?"

Sahte bir istifa iç çekişiyle sandalyesine geri yaslandı. "Beni tanıyorsun, Ziri." Gözlerini ona doğru kaydırdı. "Her şeyi biliyorum."

"Eminim." Ziritha dudaklarını büzdü ve şarabından küçük bir yudum aldı. "Bekle!" dedi, gözleri parlayarak. Lily'ye baktı, dudaklarını büzerek ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu.

söylemek istedi. "Fejo onu tanıyor," dedi Verakko'nun adını

kullanmadan. Fejo bir bileğini dizinin üzerinden geçirerek,

"İlginç," dedi. "Havuzunuz hazır," diye bir ses geldi arkalarından.

Ziri elini kaldırarak, şimdi Fejo'ya kaşlarını çatarak bakan görevliyi duyduğunu belirtti. Lily'ye doğru eğildi. "Onu iyi tanıyor. Benim cevaplayamadığım soruları o cevaplayabilir."

Lily Fejo'yu dikkatle inceledi. Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde eğlenen bir merak

parlıyordu. "Erkek de size katılacak mı?" diye seslendi görevli balkonun

kenarından. Ziri bakmadan, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

"Sadece kısa bir süre kalabilirim ama şu konulardaki tüm sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyarım..." orantısız bir sırıtışla öne doğru eğildi, "Uzad? Bostu? Ooh, ya da belki Matten? Hepsini iyi bilirim."

Lily aralarına baktı. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Ziri ve Fejo anlamlı bakışlar attılar ve Ziri hüzünlü bir gülümseme verdi. "Uzun zamandır Fejo ile çalışan, değer verdiğim bir erkek var."

Fejo kabadayılık ve mizahtan arınmış bir sesle, "Durumu iyi Ziri. Ziyaret etmek istedi ama... onun sırası değildi. Yapabileceğim bir şey yoktu."

Ziritha başını salladı, yüz hatlarını inceledi ve uzun bir yudum aldı.

"Ben bir tüccarım," diye açıkladı Fejo. "İttifakın bir parçası olan gezegenler arasında seyahat eder ve mal taşırım. Clecanian teslimatlarımı yeni bitirdim ve bu gece kısa bir yolculuk için geri dönüyorum." Ziri'ye yan gözle baktı. "Ama sonra geri döneceğiz."

"Ve sen ona güveniyor musun?" Lily

Ziri'ye fısıldadı. "Hem de çok," dedi Ziri

ciddiyetle.

Lily gözlerini kısarak sertçe baktı ve onun kasılmalarının ardını görmeye çalıştı. Onun etrafta dolaşmasına izin verecekti ama soru soran kişinin kendisi olduğundan emin olacaktı.

"Verakko!" Fejo havladı, kıkırdamasının derin gürültüsü göğsünün etrafındaki suyu titreştiriyordu. Lily, Fejo'nun kendilerine katılmasına izin verdikten sonra eski şehrin en alt katına gitmişlerdi,
banyo kıyafetlerini -ki bunlar aslında sadece esnek opak sliplerdi- giydiler ve Kuyu'nun zeminini süsleyen doğal kaplıca havuzlarına doğru yola çıktılar.

Her havuzun üzerine renkli kumaşlar serilerek özel çadırlar oluşturulmuştu. Yedi numaralı havuzları diğerlerinden uzakta konumlandırılmıştı ve bir nebze daha fazla mahremiyet sağlıyordu.

"Neden gülüyorsun?" Lily tury'sini yudumlarken sordu.

"Sadece o asık suratlı, dost canlısı olmayan erkeğin seninle nişanlanacak kadar şanslı olması ve potansiyel olarak seninle çiftleşmesi fikri." Güldü, başını inanmaz bir şekilde salladı ve Ziri ile Lily arasında bir işaret yaptı. "Bir şey mi kaçırıyorum yoksa dişiler birdenbire düşük iletişim puanına sahip erkekleri mi tercih etmeye başladı?" Kendi kendine, "Bunu bir sonraki Tören'de hatırlamalıyım," diye mırıldandı.

Lily ve Ziritha önce birbirlerine, sonra da şaşkınlıkları açıkça belli olan ona baktılar.

"Yeşim," dedi, bardaklarındaki köpüklü pembe sıvıya hiç benzemeyen koyu yeşil içeceğini yudumlarken. "Jade şimdiye kadar tanıdığım en huysuz erkeklerden biriyle çiftleşti. Ve inanıyorum ki o vahşi hayvanı seviyor." Öfkeyle omuzlarını kaldırdı. "Ben bir dişiyi kendimle evlendiremiyorum ama iki asık suratlı Clecanian'a insanlar yaltaklanıyor, öyle mi?"

Fejo'nun acımasız cazibesi azaldı ve Lily onun yüz hatlarına kazınmış gerçek bir kıskançlık gördüğünü düşündü.

Ziri de aynı şeyi görmüş olmalı ki, "Belki bu yıl daha şanslı olursun. Birkaç ay içinde katılacaksın, değil mi?"

"Mutlu tören günüm üç ay gibi kısa bir süre sonra tekrar karşımda olacak, ancak test aşamasında biraz eğlenmekten başka bir şey olmayacak. Hemen ardından evrenler arası bir seyahat planladım. Bunu bilen hiçbir kadın benimle evlenmeyi tercih etmeyecektir."

"İnsanlar Törene katılmayı seçebilir. Bunu asla bilemezsiniz. Uzay yolculuğuyla ilgilenen bir insan olabilir." Lily'ye baktı. "Sence insanlar Fejo'yu çekici bulurlar mı?"

Lily bu sorunun gülünçlüğü karşısında homurdandı. "Evet," diye hemen onayladı, adamın gözlerinde aniden parlayan belirsizliği görünce.

"Gördün mü?" Ziri dedi ki.

Fejo homurdandı ve konuyu değiştirerek Lily'ye odaklandı. "Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Çok yalan söyler mi? Ormanda bana Ziri'den bahsetmedi ve bunun bir anormallik mi yoksa sık sık yalan mı söylediğine karar veremiyorum." Lily, Verakko'yla geçirdiği zaman hakkında en az şeyi anlatmaya özen göstermiş ve Alex'in varlığını da gizli tutmayı tercih etmişti.

"Evet ve hayır." Gülümsedi. "Sadece etrafındaki insanlara söylemesi gereken şeyleri söylemesi onun karakterine uygun. Her zaman odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu ve diğer herkesin sadece işleri karıştırmak için orada olduğunu düşünür. En iyisini bildiğini düşünmesini anlayabiliyorum. Ama o onursuz bir erkek değil."

"Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Fejo omuz silkti. "Şey, onu tanıyorum ama yakın değiliz. Babam beni sık sık Mithrandir'e getirirdi. Verakko'nun babasıyla arkadaştı. Bizi birlikte oynamaya zorlarlardı." Fejo gözlerini devirdi. "Verakko'nun tek yaptığı bu küçük elektronik aletleri kurcalamaktı."

O sabah Verakko'nun da aynı şeyi yaptığı görüntüsü aklına gelince Lily kendi kendine gülümsedi.

"Seni potansiyel bir eş olarak tanıdı mı?" Fejo iri kollarını havuzun kenarından sarkıtarak sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi, yüz hatlarını düzeltmeye dikkat ederek. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı.

Fejo başını eğdi ve gözlerini ona dikti. Lily'nin kalbi öfkeyle çarpıyor, onun anlayıp anlamadığını görmek için bekliyordu. Bakışları suda yüzen küçük bir yosun parçasıyla dikkati dağılan Ziri'ye kaydı, sonra tekrar ona döndü. Adamın yüz hatları bir kez daha gevşediğinde ve içkisinden bir yudum daha aldığında sinirleri yatıştı.

"Çok yazık," dedi Ziri, havuzlarındaki yosunları temizlerken. "İlk tanıma gerçekleşseydi seni mivassi'si olarak ilan etmek kolay olurdu."

Vücudunda bir elektrik çarpması oldu, şimdi tam hazırdı. "Ne demek 'beni mivassi'si olarak kabul et'?" Suyun içinde öne doğru eğildi ve hevesle iki havuz arkadaşının arasına baktı. "Bana öyle diyor. Mivassi."

Ziri'nin dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

Lily sabırsızca homurdandı. "Bu ne anlama geliyor? Benim kulağıma *alternatif* olarak geliyor ama bana bunun doğru olmadığını söyledi."

Fejo ve Ziri birbirlerine bakıp gülümsediler. "Teknik olarak çevirisi 'benim alternatifim'," diye açıkladı Ziri. "Evlilik sözleşmelerinin çoğunda çok yaygın ama bir o kadar da modası geçmiş bir madde."

Lily buharlı suyun içinde öne doğru kayarak oturduğu bankın kenarına tünedi.

"Mivassi maddesi, halihazırda sözleşmesi bulunan bir kişinin, sözleşmesi sona erdikten sonra

Dostum. Gerçi bu ne zamandır yapılmıyor bilmiyorum. O dönemde müstakbel eşinizle birlikte kraliçe ya da krala gitmeniz ve onları mivassi'niz, yani şu anki karınız ya da kocanızın alternatifi olarak talep etmeniz gerekiyordu. Çiftleşebileceğinizi gösteren yeterli kanıt varsa, ya işaretler ya da gözlerinizin değiştiğine dair bir hesap, sözleşmeniz ceza olmaksızın iptal edilirdi."

Lily duyduklarını kavradı ve ona bu ismi ilk söylediği zamanı hatırladı. Ona en başından beri eşi olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Bu evcil hayvan ismini kullanması bunu doğruluyor muydu? Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Bu Mithrandir'de yaygın bir sevgi ifadesi mi?" diye sordu, "bebeğim" ya da "tatlım" gibi bir şey olup olmadığını merak ediyordu ama yüzlerindeki şaşkın ifadeler ona aksini söylüyordu.

"Hayır." Ziri güldü. "Bu yasal bir terim. Daha önce bu şekilde kullanıldığını hiç duymamıştım. Garip bulmana şaşmamalı." Narin kaşlarını yukarı kaldırarak normalde mükemmel olan alnında derin çizgiler oluşturdu. "Peki ya beni öğrendikten sonra? Ooh, bu çeviri sinir bozucu olmalı, özellikle de açıklamak için zaman ayırmadıysa."

Fejo ikisine de tuhaf bir bakış fırlattı. "Onu neden

kullandığını biliyorum." "Biliyor musun?" Ziri şaşkınlıkla,

"Biliyor musun?" dedi.

"Yerew ve Vik'i hatırlıyor musun?" diye sordu Ziri, Lily'nin sinirlenmesine neden oldu. *Ben de bunu duyması gerekiyor. Odaklan!*

Ziri kayıtsızca omuz silkti. "Onlar hakkında hikâyeler hatırlıyorum. Onları tanıyor

muydun?" "Onlarla bir ya da iki kez karşılaştım-"

"Kabalık etmek istemem," diye kaba bir şekilde araya girdi Lily, "ama kim bunlar?"

Fejo onun kaba ses tonuna sırıttı. "Onlar onun teyzeleriydi. Sanırım büyük teyzeleri."

Ziri düşünceli bir şekilde çadırlarının tavanının soluk kumaşına baktı. "İnsanlar onlar hakkında hikâyeler anlatırdı; gerçi ben pek hatırlamıyorum. Sadece çiftleştiklerini. Mithrandir'de işaret alan son çift, değil mi?"

"Evet." Fejo başını salladı. "Yerew, Verakko'nun babasının teyzesiydi. Konfeksiyon bölgesinde bir kumaşçıydı. Bir gün Vik'le karşılaştı ve birbirlerini tanıdılar. Eş olduklarını hemen anladılar ama işaretleri görünmüyordu ve Vik evliliğinin ortasındaydı. Günlerce sözleşmesini inceledi, bir boşluk aradı ve sonunda eski mivassi maddesini buldu."

Ziri, "Genellikle işaretlerin ilk tanınmadan sonra ortaya çıkması uzun sürmez," diye ekledi. "Yani mivassi maddesi gerçekten de sadece bir kalıntıydı. En nadir senaryolar için ortaya atılmış."

"İyi ki de öyleydi." Fejo sırıttı. "Vik o sırada Yerew'i Kraliçe'ye götürdü ve onun mivassi olduğunu iddia etti. Kraliçe kabul etti ve sözleşmesini feshetti, ancak bundan sonra bile işaretleri ilk tanımadan sonra tam bir yıl boyunca görünmedi. Onlarla sadece hayatlarının sonuna yakın iki kez karşılaştım - o noktada çok eskiydiler, yüzlerce yaşındaydılar. Ama hatırlıyorum. Vik sevgi dolu bir şaka olarak Yerew'e her zaman sinir bozucu mivassi derdi."

Lily'nin boğazı düğümlendi ve gözyaşları sel oldu. "Bunu bana neden söylemedi?" diye boğuldu. "Bilmiyorum."

Lily bunu düşündü ve kalbi sıkışmaya başladı. Nedenini biliyordu. Eğer bu ismi nişanlı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Yoksa bu kadar özel bir kelimenin kullanımını ona nasıl açıklayabilirdi ki?

Yıllar önce olmuş gibi görünse de, onu evine geri götürmesinin üzerinden bir gün bile geçmemişti. Açıklaması gereken o kadar çok şey vardı ki. Lakabı açıklamak için ne zaman vakti olacaktı?

"Kontratından kurtulmak için beni mivassi'si olarak kabul edemez mi?" Lily, Ziri ve Fejo'ya bakarak sordu.

"Kanıt olmadan olmaz. Bu yüzden gözlerinin değişmemiş olmasının çok kötü olduğunu söyledim." Ziri ona sempatik bir gülümseme vererek omuz silkti. "Eğer bu gerçekleşseydi, eş olarak kabul edilirdiniz ve tüm bunlar çözülürdü."

Lily'nin omuzları çöktü. Onun için bir boşluk yoktu. Verakko'ya hâlâ bir cevap vermesi gerekiyordu. Sessizce içkisini yudumladı.

"Umarım seni yakında tanır." Fejo göz kırptı. "Onu ne kadar çok sevdiğin belli." Lily dondu kaldı, Fejo'ya bir balık gibi baktı. *Sevgi mi?*

"Bu çok saçma. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum. Ben... yani, ben şimdiden... ben onu sevmiyorum." Lily gevezelik ederken sesi giderek yükseliyordu.

Öyle mi?

Bölüm 24

"Yirmi sekiz b.h. Söylediğim açıkça buydu." Verakko kapısının yanındaki saati tekrar inceledi ve kaşlarını çattı. *Yirmi yedi.* Bir saat gecikmişti.

Verakko bütün gününü Lily için anlamlı bir hediye olmasını umduğu bir şey yaparak geçirmişti. Başka bir dişi olsaydı, bu jestin fazla kişisel olduğunu düşünürdü ama Tremanta'da geçirdiği zamanlardan ve Alice adındaki diğer Dünyalı hakkındaki bilgilerinden, insanların genellikle eşlerine yakın hissetmeye hevesli olduklarını öğrenmişti. Eğer Lily'ye şüpheler yerleşmeden önce birlikte geçirdikleri zamanı hatırlatabilirse, belki işaretlerini kabul etmeye karar verebilirdi.

Lily parçalanmaya devam ederse, işaretlerini bir sır olarak saklayacak ve onun kendi başına gitmesine izin verecek gücü gerçekten bulabilecek miydi? Titrek bir nefes verdi. *Buna istekli olmalıyım.*

İkisi de yarın evlenecek değillerdi ya. Verakko, Lily'nin başka erkeklerin kur yapmasıyla ilgilenmeyeceğinden emindi. Kendi başına yaşamaya başlasa bile, evlenmeden önce onu kazanmaya çalışmak için hâlâ zamanı olacaktı. Annesinin ona verdiği mühlet sadece rekabetten kaçınmak için bir şanstı. Yine de, birkaç kat bile olsa ondan bu kadar uzakta olması fikri kelimenin tam anlamıyla mide bulandırıcıydı. Verakko dalgın bir şekilde elini karnında gezdirdi.
Çiftleşme bağının bir belirtisi olmalı.

Omuzlarını dikleştirdi ve her küçük seste duraklayarak ön kapının yanında volta atmaya devam etti.
Koridoru arama içgüdüsünü bastırdıktan sonra bunun çok saçma olduğuna karar verdi. Bir mott alarak sırtını serin duvara yasladı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kapılar nihayet hızla açıldığında arkasını döndü ve aldığı büyük yudumu acıyla yuttu.

"Geciktiğimiz için üzgünüz."

Verakko başını çevirdi, Ziritha'yı azarlamamak için dilini ısırmaya çalıştı ama sözleri boğazında düğümlendi.

Lily oradaydı ve her zamankinden daha güzel görünüyordu. Giydiği soluk altın rengi elbise basitti ama normal Mithrandir kıyafetlerinin karmaşık tasarımlarından bir şekilde daha etkileyiciydi. Süssüz kumaş hafifçe parlıyor ve kıvrımlarının üzerinden su gibi akıyordu. Parıltılı saçlarının arasında zarif bir zincir koleksiyonu dalgalanıyor, onunla tanıştığında olduğu gibi bir kez daha altınla vurgulanıyordu.

Mokti giymemeyi tercih etmişti. Bunun yerine boynunu parıldayan, koyu altın rengi bir boya kaplamıştı; çenesinin yakınında parlıyor, sonra narin köprücük kemiklerinin yakınında doğal

teniyle karışana kadar soluyordu. Ona doğru adım attı, her zerresi önündeki görüntüyü hak etmediğini hissediyordu. Boğazı düğümlendi, bu yüzden sadece ona baktı.

"Elbisenin çok sade olduğunu düşünerek karşı çıktım," diye söze girdi Ziri.

Orada. "Ama yanıldığımı söylemekten

memnunum." Lily boyalı

dudaklarıyla ona gülümsedi.

Ziri boğazını temizledi. "Kraliçe'nin yanına dönmem gerekiyor." Ona sıcak bir şekilde gülümseyen Lily'ye döndü. "Günü seninle geçirmek harikaydı. Umarım çok yakında tekrar görüşürüz."

Lily kollarını şaşkın Ziritha'ya doladı. "Her şey için çok teşekkür ederim."

Ziri Verakko'ya kaşlarını çattı, yabancılardan kucak almaya alışık değildi. O da cevap olarak omuz silkti. Ziri gülümsedi ve Lily'nin sırtını beceriksizce sıvazladı.

Ziri gittikten sonra Verakko şaşkınlığını üzerinden atmak zorunda kaldı. "Öyle görünüyorsun ki... Seni tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime var mı bilmiyorum."

Lily çenesini indirdi ve yanaklarını pembeye boyayarak sırıttı.

"İyi vakit geçirdin mi?"

Emin olmayan bir gülümseme verdi. "Bu... aydınlatıcıydı."

"Aydınlanmanın" kötü bir şey mi yoksa iyi bir şey mi olduğunu anlamaya çalışarak kızın yüzünü inceledi ve bakışlarındaki endişesizlikten Ziritha'nın ona yardım etmiş olması gerektiğine karar verdi. Tuttuğunu fark etmediği düşük bir nefesi serbest bıraktı. "Hediyen için hazır mısın?"

Lily geniş bir sırıtışa engel olmaya çalıştı ama başaramadı. "Evet." Onun etrafına baktı, açıkça burada olduğunu düşünüyordu.

"Aslında senin için iki hediyem var."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "İki mi?"

Verakko'nun göğsü beklentiyle genişledi. "Annem aradı. Alex bulunmuş."

Rahat sırıtışı bir an için soldu ve şaşkın bir ifadeyle adamın gözlerine baktı. "Gerçekten mi?" dedi bir solukta.

"Evet. O güvende."

Lily'nin yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi ve ardından yumuşak bir hıçkırık koptu, tüm endişesi de onunla birlikte gitti. Gözleri cam gibi oldu. "O iyi. Onu görmeye gidebilir miyiz? Onunla konuşmam gerek."

"Aramanızı bekliyor." Verakko iletişim cihazını kaldırdı.

Lily sessizce ellerini uzattı. Verakko aramayı bağladı ve diğer uçtaki erkekle konuştu, ardından

erkek Alex'i almak için ayrıldığında iletişim cihazını Lily'ye verdi.

Lily iletişim cihazını kavradı ve sessizce Verakko'nun kolunda özür dileyen bir el gezdirdi.

üst kata fırladı.

Uzun süre onun ardından baktı, teni kızın dokunduğu yerden karıncalanıyordu ve kalbi doluydu.

***

Lily yatağa atladı ve nefesini tutarak dinlemeye çalıştı. *Hadi, Alex.*

"Selam Lilypad!" diye seslendi Alex'in yumuşak sesi.

"Al-" Lily mutluluktan ağlamaya başladı, kelimeleri boğuk ve anlaşılmazdı. "Oh,

hey, ağlama. Ben iyiyim."

"Sana ne oldu?" Lily boğuk bir sesle konuştu.

Alex bir ıslık çaldı. "Ah, dostum, çok fazla. Senin gerçekten buraya gelmen gerekiyor ya da benim oraya gitmem gerekiyor. Şu anda Sauven'deyim ama çok yakında başka bir şehre gitmem gerekiyor. Trema... Tremeada... Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Nehrin kıyısında büyük bir baş ağrısıyla uyandım. Beyin sarsıntısı geçirdiğimden oldukça emindim ve kaç gün sadece kusarak ve uyuyarak geçirdiğimi bilmiyorum. Ama başıma gelen en çılgınca şey bu değildi."

"Bir de bana sor." Lily kıkırdadı, Verakko'yla yaşadığı şu anki çıkmazı hatırladı. "Başka ne oldu?"

"Lilypad..." Alex dramatik bir şekilde durakladı. "Ben evleniyorum!"

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Lily hem bu haber karşısında hem de hissettiği kıskançlık duygusu karşısında şok olmuştu. Ama sonra içinde kaynayan bir öfke belirdi. "Bekle, bir evliliğe zorlanıyor musun?"

"Şey..."

"Söyle. Bana. Her şeyi."

***

"Nereye gidiyoruz?" Lily üçüncü kez sordu.

Ona doğru sırıttı. Kızın yüzündeki coşkulu gülümseme o günden beri hiç değişmemişti. Aşağıya gel. Ve bu bulaşıcıydı. "Göreceksin."

Koridordan geçerek yasak servis asansörüne gittiler ve Verakko bu kez alarmı atlatarak asansörü çağırdı. Yüzüncü kata çıkabilecek tek kişinin kendisi olacağından emin olmak için dikkatli bir planlama yapmıştı ama bina sistemindeki personelin basit bir şekilde yeniden programlanması, kimsenin haberi olmadan ona birkaç saat kazandırmaya yetecekti.

Beklemeye koyuldular. Verakko, Lily'nin kaçamak bakışları karşısında endişe ve umut karışımı bir

duygu hissetti

ona yöneldi. Kendine gelebileceği düşüncesiyle göğsü genişledi. Zihninin daha karanlık bir kısmı, bugün ona tekrar dokunmasına izin verebileceğini düşündü.

Burun delikleri alevlendi ve ona doğru döndü. "Bu kokuyu

özlemişim." "Yine mi yapıyorum?"

Lily sadece gülümsedi. Daha da yaklaştı ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, sonra yüzünü boynunu tuttu ve içine çekti. Verakko'nun kalbi gümbür gümbür atıyor, midesi sıkışıyor ve onu kendine çekmemek için ellerini iki yanına götürüyordu. Gözden kaybolup asansöre binene kadar onu itmesi gerekiyordu ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

Nefes verirken içini çekti. "Bu ev her zaman süper güçlü çiçekler gibi kokuyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Bunun Ziritha'nın koku tercihi olduğunu açıklamaya başlamıştı ki kulaklarına hafif bir ayak sesi çarptı. Ziritha onu hızla itip koridorda yürümeye teşvik ettiğinde Lily'nin nefesi kesilmişti ama artık çok geç olabilirdi.

Uzun örgülü saçları ve resmi bir elbisesi olan kısa boylu bir kadın koridorun ortasında durdu ve onlara baktı.

Lily kaskatı kesildi, zeki gözleriyle manzarayı inceledi ve yürürken akıllıca davranarak aralarına biraz daha mesafe koydu. Kadın tekrar koridorda yürümeye başladı. Belki de özel bir ana izinsiz girmediğinden emin olmak istemişti. Birbirlerinin yanından geçerlerken dişi başını eğdi ve ilerleyişlerini takip etmek için boynunu büktü. Belki de onları bir servis asansöründe beklerken gördüğüne şaşırmıştı.

Kadın geçerken Verakko rahatlamış bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi. Sanki kadını tanıyor gibi değildi.

Lily'yi binanın karşı tarafındaki başka bir servis asansörüne yönlendirdi ve asansörü çağırdı. Neyse ki bu asansör daha yakındı ve gelmesi sadece birkaç dakika sürdü. İçeri girdiler ve kapılar önlerinde kapandığında Lily konuştu.

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye nefes aldı

Verakko.

Yumuşak bir avuç içini adamın koluna koyarak aklındaki tüm düşünceleri sildi. "Bizi yanlış bir şey yaparken görmedi. Sadece birlikte yürüdüğümüzü. Yani, Ziri ve ben bugün Fejo ile tam anlamıyla bir jakuzideydik. Bu, birbirimize biraz fazla yakın durmamızdan daha kötü olmalı."

Verakko'nun kafası tokat yemiş gibi geriye gitti. Kadının sözlerini zihninde tekrarlayarak onu doğru duyduğundan emin oldu. "Fejo?" diye hırladı.

Lily kaşlarını kaldırarak ona dikkatli olması gerektiğini söyledi. "Evet. Onu kaplıcada gördük ve benim ne olduğumu biliyordu. Ziri ikinizin eski arkadaş olduğunuzu söyledi, ben de ona özel olarak daha fazla soru sormak istediğime karar verdim ve o da bize katıldı. Bu bir sorun mu?"

Verakko öne doğru baktı ve omzunu çevirip sakinleştirici bir nefes almadan önce boynunu kırdı. "Hayır," diye homurdandı.

Lily dudaklarını büzdü.

Katlarına yaklaşırlarken ona yan gözle baktı. "Sana ne söyledi?"

Kızgın ifadesi değişti ve yerini sinsi bir gülümsemeye bıraktı. "Bana mivassi isminin nereden geldiğini söyledi."

Verakko homurdandı ve zeminin temiz olduğundan emin olmak için beslemeyi kontrol ettikten sonra kapıları açtı.
Fejo halalarından haberdardı ama yine de çekici erkeğin eşiyle konuşma fikrinden hoşlanmamıştı. Hâlâ böylesine tehlikeli bir durumdayken ve onun kendisiyle kalıp kalmayacağından hâlâ bu kadar emin değilken olmazdı.

Kapılar açıldığında Lily'nin nefesi kesildi ve Verakko'nun göğsü biraz şişti. *Fejo onu buraya asla getiremezdi.*

Binanın erişilebilir en yüksek katı olduğu için bu kat onu her zaman rahatsız etse de, güzel olduğunu kabul edebilirdi. Alt kattaki bahçelerden sürekli olarak devridaim yapan su buraya pompalanıyor ve ardından binanın ortasından aşağıya doğru akıyordu. Lily sağanak halinde akan suya huşu içinde baktı.

Ama onu buraya getirmesinin nedeni suyun etkileyici görüntüsü değildi. Fejo'yla vakit geçirme fikrine duyduğu kıskançlık ve öfke patlamasını üzerinden atarak omuzlarını tekrar sıvazladı ve bir elini onun sırtının küçük kısmına koydu. "Sana Daera hakkında anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?"

Lily başını salladı ve gözleri akan su hunisine takılı kalırken odanın uzak tarafına doğru yönlendirilmesine izin verdi.

Büyük bir pencereye yaklaştıklarında teni protesto edercesine karıncalandı. İçgüdüsel olarak bu yükseklikte ellerini onun üzerinden çekmek istemediğinden kalçalarını kavradı ve pencereden uzaklara doğru başını salladı. "Bunlar sana bahsettiğim dağlar."

Lily pencereden dışarı bakmak yerine kaşlarını kaldırarak ona gülümsedi. Bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini onun yüzünde gezdirdi. Sonra yavaşça onun ellerinin arkasını kendi elleriyle kapattı ve pencereden dışarı baktı.

Temasla birlikte Verakko'nun göğsünde bir mırıltı başladı. Çok uzaklarda, yüksek mavi kristaller

karanlık dağlar ay ışığında parlıyordu.

"Çok güzeller." Başparmağını elinin üzerinde gezdirdi. İzlerini örten boya hissi azaltmıyordu ama yine de içinde bir şey boyanın kalkmasını, yumuşak parmaklarının hiçbir engel olmadan izlerini okşadığını hissetmeyi istiyordu.

Onu pencereden uzaklaştırdı ve cebinden kumandasını çıkardı. "Sana onlardan bahsettiğimde ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Lily sırıttı. "Evet, dama oyununda kıçını tekmelediğimi hatırlıyorum."

Kıç tekmelemek mi? Verakko bu tuhaf söz karşısında içten içe kıkırdadı.

"Evet, şey..." Birkaç komut yazdı ve yirmi dört uçan nesne saklandıkları yerden kalktı.
spot.

Parçalar programlanmış yerlerine yerleşirken Lily gözleri ve ağzı açık bir şekilde baktı. "Bu da ne böyle?"

Diğerlerinden daha büyük bir nesne yukarıda süzülüyor ve yere devasa bir dama tahtası yansıtıyordu. Her biri yemek tabağı genişliğinde olan altın ve deniz mavisi parçalar, kendilerine ayrılmış alanların üzerinde havada asılı kaldı.

"Bu kıyafeti dama oynamak için mi giydim Verakko?" diye sordu başını ona doğru eğerek.

Şüphe kükreyerek canlandı ve karnındaki içi boş korkuyu abarttı. Sıkılmış bir çeneyle kararsızca "Evet?" dedi.

Kasları irkilmek için hazırlanırken, onun cevabını bekledi.

Ağzının kenarı kalktı ve adamın yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bayıldım

buna." Verakko'nun nefesi kesildi.

"Ben deniz mavisiyim," dedi ve panonun diğer tarafına doğru yürüdü.

Kız uzaklaşırken kaşlarını çattı. Belli ki onun yanında durup oynayamazdı ama yine de mesafesi onu endişelendiriyordu.

"Hangi taşı hareket ettirmek istediğimi söyleyeyim mi?" Lily projeksiyon tahtasının birkaç santim uzağında duran taşlara baktı.

Başını salladı.

***

Lily bunun yarısı kadar bile düşünceli bir hediye aldığını hatırlamıyordu. Taşlarına baktı, önce hangi hamleyi yapacağını düşünmeye çalıştı ama zihni bir türlü odaklanamıyordu. Acaba

Tüm bunları bugün mü yaptı? O kaplıcadayken mi? Yapmış olmalı. Dama bu gezegende yoktu, bu da taşların zaten onda olamayacağı anlamına geliyordu. Ne kadar etkileyici bir adam.

Gözlerini odanın diğer ucundaki adama dikti ve yayılmak üzere olan şapşal sırıtışını gizlemek için dudağını ısırdı. O anda yanından geçen biri beyninin içini görebilseydi, tek göreceği *V* ve *L* harfleriyle karalanmış kalpler olurdu. *Onu ne zamandır tanıyorum? Bir aydan az. Kahretsin, bir hafta. Sadece bir hafta oldu. Soyadını biliyor muyum? Hayır. En sevdiği müzik türünü biliyor muyum? Hayır.*

Lily ve Verakko birkaç ön dönüş yaparken, Verakko kendi gözleriyle onun tek kaşının üzerinde muhteşem bir şekilde kıvrılan mavi saçlarına değil de tahtaya odaklanmaya çalıştı. Güneşin vurduğu bir verandada birlikte oldukları, adamın sandalyede oturduğu ve kadının da adamın önünde durup saçlarını düzelttiği samimi bir görüntü aklına geldi ve göğsünü sıcaklıkla genişletti. Görüntü, makasının terk edildiği ve sandalyenin devrildiği çok daha müstehcen bir sahneye dönüştüğünde, sıcaklık göğsünden yayıldı ve çekirdeğinde birikti.

"Alex nasıl?" diye seslendi odanın öbür ucundan.

Sanki hayal kurarken değil de bir şey yaparken yakalanmış gibi yanakları kızardı. "O... harika değil ama kötü de değil sanırım. Ona en kısa zamanda ziyarete geleceğimizi söyledim. Sorun olur mu?" Kaşlarını kaldırdı.

Verakko cevap vermeden önce bir an durakladı. "Onu görmeni sağlayacağım. Evet."

Lily'nin göğsü daraldı. Bu şekilde ifade etmişti çünkü onu Sauven'e götürecek kişi, onun hakkında vereceği karara bağlı olacaktı. Eğer onunla kalmamayı seçerse, vasisi kim olursa olsun onu alacaktı. Bu endişeleri zihninden uzaklaştırdı ve tekrar ona odaklandı.

Verakko hamlesini yaptı ve Lily onun tahta üzerinde yüzdürdüğü parçanın diğerlerinden farklı bir altın renginde olduğunu fark etti. Görünüşe göre kanatları ya da pervaneleri olmayan uçan bir nesne hakkında böyle bir şey söylemek mümkünse, daha eski, daha ilkel görünüyordu.

Bir açıklık buldu ve taşlarından birine atladı, ardından ellerini birbirine vurdu.

Verakko yüzünü buruşturdu, gözleri hayal kırıklığı içinde tahtada geziniyordu.

"Kaplıca hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok. Ayarladığınız için tekrar teşekkür ederim." Kıkırdadı. "Yine de bana masaj yok. Bu konuda çok gergindim."

Sırıtışına bir diş parlaması eşlik etti. "Üzgün olduğumu söyleyemem. Eğer *herhangi bir yerinize* masaj yapılmasını isterseniz, seve seve yaparım."

Lily titredi, elbisesinin ipeksi kumaşının altında meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Kendini durduramadan gırtlaktan gelen kelimeler dökülmeye başladı. "Sanırım çözebileceğin birkaç sorunum var."

Verakko'nun bakışları karardı ve bir dişini yaladı.

Az önce atladığı kayıp parçası ona doğru sürüklendi ve bir yere inmek için arkasına doğru gittiğini düşünerek uzaklaştı. Bunun yerine, sanki bir şey bekliyormuş gibi ellerinin önünde asılı kaldı.

"Söylemeyi unuttum. Bu parçalar özeldir. Kazandığınız her bir parça için-" Verakko sırıttı ve parmağıyla kumandasına vurdu, "-bir ödül alacaksın."

Yuvarlak nesnenin üstündeki bir bölme ortaya çıkıp da içinden bir parça şeker çıkınca Lily sevinçle ciyakladı. "Şeker mi?" diye sordu, dudaklarının yarısına kadar gelmiş olmasına rağmen emin olmak istiyordu.

Verakko'nun omuzları muzaffer bir edayla geri çekildi ve başını salladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca şakalaştılar, flört ettiler, dama oynadılar ve her biri kendine lezzetli tatlılar kazandı. Lily son hamlesini abartılı bir kaş çatmayla neşeli görünen Verakko'ya doğru yaptı.

Kalan parçalarının üzerine atladı, ardından zaferinin tadını çıkararak havayı yumrukladı.

Lily kıkırdadı ve bir şekilde hem çiğnenebilir hem de sulu olan yabancı meyve aromalı şekerin sonuncusunu çiğnedi. Verakko da aynısını yaparken Lily dama yığınına baktı ve tuhaf görünümlü olanı inceledi.

Yuvarlak nesnenin üst kısmı boyunca özensiz dikey semboller vardı.

"Süper Haydut versiyon iki," diye seslendi Verakko odanın diğer tarafından. "Onu babamın eşyalarımı koyduğu depoda buldum."

Göğsü sıkışmaya başladı.

Kumandasını cebine koydu ve ona doğru ilerledi. Gülümsemesi soldu, gözleri ciddileşti. Ona inanmasını isteyen çekik kaşlarıyla bakarak, "Sana paylaştığımız şeylerin... seninle paylaştıklarımın... gerçek *olduğunu* göstermek istedim," dedi.

Lily yutkundu ve söylediklerinin doğru olduğunu kalbinin derinliklerinde hissederek ona baktı.

Yarı güldü, yarı hıçkırdı ve başını salladı, boğazı sözcüklere sığmıyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü. Güçlü kollar beline dolandı. Adam onu kaldırdı, göğsünü kendi göğsüyle aynı hizaya getirdi ve öpücüğü derinleştirmek için ağzını onunkine doğru eğdi. Ani bir mırıltı

Göğsünden fışkıran sesler adamın içinde titreşiyor, kadın ona sarılırken dilini ve dudaklarını gıdıklıyordu.

Bir hafta, zihni arka planda tısladı. *Yatağın hangi tarafında uyuduğunu biliyor muyum? Hayır. İlk evcil hayvanının adını biliyor muyum? Hayır.*

Boynuna doladığı eli daha da sıkılaştı. Cevap niteliğinde bir iniltiyle eli saçlarını yumruklamak için kalktı.

Kötü bir ruh halinde nasıl olduğunu biliyorum. Beni korumak için kendini feda edeceğini biliyorum. Tamir etmeyi sevdiğini ve yükseklikten nefret ettiğini biliyorum. Öngörüsüz, kendini beğenmiş ve kaba olabileceğini biliyorum.

Benim olduğunu biliyor muyum? Evet. Lily onun sıcak, gürleyen göğsünde eriyerek iç çekti.

Onu sevdiğimi biliyor muyum? Evet. Derinlerde bir yerde bunu hissediyordu. Bir şekilde, bir şekilde, bu bağ gerçekti ve yaşadığı her şeye rağmen, onları ayrılmaz bir şekilde bir araya getirdiğini hissedebiliyordu.

Bu adam onundu. Daha önce şiddetle reddettiği duygularına bir başkasının işaret etmesi şok etkisi yaratmıştı ama artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. İlk tanıştıklarından beri onun çileden çıkaran kişiliğine ve gizli yapışkan merkezine aşık olmuştu.

Öpüşmeyi kestikten sonra, "Hadi eve dönelim," diye nefes nefese kaldı.

Ona görkemli, dişli bir gülümseme hediye etti ve derin bir onay iniltisi çıkardı. Onu ayağa kaldırarak, yüzen dama tahtasını kendini temizlemesi için programladı ve onu kapıya götürdü.

Bunu ona söylemenin iyi bir yolunu bulması gerekiyordu. Onun için pek çok romantik şey yapmıştı ve şimdi aynısını yapma sırası ondaydı. Yarın için bir şeyler planlayacaktı. İçten içe sırıttı, onunla yatakta yapmak istediği birkaç şeyi düşündü, ama onu sevdiğini söylemenin ve onun eşi olmayı kabul etmenin biraz daha romantizm ve biraz daha az şehvet gerektirdiğine karar verdi.

Asansöre bindiler ve kadın beyin fırtınası yapmaya devam etti. Belki de dairede ona bir ateş yakabilirdi? Hayır, aptalca. Tünelde olduğu gibi spa'da özel bir doğal havuz mu? Olabilir.

Adam onu asansörün duvarına doğru ittiğinde düşünceleri yarıda kesildi. Adamın ağzı Lily'nin ağzına indi, dili yavaş ve durgun hareketlerle Lily'ninkinin üzerinde kayıyordu. Lily onun ağzına doğru inledi ve cinsel organı sıkıştı.

Verakko ellerini kızın kıçında gezdirdi ve onaylayan bir tıslama çıkardı. Asansörün hareketi durduktan sonra uzun süre birbirlerine kilitli kaldılar ve nefes nefese kaldılar.

Sonunda gözlerini ayırdığında ona baktı, gözleri loş alanda parlayan güzel bir zümrüt rengiydi.

"Şimdi beni o yatağa götürmeye ne dersin?"

En muhteşem, ısıya neden olan, kurt gibi sırıtış yüzüne yayıldı. Şehvetin derinliklerine gömülmüş bir sesle, "Evet, mivassi." diye mırıldandı.

Birbirlerinden uzaklaştılar ve servis asansöründen ayrılmadan önce buruşuk kıyafetlerini düzeltmek ve nefeslerini sakinleştirmek için ellerinden geleni yaptılar, ancak Verakko uyarılmışlığının kanıtlarını azaltmaya zorlayamadı.

Bu gece umduğundan da iyi geçmişti. Lily onu öpmüştü. Son birkaç gündür sergilediği soğuk acı yerine gözlerinde şefkatle ona bakmıştı.

Şimdi tek yapmaları gereken geçici evine birkaç adım atmaktı; Lily onun olmayı kabul eder etmez onu satacak ve istediği bir şeyle değiştirecekti. Koridorun temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu çekiştirerek koridora çıkardı.

Kadının iç çamaşırından yayılan hafif uyarılma kokusu duyularıyla oynadı ve onu omzunun üzerinden atıp evine doğru kalan mesafeyi atlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Cebinden gelen keskin bir tril sesi düşüncelerini çekiştirdi ama o bunu duymazdan geldi. Arayan her kimse geri arayabilirdi.

Avucunu kapısının üzerindeki tarayıcıya bastırarak açılmasını bekledi ve Lily'yi kapı aralığından geçirdi. Kapı kapanır kapanmaz ilerledi. Lily ona sinsice gülümsedi ve geri çekildi. Antivenomun buzlu damarları ağzının çatısı boyunca ilerledi ve hazırlık için dişlerini doldurdu.

Ses devam edince Lily kaşlarını çattı. "Bunu anlaman gerekmiyor

mu?" "Tabii ki hayır." Ona doğru sıçradı ve birkaç santim uzağına

indi.

Güldü ve yumruklarını adamın göğsüne dayadı. "Sürekli arıyorlar. En azından kim olduğunu görmelisin." Dudağını ısırdı. "Seni oraya çıkardığımda," dedi tavana doğru başını sallayarak, "bir süre ayrılmayacaksın. Şimdi kontrol etsen iyi olur."

Lily elini sırtından aşağı kaydırarak onun ürpermesini sağladı, sonra elini cebine atarak iletişim cihazını çıkardı.

Gözleri ekrana kaydı, sadece bunun önemli olmadığına dair onu ikna etmek istiyordu ama sonra tekrar baktı. Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve cihazı aldı. "Bu annemden gelen resmi bir çağrı. Hemen ona gitmemi istiyor."

"Neden?" Yüz ifadesi endişeli bir hal aldı.

Omuz silkti, kendi ani endişesinin onun ruh halini etkilemesini istemiyordu. "Beni genellikle böyle çağırır. Her şey olabilir." Kızın kalkık ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu ve uzaklaşmak için güç topladı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Gözlerinde hâlâ endişeli bir ifade vardı ama utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Bekliyor olacağım."

Verakko, baştan çıkarıcı ses tonu karşısında acınası bir inilti çıkararak ondan uzaklaştı. Kraliçe'nin isteğini tamamen görmezden gelmeye karar vermeden önce döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Saraya giderken Verakko annesinin ondan ne isteyebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Saatler önceki kadın sürekli aklına geliyordu. Onu ihbar etmiş miydi? Bu fikir karşısında başını salladı. Eğer kadının ona karşı herhangi bir kanıtı olsaydı, muhafızlar ona saraya kadar eşlik ederdi. Çağrılmazdı.

Annesinin Lily'yle olan ilerleyişi hakkında bir rapor istemiş olması daha muhtemeldi. Belki de konuşmasını düzgün bir şekilde planlamak için. Lily'nin ona öyle ya da böyle kesin bir cevap vermediğini fark ettiğinde ensesi karıncalandı.

Saraya ulaştı ve merdivenleri yıldırım hızıyla koşarak çıktı, girişte durdu. Anons edilmeyi ve içeri alınmayı beklerken, korku midesine bir ağırlık gibi yerleşti. Muhafızlardan biri ona ekşi bir bakış fırlattı ve o da ona on katıyla karşılık verdi.

"Beni takip edin."

Verakko, geniş fuaye boyunca silahlı muhafızlardan birini takip etti ve dondu

kaldı. Muhafız bir kemerin yanından, "Beni takip edin dedim," diye seslendi.

Duruşma salonuna giden yol buydu.

Zihni başka bir kaçış yolu bulmaya çalışırken bacakları koşmak için gerildi. Kaçarsa hiçbir yere varamazdı. Kesinlikle Lily'ye geri dönemezdi.

Ayaklarını zorlayarak gardiyanı takip etti ve gardiyan büyük duruşma salonundan geçip arka tarafa yakın bir yerde bulunan özel bir ofise girdiğinde derin bir oh çekti. Ofis büyüktü ama penceresizdi, bu da seyrek döşenmiş odayı olduğundan daha küçük hissettiriyordu.

Annesi odanın uzak bir köşesinde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, duvara monte edilmiş büyük bir ekrana bakıyordu. Kanunlar, sözleşmeler ve haberleşmeler ekranda gözden geçirilmeye hazır bir şekilde sıralanmıştı.

"Verakko." Ziritha odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yalnız kaldıklarında, kadının yüzündeki acıma ifadesi adamın içini sıvıya çevirdi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?" diye olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde bağırdı, korku ve endişe onu ele geçirmişti.

"Baeo ve oğlu seni ihbar etmiş," diye mırıldandı annesi, yüzünde gergin bir ifadeyle.

Bütün hava vücudunu terk etmiş gibiydi. Kulaklarına kan hücum ederken Lily'yi düşündü, evindeydi ve bekliyordu.

"Görünüşe göre oğlu bugün Lily ile spa'da tanışmış ve annesinden bir sözleşme görüşmesi yapmasını isteyecek kadar onunla ilgilenmiş, ancak Lily ile konuşmaya geldiğinde, binanızın koridorunda uygunsuz bir şekilde dokunduğunuzu görmüş ve yanından geçerken sizi kadın üzerinde koklamış."

Verakko ellerini havaya kaldırdı, yaşadığı şok öfkeye dönüştü. "Bu bir sözleşme ihlali değil! Lily'nin nerede kaldığını nereden biliyordu ki?"

Ziri çekik kaşları ve sempatik gözleriyle aralarına baktı. "Kayıtlı vasisini hiçbir yerde bulamadığını, bu yüzden hizmetleri için ödeme yapan kişinin adına baktığını ve sizin atandığınızı düşündüğünü söyledi."

"Bu yeterli kanıt değil," diye tısladı, yumruklarını hiçbir şeyi yumruklamamak için sıktı.

"Hayır, değil. Ama bir duruşma için yeterli ve yalan söyleyemeyeceksiniz. O kadınla yaptığın sözleşmeyi ihlal etmediğini dürüstçe iddia edebilir misin?" Annesi ona sert bir bakış attı, sorusunun cevabını zaten biliyordu.

Düşün! Bundan nasıl kurtulacaktı? Mahkemeye çıkarılır ve masum olduğunu iddia ederse, bir müfettişin *etkisine* maruz kalacak, zihnine nüfuz etmesine izin vermeye ve tüm sorulara dürüstçe cevap vermeye zorlanacaktı. İzlerine kadar her şeyi ortaya çıkarabilirdi. Suçlu olduğunu ve sözleşmesini ihlal ettiğini kabul ederse, sorgulanacak ve mahkum edilecekti ama *etki* altına alınmayacaktı.

Lily'yi terk etmemeliydi. Bunun olacağını görmeliydi. Neden onu alıp kaçmamıştı? Aklına bir düşünce geldi ve gözlerini önündeki dişilere dikti. "Neden buraya gelmemi istediniz? Normalde vatandaşları sorgulamak için muhafızlar alır. Karşılık vermeyeyim diye beni rahatlatmak mı istediniz?" Lily'yi yıllarca göremeyebileceğinin farkına vardıkça sözleri giderek daha yüksek ve daha düşmanca bir hal aldı.

"Kendine hakim ol!" diye gürledi annesi, yüz hatlarında kısa bir öfke titreşimi belirdi, sonra tekrar güçlü bir kontrol hakim oldu. "Seni buraya konsey gelmeden önce konuşma fırsatı vermek için çağırdım." Gözlerinde bir öfke parıltısı daha belirdi. "Sana gözlerden uzak durmanı söylemiştim. Ona, nişanlın olmayan herhangi bir kadına davrandığın gibi davranmanı söyledim. Ama yapmadın." Sesi giderek kısıldı. "Ve şimdi sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

İşaretlerini ortaya çıkarması gerekiyordu; tek yolu buydu. Onlara Lily'nin eşi olduğunu gösterirse her şey biterdi. Sözleşme geçersiz olacaktı. Lily onun olacaktı.

"Tuzağa düşmeyeceğim." Lily'nin sözleri zihninde canlandı. Bunu söylerken yüzündeki acı ve gözlerindeki yaşlar şimdi bile onu bıçak gibi kesiyordu. Bunu ona bir daha yapamazdı. Bunun için

yapamazdı. Sonsuza dek sürecek gibi değildi. Cezasını çekecek ve ona geri dönecekti. Ne de olsa onun eşiydi. Onunla birlikte olmak için evliliğe uygun olmasına gerek yoktu. Sonunda işaretlerini ortaya çıkardığında,

O gün geldiğinde, hazır olduğu ve birbirlerine ait olduklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiği için olacaktı.

Kapıda keskin bir vızıltı duyuldu.

"Siz savunmanızı yaparken muhafızlarıma Lily'yi almalarını söyleyeceğim. Ona sizin adınıza konuşma fırsatı verilecek."

"Hayır!" diye ağzından kaçırdı. "Çok korkacak. Onun dilini bile konuşmuyorlar. Ve..." Masum olduğunu iddia etmemesi için onu uyarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Gerçeği söylemesi için *yönlendirileceği* ve yasal olarak bu yönlendirmeyi *savuşturmasına* izin verilmeyeceği konusunda onu uyarmalıydı.

"Ben onu getiririm," dedi Ziri, öne doğru bir adım atıp nihayet konuşarak. Sesi kısıktı, sanki kısıtlanmış duygularla gerilmiş gibiydi. Gözlerini Kraliçe'ye dikti. "Beni tanıyor."

Kraliçe başını sallamadan önce bir süre Ziri'yi inceledi.

Ziri odadan çıktıktan sonra Verakko ve annesi birbirlerine bakakaldılar. Kadın konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Odanın içinde bir kapı sesi daha yankılandı.

Ona doğru bir adım attı, kaşları endişeye benzer bir şekilde kırışmıştı. "Bana herhangi bir sebep söyleyebilir misin..." Yutkundu ve uzun bir nefes verdi. "Seni göndermemi engelleyecek herhangi bir şey var mı?"

Verakko annesini inceledi. Yüz hatları gergindi, ağzı incelmişti. Ama gözleri hüzünle parlıyordu. Babasının her zaman yüzeyin altında olduğunu söylediği şeyi nihayet görüyor muydu? Annesi onun kırılganlığını görmesine izin mi veriyordu? Göğsü daraldı.

"Benim için yaptıklarına şimdiden minnettarım anne. Bana onunla zaman ayırdığınızı açıklamayacağım. Ama söyleyebileceğim bir şey yok." Verakko onun sözleri karşısında çenesindeki kasların kasıldığını gördü ve gülümsemekten kendini alamadı. "Sorun değil. Ben iyi olacağım. Göreceksin."

Doğruldu ve kayıtsızlık maskesini takmadan önce bir süre daha ona baktı.
Başını dik tutarak kapıya doğru ilerledi ve konseyinin çoktan beklediği duruşma salonuna adım attı.

Uzun odanın kenarına yerleştirilmiş süslü bir sandalyede, rahatsız görünümlü bir erkekle birlikte salondaki kendini beğenmiş kadın oturuyordu.

Bölüm 26

Kapı Verakko'nun arkasından kapandıktan sonra Lily sırıttı ve derin bir iç çekti. Olduğu yerde döndü, sonra odayı taradı. "Umarım yakında döner," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirerek, garip kumaşın inanılmaz yumuşaklığının tadını çıkardı. Mutfağa doğru yürüdü ve saçlarının uçlarını inceledi. Parıltılı ceket o kadar inceydi ki uzaktan neredeyse parıltı gibi görünüyordu.

Mutfağa girdiğinde ortada durdu ve Verakko dönene kadar ne yapacağından emin olamadan etrafına bakındı. Çoğu bilim adamının uğruna cinayet işleyeceği bir uzaylı evini inceleme fırsatı bulduğuna karar vererek, iki katlı evin her köşesine bakmaya başladı.

İki yatak odası yeterince tipik görünüyordu. Lily birinci kattaki krem rengi ve gümüş rengi yatak odasına bakınca kaşlarını çattı, belli ki Ziritha içindi, sonra dudaklarında bir sırıtış belirdi. Bu, Verakko'nun onu kendi odasında saklamak istediği anlamına geliyordu.

İçinde sadece küçük bir sıcak su havuzu bulunan ayrı bir oda onu durdurdu. Verakko dönmeden önce hızlı bir dalış için zamanı var mıydı? Dumanı tüten küvete son bir kez özlemle baktıktan sonra kendini geri çekti.

Lily kilitli olmayan her dolabı aradı, her mobilyanın altına gözlerini kısarak baktı ve bulabildiği her çekmeceyi karıştırdı. Karşılaştığı nesnelerin çoğu tanıdık geliyordu. Ya da en azından ne işe yaradıklarını çıkarabileceğine inanıyordu. Bulduğu diğer bazı eşyalar onu şaşırtmıştı.

Şu anda mobilyaların pırıl pırıl kontrol panelinin önünde duruyor, birkaç uzaylı sembolüne basıp ne olacağını görmek için yeterince cesur olup olmadığını merak ediyordu.

Ön kapı vınlayarak açıldı ve Lily dönüp baktı, Verakko'nun dönüşüyle kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Onu sevdiğinden nasıl bu kadar şüphe edebilmişti?

Ziritha'yı kapıda nefes nefese bulduğunda gülümsemesi soldu. Saçları artık tertemiz değildi, kafa derisini kıvırcıklar sarmıştı ve soluk soluğaydı. Bütün gün birlikte olduğu zarif, dengeli kraliçe adayından oldukça farklıydı.

"İyi misin?" diye sordu, keşke Ziri'ye nasıl bir bardak su getirebileceğini bilseydi.

Ziri pantolonunun arasından, "Rapor edildi..." diye nefes aldı. Derin nefes al. "Şu anda saraydalar... Konsey oylama yapacak..."

Lily ileri atıldı, kalbi tamamen farklı bir nedenle göğsünde gümbürdüyordu. "Ne? Kim?"

Ziri başını salladı ve Lily'nin kolunu çekti. "Konseyin tüm üyeleri orada olana kadar hiçbir konuda

karar veremezler. Beni bekleyecekler. Buraya olabildiğince çabuk gelmek istedim.

açıkla. Hadi gidelim."

"Ama-" Lily başladı, içi soğumaya başlamıştı.

Kadın onu kabaca kapı aralığından çekti ve ciddi bakışlarını üzerine dikti. "Gitmemiz gerek," diye *sallandı*.

Lily homurdandı ve *sallanmayı sildi*. "Bu bende işe yaramıyor."

Ziri hayal kırıklığıyla bir of çekti ve Lily'nin peşinden koridora çıkmadan önce bir süre daha ona baktı. "Uzak bir yere gönderilecek. Onun karakteri lehine savunma yapmalısın ve umarım cezası hafifletilir. Eşleşmeyi sizin başlattığınızı söyleyin ve kültürünüzdeki farklılıkları vurguladığınızdan emin olun ve eğer onu biraz olsun önemsiyorsanız, sözleşmeli olduğu konusunda yalan söylediğini sakın söylemeyin."

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Bir dakika önce aşık olmuş ve eşinin dönüşünü bekliyordu, şimdi ise onun cezasını nasıl hafifletebileceğine dair ipuçları alıyordu. Ziri'nin sessiz tonu ve etraflarındaki gergin bakışlar herhangi bir gösterge ise, yasadışı işaretler. "Ona ne olacak?" Lily ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "Uzaklara gönderileceğini mi söyledi? Nereye? Tremanta'ya mı?"

"Tremanta?" Ziri durdu ve ona döndü. Gözleri ateşliydi ve duygu doluydu ama Lily bunun özellikle kendisine yöneltilmiş bir öfke olmadığını hissetti. "Dünya dışında, Lily. Buradan çok çok uzakta, uzayda bir mavnada hizmet etmeye gönderilecek. Onu görmeden yıllar geçireceksin ve bu arada başka erkeklerle evlenmek zorunda kalacaksın." Arkasından öfkeli bir bakış fırlattı. "Nihayet döndüğünde, artık evlenmek için uygun olmayacak, ama sen yine de olacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Nereye gönderilecek?" Lily nefes aldı, göğsünün etrafında demir bir bant gerilmişti. *Yıllarca uzağa mı gönderilecek? Onun benim için ne anlama geldiğini zamanında anlayamayacak kadar korktuğum için mi?*

Bir asansöre bindiler ve Ziri saçlarını ve kıyafetlerini düzeltmeye çalıştı.

Lily bir elini karnına bastırdı, karnının protesto sesleri yükseliyordu, zihni hızla çalışıyordu ama tek bir düşünce zincirini takip edemiyordu. Gözlerini kapattı. *İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.*

O daha farkına varmadan asansörden çıkmışlar ve bir kruvazöre doğru yürüyorlardı.

İçeri girdiler ve sessizce oturdular, her ikisi de kendi düşünceleri üzerinde çalışıyordu. Ziri'nin eliyle dokunmasıyla duvarda bir ayna belirdi ve makyajını mükemmelleştirmek için oraya buraya dokunarak görünüşünü inceledi.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Lily Verakko'nun ona annesi Kraliçe hakkında anlattıklarını

düşündü. Genel olarak bu gezegendeki kadınlar hakkında söyledikleri. Görünüşe göre Ziritha ihlal edilen bir sözleşmeyi cezalandırmazsa insanlar ona bir hükümdar olarak saygı duymayacaklardı. Bu onun işine yarayacaktı.

ağır bir ceza için baskı yapmak daha iyi. Bu, onun dalga geçilecek ya da saygısızlık edilecek bir tip olmadığını herkese açıkça gösterirdi.

"İstediğin erkekle birlikte olamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Fejo'nun arkadaşı." Lily kaplıcada yaptıkları kısa ve özel konuşmayı hatırladı.

Ziri hüzünle gülümsedi. "Verakko'nun işaretlerinin senin için ortaya çıkmasına dair en ufak bir şans bile varsa, bunu görmek istiyorum. Bu gerçekten bencilce." Yutkundu. "İnsanların sürekli olarak işaretleri ortaya çıkardığı tespit edilirse, belki o zaman bu dünyanın dişileri üzerindeki evlenme ve üreme baskısı azalır." Ziri omuz silkti ve gözlerindeki umut Lily'nin kalbini kırmak üzereydi. "Belki o ve ben birlikte olsaydık kimsenin umurunda olmazdı."

Lily sertçe yutkundu. İzleri çoktan ortaya çıkmıştı, ama ondan onları saklamasını istemişti. Bu dünyanın acı çektiği, insanların türlerinin ihtiyaçlarını kendilerininkinden üstün tuttuğu açıktı ama o sadece bu toplumun kendisine haksızlık edebileceği yönleriyle ilgileniyordu.

"Kraliçe, konseye çevirmenlerini güncellemelerini emretti, böylece hepsi sizi anlayabilecek," dedi Ziri, ciddi ifadesi yerine geldi.

Kapı tekrar kayarak açıldı ve Lily devasa bir girişin tepesinde durduklarını gördü. Dışarı çıktı ve olduğu yerde döndü. Sağ tarafta eski şehrin binaları, arkalarında ise yeni şehrin yükselen gökdelenleri görülebiliyordu.

Derin bir nefes alarak Ziri'yi girişin serin iç kısmına kadar takip etti. İki taraftaki muhafızlar başlarını Ziri'ye doğru eğip başparmaklarını omuzlarına vurarak yürürken Lily'yi merakla inceliyorlardı. İçinden geçtikleri salon muhteşemdi, parlayan taşlar ve kalın sütunlarla kaplıydı ama Lily bunların hiçbirine dikkatini veremiyordu.

Kafasının içinde tekrar tekrar ne söylemesi gerektiğini prova etti. Bir grup hüküm süren uzaylıya karşı hangi yaklaşımın en iyi sonucu vereceğine karar vermeye çalışıyordu. Sevdiği adam için duygusal bir haykırış mı? Lily, Ziri'nin sert ifadesine yan gözle baktı ve öyle düşünmedi. Verakko'nun özgürlüğünü garantilemenin tek kusursuz yolu açıktı.

Karar verme zamanıydı. Küçük bir parçası, dünyanın Verakko'nun işaretlerini bilmesinden korkmaya devam ediyordu ama bu, onlarca yıllık cansız deneyimlerle pekişmiş mantıksız bir korkuydu. Verakko'yu seviyordu, öyleyse ona sonsuza dek bağlanmayı kabul etmek neden onu hâlâ korkutuyordu?

Ziritha bir köşeyi döndü ve Lily kadını takip ederek sert, tonozlu bir odaya girerken adımları durakladı. Yerler çölün parıldayan siyah kumunu taklit eden siyah taşlarla döşenmişti. Ya da belki de sertleşmesi için bir şekilde işlenmiş çöl kumuydu. Duvarların koyu mavisi Lily'nin artan

korkusunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ekstra büyük parlayan ışıkların sağladığı yumuşak aydınlatma

Tavana yakın küreler mekânı romantik olmaktan ziyade ürkütücü bir hale getirmeye çalışıyordu. Odanın dibinde bir grup sessiz ve asık suratlı insan duruyordu.

Yükseltilmiş bir platformun üzerinde Kraliçe duruyordu. Lily çenesini kapattı, göz korkutucu kadını görünce verdiği ilk tepki huşu oldu. Lacivert teniyle neredeyse aynı renkte, koyu mavi bir cübbe giymişti. Boynundan yere kadar onu örtüyordu ama kolları kumaştaki yırtmaçlardan dışarı fırlıyor ve önünde kenetlenmiş bir şekilde duruyordu.

Kraliçe'nin eleştirel gözleri Lily'nin vücudunda gezinmeden önce onunkilere dikilmişti. Lily omuzlarını kamburlaştırmamak için kendini zorladı.

Ziri bir eliyle Lily'yi durdurdu ve "Konuşman istenene kadar bekle" diye fısıldadı, ardından tek başına ilerleyerek diğer dört kişiyle birlikte Kraliçe'nin platformunun dibindeki yerini aldı.

Sert bir kadın soluk mavi bir cübbe giyiyordu. Diğeri ise mor renkli, iki parçalı, vücuda oturan bir kıyafet giymiş ve açıkça kaşlarını çatarak ruh halini, yüzleri ifadesiz olan diğer iki adamdan daha kolay belli etmişti.

Köşeden gelen bir hareket Lily'nin gözüne çarptı ve Verakko'yla buluşmaya gitmeden önce koridorda yanlarından geçen kadını gördü. Kadının yanında, onunla flört eden spa görevlisi duruyordu ve burada olmaktan utanmış gibi başı öne eğikti. Lily'nin gözleriyle karşılaşmayı reddetti. Onları ihbar etmişler miydi? Neye dayanarak?

İlk öfke tepkisini yatıştırmaya çalışarak, zihinlerinde müstakbel kraliçelerinin kocasının tanımadıkları bir kadınla oynaşmasına şahit olduklarını hatırlattı. Bu ihlali rapor ettikleri için onları suçlayamazdı, özellikle de Verakko'nun söylediği kadar yüzlerine inmiş bir tokatsa.

Arkasından gelen ağır ayak sesleri dönmesine neden oldu. Verakko ve bir muhafızı görünce nefesi kesildi. Bağlanmamış olmasına rağmen, hiç şikâyet etmeden muhafızın yanında yürüdü. Yanından geçip önündeki platforma doğru ilerlerken gözleri Lily'den ayrılmadı. Lily'ye rahatlatıcı bir gülümseme ve baş sallama hareketi yaptı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve vücudunun sertliği baş sallamasını daha çok başını sallama hareketi haline getirdi. Kızın gözleri adamın ellerine kaydı ama eller hâlâ kapalıydı.

Ön tarafa ulaştığında Kraliçe, sesi soğuk taş duvarlarda güçlü bir şekilde yankılanarak boşlukta konuştu. "Verakko Ye'vet'in evlilik sözleşmesini ihlal ettiği tespit edildi. Baeo onu Lily of Earth ile görmüş. Evinin dışındaki koridorda onları kucaklaşırken görmüş."

Lily öne çıktı, Baeo'nun gördüğünü sandığı şeyi görmediğini açıklamaya hazırdı, hatta

Yalan olduğunu biliyordu ama Ziritha başını sallayarak onu uyardı ve Lily ağzını kapattı. Gözlerini Verakko'ya kilitledi ve çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü.

Bu durumdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sanki onun zihninde bir resmini çekmeye çalışıyormuş gibi yoğun bir şekilde ona baktı. Gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü.

Kraliçe sözlerini şöyle sürdürdü: "Bir ihlal ihbarının ardından alışılageldiği üzere sanık sorgulandı. Verakko suçunu kabul etti. Dolayısıyla cezasına ben karar vereceğim, şiddetine de konsey karar verecek."

Lily'nin midesi bulandı. Onlara suçlu olduğunu mu söylemişti? Neden onlara izler hakkındaki gerçeği söylemedi?

Onu mivassi'si olarak mı sahiplenecek? Bir şey mi?

Kraliçe doğrudan Lily'ye hitap etti. "Yasalarımıza aşina olmadığınız için, sözleşmeyi ihlal etmenin tipik cezalarının, gelecekteki tüm evlilik uygunluğunun kaybedilmesinin yanı sıra, bir eşe sahip olmanın hediyesini daha çok takdir eden çalışkan bir erkeğe şehirde bir görev verilmesine izin veren dünya dışı bir iş ataması olduğunu söyleyeceğim. Görev süresinin ne kadar olacağına konseyim, suçlanan ve suçluya yardım eden kişinin ifadelerini dinledikten sonra karar verecektir."

Lily hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. İkisi de konuşacaktı. Eğer Lily'nin söyleyecek bir şeyi varsa, o gönderilmeyecekti.

Kraliçe incelmiş dudaklarıyla oğluna baktı. "Bu dişi için herhangi bir iddian var mı? Eğer yoksa, kararımın ciddiyetine karar verirken konseyin dikkate alması için bir şey söylemek ister misin?"

Lily panik içindeki gözlerini onunkilerle buluşturdu. *Anlat onlara! Onlara işaretlerini göster!*

Verakko bir an sessiz kaldı, kaşları çatılmıştı. Yere baktı ve bir dişini yaladı. Sonra tekrar ona baktı ve zayıfça gülümsedi.

Verakko başını annesine doğru kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bilmiyorum."

Lily ona baktı ve içindeki sevgi dalgası içini ısıttı. Onu hiçbir şeye zorlamayacağına dair verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Başka erkeklerle evlenmeye zorlanacağını bile bile, kim bilir ne kadar süreliğine uzaklara gönderilmesine izin veriyordu. Tüm bunlar, onun daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşündüğü içindi. Göğsünde sürekli genişleyen duygu balonu sonunda patladı ve gırtlağından bir hıçkırık çıktı.

Çabucak yüz hatlarını düzeltmeye çalıştı ama seyirciler fark etmişti. Verakko ona doğru bir adım attı, elleri esnedi ama arkasındaki muhafız boğazını temizleyerek ona aslında özgür olmadığını hatırlatınca durdu.

Ziritha aniden, "Onu mivassi'n olarak kabul etmek istemiyor musun?" diye sordu.

Bütün gözler ona çevrildi. Lily, Kraliçe'nin çırağına bakarken yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini gördü. Sonra kaşlarını kaldırarak çatık kaşlı Verakko'ya döndü.

Verakko çenesini kaldırdı, Lily'nin istediğini düşündüğü şeyi yapma kararlılığı daha önce olduğundan daha netti. "Böyle bir iddiada bulunmak istemiyorum."

Kraliçe'nin kayıtsız maskesi düştü ve gözlerini kısarak Lily, Verakko ve Ziritha'ya baktı. Bakışları sonunda Lily'de karar kıldı. "Verakko adına konseye söylemek istediğin bir şey var mı?"

Boğuk bir hıçkırık daha koptu ve kadın başını salladı.

"Lily, her şey yoluna girecek. Uzun sürmeyecek," diye homurdandı Verakko konseyin yanındaki yerinden.

Bir damla gözyaşı daha süzüldü ve sırıttı. Başını Kraliçe'ye doğru kaldırdı ve güçlü, emin bir sesle, "Verakko benim eşim. Burada benimle kalacak."

Odada duvarlarda yankılanan çılgınca bir mırıldanma başladı. Lily'den Verakko'ya heyecanlı ve inanmayan bakışlar fırladı. Muhafızlardan birkaçı kaşlarını çatarak Verakko'nun örtülü bileklerine baktı ve onaylamaz bir ifadeyle başlarını salladı.

Lily'nin tek yapabildiği Verakko'nun geniş gözlü yüzünü izlemekti. Verakko ona öylesine yenilmiş ve endişeli bir bakışla bakıyordu ki, Lily onun suçluluk ya da acıma duygusuyla aralarındaki bağı açığa vurduğunu düşündüğünü anladı.

"İzlerini kapattı," diye devam etti, "çünkü ben istedim. Arkadaşlık fikri beni rahatsız ediyordu. Boyayı çıkarırsanız görürsünüz."

"Hute, hemen sökücüyü getir!" Ziri heyecanla koşarak uzaklaşan bir muhafıza bağırdı. Lily kadının maskeli ifadesindeki ölçülü sevinci görebiliyordu.

"İşaretler ne zaman ortaya çıktı?" diye sordu Kraliçe.

Lily başını öne eğmiş olan Verakko'ya baktı. Derisi karıncalandı, ona ulaşmak ve istediğinin bu olduğunu açıklamak istiyordu. Farklı düşündüğü için aptal olduğunu ve onu bu duruma soktuğu için çok üzgün olduğunu. "Şehre varmadan hemen önce." Lily kadına nasıl hitap edeceğini bilemediği için durakladı. "Majesteleri," demeyi denedi.

"Ve o zamandan beri bağı saklamasını mı sağladınız? Neden şimdi aniden açıklıyorsun?" Kraliçe'nin gözlerinde bir öfke parlaması gördü ve bunun Verakko adına bir öfke olduğuna yemin edebilirdi.

Verakko da başını kaldırdı, endişeli gözleri bir açıklama bekliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini ya da neyin tehlikede olduğunu tam olarak anlamamıştım. Dünya üzerinde arkadaşlık ilişkimiz yoktu ve korkmuştum. Sadece birkaç gün sonra ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım ve bana başka bir kadınla sözleşmesi olduğunu söylediğinde bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Ama bunların hiçbiri önemli değil.

artık." Lily durmak zorunda kaldı, duyguları boğazını tıkamıştı. Bir damla gözyaşı daha serbest kaldı. Verakko'nun bakışlarını tuttu ve söylediği sözleri ciddiye almasını umdu. "Onu seviyorum. Ne kadar sabırsız, hırçın ve zeki olduğunu seviyorum. Ve benim yanımdayken nasıl yumuşadığını. Gençliğimden beri dünyayı dolaşıyorum ve kendimi hiçbir yere ait hissetmedim." Verakko'nun kaşları gevşedi ve göğsü genişledi. Lily burnunu çekti. "Ama ben ona uyuyorum. Ve onun olmadığı hiçbir yerde olmak istemiyorum."

Verakko ürpererek bir nefes verdi ve ona gülümsedi. Sökücü bulmak için ayrılan muhafız bir bezle Verakko'nun uzattığı ellerine doğru koşarken, yüksek sesli, tıkırtılı mırıltısı odada yankılandı. Sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerinin sırıtan bakışlarını tuttular.

Verakko'nun işaretleri nihayet ortaya çıktığında odada yine küçük soluklar koptu.
Herkesin gözü Kraliçe'nin üzerindeydi. Lily nefesini tuttu.

Küçük, neredeyse belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Sözleşme geçersizdir," dedi.

Verakko doğaüstü bir hızla ona doğru koşarken Lily'nin midesi takla attı. Kollarına atlayarak ellerini saçlarına doladı ve onu öptü. Gözlerini ayırarak, "Bunu görmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Beni sevdiğini mi?" Verakko sırıtarak söyledi.

"Evet." Lily sesini alçaltarak kıkırdadı.

Verakko burnundan bir nefes üfledi ve şaşkınlıkla başını salladı. "Mivassi, ben
tüm hayatım boyunca seni beklerdim."

Lily onu tekrar öptü, içine dolan mutluluk dalgası hayal edebileceğinden çok daha yoğundu.

Epilog İki ay sonra

"Yarın yola çıkıyorsun, değil mi?" Alice, Jade'in tombul kızı Laura'nın ayağını gıdıklarken şöyle dedi

Kız bebek.

Laura sevinçle çığlık atarken Lily gülümsedi. "Evet, Alex'i görmeyeli uzun zaman oldu. Arayı kapatma zamanı."

Alice koltuğunda arkasına yaslandı, parlak kahverengi saçlarını bir omzuna döktü ve uzun bacak bacak üstüne attı. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler. İnsan veri tabanına katkıda bulunacak daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var." Nefes nefese kaldı. "Bildiğim çok şey var, anlıyor musun? Hayvanlar hakkında hatırlayabildiğim her şeyi ve okulda öğrendiğimi hatırladığım her şeyi zaten ayrıntılı olarak anlattım, ancak daha fazla insan daha fazla bilgi anlamına geliyor. Umarım yeterince Clecanialı bizi okursa, bir dahaki sefere biri bir insan bulduğunda geçişi kolaylaştırmaya yardımcı olur."

"İçeri girerken Dünya hakkında daha fazla şey bilseydi bana ve Verakko'ya yardımcı olabilirdi."

"Biri benim adımı mı söyledi?" Verakko ön kapıdan içeri girdi, Jade, Theo ve Luka da peşindeydi.

Lily ayağa kalktı ve oturma odalarına geçerek onu hızlı bir öpücükle karşıladı. Önce öpücüğü derinleştirdi, sonra Lily göğsüne vurunca isteksizce geri çekildi. Geçtiğimiz ay Lily'nin hatırlayabildiği en iyi ay olmuştu. O ve Verakko Mithrandir'den ayrılmayı ve Tremanta'da bir ev satın almayı seçmişlerdi. Lily insanların büyük çoğunluğuna daha yakın olmanın faydalı olacağına karar vermişti ve Verakko da çok sevdiği işine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Şehrin kıyısında bir ev satın almışlardı; Lily'nin şehir hayatının pek çok imkânından yararlanabileceği kadar yakın, ama tek katlı şık evlerinin ormana baktığı kadar da uzaktı. Verakko her sabah Lily'yi güzellik okuluna götürüyor, sonra da bir kruvazörle teknoloji uzmanına ihtiyaç duyulan yere gidiyordu. Eve döndüğünde sık sık o gün ne yaptığını anlatmaya çalışırdı ama Lily çok az şey anlardı.

"Tur nasıldı?" Lily, Verakko'nun geniş çerçevesinin arkasından kapıyı kapatan diğer üç kişiye bakarak sordu. Onları her türlü aleti yaptığı atölyesine götürmüştü.

"Evde teknolojiden anlamıyordum, burada da anlamayacağım," dedi Jade, kıkırdayarak etkileyici büyüklükte bir sümük baloncuğu çıkaran Laura'yı selamlamak için eğilerek. Küçük kızın tıpkı Jade gibi parlak kızıl saçlarının yanı sıra cildinin her yerinde soluk sedefli işaretler vardı.

Theo, Jade'in kaşları Verakko'nunkinden çok daha sık çatılan iri yarı kocası,

inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı. "Etkileyiciydi."

"Neden onlara soruyorsun?" Verakko homurdandı. "Burada kimse yaptığım işin güzelliğini takdir

etmiyor." Theo'nun kardeşi Luka, "Ben takdir ediyorum," diye karşı çıktı. "Seninle teknoloji

konusunda işbirliği yapmak hakkında daha fazla konuşmak isterim.
rezerv için." Kızaran Alice'i dudaklarından öptü ve devam etti. "Daha az saat çalışmaya başladığımdan beri, kritik gözlemsel buluşları kaçırdığımdan endişeleniyorum. Belirli hayvanları takip edebilecek ve kaydedebilecek, ancak onlar tarafından fark edilemeyecek bir teknolojiye ihtiyacım var. Henüz işe yarayan bir tane bulamadım. Yaklaşır yaklaşmaz hepsi kaçışıyor."

Verakko ve Luka daha sonra hangi tür malzemelerin en az koku yayacağı konusunda hararetli bir tartışmaya girerken, diğerleri oturup izlediler, konuşmaya katkıda bulunacak kadar hızlı takip etmeye çalıştılar ve başarısız oldular.

Teknoloji jargonu sağanağının sona ermesi için yalvaran ilk kişi Laura oldu. Ağlarken gözlerinden tombul yaşlar dökülüyordu. Birkaç saniye içinde ağlamaları kulakları yırtan feryatlara dönüştü.

"Özür dilerim. Sadece yorgun. Bugün uyku saatini kaçırdık," dedi Jade. Theo'nun kaşlarını kaldırdığını fark etti ve ekledi, "Tamam, tamam, uyku saatini kaçırmasına ben neden oldum." Jade diğer kadınlara gülümsedi. "Gülmeye başladı ve nedense dünyadaki en komik şey Cebo. Sanırım o da bunu biliyor çünkü yanına gelip bıyıklarıyla onu gıdıklıyor ve bu çok sevimli bir şey. Bölmek istemedim!"

"Bu kadar hızlı büyüdüğüne hâlâ inanamıyorum," dedi Alice.

Jade Laura'yı kollarının arasına aldı ve ayaklarının üzerinde zıpladı. "Biliyorum! Tam bir insan bebeğinden çok daha hızlı oluyor. Benim için çok hızlı." Laura kulakları yırtan bir çığlık daha atınca hepsi irkildi.

"Belki Verakko onu uyumaya ikna edebilir?" Lily, sandalyesinin üzerinde beliren Verakko'ya bakarak sordu.

Başını iki yana salladı. "Ne düşündüğünü tahmin bile edemem."

"Sorun değil." Jade yaramazca sırıttı. "Bir sihir numarası görmek ister misin?"

Uzaktaki bir sandalyede sessizce mottosunu yudumlamakta olan Theo, sırıtışını bastırarak içkisini bıraktı. Yaklaşan Jade ve Laura'ya şaşırtıcı bir sevgiyle baktı.

Odanın geri kalanı Jade'in Laura'yı Theo'ya teslim edişini izledi. Küçük kızını göğsüne yasladı ve başının üst kısmını öptü.

Laura ağlamaya devam ederken Lily olağanüstü bir şey fark etmedi. Ama sonra aniden başka bir ses odanın içinde gürledi. Laura'nın çığlıkları kesilip göz kapakları ağırlaşırken Lily, Theo'nun mırıldanmaya başladığını fark etti; göğsünden gelen rahatlatıcı ses Laura'yı neredeyse uyutuyordu

Anında.

"Bu şimdiye kadar gördüğün en harika şey değil mi!" Jade fısıldadı.

O ve Alice heyecanla başlarını salladılar. Verakko bir kolunu arkadan beline doladı ve Alice onun sıcak göğsüne yaslandı.

"O uyanmadan yola çıksak iyi olur," diye fısıldadı Jade, ses çıkarmadan eşyalarını toplamaya dikkat ederek.

Theo, Laura'yı sıkı sıkı tutmaya devam etti ve arkadaşının peşinden gitti, beklenmedik bir sırıtışla onlara başını salladı.

"Biz de senin yakandan düşeceğiz. Eminim toparlanman gerekiyordur," dedi Alice ve Lily'ye sarılmak için harekete geçti. "Toplantı için zamanında dönecek misin?"

Lily ayıldı ve başını salladı. "PRIC'ten başka haber var mı?"

Alice başını salladı, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Onlardan bir daha haber alamadık ama göz önünde saklanmaları fikri çok korkutucu. Her şehir insanlar hakkında duyurular yaptı ve bulunanlar şimdilik güvende, ama kurtarılan bir kadın basit bir aşçı ya da başka bir şey kılığına girmiş hapishanecilerinden biriyle karşılaşırsa ne olur?"

Lily başını salladı, endişeden boğazı kurumuştu. Dışarıda daha kaç kadın vardı?
Onun gibi kaç kişi kendini tanıtmamayı tercih ediyordu? Kaç kişi bunu yapmamıştı?

Verakko onun ani sarsıntısını hissetmiş gibi belini sıkıca kavradı ve bir avucunu omzuna sürttü.

Alice bu jest karşısında gülümsedi ve elini havada salladı. "Şimdilik bunu unut. Döndüğünde bunu konuşmak için saatlerimiz olacak. Sen sadece seyahatinin tadını çıkar."

Lily bunu aklından tamamen silmenin mümkün olup olmadığından emin olamayarak içini çekti ama yine de gülümsedi ve son ziyaretçilerine veda etti.

Kapı nihayet kapandığında, uzun bir nefes verdi ve yumuşak yeşil koltuğuna çökerek son kalan içkisini yudumladı.

"Endişelenme, Mivassi. Kulağa duygusuzca gelebilir ama artık dünya insanların ne kadar önemli olduğunu bildiğine göre, çok iyi korunacaklar. Herhangi bir İsyancı onlara zarar vermeye kalkışırsa yakalanacaklarından eminim."

Lily başını salladı ama ikna olmamıştı.

Verakko kanepeyi yuvarladı ve onun yanına oturdu. "İnsan dişilerinin ne kadar düşüncesiz yaratıklar olduğunu da aklınızdan çıkarmayın," dedi ve sahte bir samimiyetle pencereden dışarı baktı.

Lily'nin karnından bir kahkaha koptu. Onu nasıl daha iyi hissettireceğini her zaman biliyordu. Başını koltuğa yaslamak için vücudunu kanepeye doğru eğdi, sonra ayağını kaldırdı ve şakacı bir şekilde onun kalçasına tekme attı. "Kapa çeneni." Kıkırdadı.

"Yani, eylemleri o kadar tutarsız ve mantıksız olacak ki..." Verakko başını salladı, sonra gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Her iki ayağını da kaptı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Geriye kalan aktif PRIC üyeleri zaten onları yakalayacak kadar uzun süre akıl almaz düşünce süreçlerine ayak uyduramayacaklar."

Bu çirkin iddialara güldü ve ayaklarını çekti.

Verakko hızlı bir hareketle onu kanepeye yatırana kadar bacaklarından çekti ve sonra üzerine süründü.

Adam dirseklerinin üzerine çöküp onun üzerinde gezinirken Lily sırıtışını bastırmaya çalıştı. "Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun."

Bir eliyle gömleğinin yakasını kavradı ve başının üzerinden çekti.

Adamın çıplak göğsünü gören Lily'nin nabzı hızlandı. Adam ona baktı ve gözleri boynuna kilitlenerek Lily'nin kalbinde sıvı bir ısı birikmesine neden oldu.

Kalçalarını onunkilerin arasına sıkıştırarak ona sürtündü, şaftı çoktan sertleşmişti. Verakko ağzını onun omzunun kıvrımındaki hassas noktaya indirdi ve tısladı. "Duygular tarafından yönetiliyorsun. Sen busun işte."

"Öyle mi?" Lily bir elini onun sert karnında gezdirirken mırıldandı.

Verakko onaylayarak onun boynuna doğru inledi.

Adamın dikkati dağılmışken bileğini bacağına doladı, pantolonunun arkasını kavradı ve olabildiğince sert bir şekilde kanepenin kenarına doğru itti. Yuvarlandılar ve Verakko bir gümbürtüyle yere düştü, Lily onun üzerine binmişti.

Alçak sesle homurdandı ama sırıttı ve kollarını başının arkasına kaldırdı, pozisyon değişikliğinden yumruk gibi memnun görünüyordu.

Lily kıkırdadı ve kalçalarını sallayarak bir hırıltı daha çıkardı. "Sanırım biraz öngörülemeziz," diye şaka yaptı.

Verakko bir anda ayağa kalktı ve eteğini kalçalarına kadar kaydırdı. Hızlı bir çekişle iç çamaşırını yırttı. Verakko boynunu sivri dişleriyle ısırırken ve ardından yatıştırıcı öpücükler ve dil darbeleri savururken, kadın Verakko'nun kucağına doğru eğildi. Aralarındaki şakacı atışmalara rağmen, dünyadaki hiçbir şeyin önemi kalmayana dek zihni bulanıklaştı. Artık çıplak olan cinsel

organını ona doğru salladı.

ve aralarındaki bariyere bakarak kaşlarını çattı.

Geriye doğru oturdu ama Verakko'nun kolu onu yerinde tutmak için hemen beline dolandı. Kadın bedenlerinin arasına uzanıp Verakko'nun pantolonunun bağcıklarını kurcalayarak niyetini belli edince, Verakko onaylar gibi bir ses çıkardı ve kolunu gevşetti.

Adam onu tamamen serbest bırakana kadar geri çekildi. Verakko, Lily'nin vücudundan aşağı inip bacaklarının arasında diz çökmesini izlerken aç gözlerle bakıyordu. Lily'nin Mithrandir'deki duygusal aşk ilanından sonra Verakko'yla birlikte günlerce yatak odasına kapanıp birbirlerinin bedenlerini keşfetmişlerdi.
Dilini ilk kez onun şaftında gezdirdiğinde, ki bu Klekanyalı bir kadın için duyulmamış bir şeydi, lanet okumuş ve her kası en erotik şekilde gerilmişti.

Dirseklerine yaslanmıştı, parlayan gözleri artık zümrütün daha koyu bir tonuydu ve onun her hareketini izliyordu.

***

Verakko, eşi pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıp sikinin serbest kalmasını sağlarken huşu içinde baktı. Kadın ona o yıkıcı sırıtışlarından birini yaptı ve ağzını aletin başından bir nefes uzaklığa kadar alçalttı. Sert bir elini sikinin dibine doladığında, adam tısladı.

"Bana yine insanlardan bahset," dedi sahte bir şaşkınlık tonuyla. "Ne yapacakları belli olmaz mı demiştin?" Kadın adamın sikini bıraktı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Bir kahkaha attı. "Bunu ben mi söyledim?"

Gülümseyerek, şaftının başındaki bir damla prekumu yaladı. Adam gözlerinin geri kaymasını güçlükle engelledi.

"Yanlış söyledim," diye nefes aldı, yumuşak avucuna doğru itmemeye çalışarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye ciddiyetle kabul etti, elini aşağı yukarı hareket ettirirken şaftının yan tarafını yaladı.

Verakko'nun vücudu yanıyormuş gibi hissediyordu. Onunla her zaman böyle olurdu. Asla ölmeyeceğinden emin olduğu kıvılcımları, ne zaman sevişseler bir cehenneme dönüşüyordu.

Verakko yumruklarını sıktı ve kızın sıcak ağzı sikinin başını kapladığında küfretti. Pompalayan elinin hareketine uyarak onu ağzının içine daha derine aldı. Kadının giderek artan uyarılma kokusu burnuna çarptı ve buna daha fazla dayanamadı. Onun acısını dindirmek için yapabileceği bir şey varken, acısını dindirmesine asla izin vermeyecekti.

Adam kadının saçlarını çekiştirdi ve kadın ıslak bir patlamayla adamın aletini serbest bıraktı. "Siktir, çok seksisin."

Pembe kızarmış yanakları bir sırıtışa dönüştü. Verakko dizlerinin üzerine oturdu ve onun kalçalarını kavradı. Bir eliyle

Biraz çaba sarf ederek onu kanepeye fırlattı, ayakları hâlâ yerdeydi. Hâlâ yerde diz çökmüş haldeyken kollarını dizlerinin altından geçirdi ve onları birbirinden ayırdı.

Lily'nin nefesi kesildi ve uyarılmışlığının kokusu arttı. Başını eğdi ve alay etmeksizin sivri dilini onun cinsel organına doğru kaydırarak uyarılmışlığının tatlı tadını yaladı. Lily ani temas karşısında sıçradı ama adam onu sıkıca tuttu, geniş avuçlarıyla kalçalarının üst kısımlarını kavradı.

Dilini, kızın hoşlandığını öğrendiği şekilde, onun açıklığındaki hassas çıkıntıya doğru kaydırdı ve kızın belli belirsiz inlemelerinin hızlanmasını bekledi. Nefesleri küçük soluklar halinde gelmeye başladığında, bir parmağını Lily'nin göbeğine soktu ve diliyle aynı anda pompaladı. Lily'nin kalçaları adamın ağzına doğru sarsıldı ve adam homurdandı.

Ellerini saçlarına soktu ve sıktı, kafa derisi boyunca acının en lezzetli karıncalanmasını gönderdi. İnlemeleri kesildi ve onun yerine sadece küçük nefesler çekti. Eşi gelmek üzereydi.

İki parmağını onun kaygan girişine soktu ve dilinin küçük fiskeleriyle zaman içinde nabız attı. Kadının vücudu sertleşti ama adam ağzını onun üzerinde çalıştırmaya devam etti. Kalçaları kulaklarının etrafında titremeye başladığında, şaftı öfkeli bir zonklama yaptı.

Vücudunun titrediğini hissettiği anda boğazından tiz bir çığlık koptu. Hareketlerini yavaşlatarak onun inmesine izin verdi. Uyluklarının iç kısmını ısırırken çıkardığı küçük iniltilerin her biri kendi uyarılmasını daha da artırdı. Nefes alış verişi düzleştiğinde, onu belinden kavradı ve bir kez daha üzerine çıkana kadar kanepenin kenarından sürükledi.

"Merhaba." Yüzünde şaşkın bir sırıtışla gülümsedi. Kollarını adamın boynuna doladı ama adam onun bileklerini yakalayıp yukarı kaldırdı. Gömleğini yukarı ve kollarının üzerine fırlatarak küçük göğüslerini ve çakıllı meme uçlarını ortaya çıkardı. Adam kalçalarını onunkilere doğru sallayıp meme ucunu yaladığında küçük bir nefes verdi. Dilini meme ucunun etrafında onu çılgına çevirdiğini bildiği şekilde döndürmeden önce dişlerinin göğsünün alt tarafını fırçalamasına izin verdi.

Yavaşça kalçalarını daha ateşli bir şekilde sallamaya başladı, ıslak sıcaklığının kokusu bir kez daha yükseldi. Kadın adamın saçlarını çekiştirdi ve adam başını yukarı kaldırdı.

Onu öpmek için eğildiğinde gözlerinde sevgi parlıyordu. "Merhaba." Adam sırıttı, ağzından bir nefes uzaktaydı. Kadın gülümsedi ve dilini çoktan panzehirle dolmuş bir dişin üzerinde kaydırdı.

Verakko kollarını kadının sırtına dolayarak onu göğsüne bastırdı ve başını eğerek öpüşmelerini derinleştirdi. Kadının kaygan girişi adamın şaftının üzerinde kayıyor ve ağzına doğru yumuşak iniltileri ona hazır olduğunu söylüyordu. Kıçını avuçladı ve onu kaldırarak vücutlarını hizaladı, sonra yavaşça sikinin üzerine indirdi.

Lily inledi, öpücükten ayrılıp gözlerinin içine bakarken, tamamen oturana kadar kendini daha derine soktu. Bir an için alnını onunkine dayadı ve alt dudağını dişledi, sonra öne doğru sallandı. Kız onun üzerinden kalkıp tekrar aşağıya indiğinde ikisi de kısık bir inilti çıkardı.

Verakko onun kıçını kavradı, vücudunu itip çekerek sabit bir ritim yarattı. Kadının sıkı kılıfının kadife sıcaklığı Verakko'nun sikini sıyırıp içine pompalıyordu.

"Bana bak, mivassi," diye talep etti, kızın inlemeleri yeniden nefes nefese yükselirken.

Her seferinde onu neredeyse çözen o ağır gözlü, zevk dolu bakışlarla ona baktı. "Hazır mısın?"

Yüzüne kısa bir gülümseme yayıldı, kalçalarını zorla yere vururken yerini alçak bir inilti aldı girişine karşı. Ona tekrar baktığında, "Hazırım," dedi. Verakko onun

çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Lily."

"I-" Tırnakları adamın omuzlarına battı ve adam onu sırtüstü çevirip oturttuğunda nefesi kesildi bacaklarının arasında.

Adam yavaş ve yumuşak hareketlerle kızın içine girip çıkarken kız titriyor ve göğsünü tırmalıyordu. "Bir şey mi dedin?" diye mırıldandı kulağına.

İnlemeler arasında soluk soluğa bir kahkaha attı ve tekrar konuşmak için ağzını açtı, ancak adam ona daha hızlı pompalarken, her itişte klitorisini ovmak için kalçalarını kıvırırken kelimeleri boğazında öldü.

"Aç kapıyı," diye homurdandı, kızın nefes nefese başını sallayışına ve konsantrasyonla kaşlarını çatışına bayılıyordu. "Dişlerimin boynuna batması çok iyi hissettirecek, boşalmanın eşiğinde olacaksın, sertçe."

Eşi inledi ve başını yana eğerek boynunu ona gösterdi. Bir dişini yaladı ve kalçaları hızlandı.

Bir hırıltıyla dişlerini kızın boynunun yumuşak etine gömdü ve bir yandan da kıza doğru hamle yaptı.

Lily inledi ve ayak bileklerini kalçalarının etrafına kilitleyerek onu daha hızlı itti. Vücudunun orgazmın eşiğinde gerildiğini hissetti. Duvarları onun etrafında kasılmaya başlar başlamaz boşaldı. Omzuna doğru böğürdü, uzun süren orgazmı her itişte onu sağıyordu. Hâlâ durgun bir şekilde ona karşı sallanıyor ve onu titretip inletiyordu, dirseklerinin üzerine yığıldı.

Hızla atan nabzı yavaşladığında ve sersemletici coşkusu azaldığında, aşağıya baktı ve avuçlarını yüzünün iki yanına bastırdı. Gözleri hâlâ kapalıyken sırıttı.

Verakko önce bir göz kapağına, sonra diğerine, sonra burnuna ve son olarak da dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Seni sevdiğimi söyleyecektim," diye nefes nefese kaldı, yüzü hâlâ yorgunluktan kızarmıştı.

"Biliyorum." Tekrar kızın boynuna sokuldu ve bronzlaşmış teninde görünen ize aptal gibi sırıttı. Karanlık izleri ne zaman iyileştirse içi hep bir tartışmayla kükrerdi.

Avuçlarını onunkilerin üzerine koydu ve sırıttı. "Oh, biliyorsun, değil mi?"

Ondan uzaklaştı ve sırt üstü yere yığıldı, bunu yaparken onu da üzerine çekti.

Gözlerini devirdi. "Evet, bana hep söylüyorsun. Durmadan. 'Seni seviyorum', 'Sensiz yaşayamam'..."

Lily kıkırdadı ve onun çenesine yumuşak öpücükler serpiştirdi.

"Sanırım..." İç çekti. "Eğer gerçekten istiyorsan, bana tekrar söyleyebilirsin."

Güldü ve onun yaptığı gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. "Verakko, bana bak," dedi onun derin sesini taklit ederek.

Ağzının kenarları seğirdi.

"Şimdi bana açıl," diye devam etti o derin ses

tonuyla. "Sesim hiç de öyle gelmiyor."

O başını sallayana kadar kaşlarını kaldırdı, zihnini onun var olmayan düşüncelerine açıyormuş gibi yaptı.

sallanıyor.

Yüzü tam onunkinin üzerine gelene kadar vücudunu karıştırdı, ışıltılı saçları dalga dalga omzuna dökülüyordu. Gözleri ciddileşti. "Verakko, seni her geçen gün daha çok seviyorum."

Şaka yapmasına rağmen kalbi kabardı ve göğsü sıkışmaya başladı. Başını salladı, boğazı doğru kelimeleri söyleyemeyecek kadar tıkanmıştı. Sözlerinin onu ne kadar derinden etkilediğini bilerek hınzırca sırıttı.

Başparmaklarını şefkatle adamın çene çizgisinde gezdirirken bile başını alaycı bir dehşetle salladı. "Duygular tarafından yönetiliyorsun. Sen busun işte."

Hayatı, eşi, mivassisi eğilip onu tekrar öptüğünde gürleyen kıkırdaması yerini tıkırdayan bir mırıltıya bıraktı.